

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

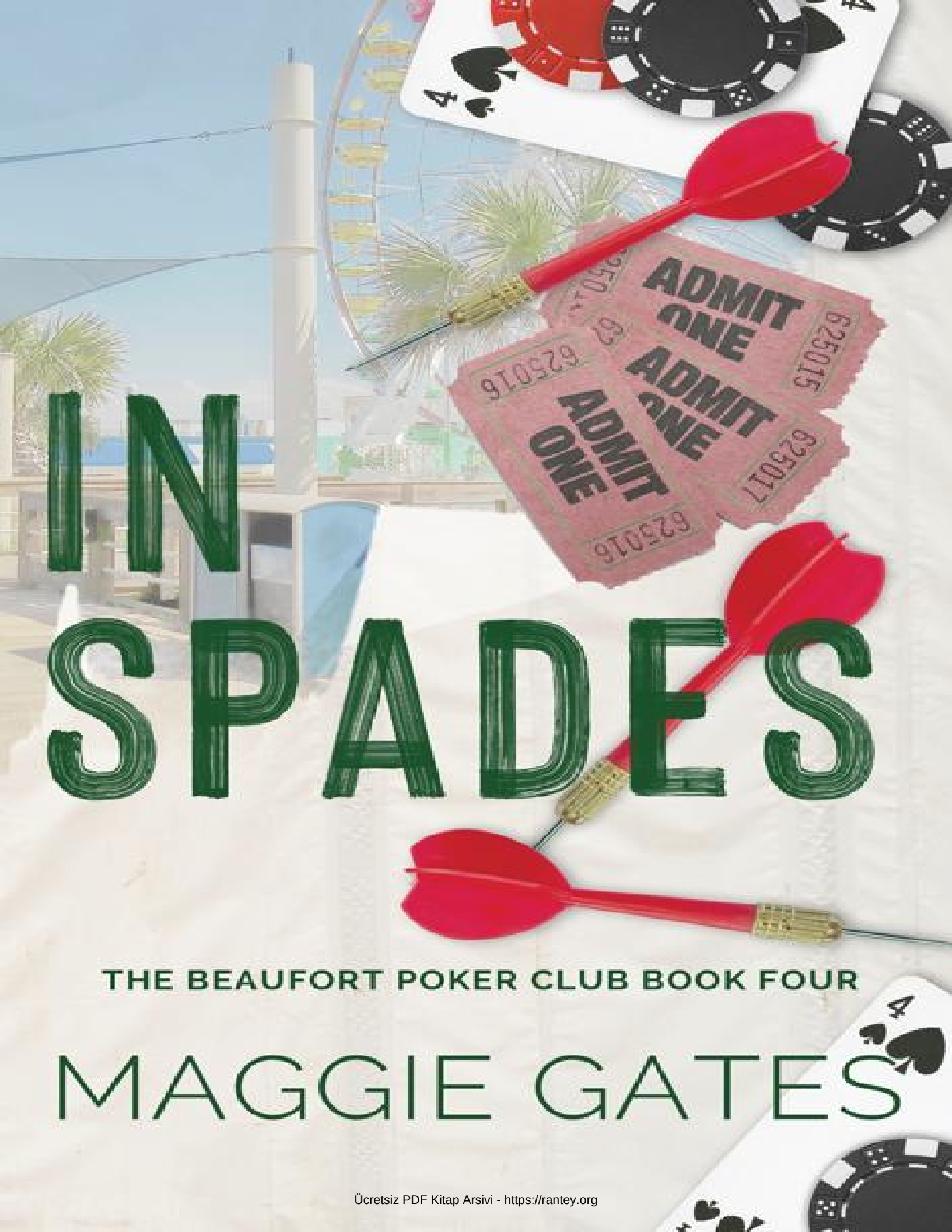
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IN SPADES

THE BEAUFORT POKER CLUB BOOK FOUR

MAGGIE GATES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

IN SPADES

THE BEAUFORT POKER CLUB BOOK FOUR

MAGGIE GATES

Telif Hakkı© 2021 Maggie Gates Tüm hakları saklıdır

Bu yayının hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde yer alan kısa alıntılar dışında yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere hiçbir şekilde çoğaltılamaz, iletilemez veya dağıtılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır veya hayali olarak kullanılmıştır.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin, markaların ve/veya kuruluşların ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri ile ilişkili değildir veya ticari marka sahipleri tarafından desteklenmemektedir.

Bu kitap yetişkinlere yöneliktir. ISBN-13:

979-8-9908378-3-6

Kapak Tasarımı Melissa Doughty - Mel D. Designs

In Spades'in dijital versiyonu yalnızca Amazon'da ve Kindle Unlimited programında mevcuttur. Bu kitabı izinsiz yollardan edindiyseniz, bir kopyasını satın almak için lütfen [buraya](#) tıklayın.

Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Telif hakkı ihlali FBI tarafından soruşturulur ve hapis ve/veya para cezası ile cezalandırılır.

Kayınbiraderim M'ye, bir erkeğin bir bayana nasıl davranması gerektiği konusunda örnek olduğu için. Umarım bu kitabı hiç okumazsın.

Kocama, o adam olduğu için. Seni seviyorum.

IN SPADES

İÇİNDEKİLER

1. Kristin
2. William
3. Kristin
4. William
5. Kristin
6. William
7. Kristin
8. William
9. Kristin
10. William
11. Kristin
12. Kristin
13. William
14. Kristin
15. William
16. Kristin
17. Kristin
18. William
19. Kristin
20. William
21. Kristin
22. William
23. Kristin
24. Kristin
25. William
26. William
27. William
28. Kristin
29. William
30. William
31. Kristin
32. William
33. Kristin
34. Kristin
35. William
36. Kristin

37. [William](#)

38. [Kristin](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus Epilog](#)

[Beaufort Poker Kulübü'nde Sıradaki](#)

[Yazarın Okuyucuya Notu Teşekkür](#)

[Ayrıca Maggie Gates](#)

[Yazar Hakkında](#)

KRISTIN

O *verdue*. Ödenmemiş kalın bir fatura yığını, ayaklarımın yanındaki ikinci el sunta sehpanın üzerindeki yerlerinden üzerime doğru uzanıyordu. Onlara ters ters baktım ve gözlerimdeki uykuyu sildim.

Endişenin tanıdık uğultusu zihnimi doldurdu ve düşüncelerimin sesini daha fazla yayılmadan bastırmak için inledim. Endişeyle yaptığım bu küçük dans sabah rutinimin bir parçasıydı. Tatsızdı ama buna alışmıştım.

Tüm lanet hayatım gecikmişti.

Battaniyeme sıkıca sarıldım. Kumaş, bacaklarım olan dikenli kaktüslere takılıyordu. *İyice tıraş olmak için geç bile kalmıştım.* Umarım doksan dokuz sentlik tıraş bıçağım bir hafta daha dayanırdı.

Karnım doyurulmayı bekleyen kızgın bir canavar gibi gurulduyordu.

Diyetimde bir ya da iki yeşil sebze de muhtemelen gecikmişti. Ama karbonhidratlar daha ucuz ve daha doyurucuydu. Geceleri çocukların boğazından zorla bir paket mikrodalga brokoli geçirirdim. Neden yemek zorunda olmadığımı sorguladıklarında, yalan söyler ve işte yediğimi söylerdim.

Küçük beyaz yalanlar beni pek rahatsız etmiyordu. Onların masumiyetini koruyordum ve bu paha biçilemezdi.

Kanepede yuvarlandım ve kaos kaçınılmaz olarak patlak vermeden önceki son birkaç huzurlu anın tadını çıkararak tekrar gözlerimi kapattım.

Önce Kylie uyanırdı, onu kısa bir süre sonra Hunter izlerdi. Kylie kendini banyoya kilitler, Hunter da on dakika boyunca çışı geldiği için söylenirdi. Bu ikisinin kedi köpek gibi didişmesi Zoey'yi uyandırırđı. Gürültüden telaşlanarak dışarı çıkardı.

Logan farklı bir hikâyeydi. Kıyamet kopana kadar uyuyabilir ve hiç kıpırdamazdı. Otobüse yetişmesi için kışını yataktan kaldırması için ona bağırarak zorunda kalırdım. Tabii ki okula kendi başına gitmesine izin verilmesi gerektiğini savunurdu.

Başka bir aracı karşılayamayacağımızı biliyordu, bu yüzden benim cevabım her zaman *arabalar ağaçta yetişmez* bir versiyonu oldu.

Bu Zoey'nin gülmesine neden olurdu. Logan sadece gözlerini devirir ve homurdanırdı.

Dürüst olmak gerekirse, Logan'ın bir arabası olsaydı hayatım çok daha kolay olurdu. Ama benimkini değiştirmek yeterince zor olacaktı. *Bu gerçekten gecikmişti.*

İkinci bir araç almayı aklıma bile getiremiyordum. Külüstür aracım zaten son demlerini yaşıyordu ve geçinebilmek için kalan her kilometresini kullanmam gerekiyordu.

Taylor Creek Inn'de baş kahyalığa terfi etmemle birlikte iyi bir maaş artışı da geldi, bu da yardımcı oldu. Ne yazık ki, mütevazı bir gelir, beslenecek beş boğaz varken zar zor yetiyordu.

Hafta içi fena değildi. Çocuklar öğle yemeklerini okulda yiyor ve günün büyük bölümünde meşgul oluyorlardı. Yazın bebek bakıcılarına ve ekstra market alışverişlerine para ödemek beni neredeyse çılgına çeviriyordu.

Şakaklarıma masaj yaptım ve bok fırtınası kopmaya başladığında onu dinledim. Böyle sabahlar, boyumdan büyük işlere kalkışıp kalkışmadığımı merak etmeme neden oluyordu.

Ebeveynlerimiz hapse girdiğinde dört küçük kardeşimin velayetini alarak doğru şeyi mi yaptım? Koruyucu bir aile onlara benden daha iyi bakabilir miydi? Çocuk yetiştirmek hakkında ne biliyordum?

Bir gün üniversitede son sınıf öğrencisiydim, düzenli bir erkek arkadaşım ve kendime ait bir hayatım vardı. Bir sonraki gün, çocuk bezi değiştiriyor, veli-öğretmen konferanslarına gidiyor ve dört çocukla birlikte köhne bir evde yaşıyordum.

Kendime *en azından Logan, Kylie, Hunter ve Zoey'nin birlikte olduğunu* hatırlattım.

Yine de her şey o kadar da kötü değildi.

Poker gecesi bu akşamdı ve yüzümde bir gülümseme yarattı. Yetişkinliğin getirdiği sorumluluktan kurtulmak için her zaman çok ihtiyaç duyduğum bir erteleme olmuştur.

ve yarı ebeveynlik. Mel benim şoförüm olacaktı ve eve ayık dönmek niyetinde değildim.

Logan yemek yapmak zorunda olduğu için sızlanıp dururdu. Menüde markette satılan dondurulmuş pizzanın olduğu düşünüldüğünde itirazlarının pek bir önemi yoktu. On yedi yaşında bir çocuk lanet olası bir fırını açıp önceden hazırlanmış bir pizzayı yirmi dakika pişirebilirdi.

Önce kartondan çıkarmasını hatırlatmak için bir not bırakmam gerekiyordu... Tanrı'nın bir lütfu olarak dört çocuğu da zamanında kapıdan çıkardım. Otobüs şoförü korna çalarak uyarıda bulundu, sözsüz bir şekilde onları bırakmakla tehdit etti.

Eğer etmezlerse. *Pislik.*

Otobüsün uzaklaşmasını ön kapıdan izledim ve kendime nefes almak için bir an tanıdım. Günüm daha başlamamıştı ve ben şimdiden yorulmuştum. Kanepede uyumanın böyle bir etkisi vardı.

Yarın, her şeyi baştan yapardım. Dıştan gülümsemeler ve içten çılgılıklarla dolu bir gün daha.

Yıka, durula, tekrarla.

Beaufort'a doğru tekmeleyerek ilerleyen arabama, "Hadi, BABY," diye yalvardım. Bu şey neredeyse irade gücüyle çalışıyordu ve çok yakıyordu.

Tanrı yardımcım olsun. Steve'den bu boktan şeyi bir kez daha tamir etmesini istemek zorunda kalırsam, sığ bir mezar kazacak ve içine atlayacaktım.

İstesem arabaya yardım ederdi. Hatta muhtemelen sert davranır ve ona daha önce gelmediğim için beni azarlardı. Yine de arkadaşlarımdan iyilik istemekten nefret ederdim. Gerçek bir tamirciye götürecek paramın olmadığını hepsinin farkında olması da yardımcı olmuyordu.

Pislik ailemin hayatımı altüst etmesinin üzerinden beş yıl geçmişti. Logan'ın telefonundan bir çağrı aldığım da içki içecek yaşta bile değildim. Ama o gece telefonda duyduğum Logan'ın sesi değildi. Hattın diğer ucundaki polis memuru bana polisin ailemizin evine baskın düzenlediğini söyledi - büyüdüğüm orta sınıf mahallede iki katlı tuğla bir ev.

Olay olduğunda Zoey bir yaşında bile değildi. Dedektif Steve Pelham ve Chase Brannan ile o gün tanıştım.

Steve büyük üç çocukla birlikte oturuyor, onlarla konuşuyor ve onları sakinleştiriyordu. Sosyal hizmet görevlisinin ve benim beklerken tatlı kız kardeşim Chase'in kollarında kıvrılmış uyuyordu. Chase az önce annemle babamı ayrı ayrı ekip arabalarına götürmüştü ve orada durmuş, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi bir bebeği sallıyordu.

O gece orada ikisinin eve gidebilmesi için görevi devralabilecek başka memurlar da vardı ama onlar bunu reddettiler. Steve ve Chase ben oraya vardktan sonra uzun süre kaldılar ve vermem gereken tüm acil kararlar konusunda bana yardımcı oldular.

Zoey'nin ailemizle ilgili hiçbir anısı olmayacaktı. Buna acımasızlık diyebilirsiniz ama bir seçim yapmak zorundaydım: ya onun dünyasını zehirli bir fırçayla boyayacak ve masumiyetini mahvedecektim ya da her türlü iletişimi kesecektim.

Bir süre sonra Butner'daki federal hapishaneden ve Raleigh'deki kadın hapishanesinden gelen ödemeli aramalar kesildi.

Telefona hiç cevap vermesem de pes etmezdim. Çok iyi olduğum pek bir şey yoktu ama kin tutmak olimpik bir spor olsaydı altın madalya sahibi olurum. Omzumdaki çip bir dünya rekoru kazanabilirdi.

Arabam rahat bir nefes aldı ve Taylor Creek Inn'in arkasındaki personel otoparkına girdiğimde tıkırdadı. Contağı kapattım.

Yapabilen küçük motor gibi, külüstürüm bir kez başardı.

"Kafeine ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diye seslendi Hannah Jane bacaklarını arabasından dışarı salıp cüzdanını alırken. Mükemmel bakımlı ellerinde, içinde iki büyük buzlu kahve bulunan karton bir içecek taşıyıcısı vardı.

Dışarı çıkıp kapattığımda arabamın kapısı gıcırdadı. Yüzümü buruşturdum, menteşelerinden düşmesi için kendimi zorladım.

Hannah Jane taşıyıcıdan bir kahve aldı ve bana . Açgözlü bir kafein cini gibi onu kaptım.

"Isaac'le işler yolunda gitmezse seninle evlenirim," dedim. "Sen beni kafeinli tut, ben de senin yerlerini diş fırçasıyla fırçalayayım."

Hannah güldü ve benimle birlikte içeri girdi. İstesek de daha farklı görünemezdik. O tasarımcı kıyafetleri içinde, potansiyel müşterileri etkilemeye hazırdı, bense üniformamı giymiştim.

En azından temizdi.

Hafta sonu çift vardiya çalıştığımda vardiyalar arasında General Store'da bir yük çamaşır yıkamayı başardım.

Temizlikçi üniformaları daha az gurur okşayıcı olamazdı. Üstüme tam oturmayan beyaz polo tişört beni on iki yaşında bir çocuk gibi gösteriyordu. Ayrıca solmuş at kuyruğum ve makyajsız halim de öyle.

Hannah Jane'in dudaklarında nazlı bir gülümseme vardı. "Hafta sonu yüzükler hakkında konuştuk."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu heyecan verici. Sence yakında evlenme teklif edecek mi?"

Hannah Jane'in ezeli düşmanı olan erkek arkadaşıyla yaşadığına hâlâ inanamıyordum.

Poker gecesi için geldiğinde Isaac'ın gözlerine zar zor bakabiliyordum. O *kadar güzeldi* ki. Yani, Luca da öyleydi. Tanrı biliyor ya, onunla Maddie'de ilk karşılaştığımda kendimi çok utandırmıştım.

Poker kulübü teker teker sakinleşiyor gibiydi. Önce Maddie Kaliforniya'da Luca'yla tanışmış, sonra Luca hanın bitişiğindeki Revanche restoranını satın almıştı.

Sonra Steve ve Erica oldu. Kader, melekler ve peri tozunun bunda bir rolü olmalıydı. Steve her ne kadar karşı çıksa da, onlar birbirlerinin ikinci sonsuza dek mutlu sonlarıydı.

Sonra Hannah Jane ve Isaac geldi. Tanrı merhamet etsin, nefret-sikmenin buna değip değmediğini görme *şansı* bulamadan onu öldüreceğini düşündüm.

Görünüşe göre, tek gereken biraz şampanyaymış.

Hannah'nın hana gizlice girmeye çalıştığı güvenlik kamerası kayıtları zihnimde kira ödmeden yaşadı. Maddie'nin bir gece bebek bakıcılığı yaparken şüpheli bir şekilde ortaya çıkan ve bir daha gitmeyen Netflix girişinden daha iyi bir eğlenceydi

Tahmin etmem gerekirse, sıradaki Bridget ve Kyle Kingsley olurdu. Onlar herkesten daha uzun süredir çıkıyorlardı ve bir süredir birlikte yaşıyorlardı.

Kyle yeterince iyiydi. Bazen Bridget'i aldığı poker gecesinden sonra beni de eve bırakırdı, çünkü Bee ve ondan çok uzakta yaşamıyordum.

"Hayır, Isaac'ın bir süre evlenme teklif edeceğini sanmıyorum," dedi Hannah, aceleyle hana girip labirent gibi koridorlardan geçerek konferans salonuna giderken. "Yani, etmesini istiyorum. Ama şu anda hayat biraz çılgınca. O çok sık gidiyor ve düğün sezonu canıma okuyor. Nişanımızı ayrı geçirmemizi istemiyorum, anlıyor musun?"

Başımı salladım ve personel toplantısı için konferans salonunun arkasına koştum. Beş dakika geç girdik ve otelin genel müdürü Richard Davidson'ın kaşlarını çatmasıyla karşılaştık.

Kükredi ve notlarını karıştırdı. "Söylediğim gibi, dakiklik son derece önemlidir. Bugünden itibaren, planlanan vardiyasının başlangıcını iki dakikadan fazla geciktiren herkes bir uyarı alacaktır. Üç kez uyarı alırsanız kendinizi ofisimde oturmuş iş durumunuzu tartışırken bulursunuz." Sesinde inkar edilemez bir neşe vardı - sanki insanları kovmak için sabırsızlanıyordu.

Hannah Jane kahve yudumları arasında, "Dick'in bugün keyfi yerinde," dedi.

Fincanımın arkasından homurdandım.

"Bu da neydi Bayan Hayes?" *Dick-er-Richard* odanın ön tarafından bağırdı.

Hannah tehditkâr bir kaşını kaldırdı. "Etrafa saçma sapan şeyler yaymanın çöp atmak sayıldığına eminim, Rich. Bir kabahatle tokatlanmadan önce konuya gelebilir misin?"

Kimse Hannah Jane'e karşı gelmeye cesaret edemezdi. Sadece korkuyor muydular yoksa ofisinde şantaj dolu gizli bir dosya mı vardı, emin değildim. *Muhtemelen ikisi de.*

Kaşlarını çattı ve boynu açık giysisinin çirkin ince çizgili takımının içinde daha da kaybolmasına neden oldu. " edelim. Çalışan e-postasındaki duyuruyu okuduysanız, hanın el değiştirdiği haberini görmüşsünüzdür. Allegiant Holdings çoktan devraldı. Birkaç hafta içinde operasyonlarımızı gözlemlemek üzere bir temsilci gönderecekler."

Tabii ki hepimiz haberi duyduk. Hannah Jane ve Isaac'in poker gecesinde bunu tartıştıklarını duyduğum anda dünyam başıma yıkıldı.

Taylor Creek Inn'in satıldığı haberi, tüm personeli Pazartesi sabahı toplantısı için buraya toplayabilecek tek şeydi.

Odanın her yerinde eller havaya kalktı. Çalışanlar, işten çıkarılıp çıkarılmayacağımız, ücretlerde bir kesinti olup olmayacağı veya kendi üst yönetimlerini getirip getirmeyecekleri konusunda soru üstüne soru sordular.

Personel alımına ilişkin kararlar henüz alınmamıştı. Bir sonraki ayın maaşında bir gecikme olup olmayacağı bilinmiyordu. Ve Tanrım, umarım üst yönetime bir yıkım topu götürürler.

Tam olarak Rich the Dick.

"Her şey yoluna girecek," dedi Hannah yanıma dirsek atarken usulca. Onun için söylemesi kolaydı. Müşterilerinin her birini yanında götürebilir ve kendi başına iş yapmaya devam edebilirdi. Bu, yatağında bir milyar der olduğu gerçeğine dokunmuyordu bile.

Her ne kadar kendimi en kötüsüne hazırlamam *gerekse* de, *ya olursa* düşüncesine harcayacak enerjim yoktu. Başımı eğip işe koyulmam gerekiyordu.

"Bunun için teşekkürler," dedim Hannah'ya kahveyi kaldırıp son damlalarını emerken.

O da umursamaz bir tavırla elinin tersiyle itti. "Merak etmeyin. Hey, ofisimdeki buzdolabında Pazar gecesi düğününden kalan bir satıcı yemeği var. Buyur . Bozulacak ve ben de poker gecesinden önce ufak tefek işlerimi halletmek için dışarı çıkıyorum."

Arta kalan kısmın yalan olduğunu biliyordum. Muhtemelen Revanche'ın strafor bir kapaklı ambalaja koyduğu akşam yemeği idi ama bunu ona söyleyecek değildim. Ya aptalı oynayacaktım ya da öğle yemeği için cebime tıktırdığım granola barla baş başa kalacaktım.

Herkesin her zaman artıkları ve elden düşme eşyaları vardı. Bu hem düşünceli hem de son derece sinir bozucuydu. Yardıma muhtaç bir vaka olmaktan bıkmıştım. Ama yıldızlara bakıp piyangoyu kazanmayı dilemek gibi, farklı bir şey ummak da en iyi ihtimalle uzak bir ihtimaldi. Atkuyruğumu daha sıkı tuttum, yüzüme düşen saç tellerini üfledim ve işe koyuldum.

Çıkış yapılan bir odanın temizlenmesi ve bir sonraki misafire teslim edilmesi kırk iki dakika sürüyordu. Kalacak bir oda ise sadece yirmi dakika sürüyordu. Pazar günü gibi yoğun çıkış günleri berbattı ama umurumda değildi. Ne kadar hızlı gidebileceğimi görmek hoşuma gidiyordu. İkimiz eşleştiğimizde yarışır ve kimin önce bitirebileceğini görürdük.

Temizlikçi olmak hayal gibi sürükleyici bir kariyer yolu değildi ama şimdilik idare etmek zorundaydı.

Bir rutinin içinde sıkışıp kalmamıştım. Sadece rutinden çıkmaya çalışmak yerine, birkaç dolar mağazası dekorasyonu eklemeye ve onu evim olarak adlandırmaya karar vermiştim.

Bir dereceye kadar monotonluk hoşuma gidiyordu. Bir süre sonra kas hafızası devreye giriyor ve çarşafın köşelerine çok fazla odaklanmak zorunda kalmıyor, zihnimi dinlendirebiliyordum. İş bir rahatlamaydı. Gün içinde bir parça sessizlik bulabildiğim tek zamandı.

Temizlemesi en zor odalar, içinde misafir olanlardı. Özellikle de ipucu almayı bilmeyen ve ben çarşafları değiştirip kırıntılarını süpürürken yarım saat boyunca hanın etrafında dolaşan türden insanlar.

Yarı giyinik suçlu tarafın önünde kullanılmış prezervatifleri ve boş içki şişelerini toplamaktan daha garip bir şey olamazdı.

Daha da sinir bozucu olan, konuştukları ya da daha kötüsü odada kalıp şey söylemedikleri zamanlardı. Orada öylece oturup beni bir şahin gibi izlediler.

Bunu yapan son konuk kelleşmiş bir ihtiyardı. Bornozu açık kalmış, lekeli donu ve sarkık erkek memeleri ortaya çıkmıştı. Ben işlerimi hızla hallederken o cehennemden gelen misafir pencerenin yanında oyalandı. Acelemden yatak çarşaflarını biraz fazla hızlı sıyırdım. Çarşaflar mantar tırnakları konfeti gibi uçuşurken midem guruldadı. Görünüşe göre, yatağın üstü onları kesmek için en iyi yerdı.

Ne güzel bir anı.

Çoğu insan için pazartesi günleri en kötüsüdür. Her hafta sıkıcı gri bir odacığa dönmek zorunda olsaydım, ben de aynı fikirde olurudum. Benim için pazartesiler tüm hafta sonu karmaşasına bir mola anlamına geliyordu.

en sakın günlerden biri olduğu için, kalan odaları kontrol ederken ve çıkışları yaparken acele etmedim. Elbette, günün sonunda hâlâ bitkin olacaktım. Belim ağrıyacak ve ayak bileklerim zonklayacaktı ama bu, iyi bir iş gününün ardından gelen türden bir yorgunluk olacaktı.

Kapının üzerindeki altın renkli 328 numaraya baktım, sonra da çizelgeme baktım. Bu bir konaklama odasıydı, bu yüzden parmaklarımı parlak ahşap kapıya vurdum ve neşeli bir sesle "Kat hizmetleri!" dedim. Bir süre bekledikten sonra ana anahtarı kart okuyucuya soktum ve kapının kilidini açtım.

Öğle yemeği , yani misafir büyük olasılıkla bir şeyler atıştırmak için şehirdeydi.

Anahtar kartı bir *klik* sesiyle belimdeki rozet makarasına geri takıldı. Kendimi içeri attım ve hemen sola dönerek banyoya girdim.

Çöpler ve havlular ilk gidenlerdi. Plastik torbayı temizlik arabamdaki çöp kutusuna attım ve bir banyo havlusu ile el bezini çamaşır torbasına attım. Bir şişe dezenfektan aldım ve her sıktım. Onlar temizlenene kadar derin bir fırçalamaya gerek yoktu.

ancak temiz bir alanda olmak, bir otelde kalmanın en rahatlatıcı yanlarından biriydi.

Gerçi böyle bir deneyimim hiç olmadı. Tatil kavramı bir hayal bile değildi. Boş bir hayaldi.

Belki Zoey 18 yaşına geldiğinde.

Neredeyse kırk yaşında olacaktım. Tanrım, bu çok iç karartıcı bir düşünceydi.

Egzotik bir yerde lüks bir konaklamaya ihtiyacım yoktu; sadece lanet bir uykuya ihtiyacım vardı.

Sprey şişelerini arabaya geri attım ve kahve , çay paketleri ve mini banyo malzemeleriyle dolu tuttuğum kutuyu aldım. Banyoya yeni bir kalıp sabun ve mini şampuan bıraktım ve mini barı kontrol etmek için yatak odasına yöneldim.

"Ne-"

"Oh!" diye çığlık attım, hayalet görmüş gibi geriye sıçradım.

Masada bir adam oturuyordu. Kulağındaki gürültü önleyici kulaklıkları çekip çıkardı ve boynuna astı. Eliyle ince tüylerini temizledi ve kıkırdadı. "Affedersiniz, kapıyı çaldığınızı duymamış olmalıyım."

Yüksek sesli müzik kulaklıklardan odaya süzülüyordu. Neyse ki yangın alarmlarının yanıp sönen ışıkları vardı, çünkü gerçek bir acil durumda hiçbir şeyden haberi olmazdı.

Elimi göğsüme bastırdım ve sinekkuşu kalp atışlarım yavaşlarken gülümsemeye zorladım. "Çok özür dilerim efendim! Odanızı temizlemek için uygun bir zaman değilse geri gelebilirim."

"Hayır, hayır, hayır," dedi ve dizüstü bilgisayarını çarparak kapattı. Kendini masadan uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. "Muhtemelen evrenin bana bir mola vermem gerektiğini söyleme şekli bu."

Aman Tanrım.

Adam uzun boylu ve zayıftı, yumuşak ve yıpranmış görünen bir kot pantolon ve yarı fermuarlı lacivert bir kazak giyiyordu.

Klimayı kutup derecesine getirdiğine göre gerekli olmalı.

Açık kahverengi saçları seksi bir şekilde dağınıktı; sanki ellerini hayal kırıklığı içinde saçlarında gezdiriyormuş gibiydi. Tel çerçeveli gözlükleri altın sarısı ela gözlerini gizlemiyordu.

Çekingen bir adımla geri çekildim. Kendimi yüksekte hissetmekten nefret ederdim ve o benden bir karış daha uzundu. Bir buçuk metre boyumla küçük sayılmazdım ama dünyanın geri kalanıyla da göz göze değildim.

WILLIAM

A *sevimli*. Kapımın önünde duran hizmetçiyi fark ettiğimde ilk düşündüğüm buydu. Yaşını tahmin edemesem de genç görünüyordu.

Köşeyi dönüp beni gördüğünde gözlerinin fincan tabağına dönüşmesinde çok masum bir şey vardı. Pembe dudaklarının "O" şeklinde ayrılması. Odanın içinde ilerlerken gülümsemekten kendimi alamadım.

Çok tatlıydı.

"Yatak takımları iyi," dedim odaya göz gezdirerek. "Varsa biraz daha kahve alabilirim."

"Burada kalışınızın kafeinsiz geçmesini istemezdim," diyerek gözlerinde iyi huylu bir pırıltıyla şaka yaptı. El arabasından plastik saplı bir kutuyu karıştırarak birkaç tane tek servislik kahve kapsülü çıkardı. "Kafeinsiz kahve içiyor musunuz?"

"Hayır, sadece normal."

"Size fazladan vereceğim," dedi, kirlenmiş iki fincana ve çöpteki kâğıt kahve bardaklarına bakarak. "Eğer biterse, resepsiyonu aramaktan çekinmeyin. Biraz daha getiririz."

Gözlüklerimi çıkardım ve gözlerimi ovuşturdum. "Bu muhtemelen işe yarayacaktır."

Pratik bir verimlilikle eğildi, çöp torbalarını bağladı ve astarları yerine yerleştirdi.

Vay anasını. Hizmetçiyi süzmemeliydim ama lanet olsun. Onu öyle eğilirken izlerken, o talihsiz polonun altını görebiliyordum. *Çok iriydi.* Rüya gibi göğüsleri, bir erkeğin kıvrımları, güçlü kolları ve derin kahverengi gözleri vardı.

"İş için mi yoksa zevk için mi buradasınız?" Dili dudağının üzerinde gezinerek onu ıslattı.

Ben gidiciydim.

"İş," dedim dizüstü bilgisayarımı kaldırarak. "Manzara ihtiyacım vardı. Evden çalışmak eskidi."

"Manzara, ha?" diye sordu gülerek, odanın içinde süzülürken ve çantaları kapının yanındaki arabaya atarken. "Belki perdeleri açmayı deneyebilirsin."

"Muhtemelen iyi bir fikir." Kıkırdadım. Bilgisayarımdan başımı en son gece yarısından hemen sonra kaldırmıştım. Karartma perdeleri kapalı olduğundan, o beni korkutana kadar gündüz olduğunu bile fark etmemiştim. "Burada böyle bir zindan havası olduğunu fark etmemiştim."

Perdelere doğru yürürken kahkahası melodikti. "May I?"

"et," dedim başımı sallayarak, kokusundan bir esinti yakaladım. yanımdan geçti. Parfümle yıkanmış gibi kokmak yerine, sadece temiz kokuyordu. Gösterişsiz, sadece çamaşır deterjanı ve şampuanın keskin kokusu. Bu hoşuma gitmişti.

Perdeleri bir *hışırtıyla* geri çekti ve odaya güneş ışığı doldu

Yandı.

Yüzümü buruşturdum ve inledim, sinirli bir vampir gibi tıslama isteğimi zar zor bastırabildim. Dışarısı o kadar aydınlıktı ki.

Çift kanatlı Fransız kapılarının kilidini açtı ve içeri tuzlu deniz havasının girmesine izin verdi. Derin bir nefes aldı ve suyun üzerinden dışarı baktı. Sırtı hala bana dönükken, onu incelemek için bir an çaldım.

Hizmetçi küçük bir şeydi. İnce pantolonu ayak bileklerinin hemen üzerinde duruyordu. İnanılmaz kalçalarını gösteriyordu. Ayağındaki Keds ayakkabılar lekesizdi; üzerlerinde tek bir çizik bile yoktu. Beyaz Taylor Creek Inn polo tişörtü beline kadar sokulmuştu, düzgün ve kırıksızdı. Parlak kahverengi saçları pratik bir atkuyruğuyla toplanmıştı.

Görünüşü *saçma sapan* bir şey olmadığını haykırıyordu.

Arkasını döndü ve bir gülümsemeyle beni kör etti. "Çok daha iyi. Güneş ışığının beynin serotonin salgılamasına yardımcı olduğu kanıtlanmıştır ve bu da ruh halinizi iyileştirecektir."

"Kötü bir ruh hali içinde gibi mi görünüyorum?" Şakacı bir şekilde sordum.

"Hayır, sadece sinirli görünüyordun," dedi gülerek ve parmağını saçlarımda gezdirdi. "Temiz hava ve güneş ışığı zihnin için harikalar yaratacaktır."

Onun etrafında olmak da öyle.

"Konaklamanızı daha keyifli hale getirmek için yapabileceğim bir şey var mı?" Soprano Disney prensesi sesi sikimin seğirmesine neden oldu.

Oh, tatlım...

Boğazımı temizledim ve beynimi azgın bir mağara adamından geliyormuş gibi gelmeyen kelimeler oluşturmaya zorladım. Aletimle düşünmeyi bırakıp odaklanmam gerekiyordu. *İşe, zevke değil.*

Dizüstü bilgisayarımı yere bıraktım. Keurig'i göstererek, "Hayır, o şeyi bir seferde birden fazla fincan yapan bir kahve makinesine dönüştürebilecek sihirli bir değneğin yoksa olmaz," dedim. "Ama muhtemelen çoğu misafirden daha fazla kafein bağımlısıyım."

"Ortalama bir misafir bir gecelik konaklama için iki kapsül kahve tüketiyor. Kafeinsiz kahveye dokunmuyorlar bile ve çoğu daha hafif karışımları tercih ediyor. Muhtemelen kreması yavan ve tadı sütlü karton gibi olduğu içindir." Durakladı, yanakları kızardı. "Kusura bakmayın, otel kahve tüketim trendleri hakkında hızlandırılmış bir kurs istememiştiniz. Saçmalamaya meyilliyim."

"Gözlemcisin," dedim.

İltifat karşısında gülümsedi ve bu bana gülümsediğinde gözlerinin köşelerindeki çekilmeyi inceleme şansı verdi. Burnunun kırıışması ve ağzının köşesinin seğirmesi.

Ama gülümseme ne kadar hızlı geldiyse o kadar hızlı gitti.

Omuz silkti. "Ne kadar çok şey fark edersem, geminin doğru yöne gitmesine o kadar çok yardımcı olabilirim. Misafirlerimiz için işleri daha iyi hale getirebilir, israfı azaltabilirim..."

Kaşlarını kaldırdım. "Han sana sahip olduğu için şanslı olmalı."

Tekrar kızardı, sonra saatine baktı. "İşine dönebilmen için seni rahat bırakayım. Bir gece daha kalacak mısın?"

"Aslında iki hafta." Omzumun üzerinden balkonun hemen dışında parıldayan suya baktım. "Biraz temiz hava almanın zamanı geldi diye düşündüm."

Cebinden bir kartvizit çıkardı ve bana uzattı. "Konaklamanızı daha konforlu hale getirmek için yapabileceğimiz bir şey varsa, bana haber verin, Bay -"

Kartı ondan aldım ve parmağımı kenarında gezdirdim. "Solomon. Will Solomon."

Kristin Boyd, kartta yazıyordu. Baş Hizmetçi.

MIDEM kulaklıklarımın duyulacak kadar yüksek sesle homurdandı. Saate baktım.

Kahretsin.

Projeme o kadar odaklanmışım ki birkaç saat geçtiğini fark etmemiştim. Bu hep olur. Bunun için dünyevi bir sebep yoktu. Üzerimde bir son teslim tarihi yoktu, ama sanki öyleymiş gibi kendimi zorlamanın bir yolunu bulmuştum.

Ama sıkılmışım ve nasıl çalışmayacağımı bilmiyordum.

Bir başka iniltiyle midem vücudumdan dışarı çıkmakla tehdit etti. Dizüstü bilgisayarımı kapattım, kasaya yerleştirdim, tuş takımına kodu girdim ve kilitledim. Gözlüklerimi yere attım, masadan cüzdanımı aldım ve arka cebime soktum. Beaufort'a giderken Piggly Wiggly'nin yanında bir McDonald's gördüğümü hatırladım.

Dolar menüsü beni çağırıyordu.

Ah, lanet olsun. Açık kapıdan döndüm ve telefonumu bulmak için odayı hızlıca taramaya başladım. O lanet şeyi kaybetmek tam anlamıyla bir alışkanlık haline gelmişti. Günlerce kontrol etmeden durabilmemin de bir faydası olmamıştı. Bu bana hiç kötü bir şey gibi gelmemişti ama hayatımdaki diğer herkes aynı fikirde değildi.

"İşte buradasın," diye mırıldandım, süitimin diğer tarafındaki koltuğun minderlerinin arasından çekerek.

Savurganlık yapacak biri değildim ama iki haftalığına buradaydım, bu yüzden daha büyük bir oda tuttum. Rahat edeyim bari.

Aynadaki yansıma bir göz attım. *Eyvah.* Parmağımı prize sokmuşum gibi saçlarım diken diken olmuştu. Bu bana neredeyse yirmi yıl önce MIT'deki lisans eğitimim sırasında bütün gece çalıştığım zamanları hatırlattı.

Otel odasının kapısı arkamdan çarparken şapkamı kaptım ve başıma geçirdim.

Başımı eğerek hızla ilerledim ve asansörü beklemek yerine merdivenleri kullandım. Neredeyse ön kapıya varmışım ki tanıdık bir ses dikkatimi çekti.

"Ofisinizde üstümü değiştirmemin bir sakıncası var mı?" Kristin'in sözleri lobide yankılandı. Dokuz numara giyinmiş esmer bir yanında yürüyordu.

"Tabii ki. Umurumda olmadığını biliyorsun," diye cıvıladı esmer kadın. Mermer zeminde ilerlerken yüksek topuklu ayakkabıları tıkırdadı. "Mel seni eve götüreceğine göre Maddie'ye bırakmamı ister misin?"

"Hayır," dedi Kristin, saçlarını at kuyruğundan çekip çıkardı ve tekrar dik durmadan önce başını çevirdi. Saç telleri bitter çikolatadan bir çağlayan gibi omuzlarına düştü. "Bu gece oraya arabayla gideceğim."

Esmer kadın ona sertçe baktı. "Mel'le git ya da Chase seni eve bıraksın. Biraz stres atman lazım bebeğim. Üç saat boyunca bu kadar sorumlu davranmayı bırak."

Kristin başını salladı. "Yapamam. Daha önce okuldan bir telefon aldım ve onlar..."

Esmer kızla birlikte saksılı bir ficusun gizlediği dar bir koridora girdiklerinde sesi kesildi.

Dışarıda otoparka doğru yürürken kavurucu Ağustos sıcağı yüzüme çarptı. Kot pantolon ve kazak saçma bir seçim olmuştu ama düşüncelerim Kristin'i umursamayacak kadar sabitti. Nedenini bilmiyordum ama bir yanım onu yakında tekrar göreceğimi umuyordu. Kamyonetime doğru yürürken aklımdan sayılar geçti ve olasılıklara gülümsedim.

Yüksekti.

Beaufort, New Bern'deki evimden çok farklı bir yer değildi ama evimden dışarı çıkmak güzeldi. Yatırım şirketim yeni mülkler satın aldığında genellikle elimi sürmezdim. Ama kırk beş dakikalık yol o kadar da kötü değildi ve Taylor Creek Inn'i satın aldıktan sonra etrafı incelemek istedim.

Otel yönetimi hiç ilgimi çekmedi. Benim için çalışan ve günlük işlerin üstesinden gelebilecek pek çok yetenekli insan vardı. Ama buranın para kazandığını görmek istiyordum, bu yüzden metaforik anahtarları alır almaz etrafa göz atmaya karar verdim.

İnsanlar maaş çeklerini imzaladığınızı bilmediklerinde daha şeffaf davranma eğiliminde oluyorlardı. Hayatta fark edilmeden ilerlemekte harikaydım.

Sıcaklık dalgaları bir serap gibi ön panelden yukarı doğru yuvarlanırken kamyonetimin sürücü koltuğuna çöktüm. Camı kırdım ve vitesi yükseltiltim. Cebimdeki telefonum çaldı ve ekrana baktım. *Spenser* Crenshaw-Isaac Lawson'ın .

Aramayı sesli mesaja gönderdim.

Spenser, karşılaşma talihsizliğine uğradığım bazı yönetici asistanlarına kıyasla oldukça soğukkanlıydı. Yine de biriyle konuşmak için bir kapı görevlisinden geçme formalitesinden nefret ediyordum. Lawson bir şeye ihtiyaç duyarsa, normal bir insan gibi beni arayabilir ya da mesaj atabilirdi.

Park alanından yavaşça çıkarken, hanın arkasındaki çakıl taşlı alanda bulunan hurdaya dönmüş bir araba ölümcül bir çığlık attı. Frene bastım ve başımı çevirdim. Sürücü koltuğuna yaslanmadan önce direksiyona vurdu. Arabayı çakıllı alana çektim ve vitesi sarsarak park konumuna getirdim.

"Her şey yolunda mı?" Kamyonetimden inerken seslendim. Şoför kapısını tekmeleyerek açıp dışarı adımını attığında, onun az önceki temizlikçi olduğunu fark ettim ve gülümsedim.

Olasılık, bebeğim.

Arabadan inip kapüşonu açarken Kristin'in siyah saçları omuzlarına dökülüyordu. Üniformasını kışını saran yırtık bir kot şort ve belden düğümlü bir atlele değiştirmişti. Etek ucu yukarı sıyrıldığı için ten rengi bir şerit ortaya çıkmıştı. Ayaklarında bir oyuncak bebek için yeterince büyük görünen bir çift köpük parmak arası terlik vardı.

"Oh, Bay Solomon-"

"Lütfen bana Will de," dedim, tekleyen araba son nefesini veriyormuş gibi kasılırken yüzümü buruşturarak. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Egzozdan siyah bir duman püskürdü ve Kristin inledi.

Sempatik bir gülümseme sundum. "Biliyor musun, adli tabibi aramanın zamanı gelmiş olabilir." Bileğimdeki saate bir göz attım. "Ölüm saati: beşi çeyrek geçiyor."

Parmak uçlarını gözlerine bastırdı ve "Bugün ihtiyacım olan son şey bu" diye mırıldandı.

"Seni ister misin?"

Önce etrafına, sonra telefonuna, sonra da otele baktı. Telaşlıydı ve gözyaşlarını geri kırıpıyordu. "Çok nazıksınız," dedi sesi titreyerek. "Gelip beni alması için bir arkadaşımı arayacağım."

Umursamam için dünyevi bir neden yoktu ama Kristin'i bu kadar telaşlı ve üzgün görmek beni rahatsız ediyordu. Onun gününün mahvolmasını izlemek günümü mahvediyordu ve nedenini anlamıyordum.

Bir arkadaş gelene kadar milyon derece sıcakta terlemesi fikrinden nefret ediyordum. Ve onu تنها bir otoparkta tek başına bırakmak istemiyordum.

Sessizliği bozmak için boğazımı temizledim. "Biliyor musun, arabalardan biraz anlarım. Sen aracını beklerken bir göz atabilirim. Hızlı bir tamir olabilir ve seni çekici ve tamirci faturasından kurtarır."

Kristin başını salladı. "Çıkmak üzereydin..."

Ellerimi kot pantolonumun ceplerine soktum ve omuz silktim. "Sadece yiyecek bir şeyler almak için dışarı çıkıyordum. Biraz güneş ışığı ve temiz hava almak için, anlıyor musun?"

Yüzündeki çelikleşmiş ifadeye rağmen, zihnindeki iç savaş çok açıktı. Endişeli kahverengi gözlerinde bunu görebiliyordum. Yardım istemeyecekti.

"Akşam yemeği önerin var mı?" Kaputun altına bakmak için hareket ettiğimde dikkatini dağıtarak sordum.

Kahverengi gözleri her adımımı takip ediyordu. Temkinli ve güvenilmezdi. *Bu hurda metal yığınının daha da kötüleştirmezdim.*

"Revanche mükemmeldir," dedi, caddenin karşısındaki büyük tuğla binayı işaret ederek. "Yemekler inanılmaz. Ülkedeki en iyi restoranlardan biri. Eğer deniz ürünleri yemek isterseniz Morehead'deki The Sanitary yerel bir simge. Okyanus manzaralı bir şeyler isterseniz Atlantic Beach'te köprünün karşısında birkaç iyi yer var."

Motoru kurcalarken kıkırdadım. "Sanırım sıradanlıktan yanayım. Arabaya servis yapan bir yerden geçip hamburger ya da başka bir şey alacaktım. En sevdiğin yer hangisi? Revanche mı?"

Kristin bir mesaj gönderirken omuz silkti. "Revanche için yeterince havalı değilim. Sahibi ve pasta şefiyle arkadaşım, bu yüzden bazen yeni menü öğeleri için kobay oluyorum." Gülümsedi. "Güzel bir avantaj."

"Turistlerle dolu olmayan iyi bir yerel mekan var mı?" Motoru incelemeye devam ederek sordum. *Alternatörü bir arada tutan koli bandı mıydı?*

Telefonunu şortunun arka cebine soktu ve yanımdaki motorun üzerine eğildi. "Birkaç mil ötede yirmi dört saat açık bir lokanta var. Harika bir kahvaltısı var ve Ethel çok tatlı. Hamburger, patates kızartması ve ucuz bira istersen 101. Otoyol'un biraz aşağısında bir bar var."

"Orada sık sık içer misin?" Kaç yaşında olduğunu anlamaya çalışmaktan çok, bir tavsiye arıyordum. Elbette, çalışan kayıtları bana bu kadarını söyleyebilirdi. Ama aptalca bir nedenden dolayı onunla konuşmak istedim.

Sanki birini bekliyormuş gibi omzunun üzerinden baktı. "Ne zaman bir gece izin alırsam."

Yarı paslanmış motor parçalarından başımı kaldırdım ve onu dikkatle inceledim.

Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Ne?"

Kıkırdadım ve yağlanmış ellerimi kotuma sildim. "Bira içtiğini hayal bile edemiyorum."

Yanaklarını boyayan şey ya allık ya da sıcak çarpmasıydı. Umarım allıktır. Onunla ilgili her şey saf masumiyetle karışmış son derece seksiydi. Onu yemeye hazırdım.

"Dediğim gibi," diye güldü, "süslü değilim."

"Barın adı ne?" Bir hamburger ve bira kulağa harika geliyordu.

"Adı Jokers, ama dışarıda tabela yok. Devam et

101. otoyol havaalanını geçiyor. Yolun yaklaşık bir mil solda. Çakıllı bir arsada bir sürü araba ve penceresinde neon bira tabelası olan bir kulübe arayın."

"Bu gece orada olacak mısın?" Kelimeler beynim onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı.

Başını iki yana salladı. "Hayır, benim... benim bu gece bir şeye gitmem gerekiyor."

Çakılların arasında bir kamyon gıcırdadı ve Kristin dikkat kesildi. Şoför koltuğundan elbise gömleği, kot pantolon ve elbise ayakkabısı giyen bir adam atladı. Kemerinde bir silah kılıfı ve yanında da parlak bir rozet vardı.

Adam yaklaşıırken Kristin ellerini ovuşturdu. Parmağında yüzük . *Bu onun erkek arkadaşı mıydı? Kardeşi miydi?*

"Lütfen bana sonunda öldüğünü söyleyin," dedi adam duyma mesafesine . "Bu araba yuvarlanan bir tabut."

Kristin ellerini ceplerine soktu. "Steve'in onu birkaç hafta daha çalıştırıp çalıştıramayacağına bakacağım."

Bu harikaydı. Steve de kimdi? Sonsuz bir beyefendi arayanlar havuzu mu vardı?

Adam ona kuşkulu bir bakış attı. "Kris, sanırım onu bırakmanın zamanı geldi."

Kristin bu konuşmaya devam etmektense külüstür arabayla araba cennetine gitmeyi tercih eder gibiydi.

"Ben Will," dedim ve ona elimi uzattım. " memnun oldum."

Elimi sıkarken kaşlarını kaldırdı, gözleri Kristin ve benim aramda gidip geliyordu. "Chase Brannan."

Görünüşe göre akşam yemeğimi hazırlayıp Kristin ve Chase hakkında derin bir araştırma yapacağım.

Chase arabanın arkasına baktı. "Plakanızın süresi hâlâ dolmamış. Kenara çekileceksin."

İç çekti. "Araba diriltilemezse, en azından boşa para harcamamış olacağım." Ses tonu sıkıntıdan istifaya dönüştü.

Taylor Creek Inn gibi prestijli bir otelin kat hizmetleri müdürü cimrilik yapmamalı. Kristin'in sesindeki çaresizlik beni cevaplardan çok sorularla baş başa bıraktı.

KRISTIN

"S O, bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?"
Chase sürücü koltuğundan bana şüpheyile bakarken sordu.

Maddie ve Luca'nın poker gecesine gidiyorduk.

Chase nezaketle kamyonetini bana ödünç vermeyi teklif etmişti. Steve arabamı ya tamir etmek ya da araba cennetine göndermek için evine götürecekti. *Bu durumda daha çok cehennem gibi.*

Chase kamyonetsiz kalacağı için üzüldüm ama o ısrar etti. Sürekli olarak plakasız aracıyla etrafta dolaşmayı ne kadar sevdiğinden, bir polis tarafından takip edildiklerini fark ettiklerinde insanların ödünü kopardığından bahsediyordu. Ama sadece kendimi daha iyi hissetmemi çalıştığını biliyordum.

"Sen neden ?" diye sordum.

Chase kaşlarını oynatarak, "Dreamboat Willie'den bahsediyorum," diye karşılık verdi. "Onun olayı ne?"

"Will handa sadece bir misafir," dedim. "Onunla bugün çalışırken . Benimle aynı saatte çıkıyordu ve kaputu açtığını gördü. Beni bırakmayı teklif etmek için yanıma geldi."

Chase'in çenesi alevlendi ve ben de gözlerimi devirdim.

Steve ve Chase bana hâlâ beş yıl önce ilk tanıştıkları yirmi yaşındaki taşlaşmış kız gibi davranıyorlardı. Gecenin bir yarısı dört küçük kardeşime bakmak için ortaya çıktığımda yanımdaydılar. Her iki adam da ailem dünyamı alt üst ettikten sonra dengemi sağlamama yardımcı oldular. O günden beri bana bakmak için ellerinden geleni yaptılar.

Çok tatlıydı ve onlar olmadan hayatta kalamazdım. Ama bazen biraz fazla olabiliyorlardı.

Steve sessizce zorba, Chase ise gürültücü ve boğucu bir tipti. İkisi sağ olsun, dört yıldır kimseyle çıkmamıştım. Peki ya çocukların yanına taşındıktan kısa bir süre sonra çıktığım tek randevu?

Diyelim ki o tarih büyük bir ihtişamla düştü, olgun bir çöp yığınının içine düştü ve Çernobil boyutlarında bir çöplük yangınına dönüştü.

Görünüşe göre, dört çocuklu ve parasız bir karavan parkında yaşamak beni tam olarak sıcak bir meta yapmadı.

Steve ve Chase'in flört havuzunda benim cankurtaranlarım olmalarına gerek yoktu. Potansiyel taliplerimi korkutup kaçırma konusunda gayet yetenekliydim.

"Sadece bir misafir, ha?" Maddie ve Luca'nın evine doğru körfezi dönerken Chase ellerini kaydırdı. "*Sadece bir misafir* iyi olup olmadığını sorar ve sonra giderdi." Bana bir bakış attı. "Yanına geldiğimde göğsünü kabartıp kendini tanıtmazdı."

Ona ters ters baktım. "Temizlik yapmak için on dakika kadar onun odasıydım."

Garip bir şekilde havadan sudan konuştuk,
hepsi bu." "Sen nasıl istersen, evlat."

Gözlerimi kapattım ve başımı koltuğa yasladım. Yolun hafif gürültüsü rahatlatıcıydı.

"KRIS-"

Biri beni sallıyordu.

Çılgınca etrafa bakarak ayağa fırladım. "Hm? Ne-"

Chase yolcu kapısını sonuna kadar açmış duruyordu. Maddie'nin garaj yoluna park etmiştik. "Uyuyakalmışsın."

Lanet olsun. Biraz kestirmem gerekiyordu. Gözlerimi ovuşturdum ve emniyet kemerimi açtım. "Özür dilerim."

Kolunu omuzlarıma doladı ve evin yanından Luca'nın erkek mağarasının alt kat girişine doğru ilerledik.

Chase nazik bir sesle, "Yardım istemekte sorun yok, Kris," dedi.

İyi niyetli olduğunu biliyordum ama bu hoşuma gittiği anlamına .

Pazartesi poker geceleri haftanın en güzel bölümüydü. Herkes Maddie ve Luca'nın bodrum katına doluşur, pizza ve içkiyle basa doyar ve sırayla sohbet edip yerel dedikoduları dinlerdi.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" İkimiz içeri girerken Chase sordu.

Maddie, Hannah Jane, Mel, Erica ve Bridget kanepede bir arada , okullu kızlar gibi kıkırdıyorlardı.

"Dudak dolgusu," diye şarkı söyleyen Hannah Jane, sosyal medya fenomenlerinden birinin fotoğrafının yer aldığı telefonunun ekranını gösterdi.

Zavallı kadının yüzü denizanası yemiş gibi şişmişti. Alerjik reaksiyona rağmen modağa uygun görünüyordu ama kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu. Sosyal medyaya en son ne zaman baktığımı bile hatırlamıyordum.

Luca yanlarından geçerken Chase'in eline bir bira, benimkine de meyveli pembe bir kokteyl bıraktı.

Chase sırıttı. "Dudak dolgusu, ha? Bayanlar sikime böyle demeyi seviyor."

Luca ve Chase beşlik çakarken, Maddie ve Mel kahkahalara boğuldular ve karınlarını tutarak neredeyse koltuktan yuvarlanıyorlardı.

Erica bacak bacak üstüne atarak gözlerindeki yaşları sildi. "Bir kızı uyarın! Hepiniz biliyorsunuz ki şu anda biraz işemeden gülemiyorum."

Bridget'in ağzı açık kaldı.

"Layla'yı o ağızla mı öpüyorsun?" Şakacı bir şekilde sordum. Chase göz kırptı. "Tabii ki öpüyorum."

Hastanede hemşire olan Layla Mousavi ve Chase barda tanıştıklarından beri ara sıra görüşüyorlardı.

O gecedan beri Bridget'le araları garipti. Flörtleri çığlık atarak durma noktasına gelmişti. Bridget'in Kyle Kingsley ile mutlu bir birlikteliği olduğu düşünülürse, bu muhtemelen en iyisiydi.

Chase gerçekten yoluna devam edene kadar, geri kalanımız onların etrafında yumurta kabukları üzerinde yürümek zorunda kaldık.

Steve Maddie'yi kanepede daha da aşağı itti ve kolçakla arasındaki boşluğu okşadı. "Biraz rahatla, evlat."

Yanına oturdum ve kaşlarımı çattım. *Çocuk.*

Gruba zar zor uyum sağladığım bir sır değildi. Poker kulübünün geri kalanından altı yaş daha gençtim. Lanet olsun, Luca ve

Isaac'in benden 10 yıl fazlası vardı.

Pembe içkimi yudumlarken aklım Will Solomon'a gitti. Açık kahverengi saçlarında gri lekeler vardı. Gümüş tilki gibi sıcaktı. Her gülümsediğinde gözlerinin köşelerindeki çizgiler kırışıyordu. Sıcak ve rahatlatıcıydılar.

"Dünya'dan Kristin'e... Alo?" Adımı söyleyen Erica'ydı.

Günümüze geri döndüm. "Hm? Ne?" Bütün gözler üzerimdeydi. "Aly'yi götürmemi ister misin?"

Steve kıkırdadı. "Aly bu gece Heather'ın annesiyle birlikte," dedi hüznle.

Erica'nın Steve'in rahmetli eşinin annesiyle harika bir ilişkisi vardı. Aly ona büyükanne Evy bile derdi.

"Dur tahmin edeyim," dedi Chase, kutulardan birinden dilim pizza kaparken sırtarak. "*Just a Guest*'i mi düşünüyorsun?"

Ona ters ters baktım.

Maddie çılgın bir bilim adamı gibi parmak uçlarını birbirine vurdu. "Ooooh! Kris'in sonunda anlatacak ilginç bir şeyi mi var?"

"Hayır!" Bir köpek yavrusunu azarlar gibi tersledim, sonra Chase'e pis bir bakış attım.

Bridget'in yüzünde hınzır bir gülümseme vardı. "Sanırım bu *Just a Guest* hakkında ayrıntılara ihtiyacımız olacak."

Hannah Jane içkisinin geri kalanını devirdi ve bardağı yere çarptı. "Sonunda!" diye bağırdı. "Handa bornozla koşarken güvenlik kamerası görüntülerini gördüğünü söyleyip böbürlendiğinden beri bunu bekliyordun. Dökül, kardeşim."

Neyse ki Isaac içeri girerek beni sorgulamadan kurtardı. Eğildi ve Hannah'nın ağzına özensiz bir öpücük kondurdu. "Üzgünüm, geciktim Prenses."

"Uçuş iyi miydi?" Hannah sordu. Isaac'in koltuktaki yerini almasına izin verdi, sonra da onun kucağına yerleşti.

"Biraz hava var ama fena değil," dedi Isaac, elini Hannah Jane'in kalçasına .

Arkasına yaslandı ve dudaklarını onun şakağına bastırarak gülümsedi.

İçimde bir kıskançlık şimşeği çaktı. Dişlerimi sıktım ve içkimin son parçalarını da emdim.

"Bir tane daha ister misin?" Luca boş bardağıma işaret ederek sordu.

Başımı salladım. "Hayır, suya geçmem gerek." Eve ayık bir şekilde dönmem mümkün değildi.

Maddie ve Mel poker masasını kurmaya koyulurken geri kalanımız da tabakları ve bardakları topladı. Gürültücü bir grup olabilirdik ama çoğunlukla medeniydik.

Steve, Erica'nın elinden bir yığın kâğıt tabak aldı ve kulağına Erica'nın kıkırdamasına neden olan bir şeyler fısıldadı.

Kanepedeki kırıntıların tozunu aldım ve Maddie ile Luca'nın odanın diğer ucunda birbirlerine ateşli bakışlar fırlattıklarını gördüm. Odadaki cinsel gerilimi kesmek için bir palaya ihtiyacım vardı.

Çoğu gün, biriyle herhangi bir yakınlık hissetmeyeli ne kadar uzun zaman olduğu aklımın ucundan bile geçmiyordu. Kurak dönemim, kuraklıktaki bir çölden daha tozlu görünüyordu. Geceleri kanepeye yığıldığımda, kendime hizmet eden zevklerle uğraşamayacak kadar bitkin düşüyordum.

Sersemlemiş gözlerim beni alt etmeden önce iki tur poker oynadım. Yetişkin sohbetinin bir parçası olmak güzeldi, ancak ayrılır ayrılmaz eziyete geri döneceğimi bildiğim için rahatlayamadım.

Yıka, durula, tekrarla.

Steve sabah ilk iş arabama bakacağına söz verdi ve Chase, Hannah Jane ve Isaac ile birlikte eve gitti.

Chase'in kamyonetinin uzun farları neredeyse tek kişilik evimin çatısına kadar uzanıyordu. Paravan kapı gıcırtyla açıldı ve Logan sarkan ön basamakta somurttu. Sürücü koltuğundan inip kapıyı çarptığımda omuzları düştü.

"Chase olduğunu sanıyordum," diye homurdandı. "Araban nerede?"

İçimi çektim ve çantamı arka koltuktan çıkardım. Chase'in beşimizin sığabileceği yedek bir aracı olduğu için minnettardım. Biraz dardı ama hiç yoktan iyiydi. "Maddie'nin evine gitmek için işten çıkarken arabam bozuldu. Chase beni aldı ve Steve arabamı tekrar çalışır hale getirene kadar kamyoneti ödünç verdi."

Logan ayak parmağını kapı çerçevesine sürterken, "Araba boktan bir şey," diye mırıldandı.

Kamyoneti kilitledim ve sivrisinekler beni yemeden önce içeri girdim. "Logan, ben-"

"Biliyorum, biliyorum... *yorgunsun*. Bu gece bize katlanacak kapasiten yok." Ayaklarını oturma odası, mutfak ve yemek odasının birleşiminde sürükledi.

Bırakın üçünü, o odalardan biri için bile yeterince büyük değildi.

"Ben yatmaya gidiyorum," diye .

"Logan, bu gece kaleyi koruduğun için sana teşekkür edecektim."

Olduğu durdu.

Logan'ın omuzlarında on yedi yaşındaki bir çocuğun taşıyabileceğinden çok daha fazla yük vardı. Ailemiz tutuklandığında o on iki, Kylie ise on yaşındaydı. O zamanlar neler olduğunu gayet iyi kavramışlardı. Şimdi her iğrenç, kirli detayı biliyorlar. Hunter o sırada yedi yaşındaydı ve onu çirkinliklerden korumak için elimizden geleni yaptık.

Küçük kasaba dedikodu değirmeni sayesinde, yakalanması uzun sürmedi.

Tatlı Zoey dokunulmadan kalan tek kişiydi ama bunun sonsuza kadar böyle kalmayacağını biliyordum. Uyuşturucu kaçakçılığını öğrenmeden önce okumayı öğrenmesi beni gerçekten şaşırttı.

Logan ellerini eşofmanının ceplerine soktu. Onlar eskiden Steve'inmiş. Logan'ın giysileri Goodwill'de bulabileceğimden daha hızlı tükeniyordu. Neyse ki Erica, Steve'in artık sığamadığı eşyalarından oluşan bir kutu bırakmıştı. Sanırım manyak gibi spor yapmaya başladığında ve yumuşak huylu Bruce Banner gibi görünürken Hulk gibi yapılandığında olan buydu.

"Hunter ev ödevini yaptı. Kylie Zo'nun dişlerini fırçalamasına yardım etti, sonra Ky bütün gece odasında saklandı."

Kulağa doğru geliyor.

Hunter. Bu çocuğun nazik bir ruhu ve keskin bir zekası vardı. Bu onu hayatta çok ileriye götürecekti. Ne yazık ki, bu aynı zamanda okulda ona anlamına da geliyordu.

Kylie on altı yaşındaydı ve ebeveyn rehberliğinden yoksundu. Denedim. Kahretsin, çok denedim ama sunabileceğim en iyi şey anlamsız basmakalıp sözlerdi. *Daha iyi olacak ve tüm erkekler on altı yaşında berbattır.*

Bir de Logan vardı. Sebepsiz bir asi olmakla evin erkeği olmak arasında gidip geliyordu. Onu suçlayamazdım.

Bir kız arkadaşı olması, futbol takımına ya da hangi üniversitelere başvuracağı gibi şeyler hakkında endişelenmesi gerekirdi. Bunun yerine, okuldan sonraki saatlerini

yatak odasının kapısını kapattı, hayatın kaosunu heavy metal ve video oyunları ile bastırıldı.

Hepsi poker kulübü sayesinde oldu. Çocukları Noel ve doğum günlerinde hediyelere boğdular.

"Okul nasıldı?" Yastığımı ve battaniyemi kanepenin yanında tuttuğum dokuma sepetten çıkarırken sesalçaltarak sordum.

Logan omuz silkti. "Peki."

Derme çatma bir sehpa ve şifonyer olarak kullandığım sandığı açtım ve bir çift pijama çıkardım. Aslında sadece eski bir tişört ve spor şortuydu. "İyi bir şey oldu mu?"

Öfkelendi. "Hiçbir şey asla yapmaz."

"Okuldan neden notlarınla ilgili bir toplantıya daha gelmem gerektiğini söyleyen bir telefon aldığımı konuşmak ister misin?"

"Hayır."

Burnumun kenarını çimdikledim. Logan zeki bir çocuktur. Beş yıl önce matematik ve fen derslerinde ödüller alıyordu. Şimdi ise tüm derslerde başarısız oluyordu.

Usulca iç çektim. Kardeşlerimi seviyordum ama onlara ebeveynlik yapmaktan nefret ediyordum. "Bunu bu hafta sonu tartışacağız. Bir plan yapman ve kendini toparlayabileceğini bana kanıtlaman için sana bir hafta veriyorum."

Alay etti. "Yoksa ne olur?"

Beni orada tutuyordu. Onu cezalandırabileceğim hiçbir şeyimiz yoktu ve ödül olarak kullanabileceğim fazla bir şey de yoktu. Evimizin etrafına baktım. Çoğu insan köhne bir karavan parkındaki tek göz bir evi uygun bulmazdı ama bu bizim evimizdi ve yeterli olmalıydı.

"Yoksa mezun olamazsın," dedim sertçe. Bu işe yaramaz bir tehditti. Okulu bırakmak istediğini birçok kez açıkça belirtmişti. Sanırım bu tartışmayı tercih ederdim. Ne yazık ki bu gece benimle bu konuda tartışacak gücü yoktu.

Logan bunun yerine kısa koridordan aşağı süzüldü ve çocukların yatak odasının kapısını açtı.

"İyi geceler, Lo. Seni seviyorum," dedim umutla. "Seni seviyorum, Krissy," diye mırıldandı.

Banyoya girip şortumu ve tişörtümü giydim, dişlerimi fırçaladım ve yüzüme biraz su çarptım. Cilt bakımı rutinim -el bezi ve sıradan kalıp sabun- Hannah Jane'in haberi olsaydı onu girdaba sürüklerdi.

Kafamı Zoey ve Kylie'nin odasına soktum.

Zoey yeni yürümeye başlayan küçük yatağında kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyordu. Başına bir öpücük kondurdum ve battaniyeyi tekrar üzerine çektim. Çok sevdiği pelüş tavşanı Floppy de yanında yerde yatıyordu. Onu kucağıma aldım ve minik kollarının arasına sıkıştırdım.

Kylie yataktaydı ama gözleri açıktı. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Fısıltıyla sordum.

Başını iki yana salladı.

"Seni seviyorum, Ky."

"İyi geceler, Kris."

Kylie, Logan'dan bile daha az "*seni seviyorum*" . Yine de onu suçlayamazdım. İnsanların onu hayal kırıklığına uğratmasına alışmıştı ve bağlanmaması daha kolaydı.

Kylie ve ben bir elmanın iki yarısı .

Çocuğun odasının ışığı hâlâ yanıyordu, bu yüzden içeri girmeden önce kapıyı usulca çaldım. "Hepiniz iyi misiniz?"

Logan'ın gözleri telefonundan zar zor kalktı.

Hunter kitabından başını kaldırdı. "Yarın kütüphaneye gidebilir miyiz? Neredeyse bitti."

Çocuk doymak bilmez bir okuyucuydu. Son zamanlarda, MI6 için casusluk yapmak üzere işe alınan bir genci konu alan bir dizinin müptelası olmuştu. Hunter'ın iyimserliği için kurgu yazarlarına teşekkür etmeliydim. Kitaplar ona gerçeklikten bir kaçış sağlıyordu ve ben de onu daha fazlasına aç tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Hüzünle gülümsedim. "Yarın çalışmak zorundayım ama yakında gideriz."

Işıkları kapattım ve kapıları kilitledim, oturma odasına geri döndüm ve kanepeye çöktüm. Zihnim kararmadan önce battaniyeyi ancak üzerime örtebilmişim.

WILLIAM

T Koridorda ilerleyen temizlik arabasının gürültüsü odama kadar ulaştı. Benimkinden önceki odanın önünde durdu. Kristin'in üç kez vuruşunu, neşeli bir şekilde kendini duyuruşunu ve kapıların ritmik bir şekilde açılıp kapanışını dinlerken gülümsedim. İşini çok iyi . Kristin'in Temizleme şekli metodikti.

Bugün onun için hazırdım.

Yanımdaki odanın kapısı çarparak kapandı. Komodinimin üzerindeki saate baktım. *Bunu ters çevirmesi sadece on dokuz dakika sürmüştü.*

Gıcırtilı araba kapımın önünde durdu, ardından alışılmadık derecede uzun bir duraklama oldu - sanki kendini toparlaması gerekiyormuş gibi.

Tak, tak, . "Temizlik!"

"İçeri gelin!" Masadaki yerimden bağırdım.

Kapıyı sonuna kadar açarak içeri girdiğinde kapı bip sesi çıkardı ve tıkladı.

"Günaydın Bay Solomon," dedi Kristin hoş bir sesle. Parlak ses tonu gözlerinin altındaki koyu halkalarla çelişiyor gibiydi.

"Sadece Will, hatırladın mı?"

"Elbette," dedi gülümseyerek. Yanaklarına dökülen suluboyalar gibi hafif bir yayıldı. "Will."

Sabahtan beri içtiğim kahve fincanını elime aldım ve bir yudum aldım. "Aslında bu sabah seni gördüğüme sevindim."

"Oh?" Kristin banyoya girdi ve havlu işini çabucak halletti.

Minibarı işaret etmeden önce ücretsiz sabun ve kahve tepsisini alana kadar bekledim. "Bunun hakkında bir şey biliyor olamazsın, değil mi?"

Başını köşeden çevirdi ve gizemli bir şekilde standart tek servislik makinenin yerini alan tam boy kahve makinesine baktı. Gülümseyerek banyoya geri döndü ve makyaj masasının üzerindeki mini banyo malzemelerini yeniden düzenledi.

Kristin'in yüzünde çok masum bir ifade vardı ve bir şeyler mırıldanıyordu. "Şanslı gününde olmalısın," dedi.

Yüzüme yayılan gülümsemeye karşı koyamadım. "Sanırım sinsî bir hizmetçinin bununla küçük bir ilgisi olabilir."

Kristin arabasından bir yığın kahve filtresi ve bir torba kahve telvesi çıkardı. Telveleler sokağın aşağısındaki kafeden gelmişti. Her oda için yaptığı gibi eşyaları kahve makinesinin yanına gelişigüzel dizdi.

Döndü ve gözlerimin içine baktı. "Hmm, ilginç bir teori." Deadpan'i mükemmeldi. Bir yalan makinesini kolaylıkla kandırabilirdi.

Gözlerimi ona diktim. Küçük fındırdek soğuk maskesini takmamak için elinden geleni yapıyordu, ama ben maskesinin ardını görebiliyordum. "Peki, bana şunu söyle: Dün bir centilmen olmaya ve zor durumdaki bir genç kıza yardım çalıştığımı söylesem ve numarasını istemeden oradan ayrılısam ne olur? Numarası bir kahve makinesi gibi ortaya çıkar mıydı?"

Bu onu kıkırdattı. Kristin çarşafı yataktan sıyırmaya başlarken bana sırtını döndü. "Kafeinle ilgili ihtiyaçlarının karşılanmasıyla bir ilgim olduğunu ima ediyorsan-"

"Yüzüme karşı inkar mı edeceksin?"

Yatak takımlarını toplayıp temizlik arabasına bırakırken güldü. "Dün beni çıkarken gördün. Ben yapmış olamam."

"O zaman köleleriniz. Belki de bazı sinsî elfler."

Yüzü ciddileşti ve sanki nükleer şifreleri ve devlet sırlarını tartışıyor muyuz gibi başını salladı. "Elflerin gizemli yöntemlerle çalıştığını duymuştum. Kahveni nasıl içtiğinden bahsetseydin belki mini buzdolabında krema olurdu."

"Creamer, ama telefon numarası yok, ha?"

Kristin el arabasından özenle katlanmış bir yığın çarşaf aldı ve odaya geri döndü. "Temizlikçi elfler çok özel olma eğilimindedir. İletişim bilgilerinin dağıtımıyla nadiren uğraşırlar."

Masa sandalyesinde arkama yaslandım ve ayak bileğimi dizimin üstüne gelecek şekilde tekmeledim. "Araba nasıl?"

Sahte bir gülümseme takındı. "Bir şey olmaz. Arabalarla arası çok iyi olan bir arkadaşım var. Her zaman tekrar çalışır hale getirir."

"Bu, motorunuzun bir kısmını bantlayarak birleştiren arkadaşınız olamaz, değil mi?"

Kristin güldü. "O yama işi tamamen benim ve YouTube'un işiydi."

Dudağımı çignedim. "Dün seni alan arkadaşın mı?"

"Kim? Chase mi?" Kristin başını salladı. "Hayır, sadece kamyonetini ödünç verdi." Düz çarşafı havaya kaldırdı, açtı ve büyük boy yatağın tam ortasına inene kadar aşağı süzülmesine izin verdi. Çarşafı lastikli çarşafın etrafına hızla dolayarak, bir geometri ders kitabındaki açılar olabilecek mükemmel köşeler ve kırıksıklıklar yarattı.

"Ne kadar da iyi biri," diye mırıldandım, eliyle yastıkları kabartıp yorganı düzeltirken onu izliyordum. Çarşaf o kadar sıkı ve gevrek ki üstünden bir çeyreklik sektirebilirdiniz.

Her hareket, her dokunuş kasıtlıydı. Odaların mükemmel olmasına büyük özen gösteriyordu. Ne kadar iyi hissettirse de, bana özel muamele yapmadığını biliyordum. Kristin sadece işini iyi yapmaktan gurur duyan bir kadındı.

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye sordum. "Yani, bir kral yatağı yapmak iki dakikanı aldı. Çarşafı karşıya geçirmek için bir denizyıldızı gibi üstüne çıkman bile gerekmedi."

Kristin güldü. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Dur tahmin edeyim, çarşafı nasıl katlayacağını da biliyorsun." "Bir profesyonel gibi," dedi göz kırparak.

"Bana yollarını öğret, bilge kişi."

"Esas olarak büyücülük," diye kıkırdadı. "Ama temizlikçi elfler sırlarını asla açıklamazlar."

Ayağa kalktım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Başının tepesi göğsümün ortasına kadar geldi. "Sanırım az önce elflerle işbirliği içinde olduğunu itiraf ettin."

"Ben hiçbir şey itiraf etmedim," diye karşı çıktı.

"Tarçınlı krema severim. Bilirsiniz, elflerin dinleme ihtimaline karşı."

Gözleri yavaşça gövdeyi tararken Kristin'in sesi yumuşadı. "Elfler iyi dinleyicidir."

"Eminim öyledir." Sözlerim kalındı ve söylenmemiş bir niyetle doluydu.

Bol polo tişörtü göğsünün ağır ağır inip kalkmasını gizleyemiyordu.

Koridorun sonundaki bir kapının çarpmasıyla içinde bulunduğumuz büyü bozuldu. Kristin elini sıcak bir sobanın üzerinde yakmış gibi geriye sıçradı. "Artık gitmeliyim."

Masadan cüzdanımı aldım ve açarak ona bir yirmilik uzattım. "Bunun için teşekkürler."

Başını salladı ve itiraz etmek için ağzını açtı ama onu durdurdum.

"Bahşış kabul etme izniniz olduğunu biliyorum. Yolunuzdan çıktınız ve bunu takdir ediyorum."

Kristin nazikçe elimden aldı ve faturayı cebine koydu. "Teşekkür ederim, *Bay Solomon*."

Temizlik arabasını kapı arkasından kapanırken kapıdan uzaklaştırdı.

Bay Solomon'a başvurma şekliyle ilgili bir şey göze çarpıyordu. Sanki aramızda çılgınca duvarlar örüyordu. Bana ya da kendisine aşılmaması gereken çizgiler olduğunu mu hatırlatıyordu?

Kristin çalışan el kitabını ezberlediğimi bilmiyordu. Çalışanlar mesaideyken nasıl davranmaları gerektiğini ayrıntılı olarak açıklayan politikalar vardı. Misafirler varken odalarını güvenli bir şekilde temizlemek için en iyi uygulamaları özetleyen pek çok kural vardı.

Ancak mesai saatleri dışında konuklarla arkadaşlık etmekle ilgili hiçbir kural yoktu.

Personelin iç işleyişine girmeme izin verecek biriyle yakınlaşmaya ihtiyacım vardı. Şirket politikalarının, kitaplarının ve üç aylık kazanç raporlarının yansıtmadığı sorunlara işaret edebilecek birine.

Taylor Creek Inn'in etkileşimde bulunduğum diğer tüm çalışanları hoş ve profesyoneldi. Ama Kristin bunların hepsi ve daha fazlasıydı.

Parmaklarının çevik bir şekilde katlanması ve çarşafların her bir köşesini askeri bir hassasiyetle sıkıştırması beni etkiledi. Bu bana onun düzenli, planlı bir insan olduğunu söylüyordu. Çalışırken odanın içinde süzülüşü hipnotize ediciydi. Sesi sıcak bir kucaklama gibiydi ve gülüşü beni rahatlatıyordu. Kristin'in etrafında olmak güneş ışığı gibi hissettiriyordu.

Her zaman gergin olan biri olarak, onunla vakit geçirmek içimde bir şeyleri gevşetmişti.

Kodladığım yeni programla uğraşarak birkaç saat daha geçirdim ama genellikle sakinleştirici olan tuş vuruşları migrenimi azdırmıştı.

Saate baktım ve yemek vakti olduğunu fark ettim.

Yemekler için gerçekten alarm kurmam gerekiyordu. Öğle yemeği, akşam yemeği ve ortalama bir yetişkinin yatma saatine kadar çalışma alışkanlığım vardı. Üç gündür Beaufort'taydım ve odamın dışında neredeyse hiçbir şey görmemiştim. Dizüstü bilgisayarımı kasaya kilitledim, anahtarlarımı aldım ve kapıdan çıktım.

Otoyol 101'de neredeyse hiç trafik yoktu. Teknik olarak bir otoyol olarak kabul edilse de, 101 aslında Havelock ve Beaufort' birbirine bağlayan iki şeritli bir arka yoldu, böylece Morehead City'den geçerken trafik ışıklarını atlayabiliyordunuz.

Kristin'in tarifine sadık kalarak, çakıllı bir arazide, soğuk bira vaat eden yanıp sönen bir neon tabelası olan köhne bir kulübe buldum. İşletmenin adını gösteren bir tabela yoktu. Kapıda saat de yazmıyordu. Sadece park yerinde, bilmeden içine düştüğünüzde bacağınızı kıracak bir çukur vardı.

Hafif çarpık bir paravan kapı ana giriş olarak kullanılıyordu. Kapıyı çekip açtığımda menteşelerden küfürlü bir ses çıktı.

Üzerinde *Jokers* yazan siyah bir atlet giymiş sarışın barmen, doldurmakta olduğu biradan başını kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Ellerimi ceplerime soktum ve bara doğru yürüdüm. "Burada iyi bir hamburger yiyebileceğimi duydum."

Bardağını barın sonundaki yaşlı bir adama uzatırken sert bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? Bunu kimden duydun?"

İçimden güldüm. "Burası, burada doğup büyümediysen hizmet alamayacağın yerlerden biri mi?"

Barmen gülümsedi. "Demek dışarıdan gelen birisiniz."

Ellerimi yenilgiyle kaldırdım. ". Birkaç haftalığına Taylor Creek Inn'de kalıyorum." Etrafıma bakındım.

honky-tonk. "Burası hakkında iyi şeyler duydum. Gelip bir bakayım dedim."

"Herhangi bir şeye alerjin var mı?"

diye sordu. Başımı salladım.

Mutfak penceresinden kafasını uzatıp hamburger hakkında bir şeyler bağırdığında muhtemelen bunu sorgulamalıyım. Ama hey, Roma'dayken.

Bana doğru döndü ve "Sana ne içireyim yeni çocuk?" diye sordu.

"Sadece bir bira."

"Bir tercihin var mı?"

Başımı salladım. "Şaşırt beni."

Bir bardak aldı ve musluklardan birinin altına sıkıştırdı. "Yani. Handa mı kalıyorsunuz?"

"Evet." Başımı salladım. "Harika bir yer."

"Bir adın var mı?"

"Will."

Bana birayı uzattı. "Memnun oldum Will. Ben Bridget. Uslu durur ve işimi zorlaştırmazsan geri gelmene izin verebilirim." Teklifini bir göz kırpma ve yarım yamalak bir gülümsemeyle bitirdi.

Kıkırdadım ve bardağıma ona doğru eğdim. "Çok minnettarım."

"Şehir dışından gelen ve handa kalan Will, barımı kimden duydun?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Sahibi sen misin?"

Bridget güldü ve başını salladı.

"Hanın kahyası," dedim yudumlar arasında. Saat beş yönündeki gölgemdeki köpüğü elimin tersiyle sildim. "Kendimi havalı hissediyorsam Revanche'ın harika olduğunu, hissetmiyorsam da buranın iyi olduğunu söyledi."

Bu onu *gerçekten* güldürdü. "Kristin olmalı o zaman."

"Kristin'i tanıyor musun?" Çok çabuk söyledim.

Görünüşe göre sorum kafasında bir ampulün yanmasına neden oldu. "Bak ne diyeceğim. Fotoğrafını çekmeme izin verirsen o içki müesseseden."

Bira boğazıma düğümlendi ve ben de boğulup tükürdüm. "Affedersiniz?"

Artık çok geçti. Telefonunu çıkarmış ve barda otururken fotoğrafımı çekmişti.

Bridget parmakları telefonunda gezinirken , "Çok teşekkür ederim tatlım," dedi. "Kris beni öldürecek ama buna değer."

"Geçen gün Kristin'le çalışırken tanıştım. Onu iyi tanıyor musunuz?"

Bridget telefonunu yırtık kotunun arka cebine soktu ve bardan birkaç boş içki alıp otobüsün çöp kutusuna attı. "Neden sorduğunuza bağlı."

Ben daha bir kelime bile edemedim kapı tekrar çalındı ve Kristin'in arkadaşı Chase içeri girdi. Silahı ve rozeti kalçasında belirgin bir şekilde duruyordu.

Bridget keskin bir nefes çekti. Sanki başka birinin gelmesini bekliyormuş gibi umutla kapıya baktı.

Chase solumdaki iki tabureye otururken bardağımdan bir yudum aldım.

Kravatını gevşetirken Bridget'e, "Hey, sevgilim," dedi.

Parmakları bar havlusunun gergin bir şekilde oynuyordu. "Hey. Yalnız mı içiyorsun?"

Chase başıyla onayladı. "Steve bu gece Erica'yı dışarı çıkaracak. Revanche'de rezervasyon yaptırdı."

Bridget ona bir süre daha baktı. "Aferin onlara." "Evet."

Chase'in sesi alçaktı. "Gerçekten iyi."

Neyse ki aşçı bir tabağı pencereden içeri kaydırarak Bridget'in dikkatini çekti ve transı bozdu. Bridget yemeğimi almak için uzaklaşırken ben boğazımı temizledim.

"Chase, değil mi?" Ona dönerek söyledim. "Dünkü handan mı?"

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Solomon. Seni burada bulacağımı düşünmüştüm."

Kaşlarımı kaldırdım. "Başım belada falan mı?"

Telefonunun ekranını bana doğru çevirdi. Yüzüm bana geri baktı. Bridget'in çektiği fotoğraf olmalıydı. "*Patlama* sorununu tartışan beş çılgın kadını aramadığın sürece olmaz."

"Bang-a-ne?" Sesim tür talihsiz ters ergenlik gibi bir oktav yükseldi.

Bridget midemi guruldatan bir hamburgerle yeniden ortaya çıktı. "Eğer kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, sana harika bir puan verdim." Barın arkasındaki buzluktan bir şişe alıp kapağını açarken sırtıttı.

Chase şişeyi almak için uzandı ve elleri birbirine değdi. Ağır çekim bir film sahnesi izlemek gibiydi. Başparmağı kızın parmaklarının arkasını okşadı ve öylece kaldı. "Minnettarım, sevgilim."

Bridget elini yanmış gibi çekti ve barın diğer tarafındaki müşterileri kontrol etmek için aceleyle uzaklaştı.

Tabağımdan bir kızartma aldım ve bir ısırık attım. "O senin kızın mı?"

Chase Bridget'e baktı, durakladı ve yutkunarak, "Hayır, o benim değil," dedi.

Birbirimizden uzaklaştık ve barın arkasındaki içki rafına bakmaya geri döndük. Kristin yalan söylemiyordu, burger çok güzeldi. Arkadaşlarım biraz tuhaftı ama ben aldırmadım. Bütün gün, her gün içime kapandığım düşünülürse, çoğu insan beni biraz tuhaf buluyordu.

Chase boğazını temizleyerek, "Pekâlâ," dedi. O tekrar konuşana kadar hamburgerimin yarısını bitirmiştım. "Bana karşı dürüst ol. Kristin'le ne işin var?"

"Ne demek istiyorsun?"

Chase şişesindeki son damlaları da boşalttı ve ezik meşe barın üzerine geri koydu. *Tahtanın üstündeki çizme izleri miydi?* "Dün onun arabasını kokluyordun, bugün de Bee'den duyduğuma göre barımızda onun adını anıyormuşsun." Sesinde tehlikeli bir ton vardı. "Seni kim gönderdi? Cheryl mi Bill mi?"

Kağıt peçeteyle ağızımı sildim. "Sen neden bahsediyorsun? Beni kimse göndermedi. Dün Kristin'e kasabada nerede yemek yenir diye sordum, o da buradan bahsetti. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını öğrenmek için arabasının yanında durdum." Omuz silktilim. "Onu korkutmak istememiştım."

Bridget barın diğer tarafından bize şüpheyile baktı. Görünüşe göre, yeni gelenlerin bara güzel kızlar hakkında sorular sormasından hoşlanmıyordu.

"Bir tür küçük kasaba dedikodu zincirini falan mı başlattım?" Kızartmayı bir yudum birayla mideye indirmeden önce gülerek söyledim.

Chase ayağa kalktı ve cüzdanını cebine geri koymadan önce barın üzerine birkaç banknot bıraktı. "Hayır, ama biz kendi başımızın çaresine bakarız."

"Bu bir tehdit mi?"

Başını iki yana salladı. "Seni tehdit etmek için bir nedenim yok. Dediğin gibi, sen sadece bir şeyler için dışarı çıkmış bir adamsın." Bridget'e el salladı.

sonra bar taburesini içeri itti. "Tıpkı benim arkadaşlarını korumak için her şeyi yapabilecek bir adam olduğum gibi."

KRISTIN

"Logan, Kylie, Hunter-ödev!" Akşam yemeğinden kalan son birkaç bulaşığı kurularken mutfak lavabosundan seslendim. "Zoey, sırt çantayı al da dosyanı gözden geçireyim."

Güveç kabını tekrar dolaba yerleştirmek için parmak uçlarıma kadar uzandığımda, farlar pencereden içeri süzüldü. Zoey kapıya doğru fırladı ve dışarı koştu.

"Bay Chase!" Zoey çığlık atarak karavan parkımızdaki bütün köpekleri harekete geçirdi.

"Zo!" Yırtık pırtık bezi bir kenara fırlatıp Zoey'nin peşinden atıldım ama o çoktan son sürat koşmaya başlamıştı.

Kız göğsüne atlarken Chase kollarını açarak eğildi. Onu kucakladı ve etrafında döndürdü. "Zoey'ciğim nasılmış bakalım?"

"Bir tof kaybettim!" dedi geniş bir gülümsemeyle, bir koala gibi ona yapışarak. "Görmek ister misin?!"

Chase kahkahalarla güldü. "Şimdiden dişlerini mi kaybediyorsun? Hepsi döküldüğünde ne yapacaksın? Hiç dişin kalmayacak!"

Kıkırdadı ve kararlı bir şekilde başını salladı. "Krissy bana her seferinde sadece bir tane olacağını söyledi. O zaman ben *büyürüm!*"

Kıkırdadı ve onu sırtına alıp evin içine doğru . Yıpranmış ahşap merdivenlerden yukarı çıkarken ön basamaklar ağırlığının altında inledi.

Kylie köşeden baktı, kalp gözü emojisinin insan formuna benziyordu. "Selam, Chase."

Yüce Tanrım. Ona ters ters baktım. "Sakin olun, bayan." Parlak kırmızı yanaklar onun baygın ifadesinin yerini aldı.

Onu çağırmaktan nefret ediyordum ama yapılması gerekiyordu. Chase onun iki katı yaşında bir yetişkindi ve bir kız arkadaşı vardı. On altı yaşındaki feromonların sisini yarmak acil müdahale gerektiriyordu.

"Chase!" Hunter bağırarak koridordan aşağı fırladı.

"N'aber dostum?" Chase kulaktan kulağa sırttı ve yumruk tokuşturmayı teklif etti. "Kardeşin nerede?"

Hunter başını çocukların yatak odasına giden dar koridora doğru salladı.

Hunter'a bir bakış attım. "Görgü kuralları ve kelimeler, lütfen."

Hunter gözlerini devirmeye karar verdi. "Odamızda." Bana tavır yaptığı için onu azarlamak üzere ağızımı açtım, Ama bugün bu kavgayı yapamayacak kadar yorgundum. Oteldeki uzun bir günün ardından Zoey'nin doktor randevusu, Kylie'nin bana bir kot pantolonu daha eskittiğini söylemesi ve çok küçük bir bütçeyle çok fazla insan için market alışverişi yapmak gelmişti.

"Bir dakikan var mı?" Chase, Zoey'i kanepeye yatırırken sordu - Kylie ve Zoey'nin odasında yeterince yer olmadığı için her gece yattığım kanepede.

On altı yaşındaki bir çocuğu altı yaşındaki bir çocukla aynı odayı paylaşmaya zorladığım için kendimi kötü hissediyordum ama başka seçeneğim yoktu.

"Evet," dedim, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken gülümsemeye zorlayarak. "Ne var ne yok?"

Chase durakladı, Hunter ve Zoey'e baktı

"Siz ikiniz daha önce söylediğim gibi ev ödevlerinizi yapmaya başlayın."

Neyse ki tartışmadan gittiler. Chase havluyu kaptı ve bulaşık makinesinin başında durup yemek tabağındaki damlaları sildi.

"Nasılsın, evlat?"

"Chase-"

"Birinin sorması lazım, Kris."

"Ben çocuk değilim."

Gülümsedi. "Biliyorum. Sadece seni kontrol ediyordum."

"Steve arabamı hafta sonuna kadar çalıştırmaya çalışacağını söyledi. Eğer kamyonetine ihtiyacın olursa-"

"Buraya kamyon için gelmedim. İstedığın kadar kullanabilirsin." Kurumuş tabağı bana uzattı ve sonrakini aldı. "Senin oğlan

bu gece barın etrafında dolaşıp seni sordu."

Kaşlarını birbirine çatıldı. "Benim tek oğlum Logan ve Hunter. Barda olmasalar iyi olur."

"Bay *Sadece Misafir*. Will Solomon."

Will gerçekten Jokers'a mı gitti? Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım. Bay Solomon, akşam yemeği tavsiyesi isteyen bir misafirdi. Hepsi bu kadardı.

Yine de en sevdiğim yeri denemesi hoşuma gitti. Alışılmışın bir yer.

"Onu düşünüyorsun, değil mi?" Chase beni gerçeğe geri döndürdü.

"Değilim!"

Bir kaşını kaldırdı.

"İyi. Ama sen konuyu açana kadar onu düşünmüyordum.

Bu neden bir sorun olsun ki? Konuklar her zaman restoranlar hakkında sorular soruyor."

"Evet," dedi Chase gülerek. "Ama onları lanet olası Jokerlere göndermiyorsun."

"Dil!" Kaşlarımı çatarak fısıldadım.

Ürperdi ve koridora baktı. Neyse ki çocuklar kapıları kapatmışlardı. "Grup mesajını kontrol ettin mi?"

Başımı salladım. "Dışarıdayken telefonum kapandı, sonra eve geldim ve akşam yemeğine başlamam gerekti ve-"

Chase telefonunu yüzüme doğru itti. Ekranda Will'in barda yemek yerken çekilmiş samimi bir fotoğrafı vardı. Bu açıdan bakıldığında, fotoğrafı çeken...

"*Bridget*," dedim, öfkeyle.

"Bee'ye kızma," diye azarladı. "Bir süre önce, biri gelip seninle ilgili sorular sorarsa bana seslenmesini söyledim ya da-"

"Adlarını bile söyleme," diye tersledim yumruklarımı sıkarak. Poker kulübünde nadiren sinirlenirdim. Baktan ailem hakkında konuşmak mı? Ellerimi fırlatmam için kesin bir yoldu bu.

Chase ellerini omuzlarıma koydu. "Sadece sana göz kulak oluyoruz, Kris."

"Bana beceriksiz küçük bir çocukmuşum gibi davranmanızdan bıktım usandım. Elimden geldiğince işleri bir arada tutmaya çalışıyorum. Koşullar göz önüne alındığında, bence çok iyi bir iş çıkarıyorum."

"Kris-"

"Ben iyiyim. Her şey yolunda. Her şey yolunda." Chase'den uzaklaştım ve gözlerimi sildim.

"Buraya geldim çünkü senin güvenliğinden endişe ediyordum. Sen herkes için endiş. İşine burnunu sokan yazlıkçıları düşünerek enerjini boşa harcamanı istemiyorum."

"O yazlıkçı değil," dedim, kilerden bir bardak alıp musluktan doldururken. "Bir çeşit tatil yapıyor. Evden çalıştığını ve ortam değişikliğine ihtiyacı olduğunu söyledi."

Chase kaşlarını kaldırdı. "Demek Bay *Just a Guest ile tanıştınız.*"

Koluna vurdum. "Kes ."

"Bir dahaki görüşmemizde ondan özür dilemek isteyebilirsin." "Tanrım," diye inledim. "Sen ve Bee ne halt ettiniz?"

Ensesini kaşdı ve gözlerini yere dikti. "Solomon'a kızların onunla yatılabileceğini konuştuklarını söylemiş olabilir. Görünüşe göre gözlükler ona *seksi inek puanı* kazandırıyor." Chase ifadesinin son kısmını hava tırnaklarıyla noktaladı.

Su bardağımı öyle bir sıktım ki kırılacağını sandım. "O ne?"

328. Kapının üzerindeki numaraya baktım ve sessizce kusmamaya çalıştım. Chase'in dün bana anlattıklarından sonra Bay Solomon'un yüzüne bakamazdım.

Evimden çıkar çıkmaz telefonumu şarj ettim ve çöplük yangınını kendi gözlerimle gördüm. Maddie ve Mel'in, Will'in aletlerinin boyuyla orantılı olup olmadığı konusundaki tartışmasının geri dönüşü olmayacaktı.

Kaçınılmaz olanı biraz ertelemek için onun odasının yanındaki odayı temizlemekle vakit geçirdim. Belki de şanslı günümde gitmiş olurdu.

"Kristin, seni dışarıdan duyabiliyorum, biliyorsun." Odanın içinden seslenen Will'in sesinde bir mizah notası vardı.

Inledim ve anahtar kartımı okuttum.

"Bay Solomon, çok özür dilerim," diye ağzımdan kaçırđım, elimdeki kahverengi kâğıt torbayı savaşa hazırlanır gibi sıkıyordum.

Will kapının karşı tarafında durmuş, kollarını kavuşturmuştu. Ağzının bir köşesi eğlenen bir sırıtışla yukarı kalkmıştı. Altın ve yeşil Taylor Creek Inn kupasını ağzına götürürken, "Bu benim en sevdiğim temizlikçi elf değil mi?" diye alay etti.

"Özür dilerim," diye umutsuzca tekrarladım. Rich the Dick'e şikâyetle bulunmak ihtiyacım olan son şeydi. Benim hatam olmasa bile, Rich kovma ayrıcalıklarını kullanmak için her fırsatı kollardı. "Arkadaşlarım harika ama sınırları ya da filtreleri yok. İyi niyetliler ama-"

Will uzanıp bileğime hafifçe dokundu ve hafifçe kıkırdadı. "Kristin, nefes al. Her şey yolunda."

Başparmağını ön koluma sürttüğü yere baktım. Keskin bir nefes aldım. Tenimde tüylerim diken diken oldu ve ne kadar yakın durduğumuzu fark ettim.

Beyaz ve lacivert reglan gömleği göğsünü sıkıca sarıyordu. Kolonyasının odunsu baharatı, ona bir ağaç gibi tırmanma isteği uyandırıyor. Ona bu kadar yakın durmak, dağ başındaki bir kulübede saklanmak, yıpranmış bir yorgana sarılmak gibi hissettiriyordu.

"Will," diye fısıldadım isteksizce. "Odanı toplamalıyım. Programın gerisinde kalmak istemiyorum."

Bileğimi bıraktı ama kapıdan geri çekilmedi. Kahverengi kâğıt torbayı uzattım. "Bir barış teklifi."

Çantayı benden alırken parmakları benimkilere değdi ve ayak parmaklarıma kadar bir elektrik fermuarı gönderdi. İçindeki şişeyi çıkardı ve onaylarcasına başını salladı. Ela gözlerinin kenarları kırıştı.

"Tarçınlı krema. Elfler iyi dinler."

El arabasından bir rulo çöp torbası aldım ve yanından geçip gittim.

"Bu arada bar harikaydı," diye seslendi mini buzdolabını açıp içine krema şişesini koyarken. "Yemekler ve bira çok iyiydi."

"Sevindim," dedim banyodaki çöpü boşaltırken. "Sen orada değildin."

Çöp torbasını temizlik arabasına attım ve donup kaldım. *Dün gece Jokers'ta olmamı mı bekliyordu?* "İşten sonra ayak işlerini halletmem gerekiyordu."

"Yazık," dedi oldukça kayıtsız bir şekilde.

Kollarıma sprey şişelerini doldururken köşeden baktım.

Will her zamanki gibi masa sandalyesine oturdu. Yine de dizüstü bilgisayarını açmamıştı. Bu garipti. Eskisi gibi çalışmıyordu.

Her gün temizliğe gelirdim.

Beni mi bekliyordu?

"Tatil nasıl gidiyor?" Banyo tezgahlarını spreyle temizlerken konuyu değiştirerek sordum. "Manzara değişikliği üretkenliğin için harikalar yaratıyor mu?"

İnci gibi beyaz sırtışı, uygun açılı banyo aynasına yansdı. "Pek sayılmaz."

"Bunun için üzgünüm."

"Ben üzgün değilim."

"Biraz ara vermek işe ," diye önerdim, arabadan bir yığın yeni nevresim alarak. "Dışarı çıkın ve etrafı görün. Sahile gidin." Çelikleşmiş bir ifadeyle yatak odasına doğru yürüdüm. "Ne iş yaptığını sormamın sakıncası var mı?"

Will sırtı masaya dönük oturmuş, ben odada dolaşırken beni izliyordu. Bu genelde beni rahatsız ederdi ama onunlayken... Gözlerinin üzerimde olmasına alışabiliyordum.

"Eskiden bilgisayar mühendisliğindeydim."

"Eskiden mi?" Hemen irkildim, keşke geri adım atabilseydim. "Üzgünüm, bu beni ilgilendirmez."

Nazıkçe gülümsedi ve el salladı. "Eskiden savunma müteahhitliği yapan büyük bir teknoloji şirketinde çalışıyordum. Hükümetin ve diğer şirketlerin benim becerilerime sahip kişilere ne kadar para ödediğini gördüm ve kendi işimi kurmaya karar verdim."

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Bu sadece bir kılıf mı? Gerçekten gizli bir CIA ajanı mısın? Adın Liam Neeson mı?"

"Sana söyledim ama o zaman seni öldürmek zorunda kalırdım." Göz kırptı.

Başımı arkaya attım ve yastıkları kılıflarından çıkarırken güldüm.

"Şimdi sana bir şey sorabilir miyim?"

"Devam et," dedim, eski yastık kılıflarını yıkanması gereken nevresim yığınının üzerine atarken.

"Kaç yaşındasın sen?"

Elimdeki katlanmış kâğıda baktım. "Yirmi beş."

Will'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Sandalyesinde arkasına yaslandı ve düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yirmi beş yaşında kat hizmetleri müdürü olmak etkileyici. Ne kadar zamandır burada çalışıyorsun?"

"Beş yıl." Çabucak çarşafı değiştirdim ve yastıkları yeniden düzenledim. "Sanırım daha fazla saat çalışıyorum. Onlar da

son kız gittikten sonra bana vermek zorunda kaldı."

"Bundan şüpheliyim Kristin," diye karşı çıktı. "Verimli, arkadaş canlısı ve gözlemcisin. Bu iş için senden daha uygun birini düşünemiyorum."

Dudaklarından dökülen ismimin sesi yanaklarımın ısınmasına neden oldu. Kırmızı allığımla karışan yeşil üniforma pantolonum muhtemelen beni bir Noel ağacına benzetmişti.

"Teşekkür , Bay Solomon."

"İşinizi seviyor musunuz?"

Elimde bir kucak dolusu çarşafı koridora çıkarken başımı salladım. "Anlıyorum."

Minibarı incelemek için odaya geri döndüğümde başını yana eğdi. "Ama?"

Müşteri hizmetleri gülümsememi takındım. "İşte bu kadar. İşimi seviyorum." Perdeleri geri çektim ve Fransız kapılarını köpüklü cam temizleyicisiyle ıslattım.

Will benden şüphe ediyormuş gibi bakışlarını kısıtı. "Üniversiteye gittin mi?"

"Evet."

"Ne için?"

"İşletme," dedim düz bir şekilde, temizlik bezini boğarken iç çekişimi zar zor gizledim. Ailemin benden çaldığı hayatı hatırlatmak hiç bu kadar kolay olmamıştı. Konuyu değiştirmesini umarak hayal kırıklığımı ovaladığım cama yönelttim.

"Diplomanla ne yapmak istiyorsun?"

Malzemelerimi temizlik arabasına yükledim. "Bu başka bir gün konuşulacak bir konu."

Will elleri cebinde kapıya doğru yürüdü. "Haddimi aşmak istememiştim."

"Özür dilerim," dedim sesimi yumuşatarak. Dudağımı dişlerimin arasına aldım ve başımı eğerek onun bakışlarıyla buluştum. "Bu benim için biraz hassas bir nokta."

Will elini üst koluma koyarak, "Eğer bunun bir önemi varsa," dedi. "Bence gönlünde ne yatıyorsa onu yapmakta çok başarılı olursun."

Hayatta kalmak.

"Teşekkür ederim Bay Solomon," dedim başımı sallayarak ve boğazımdaki yumruyu yuttum. "İyi günler dilerim."

Kapıyı kapattım ve temizlik arabasına yaslandım. "Kahretsin, çok yoğundu."

Ürkek bir ılık atarak arkamı döndüğümde Hannah Jane'i koridorda dolanırken buldum. "Tanrım, beni korkuttun."

İlgisiz bir şekilde kahvesini yudumladı.

"Burada ne yapıyorsun?" El arabasını bir kapı aşığı yuvarlayarak sordum. Kapıyı aldığımında kimse cevap vermedi, ben de kendimi içeri attım.

"Gizemli Adam'ı bizzat görmek istedim," dedi Hannah, beni odaya kadar takip ederek. Yatağı uzandı ve sırttı. "Çok iyi biri ama seni gümüş bir tilkiye aşık olacak biri olarak görmemiştim."

. "Will gümüş bir tilki *değil* ve ben de onun peşinden gitmiyorum." Bana haince bir sırıtış attı. "Ona *Will mi* diyorsun?"

"Bana adını söyledi, tamam mı?" Gözlerimi devirerek söyledim. "Bunun bir anlamı yok."

"Bir dakika önce ona Bay Solomon dediniz."

"Artık sadede gelir misiniz?"

"Kristin!" diye bağırdı, ayağı fırladı ve her zaman giydiğı gökdelen topuklu ayakkabılarının üzerinde zıplayarak yürüdü. "Seni daha önce hiç bir erkekle ilgilenirken görmemiştim! Kesinlikle ona aşıksın!"

"İhtiyacın olan bir şey mi var, yoksa sadece beni rahatsız etmek için mi buradasın?" "Bunu inkar etmiyorsun."

"Çok tatlı, tamam mı?" Güldüm. "Ve çok tatlı. Arada sırada bir erkeğin ilgisinden hoşlanabilirim, bu bir şey olmadan. Ayrıca, kırk yaşında falan olmalı. Asla yürümez."

"Asla işe yaramayacağını söylemeniz, işe yararsa nasıl olacağını *düşündüğünüzün* kanıtıdır."

Ona ters ters baktım.

"et. O uzun seksi suyun seni yatağı yatırıp-"

"Yüce Tanrım, beni şimdi al," diye yalvardım tavana. "Ben bir hizmetçiyim. Onun tipi olduğumdan şüpheliyim."

"Pekâlâ," dedi Hannah, manikürlü elini sallayarak çok geçerli noktalarımı görmezden geldi. "Bu kızlar gecesi. Erica, diğer üçünüz meşgul olduğu için Zoey'nin yatıya kalabileceğini söyledi. Yemekten sonra onu komşunuzdan alacak, böylece siz de daha sonra dışarıda kalabilirsiniz."

Tanrı Erica Pelham'ı korusun.

Beaufort'a taşınmadan önce dadılık yapıyordu. Kızı Aly'doğumundan sonra yavaş yavaş çocuk bakımı geri dönmüş.

Erica birden fazla kez bebek bakıcılığı konusunda hayat kurtarıcı olmuştu. "Saat yedide Jokers'ta görüşür müyüz?" Hannah sordu.

"Evet, orada olacağım." İçimde umutsuzca boşaltmam gereken bir buhar vardı. "Isaac şehirde mi?"

Hannah Jane başını salladı. "Hayır, o ve Luca New York'ta. Mad ve ben daha sonra onun evinde kalacağız. Sen de katılabilirsin."

"Hayır. Yine de teşekkürler."

Diğer kızlar iyi niyetliydi ama ben hiçbir zaman onlara uyum sağladığımı hissetmedim.

Hannah Jane ve ben en yakın olanıydık ama bunun tek nedeni birlikte çalışmamızdı. Güzel ve zarifti. Bir gün, Maddie ve Luca'nın düğününde ona sıırıslıkam aşık olan milyarderle evlenecekti.

Ve ben hala karavan parkı çöpi olurdum.

WILLIAM

E *avesdropping'in* kulağa çok çirkin gelen bir anlamı vardı. *Tesadüf* vicdanıma çok daha iyi geliyordu. Odamdaki ince duvarlar Kristin'in iş arkadaşıyla yaptığı konuşmaya kulak misafiri sağlıyordu.

...Özellikle ben kulağımı duvara bastırdığımda. *Tesadüfen tabii ki.*

En azından Jokers'ın ahşap barında üst üste ikinci gece otururken kendime böyle söyledim.

"Tekrar doldurmamı ister misin, tatlım?" Bridget neredeyse bitmek üzere olan şişeme bakarak sordu.

"Sakıncası yoksa," dedim, biramın sonuncusunu bitirirken. Başka bir şişeyle değiştirdi ve başka bir müşteriye yardım etmek için vals yaparak gitti.

Saate baktım ve dikkatimi önümdeki yarısı yenmiş hamburgere çevirdim. Yemeğimi daha önce sipariş ettiğimde Bridget'e yanında sebze servis edip etmediklerini sormuştum.

"Elbette," dedi gülerek.

Elinde hamburgerim ve yeşil renk dışında her şeyle dolu bir tabakla dönene kadar şakayı anlamamıştım. "Sebze var demiştin hani?"

"Bamya bir sebzedir," dedi tabağı göstererek. "Biz sadece tüm o sinir bozucu besinleri kızarttık."

Yeterince adil.

Ağzıma bir parça kızarmış bamya attım ve aklım tekrar otelde kulak misafiri olduğum konuşmaya döndü. Arkadaşı benimle ilgilendiğini Kristin'in nasıl telaşlandığını düşünerek gülümsedim.

Ve onu yatağın üzerine eğme kısmından nefret etmedim.

Bamya boğazıma takıldı. Bir yudum birayla boğdum ve kot pantolonumdaki ani sıkılığı gizlice ayarladım.

Arkadaşı bir bakıcı tutmaktan da bahsetti. Zoey'nin kim olduğunu merak ettim. Yirmi beş yaşında ve şekilde kışını yırtıyor muydu? Belki Kristin bekar bir anneydi.

Tek parçaya vurgu yapın.

Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok yanında olmak istiyordum.

Gevşedim ve kafamı işe gömmeyi bıraktım. Sayılar ve kodlama dizileri artık düşüncelerimi tüketmiyordu.

Onun yerine, benim gizli ajan olmamla ilgili şaka yaptığında yüzünün nasıl aydınlandığını hayal ettim. Odanın içinde süzülüşünü, hiç düşünmeden bir görevden diğerine atlayışını.

Biramı yudumladım ve tanıdık yüzler var mı diye odayı taradım.

Birkaç eski toprak dans pistinin parçalanmış tahtaları üzerinde iki adım attı. Kaşlarını çatarak iyice yıpranmış Ariats ayakkabılarına baktım. Çizme sürme türünden bir hareket görmeyeli uzun zaman olmuştu.

Paravan kapı, sopayla öldürülmeye çalışılan bir kaz sürüsü gibi çılgık atarak açıldı.

Dedektif Chase Brannan ve beş kadın içeri daldı. Kristin grubun en arkasında yer alıyordu. Yırtık kot şort ve kesik beyaz bir atlet giymişti. Açıkta kalan göbeği bana ışıltılı bir şey gösterdi. Bir bira tabelasının ışığının altına girdi ve ben de daha iyi görebildim.

Kristin'in göbek piercingi vardı.

Gülümsemekten kendimi alamadım. Çok seksi görünüyordu.

Uzun boylu bir sarışın yerde durdu ve çenesi yere düşmüş bir şekilde bana baktı. "Lanet olsun, Kris!"

Kristin sarışına baktı ve onun görüş alanını takip etti.

"Bay Sol-" Kristin sözünü kesti, gözleri bir sağa bir sola kayıyordu. Arkadaşları durdu ve bakakaldı. "Will."

"Aman *Tanrım*, o iyi." Bu yorum Beaufort CrossFit tişörtü giyen kısa boylu siyahi bir kadından geldi.

"Kristin-uh, merhaba," diye kekeledim, ayağa kalkarken yağlı parmaklarımı kotuma sildim. Burada olacağını bildiğim halde onu gördüğüme neden şaşmış gibi davrandığımı bilmiyordum. Ne zaman geleceğini bile biliyordum.

Ama dürüst olmak gerekirse, o kadın onu her gördüğümde beni yere seriyordu.

O kış tekmelemenin çoğunu o berbat Taylor Creek Inn üniformasıyla yaptı. Onu o daracık şortu ve spagetti askılı atletiyile gördüğümde ölü bir adam olduğumu anladım.

Bu yüzden burada değilsin Solomon. Topla kendini.

Bridget araya girdi ve kız sürüsü için yaptığı atışlarla günü kurtardı.

Chase Brannan bana yaklaştı ve elimi sıkmayı teklif etti. Elim tutuşu sessizce iş yaptığını gösteriyordu. "Seni tekrar görmek güzel, dostum."

Kristin ve arkadaşları barın diğer ucunda toplanmış, içkilerini yudumluyorlardı. Bridget bir kadeh daha doldururken omzunun üzerinden baktı. "Chase, gözetmenlik yapıyor musun?"

"Evet, hayatım. Benim için sadece su."

Başını salladı ve ona bir saniyelik bir parmak işareti yaptı. Chase bana döndü. "Kızlar gecesi. Bu dört hanımefendinin eve sağ salim varmalarını sağlamak benim için bir zevk."

Kristin, kıvrıkcık saçlı bir kadınla birlikte barın karşısındaki bilardo masalarına doğru ilerlerken gözüme çarptı.

"Bu, uh, iyi. Gerçekten iyi."

Chase güldü. "Kris'in seni kandırmasına izin verme. Masum görünüyor ama birkaç kadeh içtiğinde ele avuca sığmıyor."

Sırıttım ve biramın son birkaç damlasını da içime çektim. "O başka bir şey."

"Onu iyi tanıyor musun?"

Peçetemi toparlayıp boş yemek tabağımın üzerine atarken, "Sadece orada burada birkaç konuşma," dedim. "Siz ikiniz ne zamandır..." Bu cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyordum.

Asıl sormak istediğim biriyle görüşüp görüşmediği idi. Onu hiç yüzük takarken görmemiştim. Bir erkek arkadaşından ya da nişanlısından bahsettiğini hiç duymamıştım.

"Arkadaşlar," diye ekledi Chase. "Ve evet, o bekar."

Bir kaşımı kaldırdım. *O kadar şeffaf mıydım?* "Nasıl yaptın-"

Şakağına vurdu. "Dedektif. Yaşamak için insanları okuyorum."

"Bir tur daha ister misin, ateşli şey?" Bridget hınzır bir gülümsemeyle bana sordu.

Kıkırdadım. " yoksa bir bardak su."

"Hiç sorun değil." Bridget bakışlarını Chase'e çevirmeden önce bir gülümseme attı. "Peki ya sen?" Sesi ona karşı daha yumuşaktı.

Chase başını hafifçe sallayarak, "Ben iyiyim, Bee," dedi. Elindeki kâğıt peçeteyle oynayıp kenarını yırttı. "Sen nasılsın?"

Aralarında yoğun bir enerji vardı. Sanki özel bir ana izinsiz girmişim gibi hissettim.

"Beni bilirsin," dedi, eğilip kollarını bara dayayarak. "Hep aynı, hep aynı."

Bir süre sessizlik içinde oyalandılar, göz temasını hiç kesmediler. Chase yumruklarını barın altında, Bridget'in göremeyeceği bir yerde sıktı. Tahtanın üzerinde, bir salatalık kadar soğukkanlıydı.

Bridget, "Sana su getireyim Will," dedi ve tırnaklarını bara vurarak uzaklaştı.

Aralarındaki tuhaf cinsel gerilim yok olunca, şansımı denedim.

"Ee," dedim, Kristin ve dans pistini birbirine katan diğer dört kızı işaret ederek. "Onun hikâyesi ne?"

Chase kaşlarını kaldırdı. "Bunu sana söyleyecek olan ben değilim, orası kesin. Kristin özel bir insan. Eğer sana açılmaya karar verirse, her şeyi berbat etme. Anladın mı beni?"

Bridget iki bardak suyla döndü. Biri benim için, diğeri Chase için.

Benimkini aldım ve ona doğru uzattım. "Not edildi."

Üç kız koşarak gelip Chase ve benim yanımda kalan bar taburelerini doldurdular. Chase'in tanıştırdığı Erica, dışarı çıkmadan önce vedalaştı.

Kristin bir telefon görüşmesi yapmak için dışarı çıktığını söyledi. konuşmak için bir fırsat olduğunu düşünerek arkasından çıkmak için ayağa kalktım. Bir el koluma dolandı ve beni geri çekti.

Ne be?

"O kadar hızlı değil, aşık çocuk," dedi tanıdık bir ses. Bu, daha önce otelde kulak misafiri olduğum arkadaşımın ta kendisiydi. Kahverengi saçlarını kısa kestirmişti ve gözleri keyifle dans ediyordu. "Onu ürkütme."

Gülümsedim ve elimi uzattım. "Will."

Gülümsedi ve elimi sıktı. "Hannah Jane Hayes."

"Oooh! Taze et! Luca buna bayılacak!" Sarışın denizkızı saçlarını geriye attı ve *üzerinde "Bir At Kurtar, Bir Kovboy Sür" yazan atletini* ortaya çıkardı. "Ben Maddie DeRossi."

Kendimi tekrar tanıtmaya başladım ama o benden önce davrandı.

"Ve sen de Will'sin, hanın gizemli misafiri." Hannah Jane'e döndü. "Tamamen becerilebilir. Külotunu indiren Clark Kent gibi bir havası var. Onaylıyorum."

Hannah Jane gözlerini devirdi. "Kris'in senin onayını sanmıyorum, Mad."

"Öyle olmalı!" Maddie ayık olmaktan biraz uzak bir ses tonuyla haykırdı. "Bu işte harikayımdır." O anı parmağındaki taşı göstermek için kullandı. Sonra Hannah'ya dönerek, "Sen, Isaac, Steve ve Erica bana *çok şey* borçlusunuz," dedi.

Korkunç miktarda yabancı östrojenle çevriliydim. Chase için odayı taradım. Aslında bir yabancıydı ama bulabildiğim tüm takviyeleri kullanabilirdim.

Ön kapı açıldığında çığlık attı ve Kristin'in içeri girdiğini görmeyi bekleyerek sarsıldım.

Hayır. Sarı saçları taralı ve deniz mavisi polo tişörtlü bir adam içeri girdi. Haki *pantolonu* ve yapmacık sırtışıyla *kullanılmış araba satıcısı* olduğunu haykırıyordu.

Hannah Jane gözlerini kocaman açarak, "Vay anasını," diye fısıldadı.

Adam, Chase ve Bridget'in barın üzerine eğilmiş konuştukları köşeye doğru yürüdü. Maddie ellerini ağzına götürdü.

Bridget ayağa kalktı, sırtı dimdikti. "Kyle." Sesi onu gördüğüne sevinmiş gibi çıkmıyordu. Sesi şaşırmış gibiydi.

Chase'in kafası yeni gelene bakmak için döndü.

Kapı tekrar açıldı ama gürültü karşısında kimse kılını bile kıpırdatmadı. Kristin kapı aralığında dondu kaldı, manzarayı değerlendiriyordu. Gözlerimiz buluştu ve koşarak yanımıza geldi.

Müzik kutusunun gürültüsü ve bilardo topları ile bira şişelerinden oluşan ortam gürültüsünden bile iğne atsanız yere düşmezdi.

"Neler oluyor?" Kristin yanıma yaklaşırken fısıldadı. Kolu benimkine değdi ve ben bir hamle yapmayı düşündüm. Bridget ve Chase'e doğru hareket eden adamı -Kyle- gördü. "Vay anasını," diye fısıldadı.

"Kyle," diye Bridget. "Burada ne işin var?"

Grubun en kısası olan Melissa, saldırmak üzereymiş gibi görünüyordu. Gözlerinde saf, sınırsız bir nefret parlıyordu. Yumruğu yarımdaydı-

kalçasına doğru eğilmişti. O kaslarla biraz hasar verebilirdi.

"Benim burada ne işim var?" Kyle gülmeye zorlayarak söyledi. Barın etrafında döndü, ellerini Bridget'in kalçalarına koydu ve onu öptü. Bridget onun dokunuşuyla kaskatı kesildi. "Nişanlımı iş yerinde ziyaret edemez miyim?"

Kristin'in çenesi düştü.

Chase soldu.

Maddie ve Hannah Jane dehşet içinde birbirlerine baktılar. Melissa'dan öfke yayılıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Kristin.

Kulağına doğru eğildim. "Bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyorum." Bir anlık rahatsız edici bir sessizlik geçti.

"Nişanlısı mı?" Önce Maddie konuştu, belli ki grubun en . Ya da en azından uçurumdan atlamaya istekli olan.

Kyle kolunu Bridget'in beline doladı ve onu kendi tarafına çekti. "Onlara henüz söylemedin mi?" Bridget'in boş sol eline baktı. "Yüzüğün nerede, bebeğim?"

Bridget ellerini birbirine kenetledi. "Çalışırken takmıyorum. Kirlenmesin diye cüzdanımda saklıyorum."

Kyle boncuk gibi bakışlarını Chase'e çevirmeden önce, "Git giy bebeğim," dedi. Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirdi. "Bütün arkadaşlarına göster."

Bridget tereddüt etti, sonra döndü ve sessizce arka tarafa doğru yürüdü. Bir süre sonra geri döndü ve Kyle'ın etrafından dolaşarak diğer arkadaşlarının toplandığı yere doğru yürüdü. Herkese nişan yüzüğünü göstermek için parmaklarını açarak elini uzattı. "Kyle geçen hafta sonu evlenme teklif etti." Sözleri zar zor duyuluyordu. "Sanırım poker gecesinde hepinize söylemeyi unuttum."

"Bazen çok unutkan olabiliyorsun," dedi Kyle kıkırdayarak.

Bu sakın kahkaha gözlerindeki küçümsemeyi gizleyemedi. Bridget'in arkasına geçti ve omuzlarını sıkıca kavradı. Elleri ona dokunduğu anda irkildi.

"Yine de sorun değil," dedi yüzünü görmek için başını yana çevirirken. Bridget'in gözleri yere dikilmişti. "Nişan partisi için herkesi çağırmamız gerekecek."

Bridget'in ağzının kenarı yumuşak bir gülümsemeye dönüşmeden önce titredi. Kızlar teker teker kucaklaştı ve hafifçe tebrik etti. "Vay canına, ne kadar heyecan verici," dedi Kristin sahte bir heyecanla.

Onun

duygular pek inandırıcı değildi.

Kyle bu kasabanın gördüğü en büyük düğünü planlamasını istediğini söylediğinde Hannah Jane gülümsemeye zorladı.

Chase bir adım öne çıktı ve tüm gözler ona çevrildi. Eğildi ve Bridget'in yanağını gagaladı. "Senin adına sevindim, sevgilim."

Kyle yüzüne yapışmış kendini beğenmiş bir ifadeyle elini uzattı.

Chase dik durdu ve Kyle'ın elini sıktı. "Tebrikler Kingsley," derken sesinde hiçbir duygu yoktu.

Bridget, Chase'in bakışlarını sulu gözlerle karşıladı ve "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Chase dönüp kapıdan çıkarken Jokers'ta zaman durmuştu. Az önce ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama diken üstündeydim.

Uzun süre kimse bir şey söylemedi ve ben de ilk olmak istemedim. Neyse ki Kristin elimi tuttu ve beni bardan uzaklaştırdı.

"Az önce ne oldu öyle?" O bilardo oynarken ben sordum. Kız arkadaşlarının geri kalanı dışarı çıkmıştı. "Herkes nereye gidiyor?"

"Muhtemelen Chase'i kontrol etmek için," dedi Kristin, bilardo masasına yaslanarak. Odanın öbür ucuna, Kyle'ın barda oturduğu yere baktı. "Sanırım poker kulübü az önce patladı."

"Oh," dedim, bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. İçkileri karıştırmak ve kalabalığın geri kalanına hizmet etmekle meşgul olan Bridget'e doğru işaret ettim. "O iyi mi?"

Kristin omuz silkti ve bana bir bilardo çubuğu uzattı. "Kyle iyi bir adam sanırım. Chase yıllardır Bridget'e aşık."

"İlginç," dedim ama daha fazla zorlamamaya karar verdim.

Kyle hakkında şüphelerim vardı. Tam bir pislik gibi görünüyordu ama bunu söylemek bana düşmezdi.

Henley'imın kollarını yukarı ittim ve ıstakanın ucunu tebeşirledim. "Bu arada bu gece çok hoş görünüyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kristin utangaç bir gülümseme taklidi yaparak ve kirpiklerini kırıştırarak sordu.

Gülümsedim. "Saçlarını serbest görmek güzel."

"Bay Solomon, sizi bir beyefendi sanmıştım." Bir kaşını kaldırdı. "Eğer oyun planınız tatlı dille dikkatimi dağıtmaksa, işe yaramayacak."

Sırıttım. "Onurumu sorgulamaya nasıl cüret edersin?"

Sakız pambesi dudakları bir sırtışıla kıvrıldı. "Mhmm." Kristin bilardo masasının üzerine eğildi ve atışını sıraya dizdi. Göğüsleri neredeyse gömleğinin önünden dışarı taşacaktı.

Lanet olsun, kirli oynuyordu.

"Burada numara yok." Ellerimi teslimiyetle kaldırdım. "Söz veriyorum."

Kıkırdadı ve masum geyik gözleriyle bana baktı. "Ben aynı şeyi söyleyemem."

Ona şüpheyle baktım. "Kaç kadeh içtin?" "Beni eğlendirecek kadar, ama kaybettirecek kadar değil." "Pekâlâ," dedim, bilardo sopamı duvara dayayarak. Aletim

Arkasına geçtiğimde kot pantolonuma doğru gerildi. Eğildim ve ellerimi masanın kenarına koyarak onu kollarımla hapsettim. "Belki daha kirli oynarım."

Kristin sırtını kamburlaştırdı ve kışını dışarı çıkararak kasıklarımı okşadı. Bilardo masasını tutuşum ölümcül bir hal aldı. Üçgeni kırdı ve iki katı cebe indirdi.

"Şu bak." Kıkırdadım. "Beni kandıracak mısın, Günişığı?"

Memnun bir sırtıma yaptı ama bir sonraki atışını kaçırdı.

Köşedeki cebe bir şerit attım. "Bunun üzerine para mı koyuyoruz?"

Kristin başını salladı ve bir sonraki hamlesini belirlemek için masanın diğer tarafına doğru yürüdü. "Bir sonraki içkiyi kaybeden mi ısmarlayacak?"

"Bu gecelik içkim bitti. Tökezleyerek hana girmek istemiyorum."

"Bir bira içtin," diye karşılık verdi.

Yanında durdum ve o bir shot hazırlarken kışımı masaya yasladım. "Görünüşe göre, hizmetçinin biri *neredeyse kırk* yaşında olduğumu düşünüyor."

Kristin beceremedi ve atışını kaçırdı.

"Ne düşünüyorsun?" Yan ceplere iki şerit daha atarak sordum.

"Benim gibi *gümüş* bir *tilkinin* hâlâ bir oyunu var mı?"

Masanın karşı tarafına geçip bir katı cebe indirirken dudağını ısırıldı.

"Sende oyun var," dedi gülümsemesini bastırarak.

Sırtarak geçtim. "Bu konuda aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Kristin dik durdu ve arkasını döndü, neredeyse bana çarpıyordu. Gözlerime baktı ama geri çekilmedi. Bir an için göğüs göğüse durduk. Kendimi o güzel kahverengi gözlerde kaybettim.

Başımı eğdim ve sııttım. "Güzel. Çünkü bence kazanan kaybedenle çıkmalı."

KRISTIN

"Y Cidden *yine* Jokers'ta mı yedin?" İnanılmaz bir kahkahayla sordum. Görünüşe göre Will yerel içki mekânımızdan hoşlanmıştı. "Diğer yerler yemek pişirir, bilirsin. Yemek pişirmeyen yerler

"Seni bu kadar çabuk toprağa gömeceğim, ihtiyar."

"Esprileri var," diye seslendi balkondan, gülermiş gibi yaparak. "Yaşlı konuklara hep yakında öleceklerini mi söylersiniz yoksa ben özel miyim?"

Kıkırdamaktan kendimi alamadım. "Sadece ciddi şekilde güçsüz olanlar."

Will başını yatak odasının kapısından uzattı. "Saçlarımdaki beyazların seni yanıltmasına izin verme. Bu gömleğin altında karın kaslarım var. Aslında birkaç tane. Görmek ister misin?"

"Ooh, yapabilir miyim?" Ona bir yastık fırlattım. "Git yap, Einstein! Benim dikkatimi dağıtıyorsun!"

"İstediğimi yaparım, kadın!" Yastığı kafama fırlattı ve deli gibi kıs kıs gülerek uzaklaştı.

Yüzümdeki aptal sırıtış gitmeyi reddetti.

Bu hafta beşinci kez Will'in yatağındaki eski çarşafı yırtıp yerine yenisini serdim. Kaldığım odayı derinlemesine temizlemek duyulmamış bir şeydi.

Ama işte , temizlik yapıyordum. Rich her gün bir misafirin çarşaflarını yıkadığımı bilse sinir krizi geçirirdi.

Rich'in bilmediği şey onu öldürmezdi. Bir daha düşündüm de, belki de ona söylemeliyim.

Will'in odasını temizlemek bana dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyordu. Günde kırk iki dakika boyunca, talihsiz olaylardan oluşan bir kasırga gibi hayatımın etrafında dönen tüm saçmalıklara odaklanmayan yetişkin bir konuşma yapabiliyordum. Evde olup bitenler hakkında hiçbir fikri olmayan birine sahip olmak güzeldi.

Kendimi ondan önceki tüm odaları aceleyle geçerken ve sonraki tüm odalarda ayaklarımı sürüklerken buldum.

Ayrıca, bu kadar çok güldüğüm bir zamanı hatırlamıyordum. Her zaman kuru bir mizah anlayışının ve öldürücü bir deadpan'ın bir erkeğin sahip olabileceği en seksi özelliklerden ikisi olduğunu düşünmüştümdür. Bir de güzel bir popo.

Will'de üçü de vardı.

Kızlar gecesinde Jokers'ta karşılaşp bilardo oynadığımızda o kazandı.

Tarih bahsi bir yazı-tura senaryosuydu.

Hannah Janee sadece ilgiden hoşlandığımı ve başka bir şey istemediğimi söylerken ciddiymdim. Ama Will beni bilardo masası ile geniş göğsü arasına sıkıştırdığında, havaya bir çeyreklik fırlatmış gibi oldum.

Kalbimde hangi tarafa düşmesini istediğimi biliyordum. Bu sonucun gerçekleşmesine izin veremeyeceğimi de biliyordum.

Will peşini bırakmadı.

"Peki, seni bir randevuya götürmeme ne zaman izin vereceksin?" diye sordu dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazarken. Şezlongda oturuyordu. Balkon kapıları açıktı ve deniz melteminin içeri girmesine izin veriyordu.

Odayı temizlemek için ilk kez geldiğim zamana kıyasla gece ve gündüz gibiydi. Gürültü önleyici kulaklıkları ve gözlerinin altındaki torbalarla karanlıkta dizüstü bilgisayarının başında kambur durmuyordu. Ben içeriyi toparlarken o dışarıda oturup güneş ışığında ve temiz havada rahatça çalışıyordu.

Odanın buna ihtiyacı olduğundan değil.

Her sabah yatağını toplayan, kullanılmış havluları düzgün bir yığın halinde bırakan ve çöpleri minimumda tutan bir misafir tipi idi.

O bilardo oyununu kazandığından beri Will bana her gün aynı soruyu sordu.

Peki, seni bir randevuya götürmeme ne zaman izin vereceksin? Sorusu zihnimde yankılanıyordu. Her sorduğunda gülüp geçtim ve izin günüm olmadığına dair bir şeyler uydurdum.

Ama bir izin günüm vardı.

Biriyle çıkmak eğlenceli olabilirdi. Arkadaşlarımla takılmak dışında bir şey için giyinip kuşanmayalı uzun zaman olmuştu.

Kızlar gecesini severdim ama Maddie, Erica, Hannah Jane ve Bridget için daha eğlenceliydi. Gece bittiğinde onları evde bekleyen erkekler vardı.

Ama Will'e ne diyebilirdim ki?

Tabii, gelip beni boktan karavanımdan alabilirsin.

Akşam yemeği mi? Kulağa harika geliyor! Çok geç saatlere kadar dışarıda kalamam, çünkü sorumlu olduğum dört çocuk var.

Neden üniversiteyi bıraktım? Harika bir soru! Ailemin okul harcını uyuşturucu parasıyla karşıladığını öğrendiğimde, okulu bırakmak doğru bir hareket gibi göründü. Ayrıca, konu dersler için ödeme yapmak ya da ışıkları açık tutmak olduğunda, seçim yapmak oldukça kolay.

Will balkondan, "Orada düşündüğünü duyabiliyorum, Kris," diye seslendi.

Toz bezini durma noktasına getirdim. "Affedersiniz, bana bir şey mi sormuştunuz?"

Will kıkırdadı ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Her gün kaçtığın sorunun aynısı. Beni sürekli geri çeviriyorsun ve ben de bunu kişisel algılamaya başlıyorum."

"Üzgünüm, bugün biraz dikkatim dağınık." Sinirli bir şekilde güldüm ve kahve makinesinin bulunduğu çıkıntının tozunu almayı bitirdim. Queen's'den aldığım kahve telvesi torbasının tamamını bitirmişti bile. İyi ki arabama onun için yeni bir torba koymuştum.

"Biliyorsun," diye başladı içeri girerken. Dizüstü bilgisayarını yeni yapılmış yatağın üzerine koydu. "Oldukça iyi bir dinleyiciyimdir."

"Öyle mi?" Alay ettim. "Yoksa sadece benden bir randevu koparmaya mı çalışıyorsun?"

"*Mükemmel* bir dinleyiciyim, pantolonları patron gibi ütüleyebilirim, iyi biftek pişiririm ve Noel'de her zaman Kurtuluş Ordusu kovalarına para koyarım." Sevilen özelliklerini parmaklarıyla işaretledi.

"Seni azizlik mertebesine aday göstermeliler."

"Hayır, yalan söyledim. Gerçekten sadece senden bir randevu koparmaya çalışıyordum."

Dilimi şaklattım ve başımı salladım. "Ne kadar acımasız bir kafir."

Sırıttı ve kollarını kavuşturdu, dar gri tişörtünün altında kasları şişkinleşmişti. "Ama gerçekten, neler oluyor?"

Ugh.

Dağınık kahverengi saçları ve ela gözleri savunmamı parçaladı. Ve bu, onun karşı konulmaz çalışma yüzünün zaten verdiği hasarla kıyaslanamazdı.

Will'in gümüş çerçeveli gözlüklerini taktığında ve bir projeye kendini o kadar kaptırırdı ki etrafındaki dünyayı unuturdu - işte bu iş yüzüydü.

Ve seksiydi.

İçimi çektim, toz bezini ve limon spreyini temizlik arabasına geri koymak için ondan uzaklaştım. "Sadece biraz iş draması."

"Bana anlatabilirsin, biliyorsun. Eğer istersen."

"Ben iyiyim," dedim düz bir şekilde, kelimeleri yumuşatmak için gülümsemeye zorlayarak. *Hanı birinin satın alması onun suçu değil. Ya da birkaç hafta içinde bir işim olup olmayacağını bilmediğim için diken üstünde olmam da.* Korkularımı onun üzerine yıkmama ihtiyacı yoktu.

Will konuşmaya başladı, sonra sözünü kesti. Daha fazla zorlamadı ve ben de minnettar oldum.

O bilmiyordu ama benim hayatım iskambilden bir evdi. Hafif bir esinti her şeyi yerle bir edebilirdi.

Beş kişi için her şeyi bir arada tutmak çok yorucuydu. Gülümsemekten ve her şey yolundaymış gibi davranmaktan yorulmuştum.

Değildi.

Ama başımı kaldırdım ve kendime bir kez daha dayanmam gerektiğini söyledim. Beş yıldır kendime bunu söylüyordum.

Sadece bir kez daha.

"Öğle yemeği molası veriyor musun?" diye sordu nazik bir sesle. Başımı salladım, sesimin sabit kalacağına güvenmiyordum.

"Saat kaçta?"

"Bu katı bitirdiğimde," dedim başucumdaki saate bakarak. "Yani, muhtemelen bir buçuk saat."

"Seninle öğle yemeği yiyebilir miyim? Bilirsin, molanda?"

"Aslında biraz... iş yetiştirecektim," dedim. Aslında planım öğle tatilinde arabamda biraz kestirmektir ama bunu söyleyemedim.

Will kaşlarını kaldırdı ama blöfümü görmedi.

"Yandaki restoranı denemek istedim," dedi. "Revanche, değil mi?"

Başımı salladım.

Will yaklaştı ve parmaklarını kolumda gezdirdi. "Bir şeyler sipariş etsem ve bir buçuk saat sonra seni bulsam, benimle yer misin?"

Ağzımın kenarında temkinli bir gülümseme belirdi. "Bunun bir olasılık olduğunu görebiliyorum."

Sırıttı. "Bunu benim için , değil mi?" Başımı salladım. "En ufak bir şekilde bile."

Katın geri kalanını aceleyle bitirmiş olabilirim de olmayabilirim de. Sırf bir adım öne geçmek için öğle tatiline çıkmadan önce bir sonraki kattaki birkaç odayı bitirmiş olabilirim de olmayabilirim de. Ve Hannah Jane'in ofisine gizlice girip makyajımı tazelemiş olabilirim de olmayabilirim de.

Tanrı korusun o kadınve onu masa Zula .

Acil durum kozmetikleri.

Hannah Jane'in ince topuklu ayakkabılarının uğursuz tıkırtısını duyduğumda lobiyi yarılamıştım.

"Bu kadar aceleyle nereye gidiyorsun?" diye sordu, kucağındaki düğün ciltlerini kalçasına doğru kaydırarak.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Ah, bilirsin işte. Sadece öğle yemeği molamda."

Hannah telefonuna baktı. "*Chase olayı* hakkında konuşacak mıyız?"

Burnumu kırıştırdım. "Ne Chase şeyi?"

Sağına soluna baktı, sonra sesini alçalttı. "Bee ve Kingsley ile barda olanlardan sonra ortadan kayboldu."

"*Kayboldu* da ne demek?" diye sordum. "Bu Chase'in yapacağı bir şey değil. O hiçbir zaman uçarı bir tip olmadı."

"Yani, yanağından öptü, sonra bardan çıktı. Biz dışarı çıktığımızda, o gitmişti. Arabasını iki gün boyunca garaj yolunda görmedim."

"Belki de Layla'yla kalmıştır," diye önerdim. "Yani, birbirleriyle görüşüyorlar."

Hannah başını salladı. "Mel, Layla'ya mesaj atıp kontrol etti. Kingsley Jokers'a gelmeden önceki günden beri Chase'den haber almamış. Nihayet bu sabah işe giderken onu gördüm." O

dudağını çiğneyerek durakladı. "Elleri kesilmiş ve morarmıştı. Tuğla bir duvarla yaptığı kavgayı kaybetmiş gibi görünüyordu."

"Kyle'ı onun öldürmüş olma ihtimali var mı?" Yarı şaka, dedim. Hannah homurdandı. "Tanrım, keşke."

İçimi çektim. "Yani, hepimiz Bee ve Chase çıkmaya başlar ve ayrılırlarsa ne olacağı konusunda endişeliydik. Ama hiç bir araya gelmezlerse ne olacağını düşünmedik."

Hannah başıyla onayladı. "Bu sabahki yemek tadımından kalan ve öğle yemeğinde yiyeceğim bir sürü yemek var. Paylaşmak ister misin?"

Ben cevap veremeden, ana giriş olarak kullanılan lake ahşap kapılar açıldı. Will, her iki yanında Revanche logosu bulunan iki dolu çanta taşıyarak içeri girdi. Hannah Jane markayı fark ettiğinde. Zihninde dönen çarkları duyar gibiydim.

Yüzünde sinsi bir gülümsemeyle başını salladı. "Görüyorum ki şimdiden öğle yemeği planlarınız var."

Gözlerimi sıkarak kapattım ve inledim. "Lütfen bunu bir şey haline getirme. Sadece öğle yemeği."

"Mhmm," diye kıs kıs güldü Hannah. "Ve Isaac ile benim sadece tek gecelik bir ilişki yaşamamız gerekiyordu."

"Han."

"Kris," diye papağan gibi tekrarladı.

Will çantaları bir eline alarak yaklaştı. "Hey, Günışığı."

Hannah'nın sırtışı düpedüz haince bir hal aldı. "*Güneş ışığı* mı? Bu çok şirin."

Kendimi bir kayanın altında sürünüyormuş gibi hissettim ama Will görünüşe göre etkilenmemişti. "Seni tekrar görmek güzel, Hannah," dedi rahatça.

Hannah Jane Revanche çantalarına baktı. "Orada Maddie'yle karşılaşmadın, değil mi?"

. Maddie, Will'in iki kişilik öğle yemeği aldığını görürse, bütün poker kulübünün bunu öğrenmesi an meselesi olurdu.

Saat gibi, telefonum patladı.

MADDIE

KRISTIN'IN KESİNLİKLE BİR RANDEVUSU VAR! Uzun boylu, esmer ve

Yakışıklı, restorandan tek kişilik olamayacak kadar çok yiyecek aldı.

MELISSA

AMAN TANRIM! Kim? Bardaki seksi kız mı?

BRIDGET

Bardaki fıstıksa, onaylıyorum. İyi bahşış veriyor.

STEVE

Chase, DeRossi, Lawson, hepiniz bunu görüyor musunuz?

ERICA

Ah! Yürü be Kris! Sen dışarı çıkabilesin diye bebek bakıcılığı yapmaya hazırım.

STEVE

Vay be. Durun , Bayan Pelham. Kris'in rastgele bir baltalı katille çıkmasını onaylamıyoruz.

LUCA

Isaac ve benim yerimizin doldurulması gerekiyor. Baltalı katil kim?

ISAAC

Bu işte yeniyim. Birini öldürecek miyiz? Ben de .

Hannah iki sentini yazarken kıkırdadı.

HANNAH JANE

Will az önce Kris'i lobide gördü ve ona Günişığı dedi. Aralarında kesinlikle bir şey var. Oylama yapalım mı?

KRISTIN

AMAN TANRIM. DUR. Biz bir şey değiliz. Kimse kimseyi oylamıyor. Sadece öğle yemeği.

"Pekâlâ," dedi Hannah fazlasıyla hoppa bir gülümsemeyle. Parmağını Revanche poşetlerine doğru çevirdi. "Çok lezzetli kokuyor. Şimdi soğumasını istemeyiz, değil mi?"

Will bana baktı. "Aç mısın?"

"Açlıktan ölüyorum," dedim, meraklı gözlerden uzaklaşmak için çaresizce.

"Hoşça kalın çocuklar," dedi Hannah idari kanatta gözden kaybolurken şarkı söyleyerek.

"Avluyu gördün mü?" Will'e beni takip etmesini işaret ederek sordum.

"Vay canına," dedi Will, çantaları masaya bırakıp otururken etrafına bakınarak. "Bunun burada olmasını hiç beklemezdim."

"Buraya gelmeyi her zaman sevmişimdir," dedim ve karşısına oturdum.

Meraklı gözlerden uzak olan avlu, hanın gizli bir cennetiydi. İki kişilik ferforje masalar konuklara sabah kahvelerinin tadını çıkarabilecekleri bir yer sunuyordu. Açık hava avlusunda duvardan duvara zikzaklar çizen tel ışıklar vardı. Arnavut kaldırımlarından yükselen üç duvar sarmaşıklar ve akan sarmaşıklarla kaplıydı. Dördüncü duvar kaldırılmış ve alan tertemiz bir sahil manzarasına açılmıştı.

Hannah'nın düğün müşterileri burayı her zaman kullanıyordu ama çoğu konuk daha çok sahille ya da sahildeki alışveriş ve yemek seçenekleriyle ilgileniyordu. Bu da avluyu kaçmak için cennet gibi bir yer haline getiriyordu.

Will yiyecekleri paketinden çıkarırken, "Bana Avrupa'yı hatırlatıyor," diye yorum yaptı.

"Hiç gittin mi?" Ben sordum.

Will omuz silkerek, "Biraz seyahat ettim," dedi. İki büyük paket servis kabının kapaklarını açtı ve birini bana uzattı.

Kırmızı et ve yeşillikleri görünce midem guruldamaya başladı. Çantanın içinde tek kullanımlık mutfak eşyaları paketini aradım.

"Ee," dedi biftek salatasının üzerine bir kap sos dökerken. "Daha önce bahsettiğin drama neydi?"

"Will-"

Masanın öbür ucuna uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "İçinde birçok şeyi sakladığını düşündüğümü söylesem küstahlık etmiş olur muyum?"

Elimde olmadan güldüm ve su şişemden bir yudum aldım. "Bunu yanlış anlama ama seni kendi pisliğimi sana dökecek kadar iyi tanımıyorum."

Bir çatal dolusu marulu mızrakladı ve üzerine tereyağı gibi kesilmiş bir parça orta pişmiş biftek koydu. "Yaşına göre davranmıyorsun."

"Affedersiniz?"

Will sırtıttı. "Özür dilerim, öyle demek istememiştim. Demek istediğim, yirmi beş yaşında olmanı beklemiyordum. Yirmi beş *gösteriyorsun* ama bazı şeyler görmüş geçirmiş bir kadına benziyorsun."

"Birini tanımak için birini almak gerekir," diye ısırtıkların arasında kırptım. Will alaycı bir yorum yapmak için ağzını açtı ama sözünü kestim. "Sen bana kendi hikâyeni anlat, ben de sana kendi hikâyemi anlatayım."

"Ne bilmek istiyorsun?"

Kişisel bilgiler için bu kadar çabuk açık çek vermesi beni şaşırttı. Elbette herkes benim kadar tedbirli değildi ama yine de... Ne soracağımı bile bilmiyordum. Sorduğum soru ne olursa olsun, karşılığında aynısını bekleyeceğini biliyordum.

Ve bunu ona vermeye hazır değildim.

Molamı aşmadığımdan emin olmak için zamanı izleyerek birkaç lokma yedim. "Her ne yapıyorsan bu işe nasıl girdin?"

Kıkırdadı. "Gerçekten bunu mu sormak istiyorsun?"

Omuz silktilim.

"Tamam, kabul ediyorum," dedi. "Çocukken koruyucu aile yanındaydım. Çok boş vaktim vardı. Video oyunlarına merak sardım ve onları modifiye etmeye başladım. Bu benim bilgisayarlara ilgi duymamı sağladı. Lisenin sonlarına doğru kod yazmaya başladım ve kendime C++, Java ve birkaç dil daha öğrettim."

Will durakladı ve şişesinden bir yudum aldı.

"Ah, evet. Java," dedim heyecanla başımı sallayarak. "Bu sabah biraz içtim."

Bir kahkaha patlattı ve suyu yuttu. "Kendinle gurur mu duyuyorsun?"

Gururla gülümsedim. "Tabii ki. Çok komikti." "Yaşlı ben miyim? Bu berbat bir baba şakasıydı."

"Senden daha iyi bir ihtiyar olduğum için beni kıskanıyor musun?" Sırıttı. "Biraz, evet."

Will'i güldürebilmek tüylerimi diken diken etti. Ve o çocuksu sırıtış benim de *başka* yerlerimin karıncalanmasına neden oldu. "Kod yazmaya lisede mi başladın?"

"Evet," dedi boğazını temizleyerek. "Beni kanatları altına alan bir matematik öğretmenim vardı. Burslara başvurmama yardım etti. MIT'ye gittim ve onur derecesiyle mezun oldum. Gerisini biliyorsunuz."

"Bu çok etkileyici," dedim ısırıklar arasında. "Yani, video oyunları oynamak üniversiteye girmene yardımcı mı oldu?"

Başını salladı. "Sanırım bu şekilde ifade edersen, evet."

"Birinin Logan'a bunu söylemesi gerekiyor," diye mırıldandım nefesimin altında. "Neydi o?" diye sordu.

"Hiçbir şey," dedim elimi umursamazca sallayarak. "Koruyucu aileye verilmenize neyin yol açtığını sorabilir miyim?"

Gölümsedi. "Sen bana anlatırsan ben de sana benimkini anlatırım."

WILLIAM

"Henüz o noktaya geldim mi bilmiyorum," dedi Kristin, gözlerini tabağına dikmiş salatasından arta kalanları karıştırırken. Sonunda yüzünü kaldırdığında gözlerine acı yansımıştı. "Özür dilerim."

Masanın öbür ucuna uzandım ve elini tuttum. "Hey, sorun yok. Üzgün olmana gerek yok."

Sert eli yavaşça gevşedi ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Ben sadece her şeyi kendim halletmeye alışkınım. Başkalarına bağımlı olmayı sevmiyorum." Sinirli bir şekilde güldü. "Ya da bir şeyleri paylaşmayı."

"Bu sabah seni rahatsız eden şey bile mi?"

Başını iki yana salladı. "*Güven* konusunda pek iyi ." "Bu yüzden mi randevumuzu henüz kabul etmedin?"

Dudaklarında gergin bir gülümseme vardı. "Belki."

"Belki," diye düşündüm. "Seni tanımam için bana bir şans vermezsen bunu kişisel algılayabilirim."

"Bu *senin* sorunun gibi görünüyor."

Yüzünü inceledim. Kendini zor tutuyordu. Yüküne daha fazla acı eklemek istemedim. "Sadece takılıyorum. Eğer çıkmak istemiyorsan, buna saygı duyarım. Baskı yapmayacağım."

Kristin bu kez gerçek bir gülümseme verdi, o güzel gözlerinin kenarları kırıştı. Bu kalbimi kabarttı. Onun gülümsemesini görmek bir şimşek çakması gibiydi. Tekrar görmek istedim.

"Peki," diye kestirip attı. "Bana kaç yaşında olduğumu sordun, şimdi ben de sana soruyorum. Sen kaç yaşındasın Will Solomon?"

"Otuz sekiz."

Suyu boğazına ve elini yanmış gibi geri çekti. "Tanrım. Tamam, bunu beklemiyordum."

"Ne?"

Avuçlarını kızarmış yanaklarına bastırdı. "Benden bu kadar büyük olduğunu düşünmemiştim. Ama sen annemle babamın yaşındasın."

"Ve?" Hesabımı çoktan yapmış olduğum için üsteledim.

On üç yıl hiçbir şey değildi, ama aynı zamanda hiç kimseye Kristin Boyd'a çekildiğim gibi çekilmemişim. Diğer insanların beni yirmi beş yaşında bir kadınla görmeleri hakkında ne düşündükleri umurumda değildi. Bana izin verdiği sürece onu görmek istiyordum.

Bu sefer cevap vermekten kurtulamayacaktı.

Kristin kekeledi. Daha önce benim yanımda hiç bu kadar telaşlanmamıştı.

"Demek randevumuz hakkında düşündün." Paket servis kabının dibini sıyırırken yüzümdeki memnun gülümsemeyi engelleyemiyordum. "Düşünmemiş olsaydın yaş meselesi seni rahatsız etmezdi."

Kristin uzun bir su içti.

"İstediğin kadar oyalayabilirsin," diye azarladım. "Ben sabırlı bir adamım."

Bana ters ters baktı ama sonra yumuşadı. "*Belki* bunu düşünmüşümdür." "Tamam," dedim kayıtsızca. "Ve senin takıntın da benim

yemekle tatlı arasında yaşlılıktan mı öleceksin?"

Kristin bıyık altından güldü.

"Cidden Kris, aramızda biraz yaş farkı olduğunu biliyorum ama nasıl oluyor da annenle babanın yaşlarına bu kadar yakın olabiliyorum?"

"On üç yaşı *küçük bir* yaş farkı olarak görmezdim."

"Soruyu geçiştiriyorsun."

İç çekti. "Annem beni doğurduğunda on altı yaşındaymış. Şimdi kırk bir yaşında."

"Şuna bakar mısın?" Odama götürmek üzere artıkları toplarken sırtarak düşündüm. "Az önce bir şey paylaştın."

Kıkırdadı. "Bir de gelecek hafta çıkış yaptığında özleyeceğimi düşünürdüm."

Güldüm. "Günışığı, ben New Bern'de yaşıyorum. İstediğim zaman gelip seni rahatsız edebilirim."

Kaşları kalktı. "New Bern'de mi yaşıyorsun?"

Başımı salladım.

Ferforje masayı temizledik ve sandalyeleri içeri ittik. Kristin polo tişörtünü düzeltti ve

Telefonu. Logan adında birinden gelen mesajlar ekranını dolduruyordu.

Bir an için damarlarımda bir kıskançlık dalgası dolaştı.

Sakin ol, dostum.

"Havelock'ta yaşıyorum," diye başladı.

"Gerçekten mi?" Dedim, sesim çok hoppa çıkıyordu. Boğazımı temizledim ve kendimi toparladım. "Orası bana yirmi dakika uzaklıkta."

Kristin gülümsedi. "Biliyorum."

"Molanda ne kadar zamanın kaldı?" Telefonuna baktı ve iç çekti. "On dakika." "Benimle yürüyüşe çıkar mısın?"

Ona hayır deme şansı vermedim. Revanche çantalarını masanın üzerine bıraktım ve elini elime alarak onu suyun kenarına götürdüm. Akıntı hızla ilerliyordu ve sürekli bir esinti Carolina'nın küfre varan sıcağını hafifletiyordu.

Kristin'in eli benimkinin içine sığıdı. Parmaklarının arkasını okşadım ve tahta kaldırım boyunca yürürken ona baktım.

"Neden koruyucu ailede olduğumu öğrenmek istemiştiniz," diye başladım. "Ebeveyn ihmali. Pek bir şey hatırlamıyorum ve sanırım bu iyi bir şey. Sürekli aç olduğumu hatırlıyorum. Tanımadığım adamlar geldiğinde korkuyordum. Annem ya sarhoştı ya da kafası iyiydi. Ona uyuşturucu sağlayan bir sürü erkek arkadaşı vardı.

"Büyüdüğümde sorular sormaya başladım. Koruyucu ailem bana karavan parkında yanımızda yaşayan yaşlı kadınlardan birinin çocuk koruma hizmetlerini aradığını söyledi. Annem benim için mücadele etmeye bile çalışmadı. Muhtemelen yapmaması iyi bir şeydi. Sanırım bu benim için durumu daha da kötüleştirebilirdi. Yine de şanslıyım. Koruyucu ailem harikaydı ve onlarla iletişim halindeyim. Sistemdeki bazı çocuklar bu kadar şanslı değil."

Kristin bir süre sessizce suya baktı. Sonunda, "Özür dilerim. Sormamalıydım."

Tahta kaldırıma oturdum ve bacaklarımı kenardan sarkıttım. "Olma."

Bembeyaz ayakkabılarını suyun üzerinde sallandırarak yanıma oturdu.

Şansımı denedim ve kolumu arkasına destek yaparak ellerimin üzerine yaslandım. "Her süper kahramanın trajik bir başlangıç hikâyesi vardır," dedim. "Harika olmanın bedeli bu."

Kristin güldü ve omzuma yaslandı. Masum bir jest olabilirdi ama kendimi dünyanın tepesinde hissetmeme neden oldu.

Kolumu beline doladım ve onu kendime çektim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum. Sessiz bir tip olabilirdi ama kafasında sürekli bir şeyler döndüğünü öğrenmişim.

"Düşünüyordum da," dedi kıkırdamak için duraklayarak. "Hugh Jackman'ın koktuğunu düşündüğüm şekilde kokuyorsun."

Güldüm. "Bu iyi bir şey mi?"

"Evet, bu iyi bir şey."

Her ne kadar bu işin bitmesini istemesem de saate baktım ve o ayağa kalkarken elimi uzattım. "Muhtemelen geri dönmelisin. Başını belaya sokmak istemem."

Koyu yeşil pantolonunun tozunu aldı ve elimi tutarak parmaklarını benimkilerin arasına geçirdi. Birlikte sessizce avluya doğru yürüdük. Bir süre sonra bana baktı, bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kapattı ve ayaklarına baktı.

"Her şey oka-"

Kristin aniden, "Korkuyorum, *uh*, kahretsin," dedi ve gözleri dolunca durakladı. Sert bir şekilde nefes verirken elimi tutuşu sıkılaştı. "İşimi kaybedeceğimden korkuyorum."

Aklım nasıl cevap vereceğim konusunda kararsızdı. Ani kırılganlığı beni hazırlıksız yakalamıştı ve her şeyi berbat edecek bir şey söylemek istemiyordum. Chase'in uyarısı zihnimde yankılandı.

Kristin özel bir insandır. Eğer sana açılmaya karar verirse, her şeyi berbat etme.

Boğazımı temizledim. "Kristin, anlamıyor musun? Yaptığın işte harikasın. Neden böyle düşünüyorsun?"

"Büyük bir holding birkaç hafta önce oteli satın aldı."

Hay sikeyim. Sırtım sertleşti. Ne kadarını biliyordu?

"Her şey belirsiz ve yeni personel getirmeye karar verirlerse hala bir işim olur mu bilmiyorum." Bana baktı ve hüzünle gülümsedi. "Bu sabah canımı sıkan da buydu."

"Vay canına, bu çok kötü," dedim nazikçe, zihnimdeki çatışmayı maskeleyerek için sempatik bir gülümseme sundum. "Bununla başa çıkmak zor olmalı."

"Sanırım hayatım böyle gidiyor," dedi, sesi pişmanlıkla karışık. "Sadece bu olduğunda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Kristin-" Ne söyleyeceğimi bilemeden sözümü kestim. İçimdeki her şey rahatlatmak, kendini güvende hissetmesini sağlamak istiyordu. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum.

En azından henüz değil.

Ama bir şey söylemem gerekiyordu. "Teşekkür ederim."

Yürümeyi bıraktı ve kafası karışmış bir şekilde bana baktı. "Ne için?"

Ona döndüm ve gülümsedim. "Aklından geçenleri bana söylediğin için. Bunları yaşıyor olman hiç adil değil. Keşke bunu senin için düzeltebilseydim. Özür dilerim."

Elimi sıktı. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim. Ama üzgün olmana gerek yok. Bunların hiçbirine sen sebep olmadın."

Kahretsin. İçimde huzursuzluk kaynadı. Sanki biliyordu ve beni test ediyordu.

Boştaki elimle çenemi ovaladım ve seçeneklerimi hızla değerlendirdim. *Lanet olsun*. Ellerim bağlıydı.

Bu kadar erken bir şey açıklamak birden fazla işi riske atabilirdi. Kristin için işleri daha da kötüleştirirdi. Zamanı geldiğinde anlamasını sağlamanın bir yolunu bulmalıydım. Ama şu anda personelle ne kadar bilgi paylaşıldığını ölçmem gerekiyordu. Sıfır olması gerekiyordu.

Rahat görünmek için elimden geleni yaptım. "Satış hakkında ne kadar bilginiz var? Yeni bir yönetim mi alıyorsunuz?"

"Pek bir şey yok. Bildiklerimin çoğunu Hannah Jane'den öğrendim, çünkü erkek arkadaşı da satışla ilgiliydi. Gerçi Isaac bize ayrıntılı bilgi veremiyor. Görünüşe göre, tüm anlaşmayla ilgili bir sürü ifşa etmeme anlaşması varmış ya da buna benzer bir şey."

"Isaac?" Masaya yaklaşırken sordum. *Oh, lanet olsun*.

Öğle yemeğinden kalan poşetleri aldım ve paniğimi gizlemeye çalıştım.

Başını salladı. "Evet, Isaac Lawson, Hannah Jane'in erkek arkadaşı. Bilirsin işte, Isaac Lawson. Burada onunla yaşıyor ama çok seyahat ediyor."

"Vay anasını," diye mırıldandım, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyordu.

Demek Lawson'ın asistanı bu yüzden beni rahatsız etmeyi bırakmıyordu. Telefonlarına cevap verdiğimden değil. Buna pişman olmaya başlamıştım. "Evet, oldukça çılgınca." İçini çekti ve başını salladı. "Belirsizlik içinde olmaktan nefret ediyorum. Birkaç günlüğüne bile olsa işsiz kalmayı göze alamam. haftalar."

Gözlerine baktım ve sempatik bir şekilde gülümsedim. "Keşke ne diyeceğimi bilseydim."

"Özür dilerim, moral bozmak istememiştım," dedi Kristin, gevşek at kuyruğundan çekistirerek. Parmaklarını saçlarında gezdirdi.

sonra tekrar yerine koydu. "Yemek için teşekkürler Will. Çok düşüncelisin."

Lobiye açılan kapının önünde oyalandım. "Peki, şu randevu hakkında?" Kristin gülümsedi. "Bunu düşüneceğim. Dürüst olmak gerekirse, şu anda kafamda bir sürü şey var."

"Seni yarın göreceğim miyim?" "Her zamanki gibi aynı saatte."

Bir inanç sıçraması yaparak sordum, "Peki ya numaran? Sana mesaj falan atabilir miyim?"

Telefonuna baktı. Aynen , duvarları geri gitti

Yukarı.

"Bu da bahsettiğin güven sorunlarının bir parçası mı?"

Kristin dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Birazcık."

"Onun yerine sana numaramı vermeme ne dersin?" Telefonu kaldırdım ve hızlıca bilgilerimi tuşladım. "Eğer o tarih hakkında karar verirsen, bana haber verebilirsin."

"Kristin!" Lobiden gür bir ses yükseldi.

Kristin benden uzaklaştı ve dikkati bize doğru kasıla kasıla yürüyen iri yarı adama .

"Geç kaldın," diye tersledi adam. "Molanız iki dakika önce bitti."

"Özür dilerim," diye fısıldadı bana, sonra aceleyle içeri girdi ve beni avluda cam bıraktı.

"SPENSER CRENSHAW."

Otel odamın balkonunda durmuş, telefonumu kulağıma dayamıştım. "Ben William Solomon, size geri dönüyorum-"

"*Sakin telefonu yüzüme kapatayım deme!*" Spenser'in paniklemiş sesi bağırarak sözümü kesti. "Sen yeryüzünde kurulması en zor adamsın."

Sessiz kaldım, kendini toplamasına izin verdim.

Endişeli nefes alış veriş aniden durdu. "Hâlâ orada mısınız?"

"Buradayım," dedim açıkça. Başka bir gün, bu adamla uğraşmak çok komik olurdu. Ama Kristin'i geciktirdiğim için özür dilemek için otel müdürünü bulmam ve sonra da Elena'yı arayıp

Rich'in tasmaşını kısa tuttuğundan emin olmak için. "Bay Lawson konuşmak için müsait mi, değil mi?"

"Sizi Bay Lawson'a bağlıyorum," dedi Spenser. "Kendisi uçakta, bu yüzden bir dakika sürebilir. Size *yalvarıyorum* -akıl sağlığı için- lütfen hatta kalın."

"Nefes al dostum," dedim kahkahamı bastırarak. "Bu sefer *seni* ben çağırdım, unuttun mu?"

Sessizlik.

Sabırsızlıkla balkonda volta attım. Kristin'in sesi beni endişelendirmişti.

İşini kaybetme olasılığından söz ettiğinde, sanki hiperventilasyon geçirecek gibiydi. Yeni bir iş bulmak zorunda kalmak herkes için kötü olurdu ama Kristin hayatta kalamayacağına ikna olmuş görünüyordu.

Menajeriyle işleri yoluna koyacaktım, bunu görecektim. Ama aynı zamanda Kristin'i bu kadar zayıflatan sorunları da çözmek istiyordum.

Spenser'ın sesi düşüncelerimi böldü. "Bay Lawson, William Solomon hatta."

"Teşekkürler, Spense," dedi Isaac.

Spenser bir *klik* sesiyle aramayı sonlandırdı.

"Isaac Lawson," dedim kıkırdayarak. "Asistanınızın bir ay boyunca her gün telefonumu patlatmasını neye borçluyum?"

Sevecen bir kahkaha attı. "İzini sürmek kolay bir adam değilsin. Ülkeye geri dönene kadar seni yakalamaları için Blackwater'dan birkaç adam tutmak üzereydim."

En azından beni uzağa götürmeyeceklerdi. Eğitim merkezleri Kuzey Carolina ve Virginia sınırında, sahilin hemen yukarısındaydı. *Eğer önce eve gitmeme izin verirlerse, muhtemelen ana kapıya giriş kartımı bulabilirdim.*

Gerçi Lawson'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Kartlarımı kapalı oynamayı severdim.

"Ben meşgul bir adamım," dedim. *Olmak istediğimde.*

"Buna saygı duyuyorum, o yüzden konuya gireceğim." Isaac boğazını temizledi. "Beaufort'taki Taylor Creek Inn, uh-"

"Kız arkadaşın Hannah Jane'in çalıştığı yer," diye tamamladım. "Hızla ilerliyorum."

Hat bir an için sessizleştii. Bu, bir konuşmada tüm kartların elinde olmadığını fark eden birinin sesiydi. Bu sesi severdim.

"Bu bilgiye nasıl ulaştığınızı sorabilir miyim?" Isaac tereddütle konuştu. "Bayan Hayes ve ben ilişkimizi gizli tutuyoruz. İhtiyatlı davranırsanız memnun olurum."

"Endişelenme Lawson. Çenemi nasıl kapalı tutacağımı biliyorum, bu yüzden çağrınıza geri dönüyorum. Senin de aynısını yapıp yapamayacağını bilmem gerekiyor."

"Ben, uh, gerçekten anlamıyorum?"

"Taylor Creek Inn'mali durumu sallantıda," dedim tereddütle duraksayarak. Çoğu durumda bu bilgiyi kimseyle paylaşmazdım.

"et," diye dürtükledi.

İç çektim. *Kartlarımı masaya koyma zamanı* gelmişti. "Defterleri elimize aldıktan sonra bazı tutarsızlıklar fark ettik. Denetçi ekibim kayıtları inceliyor, nakit akışını takip ediyor, tüm bu şeyleri yapıyor."

"Durumun hassasiyeti benim de dikkatimden kaçmadı, Solomon," diye araya girdi Isaac, ses tonundaki kızgınlıkla. "Ama bunun Bayan Hayes ile olan ilişkiyi nasıl etkilediğini anlamıyorum."

"Başka bir sorunun kokusunu alıp alamayacağımı görmek için birkaç hafta otelde kalacağım. Bu konuyla kişisel olarak ilgilendiğinizi biliyorum, bu yüzden çenenizi kapalı tutmanızı istiyorum. Kim olduğumu bilmeden çalışanlarla konuşabilmeliyim."

Sayıları severdim ama onlar da tıpkı insanlar gibi yalan söyleyebiliyorlardı. Hatta bu konuda daha iyiydiler. Hesap transferlerinin poker suratının arkasına saklanabiliyorlardı.

Para sihirli bir şekilde yanlış fona gitmez ya da yanlış bir şey için ayrılmaz. Birileri desteyi istifliyordu ve ben de kim olduğunu bilmek istiyordum.

"Anlıyorum," diye kestirip attı Isaac. "Hanın yönetimine ne kadar dahil olmayı planladığınızı sorabilir miyim?"

Kıkırdadım. "Lawson, sen hiçbir zaman sözünü sakınan biri olmadın, o yüzden şimdi başlama. Eğer hanı satıp satmayacağımı ya da evi boşaltıp boşaltmayacağımı soruyorsanız, cevabım hayır. Han benim için birden fazla açıdan değerli. Günlük işlere büyük ölçüde dokunulmayacak ama işlerin istikrara kavuşturulması gerekiyor. Muhasebecilerin anlattığı hikaye oldukça acımasız. Eğer paranın kaybolduğunu fark , Taylor Creek yıl sonunda iflasla karşı karşıya kalacaktı. Biz

Bunu önlemek için her türlü çabayı gösteriyorum. Bu da yine sizin sağduyunuzu zorunlu kılıyor."

İçini çekti, sesi neredeyse rahatlamış gibiydi.

Açıkçası Isaac'ın kadını beni ondan daha çok endişelendiriyordu. Hafta sonu gürültülü bir düğün partisini yönetirken kulak misafiri olmuştum. Sarhoş bir sağdıç sürüsünün içine Tanrı korkusu salmıştı. Eğer Savunma Bakanlığı'nın işleri yoluna koyacak birine ihtiyacı olursa, Hannah Jane Hayes bu iş için biçilmiş kaftandı.

"Uyardığınız için teşekkür ederim." Kapı çalındı.

Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırarak, "Gitmenize izin vermeliyim Bay Lawson," dedim. Balkon kapılarını kapattım ve odanın diğer ucuna doğru yürüdüm. "İleride aklınızda bulunsun, bir şeye ihtiyacınız olursa mesaj atmak diye harika bir şey var. Ben *asistanlık* yapmıyorum."

"Asistanlar harikadır. Sadece milyarder olma konusunda çok kötüsün." Bıyık altından güldü.

"Evet, evet." Aramayı sonlandırdım ve telefonumu yatağın üzerine attım.

Aceleyle kapıya gittim, gözetleme deliğinden baktım ama kimseyi göremedim. Kapıyı açtım ve başımı dışarı uzatıp sağa sola baktım. Hâlâ kimse yoktu.

Ayağım bir şeye çarptı ve yere baktım.

Kapının önüne beyaz bir Taylor Creek Inn hediye çantası bırakılmıştı. Sapına iliştirilmiş bir etiketin üzerine güzel bir el yazısıyla adım yazılmıştı.

Kapı kapanırken onu aldım ve içine baktım. Ambalaj kâğıdını çöpe attıktan sonra içeri uzandım ve bir şişe tarçınlı krema çıkardım.

Çantanın içine bir de kartvizit sıkıştırılmıştı. Onu çıkardım ve sırtımdan edemedim. Kristin'in odamı temizlediği ilk gün bana verdiği kartvizitin aynısıydı. Ancak bu kartvizitin arkasında gülümseyen bir güneş resmi vardı.

Ve telefon numarası.

KRISTIN

WILL

Bakıyorum da temizlikçi cinler sinsiliklerine geri dönmüşler.
Sürpriz için teşekkürler, Günışığı.

I Mesajı tekrar tekrar okurken dudağımı çiğnedim. Ve .
Ve bitti.

"Dediğim gibi," diye devam etti Kyle Kingsley boğazını temizleyerek. Sesi beni gerçekliğe geri döndürdü. "Kullanılmış araba yoluna gidebilirsin. Elimizde iyi kilometre yapmış harika arabalar var. Ama sana uzun süre dayanacak bir şey istiyorsan yeni bir araba almanı tavsiye ederim. Ayrıca, tamirciyi sık sık ziyaret etmek zorunda kalmayacaksınız. Bu da uzun vadede size para kazandıracaktır."

"Bu mantıklı," dedim, seçeneklerimi değerlendiriyormuş gibi başımı sallayarak. Gerçi düşünecek pek bir şey yoktu. *İleride daha iyisini* alacak param yoktu. Sadece yarın beni A noktasından B noktasına götürecek bir şeye ihtiyacım vardı.

Steve benim eski külüstürümün sorunlarını bile teşhis edemedi. Sadece ölüm zamanını söyledi. İtirazlarıma aldırmadan, ikinci bir görüş için profesyonel bir tamirciye para bile ödedi. Nabız yok. Hurda parçalar için satmaya bile değmez.

Steve arabayı kapıdan geçirdiğinde hurdalıktaki adam güldü.

Chase bana kamyonetini istediğim kadar kullanabileceğimi söyledi ama o şey cüzdanımın daha fazla benzin tüketiyordu.

Yeni bir araba için biraz para biriktirmiştım. Yazı aylardır duvardaydı. Ne yazık ki, birazcık yeterli değildi.

Sesimdeki çaresizliği gizlemeye çalışarak Kyle'a "Muhtemelen kullanılmış bir şey almalıyım," dedim. O kadar para harcama düşüncesi bütün gün tüylerimi diken diken etmişti. Yine de çocuklar yanımdaydı, bu yüzden kendimi toparlamak için elimden geleni yaptım.

Kyle başını salladı. "Güzel anlaşma. Sadece beni takip et."

Bizi yan yana park edilmiş kullanılmış arabalarla dolu bir otoparka götürdü. İyi seçenekler olabilecek birkaç tanesini işaret etti. Neyse ki çalışanlarından birinin yardıma ihtiyacı vardı ve bizi yalnız bıraktı.

"O adamdan hoşlanmıyorum," diye mırıldandı Logan.

Kylie dayanışma içinde başını salladı. "Bayan Bridget'in onunla birlikte olduğuna inanamıyorum. Tüylerimi ürpertiyor. Çok daha iyisini yapabilir."

Onlara uyarıcı bir bakış attım. "Çok nazik davranıyor ve iyi bir anlaşma yapmamıza yardımcı oluyor, o yüzden çeneni kapat."

Hunter nefesinin altında, "Hâlâ bir sürüngen," diye mırıldandı.

Sıra sıra dizilmiş arabaların arasından geçip camlara asılmış bilgilere baktım. Telefonum tekrar çaldı.

WILL

Ding-dong-ditch yapmak zorunda değildin. Burada kalıp benimle bir fincan kahve içebilirdin.

KRISTIN

Üzgünüm, çıkar çıkmaz koşmam gerekti. Araba bakıyorum. Tavsiyen var mı?

WILL

Seninle geleyim.

Son mesajına gülümsedim. Küstahtı ve ben bundan nefret etmedim.

WILL

Bir sorum var. Geçen gece baktığım göbek piercingin hakkında konuşacak mıyız? Bence çok şirin.

Oh, tatlı bebek peynirleri. Adam bana bir numara yapıyordu. Dövmem hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum. Dövmesi var mıydı? Tüm o uzun kollu gömleklerin altında neye benziyordu?

Telefonuma baktım ve daha iyi flört edebilmeyi diledim. Çok ileri gitmek ya da onu kışkırtmak istemiyordum ama biraz şakanın da yanlış bir tarafı yoktu.

Birileriyle çıkmayı o kadar da özlememiştim. En son on dokuz yaşındayken ve üniversitedeyken bir erkek arkadaşım olmuştu. Seks hiçbir zaman harika olmamıştı ama hangi on dokuz yaşındaki çocuk yatakta ne bilirdi ki? Önceki hayatımda da biraz takılmışım ama kayda değer bir şey . *Muhtemelen kılık değiştirmiş bir nimetti.*

Ne kaçırdığımı bilmiyordum, bu yüzden kaçırarak hiçbir şey yoktu.

Will, Luca'nın tipinde değildi; bir ünlü gibi kaygan, kaslı ve çekiciydi. Bu iyi bir şeydi, çünkü Tanrı biliyor ya, Luca'yla Maddie'nin yüzen evinde ilk tanıştığım da kendimi utandırmışım. Onun yanında kıkırdamayı bırakmam için altı ay boyunca onu poker gecelerinde görmem gerekmişti.

Steve tipi değildi. Steve altın gibi bir kalbe sahip olsa da, iri yapılı, huysuz ve buzdolabı gibi biriydi.

Ve kesinlikle Isaac tipi, yani ilgi odağı olmanın tadını çıkaran jet sosyete playboyu değildi. Hatta tam tersiydi.

Will bu kalıpların hiçbirine uymuyordu. Kim olduğuna güveniyordu. Sessizce kendinden emin.

Bazı erkekler bir tişörtü o kadar iyi doldururlar ki beni kıkırdayan bir karmaşaya dönüştürebilirler. Evet, Temmuz ayının ortasında asfalt kadar sıcaktı ama Will beni güldürüyor ve rahatlatıyordu. Bazıları karizmalarını ve özgüvenlerini girdikleri her odayı domine etmek için kullanırdı. Will kendini alçakgönüllülükle taşıdı ve kendimi ait hissetmem için bana alan açtı.

Dışarıda pek çok erkek tipi vardı ama Will erkekler arasında bir erkekti.

Ayrıca kadın zevk sanatı hakkında bir iki şey biliyor gibi görünüyordu. Yumuşak konuşuyordu ama her zaman kontrolü elinde tutuyordu. Yatak odasında kendinden emin olduğunu hayal ettim. Dünyada geçirdiği fazladan on üç yıl ona muhtemelen hareketlerini mükemmelleştirmek için yeterli zamanı vermişti.

Güçlü ve sessiz tip olabilirdi ama adam düpedüz çapkındı.

Barda bilardo oynadığımız o geceyi hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. Ben atışımı sıraya koyarken kollarını bana dolaması. Ne zaman yaklaşacağını ve ne zaman aramıza onun yörüngesini tekrar arzulamamı sağlayacak kadar mesafe koyacağını bilme şekli.

Peki ya göbek yüzüğümle ilgili mesaj? Bu karar on altı yaşındaki bir kızın dürtüsüydü. Ancak son zamanlarda piercingi takmak için fazla yaşlandığımı düşünüyordum. Elbette hoşuma gidiyordu ama Cheryl'in dediği gibi, bana yakışmıyordu.

Will beğendi ...

KRISTIN

Piercingi sevdiğini bilmek güzel. En azından sakladığım başka şeyleri görürsen çok şaşırmazsın.

Gördünüz mü? Telefonumu üniforma pantolonumun arka cebine sokarken memnun bir gülümsemeyle kendi kendime düşündüm. *Kesinlikle . nevi.*

Bunun üzerinde çalışmam gerekiyordu.

"Bu mu?" Kylie yüzünü buruşturarak sordu.

"Ha?" Kendime geldim ve etrafıma bakındım. Çok uzun zamandır aynı arabanın önünde duruyordum. Sadece iki kapısı vardı ve fiyat etiketinde çok fazla sıfır vardı. Asıl ihtiyacım olan bir minibüstü ama ben bile bir anne arabası alacak kadar çaresiz değildim.

"Bugün tuhaf davranıyorsun Krissy," diye atıldı Hunter.

İçimi çektim ve at kuyruğumu sıkılaştırdım. "Kusura bakmayın çocuklar. İşle ilgili bazı şeyler işte."

Zoey, "Acıktım," diye sızlandı.

"Biliyorum tatlım," diye yatıştırdım, elimi saçlarının üzerinde gezdirdim. "Sadece biraz daha uzun sürecek. Birkaç dakika daha dayanabilir misin?"

Yanağını bacağıma bastırdı ve inledi.

Logan'a dönmeden önce seçenekleri gözden geçirdim. "Ne düşünüyorsun, Lo? Test sürüşü yapmamız gereken bir şey var mı?"

Omuz silkti ve gevşek bir çakıl parçasını tekmeledi.

Sırtımı yaslayabileceğim biri için neler vermezdim. Sorumluluk yükünü omuzlarımdan alacak birine ihtiyacım yoktu. Tek istediğim nefesimi tutarken birinin beni desteklemesiydi.

Elbette, poker kulübüm vardı. Onlar bir insanın isteyebileceği en inanılmaz arkadaş grubuydu. Ama ben daha fazlasını arzuluyordum.

Benim diyebileceğim bir şey.

Yeniden bütün bir insan olmak için biraz boşluk istemek çok mu yanlış? Hayatımın her saniyesini diğer insanlarla ilgilenerek geçirdim.

Tek bir geceye bile razıyım. Biriyle çıkmak verebileceğimden daha fazla zaman ve enerji gerektiriyordu, ama kendimi akşam yemeğine çıkarmak? Bu bir fantezi gibi geliyordu. Bir restoranda akşam yemeği, bir kadeh şarap, bir kitap ve beni rahatsız edecek kimse yok.

Bir kız hayal kurabilir.

"Hoşuna giden bir şey mi buldun?" Kyle Kingsley tekrar yanıma sordu.

Hurda metal yığını gibi görünmeyen küçük bir arabada karar kılarak, "Sanırım aradığım bu," dedim.

"Harika bir seçim Kristin. Bunun iyi bir eve gitmesini bekliyordum. Çok uygun olacak. Hadi içeri girelim ve seni ," dedi ve bizi ofise geri götürdü. Tüm evrakları imzalamama yardım etti ve anahtarları teslim etti.

Chase, Steve'in onu daha sonra kamyonetini alması için bayiye bırakacağını söyledi. Chase'in Steve'i bebek bakıcısı olarak getirmesi muhtemelen iyi bir şeydi, böylece yolları kesişirse Kingsley'nin üzerine çullanmayacağından emin olacaktı.

Arabaya servis yapan bir yerden geçtim ve kutlama amaçlı dolar menülü bir akşam yemeği ısmarladım. Fatura yığıma bir de araba ödemesi eklenince, işler zaten olduğundan daha da sıkışık olacaktı. Ama çocukların bugünün bir zafer olduğunu hissetmelerini istedim.

Eve her zamankinden daha geç vardık, bu yüzden ev ödevlerini bitirmek, banyo yapmak ve *nihayetinde* yatmak için acele ettik.

Tüm bunları geride bıraktıktan sonra, uyumak için giyecek bir şeyler bulmak üzere çamaşır sepetini karıştırdım. Yazın daha azı daha çoktu. Pencere tipi klimamız yazın bunaltıcı sıcağına ayak uyduramıyordu. Geceleri pencereleri açabileceğim mevsim değişikliğini sabırsızlıkla bekliyordum.

"Krissy?" Zoey'nin küçük sesi koridordan geliyordu.

Büyük boy bir tişört kaptım ve geçirdim. "Evet, Zo?"

Karanlıkta parmak uçlarında ilerledi ve Floppy'yi kulaklarından tutup sürükledi. "Uyuyamıyorum."

"Neden olmasın?"

Burnunu çekti. "Bilmiyorum."

Zoey'nin uyuyamadığı pek çok gece olmuştu. Anaokulu fena değildi. Ancak birinci sınıfa başladığında, arkadaşlarının çoğunun birden fazla ebeveyni olduğunu fark etti. Kendi durumuyla ilgili farklı bir şeyler olduğunu fark etti.

Zoey'e asla yalan söylemedim ama onu çirkin gerçeklerden de elimden geldiğince korudum. Anne ve babamızla ilgili hiçbir anısı yoktu ama annesi olmadığını biliyordu.

Zoey doğduğunda on dokuz yaşındaydım. Üniversiteye gitmiş, kaygısızca yaşıyordum. Aramızda epey bir yaş farkı vardı, ama annemle babam bana hamile kaldıklarında çok genç oldukları için böyle oluyordu.

Polisler ailemizi uyuşturucu satmaktan tutukladığında Zoey on bir aylıktı. Polis raporunu okuduğumda Bill ve Cheryl'in - artık benim için *anne ve baba* değillerdi - zulalarını Zoey'nin beşiğinin altında sakladıklarını öğrendim. Bu ifşaatı hatırlamak hala kanımı nefretin en kötü türüyle kaynatıyor.

Kimse Beaufort'taki en cana yakın emlakçının ağır uyuşturucu sattığından şüphelenmedi. Okul aile birliği başkanı olarak görev yapan beş çocuklu bir annenin araba kuyruğunda hap satacağından kimse şüphelenmiyordu.

Bill ve Cheryl her şeye sahipti: büyük tuğla ev, beyaz çitler ve mükemmel bir aile.

Ama hepsi batan kumun üzerine inşa edilmişti.

Yalanlardan oluşan bir temel. Tek umursadığım hapiste çürümeleri.

Taş kesilmiş kardeşlerimi teselli etmek için gecenin köründe yataktan çıkıp gelen bendim. Zoey'nin ilk adımlarını atmasına yardım ettim. Ona tuvalet eğitimi verdim. ABC'yi öğrenmesine yardım ettim.

Logan'a *konusmayı* yapan bendim. Ona araba kullanmayı ben öğrettim. Kylie'nin ilk adetini gördüğünde ped mi yoksa tampon mu kullanacağına karar vermesine yardımcı oldum. Hunter henüz önemli bir dönüm noktasına ulaşmamıştı, *Tanrı'ya şükür*. Ama bunlar kaçınılmazdı. Sesinin kısılacağı ve üst dudağında talihsiz görümlü bir tırtılın filizleneceği gün gelecekti.

"Bir bardak su ister misin?" diye sordum.

Başını salladı ve tekrar burnunu çekti.

Onu kollarımın arasına aldım. "Sorun ne Zo?"

Başını boynumun kıvrımına gömdü. "Yarın okulda veliler günü için bir şarkı söylemem gerekiyor."

"Zoey!" Kısık bir haykırdım. "Bu harika! Kendini biraz gergin mi hissediyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Herkesin bir annesi ve babası olacak ama benim olmayacak. Programdan sonra tüm anne ve babalar sınıflara gelip bizimle birlikte sıralara oturacak ve benim yanımda kimse olmayacak."

Okuldaki veli günlerinden korkardım. Veli-öğretmen konferanslarından korkardım. Baba-kız danslarından korkardım. Özellikle Anneler Günü ve Babalar Günü'nden nefret ederdim. Elbette her çocuğun evde iki ebeveyni yoktu ama ben yine de çocuklarım için bundan nefret ederdim.

Ve masum Zoey ailemizin nerede olduğunu, ne yaptıklarını ya da neden kendisiyle hiçbir ilgileri olmadığını anlamıyordu.

İnledi. "Annem ve babam neden gitmek zorunda kaldı?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum. Titrek bir nefesle, "Çünkü bazen böylesi daha iyi. Ama ben, Logan, Ky ve Hunter varız ve biz hâlâ bir aileyiz."

Bunu kabullenmiş görünüyordu ve beni sıkıca kavradı. "Benim yatağında uyumak ister misin?"

"İkimiz için de yer olduğunu sanmıyorum bebeğim," dedim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Ama sanırım Bay Floppy'nin bu gece fazladan sarılmaya ihtiyacı var, belki o da seninle yatmak ister?"

"Tamam!"

Zoey'nin çok sevdiği pelüş tavşanını aldım ve onunla burnunu okşadım. En azından Bay Floppy onun gülümsemesini sağladı.

Onu kollarımın arasına aldım ve koridorda Kylie ile paylaştığı küçük odaya kadar taşıdım.

"Sence bir gün bir sürü odası olan bir evimiz olacak mı?"

Hafifçe gülümsedim. "Belki bir gün Kylie'yle aynı odayı paylaşmak zorunda kalmazsınız."

Zoey başını salladı ve esnedi. "Ky ile aynı odayı paylaşmayı seviyorum ama senin de gerçek bir yatağa ihtiyacın var."

Boğazımdaki o lanet yumru daha da büyüdü.

Büyük çocuklar hayatın eskiden nasıl olduğunu hatırladılar. Güvenli bir mahalle. Oda paylaşmak yok. Kırık bir kanepede uyumak yok. Yeni giysiler ve aile gezileri. Zoey'nin olaylara daha eleştirel bakmaya başlaması an meselesiydi. Zamanı yavaşlatmak istedim.

Onu yatırdım ve alnına bir öpücük kondurdum.

Oturma odasına geri dönerken yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzüldü. Onu sildim ve kendime üzülmemem gerektiğini söyledim.

Ev kuralı aynı anda sadece bir kişinin ağlamasına izin veriyordu. Zoey zor bir gece geçirdiğinden, sinir krizimi başka bir güne saklamam gerekecekti.

Yastığımı ve battaniyemi kanepeye attım ve tamamen bitkin bir halde sırt üstü uzandım.

Telefonum sallanan sehpanın üzerindeki yerinden parladı. Başımın üzerinden uzandım ve şarj cihazından çıkardım.

WILL

Araba alışverişi nasıl gitti? Şansın yaver gitti mi?

KRISTIN

Senin kızın yeni jantları ve mide bulandırıcı bir araba ödemesi var.

WILL

Benim kızım, ha? Kulağa hoş .

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleşti ve yanaklarım kızardı. Tüm endişe ve stres yavaşça içimden boşaldı ve yastığıma gömülerek rahatladım.

Yarın Will'i göreceğim.

Bu düşünce kalbimi yerinden oynattı. Bu heyecan Rich'in bir misafirle arkadaşlık ettiğim için beni azarlamasını neredeyse unutturacaktı. Belki artık birlikte yemek yiyemeyecektik ama yine de odasını temizlerken onunla kırk iki dakika geçirebilecektim.

KRISTIN

Öyle demek istemedim, Solomon.

WILL

Ne demek istediğinizi biliyorum ve ben de söylediğimi söyledim.

KRISTIN

Geç saate kadar çalışıyor musun?

WILL

Evet, yeni bir projeye başladım. İyi ilerleme kaydediyorum. Gecenin nasıl geçtiğini sormak için ara vereyim dedim.

KRISTIN

Beklenebileceği kadar iyi sanırım. Bana projenizden biraz daha bahsedin.

WILL

Bana gecenizden biraz daha bahsedin.

İş dışındaki hayatım hakkında ağzımı sıkı tutmak gittikçe zorlaşıyordu. Çocukların Will gibi birinden korunmaya ihtiyacı olmadığını biliyordum. Aslında tam tersiydi. Will'in benim otel dışındaki hayatımdan korunması .

İş yerinde her şey güzel ve düzenliydi. Flört edebilir ve ilginin tadını çıkarabilirdim. Zarar yok, faul yok.

Öte yandan ev hayatım, dokunduğu her şeyi lekeliyordu. Will sırf iş yerinde benimle flört etti diye ikincil zarar görmeyi hak etmiyordu. Kardeşlerim de kaçınılmaz felakete tanık olmamalıydı.

Elbette, ben ebeveyn değil ablaydım. Ama yine de evimizi mümkün olduğunca sağlam tutmak konusunda kendimi sorumlu hissediyordum. Etrafıma erkek arkadaşlar getirmek ve çocukların bağlanmasına izin vermek istemiyordum, ancak sonunda yürümediğinde onları harap etmek istemedim. Çünkü neden yürüsün ki?

Sadece bir aptal fırtınanın içine doğru sürer.

KRISTIN

Sıra dışı bir şey yok.

WILL

Bana sıradanlıktan bahset o zaman. Ya da belki randevumuzda anlatırsın.

KRISTIN

İyi geceler, Will.

WILL

Sabah görüşürüz, Günışığı. Tatlı rüyalar.

WILLIAM

C *Kapıdan merdivenlere doğru bir sıra halinde düşüyor. Onu tırabzanlara doğru itiyor.*

Elimi kalçasından yukarı kaydırıp amına sadece birkaç santimetre uzaklıktaki kıvrımda gezdirirken dudaklarında beliren hafif gülümseme.

Çikolata kahvesi at kuyruğunu yumruğuma doladım. Başını geriye doğru çekerek bana bakmaya zorladım.

Dudaklar birbirine kaynaştı. Bedenler çaresizlik içinde sıkışmış. Eve girerken duvar ve merdivenler arasında zıplıyoruz.

Sırtını yatak odamın kapısının yanındaki duvara çarptı. Bileklerinden tutup başının üstündeki alçıpana vurdum.

Dizimle bacaklarını ayırdım ve -

"Temizlik!"

"Ne..." Tutarsızca mırıldandım. Vurma sesi kapımın dışından gelmişti. Kristin'le ilgili rüya değil. , üst üste dördüncü gün ereksiyonla fark edince inledim.

Tak, tak, tak.

*Yorganı arkaya attım ve eşofmanlarımı bulmak için odayı taradım. Onları bulduğumda artık çok geçti. Kristin'in ana anahtarının vuruşuyla kapı bip sesi çıkardı ve kol bir *klik* sesiyle açıldı.*

"Oh!" Kapı açıldığında Kristin şaşkın bir çıkardı. Gözleri büyüdü, benim odanın içinde koşturmamı izliyordu.

boxer. "Sana bir dakika vereceğim." Kıs kıs güldü ve kapıyı arkasından çekerek odadan çıktı.

Ah, lanet olsun. En azından eşofmanlarım koku testini geçti. *Kıyafetlerimi gerçekten yıkamam gerekiyordu.* Çamaşır yıkamak için eve mi dönsem yoksa şehirdeki bir çamaşırhaneye mi uğrasam diye düşündüm.

Banyoya girdim ve dişlerimi fırçaladım. Kristin'le sabah nefesiyle konuşmak isteyeceğim son şeydi. Şey, öğleden sonra nefesiyle.

Lanet olsun. Öğle yemeği vakti geçmişti.

Kahve makinesinin düğmesine basmadan önce yüzüme soğuk su çarptım. Kan çanağına dönmüş gözlerim ve kaskatı kesilmiş boynum bir üniversite akşamından bile daha kötü hissettiriyordu. Sabahın dördüne kadar ayakta kalmak için fazla yaşıyordum.

Kendimi toparladım ve kapıyı açtım. "Günaydın, Günışığı."

"Günaydın mı?" Kristin dolusu havluyla içeri girerken kıkırdarak sordu. Rafi doldurmak için onları banyoya taşıdı. "Mesaim neredeyse bitti. Partiye biraz geç kaldın Solomon."

Ellerimin gergin gözbebeklerime bastırarak, "Sanırım çok geç saatlere kadar eğlendim," diye takıldım. "Geç bir gece geçirdim. Pek uyuyamadım."

Yatak odasına geri dönmek için döndüğümde Kristin bana çarptı. Elleri çıplak göğsümde geziniyor ve göğüsleri kaburgalarımın baskı yapıyordu. Nefesinin sıcaklığı tenimi karıncalandırıyordu.

Bir gömlek akıllıca olurdu.

Ağırlığını kaydırıp ve karnı eşofmanıma baskı yaptı. Aletim kumaşa doğru gerildi. Dudakları aralandı ve keskin bir nefes çekti.

İnledim ve belini sıkıca kavradım. "Kris..."

Kahve makinesi demlenmeyi bitirdiğinde bip sesi çıkardı. İkimiz de kıpırdamadan durduk. Yavaşça, gözleri benimkilerle buluşana kadar vücudumda gezindi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki atışını hissedebiliyordum.

O polo tişörtü yırtıp atmak için neler vermezdim.

Koridorda bir kapı çarparak o anı bozdu.

Kristin temizlik arabasına ulaşmak için etrafımdan dolandı.

Çenemi sıktım ve eski nişanlımı düşünerek asi ereksiyonumu uzaklaştırdım. Malefiz'i düşünmek her zaman

numara. Neredeyse çok iyi. Aletimin bir daha görülmemek üzere testis torbama çekileceği korkusuyla eski sevgilimi düşünmeme nadiren izin veriyordum.

Kahve makinesine doğru yürüdüm ve kendime bir fincan doldurdum.

"Biraz ister misin?" Kristin banyoya geri dönerken sordum.

"Hayır, teşekkürler," dedi kibar bir gülümsemeyle. "Yapmamalıyım."

Saate baktım ve oda servisini düşündüm. Yine de Jokers yolun hemen aşağısındaydı. "Genelde öğle yemeğinden önce burada olursun. Yoğun bir gün müydü?"

"Bu sabah personel toplantısı vardı," diye seslendi koridordan. "Rich'in işçilik maliyetleri ve misafir şikâyetleri hakkında şiirsel konuşmasını dinlemek zorunda kaldım."

Boynumun arkasını ovuşturdum. Rich'in kim olduğunu biliyordum ama yine de sordum. "Ve Rich...?"

Belirsiz bir şeyler mırıldandı ama kulağa *sık* gibi geliyordu. Sonunda yatak odasına girdiğinde, "O genel müdür." dedi.

"Hayranı değil misin?" Ondan biraz daha içeriden bilgi almayı umarak dürttüm.

Orantısız bir gülümseme sundu.

"Patronun hakkında kötü konuşmayacaksın, değil mi?" Şakayla karışık sordum. Rich'i küçümsemediği belliydi ama ne kadar zorlarsam zorlayayım olumsuz bir şey söylemeyeceği de açıktı. En azından mesai saatinde.

Perdeleri geriye ittim, yakıcı güneş ışığı beni kör edince irkildim.

Kristin homurdandı ve suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti. "Öğleden sonraya kadar uyursan böyle olur işte."

Ateşli bakışları kısa bir süre üzerimde kaldı ama sonra dönüp işine geri döndü.

Masanın yanında bekledim, çarşafları çıkarırken onu inceliyordum. Her zamankinden daha , yatak takımını sanki onu kızdırmış gibi tutuyordu.

Belki personel toplantısı gününü mahvetti, ama kahretsin...

"İyi misin, Güneşli?" Kahvemi biraz krema ile doldurmak için mini buzdolabına geri dönerek sordum. "O çarşafra sana yanlış yapan eski bir erkek arkadaşınmış gibi davranıyorsun."

Kristin iç geçirdi, kollarını aslında değiştirilmesi gerekmeyen yatak takımlarıyla doldurdu.

"Ben iyiyim," dedi düz bir sesle.

Homurdandım. "Ve araştırmalar bunun bir yalan olduğunu belirledi. Yine de iyi denemeydi. *Neredeyse* ikna ediciydin."

Çarşafı arabanın üzerindeki çamaşır torbasına bırakırken hiçbir şey söylemedi. Odaya döndüğünde onu durdurmak için uzandım, elim belinden sırtının alt kısmına doğru kaydı.

"Bugün bunun için zamanım yok," diye kestirip attı. Sözleri sertti ama sesi zayıftı.

Geri adım atmadım. "İşten kaçta çıkıyorsun?" "Will-"

"Dalga geç benimle."

Burnunun kenarını sıktı. "Saat üçte çıkıyorum."

"İşiniz bittiğinde yandaki kafeye ne dersiniz? Benimle Queen's'de buluş. O zaman görüşebilir miyiz?"

Kristin salladı ve benden uzaklaşarak tüm yüzeyleri silmekle meşgul oldu. "Yapamam."

"Neden olmasın?" Bastırdım. Sesimde gurur duyusert bir ton vardı.

Elindeki toz bezini boğarak çıkardı. "*Yapamam*, tamam mı?"

"Bana neler olduğunu anlat," diye tersledim. Genelde bu kadar sert olmazdım ama bana söylemediği bir şey vardı ve ne olduğunu çaresizce bilmek istiyordum.

Kristin'in oteldeki pozisyonu, onu harcama hesaplarına ve şirket kredi kartlarına erişmek için yeterince yüksek bir besin zincirine yerleştirdi.

Kayıp parayla ilgisi olabileceğini düşünmekten nefret ediyordum ama tetikte olmam gerekiyordu.

Odamın dışında diğer çalışanları gözlemleyerek geçirdiğim zaman beni etkilemişti. Personel işlerinden büyük gurur duyuyordu. Herkes oteli seviyor gibi görünüyordu ve çok sıkı çalışıyorlardı. Bundan daha fazlasını isteyemezdim.

Yine de sadakat, olayların özüne inmemeye yardımcı olmadı.

Kristin burnunu çekti, sonra iç çekti. Başını eğip hüzünlü bir gülümseme sunarken sesi yumuşadı. "Şu anda çığ gibi büyüyen bir saman yığınının gömülmüş bir deveyim."

"Seni kahve içmeye götüreyim. Baskı yok. Randevu değil. Ama biz hâlâ buradayken o samanlardan bahsetmeyeceğini biliyorum."

"Will..." Ellerini masaya dayadı, dizüstü bilgisayarından sadece birkaç santim .

Her zaman yaptığım gibi yatağa girdiğimde onu kasaya koymamıştım. Bunun yerine bütün gece masanın üzerinde durdu ve şimdi benden başka biri ona dokunabilecek kadar yakınımdaydı.

Beklenen panik hiç .

Kristin ellerine baktı. "Keşke yapabilsem. Gerçekten ." "Ama?"

"Ama yapamam," dedi sesi çatlayarak. "İşten sonra yapmam gereken çok şey var ve burada kalamam."

Yaklaştım ve at kuyruğundan düşen bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdım. "Güvenini kazanmamı zorlaştırıyorsun."

Kristin dudağını ısırды ve elime doğru eğildi. Kalbim, kalp krizi konusunda endişelenecek yaşta olup olmadığımı sorgulamama neden olan o pıt pıt hareketini yaptı. Başparmağımla yanağını okşadım ve Kristin gözlerini kapattı.

"Sana bu kadar yakın olmam," diye fısıldadı kısık sesle, "güvenimi kazandığın anlamına geliyor."

Gözlerim dudaklarında gezindi. Kısa bir an için onu tatmanın nasıl bir şey olacağını merak ettim.

"Will-"

Hâlâ gömleksizdi, nefesinin sıcaklığını göğsümde hissedebiliyordum. "Bana seni bir ara buranın dışında da görebileceğimi söyle."

Kristin başını salladı. "Sözler veremem."

O temizlik malzemelerini arabaya yüklerken ben masaya yaslandım, gözlerindeki acıyla içim burkuldu.

Mahremiyetini ihlal etmeden onu araştırmak için internette yeterince kamuya açık bilgi vardı. Sırlarını ortaya çıkarmak için herhangi bir hesabı hacklememe ya da dark web'de arama yapmama gerek yoktu. Ama Kristin Boyd hakkında internette herhangi bir araştırma yapmaktan kaçınmıştım. Sırlarını benimle kendi özgür iradesiyle paylaşmasını istiyordum.

Yine de tavşan deliğinden aşağı düşme isteği güçlendi. *Tanrım, sadece ona dokunmak istiyordum. Ona sarılmak. Saçlarını at kuyruğundan çekip çıkarmak ve parmaklarımı içine gömmek.*

İradem azaldı ve kollarımı Kristin'e doladım. Onu göğsüme çektiğimde gerilmesini bekliyordum. Bunun yerine, sanki bütün gün yaslanacak birini beklemiş gibi kollarımın arasında eridi.

"Şu anda dünyada herhangi bir şeye sahip , bu ne olurdu?" Gardını indirmesini umarak .

Bu, insanlara sormayı sevdiğim bir soruydu. Verdikleri cevap genellikle nasıl bir insan oldukları hakkında çok şey söylerdi.

Gülümserken yanakları tenime değdi. Kollarını kalçalarımına doladı ve gözlerini kapattı. "Biraz kestireceğim," diye iç geçirdi.

Kıkırdadım ve omuzlarını pazılarım ile sıktım. "Keşke sana bir tane alabilseydim."

Kristin geri çekildi ve üniformasını düzeltti. O sıcak kahverengi gözleriyle bana baktı ve gülümsedi. "Teşekkürler. Sanırım buna ihtiyacım vardı."

"Ne zaman istersen."

Temizlik arabasının tekerlek kilitlerini ayağıyla aşağı itmesini izledim. Yan odaya doğru yuvarlandı, yarım yamalak bir gülümsemeyle bana .

Tak, tak, tak.

İçeri girmeden önce her gibi "Oda servisi!" diye anons etti.

Kapımı kapattım ve kendimi işe gömdüm.

"SENİ YENİDEN GÖRMEK HARİKA, WILL," dedi Bridget barın arkasından, Jokers'ın ön kapısından içeri adımımı attığımda beni gülümseyerek karşıladı. Saat beşteki içki kalabalığına hazırlanmak için bir kasa dolusu bardağı hızla boşalttı. " zamankinden ister misin?"

"Evet, hanımefendi," dedim ve bir bar taburesine kaydım. Odamda birkaç saat daha çalıştıktan sonra canım soğuk bir bira ve hamburger çekti.

Jokers benim tarzımda bir bardı. Gösterişten uzaktı. Süslü püslü bir havaları yoktu. IPA'nın tadının ağaç kabuğundan esintiler taşıyan lanet bir gün batımı gibi olduğunu söyleyen gösterişli bir içki listesi yoktu. Öyle şeyler yok. Sadece harika bira, sağlam yemekler ve dost canlısı insanlar.

Siparişimi beklerken Kristin'e bir mesaj attım.

WILL

Günün geri kalanı nasıldı?

KRISTIN

Aynı tas aynı . Projeni bitirdin mi?

Kıkırdadım ve başımı salladım. *Bu kız...*

Bir CIA ajanı kadar ağız sıkı olmasına rağmen Kristin her zaman içindikileri dökmeye hazır görünüyordu. Cevap vermeme sanatını çok iyi biliyordu.

Politikada başarılı olabilirdi. Soruların etrafından dolaşma becerisi etkileyiciydi.

WILL

Şöyle ifade edeyim: Bana gününüzden bahsedin.

KRISTIN

Tamam, olur. Projenizin ne olduğunu söylerseniz.

WILL

Sıkı bir pazarlık yapıyorsun.

KRISTIN

Bana iyi bir pazarlıkçı olduğum söylendi.

Bridget sulu bir hamburger ve dağ gibi patates kızartmasını önüme koyarken, "Pekâlâ, aşk çocuğu," diye şarkı söyledi. "Küçük Kristin'imiz nasıl?"

Tükürüğümle boğuldum ve Bridget'in hemen uzağında tuttuğu biraya uzandım.

İrkilmedi bile. Bunun yerine, ukala bir eşek gibi sırtarak orada durdu.

"Onu , değil mi?" diye sordu.

"Kimi ürküttün?" Kilometrelerce uzunluktaki sarı saçları yanımdaki koltuğa oturdu. Maddie bana dönmeden önce Bridget'e komplocu bir sırıtış attı. "Hey, Will."

Bridget birayı uzatırken bana doğru işaret etti. "Kristin'i korkuttu ve şimdi de elde edilmesi zoru oynuyor."

"Evet," dedi Maddie başını sallayarak. "Bu ona benziyor. Bu konuda ne yapacağız?"

Ne oluyordu? Bu kadınlar zihin okuyucu muydu?

Hannah Jane el çantasını Maddie'nin yanındaki barın üstüne bıraktı. "Güzel, hepiniz buradasınız."

"Kardeş eş!" Maddie kollarını Hannah'nın boynuna atarak haykırdı. "Bu gece bizde kalmak ister misin? Yalnızım."

Hannah Jane inledi ve yere çöktü. "Evet. Yemin - eğer çocuklar bu lanet olası iş gezilerini bırakmazlarsa

lanet olası akıl."

Hannah Jane'in bir F-bombası patlattığını duyduğumda biramın üzerine tükürdüm. Her zaman çok düzgündü.

"Ne?" Hannah bir kaşını kaldırarak tersledi. "Bir kadının *sikiş* kelimesini bir hanımefendi gibi telaffuz ettiğini hiç duymadın mı?"

Bridget aceleyle barın arkasına geçti ve Hannah'nın önüne bir margarita koydu. "İç şunu. Şimdi iç."

Hannah bana bakmaya devam ederek sözümü dinledi.

Bridget bana özür dileyen bir gülümsemeyle, "Üzgünüm," dedi. "Azdığı zaman biraz huysuzlaşıyor."

"Yapmıyorum!" Hannah bağırdı.

Bridget Hannah'nın önündeki kokteyli işaret etti. "İyi bir kız gibi iç."

Telefonum şüpheli bir şekilde yapışkan çubuğun üstünde titredi. Bir şey olduğunu umarak elime aldım.

KRISTIN

Eğer bir değeri varsa, bu öğleden sonra seninle bir fincan kahve içebilmeyi gerçekten çok isterdim.

Adını gördüğümde sııttım ama hemen yüzümü düzelttim.

Çok geç.

"Awww!" Maddie cıvıldadı. "Eğer ona mesaj atıyorsa, düşündüğümüz kadar kötü değil demektir."

"Tam burada oturuyorsunuz hanımlar," dedim beceriksizce.

"Chase nerede?" Maddie arkadaşını bulmak için odayı tararken beni görmezden gelerek sordu. "Bu gece çıkacağını sanıyordum."

Bridget boş bir bardak aldı ve bar havlusunu buğu halkasının üzerinde gezdirdi. "Muhtemelen gelmeyecektir."

"Neden olmasın?" Hannah uzanıp tabağımdan bir kızartma çaldı.

"Tabii, ," diye mırıldandım.

Maddie ve Bridget *ciddi misin* der gibi baktılar.

Bu insanları çok az tanıyordum ama Chase'in neden gelmeyeceğini ben bile biliyordum.

Bridget'in nişanlısı bara gelip işleri herkes için yeterince garip hale getirdikten sonra Kristin, Chase ve Bridget arasındaki geçmişi biraz anlatmıştı. Adama acımıştım. Arkadaş bölgesi berbattı.

Hannah Jane omuz silkti. "Kristin'in evindeki işleri kontrol etmeye gittiğini düşündüm. Ya da Steve ve Erica ile takılmaya gitmiştir."

"Neden Kristin'e gitsin ki?" Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan kaçtı.

"Aww!" Bridget ve Hannah Jane senkronize bir şekilde mırıldandılar. Maddie sırtarak, "Oh, çok kötü olmuş," dedi.

Biramı boşalttım ve Bridget mutfak penceresinden tabakları almak için koşarken ona su içeceğimi söyledim.

"Onu lanet olası bir randevuya çıkarmak istiyorum ama evet demiyor." Sesimdeki hayal kırıklığını dizginlemeye çalıştım ama başaramadım.

"Seninle çıkmak istemediğini söyledi mi?" Maddie sordu.

"değil," dedim başımı sallayarak. "Sadece *yapamıyor* ama keşke yapabilseydim diyor."

Maddie ve Hannah Jane tam olarak anlayamadığım bir bakışı paylaştılar. Hamile bir duraksamadan sonra Maddie telefonumu aldı.

"Bu işi bize bırakın," dedi ve numarasını rehberime ekledi. "Haftaya ne zaman boşsun? Ama pazartesi olmaz. Pazartesi günleri poker gecemiz var."

Gülerek telefonumu cebime attım. Benim bir hayatım yoktu. Can sıkıntısından kurtulmak için sürekli çalışıyordum. *Ne zaman boştum? Her zaman.*

Omuz silktim. "Ne zaman istersen."

Hannah manikürlü tırnaklarını bara vurdu ve sırttı. "Mükemmel."

KRISTIN

G *Poker gecesini kutsa.* Çocukların duyguları son bir haftadır allak olmuştu ve benim de biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Hafta sonu cehennem gibiydi. Turistler yaz sıcaklığının son demlerini yaşarken otel ağzına kadar doluydu. Sıcaklar Ekim ayına kadar sürecekti ama geceler soğuktu ve akıntılar Atlantik'ten daha soğuk su getiriyordu.

Kuzey Carolina'da mevsim değişikliklerini severdim, özellikle de sahilde yaşamayı. Sahillerimiz palmye ağacı ve deniz kabuğu kartpostallarındaki gibi görünmüyordu. Bunun yerine, çam ve meşe ağaçlarıyla karışık mangrov ağaçları kıyı şeridimizde nöbet tutuyordu. Ayak parmaklarımızı sıcak kumlara sokabilir ve yapraklar değiştikçe canlı turuncu ve kırmızıların tadını çıkarabilirdik.

Yapraklar neredeyse bir buçuk ay daha değişmeyecekti ama bir kız hâlâ heyecanlanabilirdi.

Bana basit diyebilirsiniz ama sonbaharı severdim. Kuzey Carolina Eyalet Fuarı her Ekim ayında Raleigh'de düzenlenirdi ve fuara gitmek bir aile geleneğiydi.

Çocuklara tatil için çok fazla hediye alamasam da, fuara paramızın yetmesi için yıl boyunca kıt kanaat geçinmeye çalıştım. Can Day'e gider, fuara ücretsiz giriş karşılığında hayır kurumlarına bağışlanmak üzere bozulmayan yiyecekler getirirdik.

Evdeki buzdolabının üzerinde fuar gününe kadar olan günleri gösteren bir geri sayım vardı. Çok yaklaşmıştı, neredeyse

kocaman tütsülenmiş hindi bacaklarının ve tereyağına bulanmış közlenmiş mısır koçanlarının tadına bakın.

Haftanın başlangıcı bana Will'in Cuma günü çıkış yapacağını hatırlattı.

Bugün izinli olduğum için onu görmeyi kaçırdım. Son zamanlarda bu kadar fazla mesai yapmamın bir nedeni de onu daha sık görmektir. Ama yine de insandım ve iyileşmek için zamana ihtiyaım vardı.

Will ğle yemeği saatinde bana mesaj attı ve iyi olup olmadığımı sordu. Görünüşe göre, odasını kontrol eden başka bir hizmetçinin olması endişelenmesine neden olmuştu.

İçimde kıpırdanan kelebekleri görmezden gelmeye çalıştım. Her zaman yaptđđı gibi varsayımsal randevumuzdan bahsetmemesi beni biraz hayal kırıklığına uğrattı.

Muhtemelen çok fazla sorun ıkaracağıma karar verdi.

Zalim olmak için zoru oynamadım. Sadece ona aramızdaki bu şeyin bir yere varabileceği izlenimini vermek istemedim. Eğlenceli bir flört ilişkimiz vardı, daha fazlası değil.

Poker gecesi tüm hızıyla devam ederken oda sohbetle uğulduyordu. Herkesin elinde bir içki ve yiyecek bir şeyler vardı.

Ucuz pizza ve tek kullanımlık tabaklarla her şeyi sıradan tuttuk. Luca her hafta bundan şikayet ederdi. Görünüşe göre beş dolarlık sıcak ve hazır pizzalar onun ev yapımı versiyonuyla kıyaslanamazdı.

Haftanın bir gecesi yemek yapmak zorunda kalmadığım için mutluydum.

Poker geceleri için bebek bakıcısı tutmaya zahmet etmedim. Logan ve Kylie birkaç saat kaleyi koruyabilecek yaştaydı ve acil durumlar için ikisinin de telefonu vardı. Asla çok geç ya da çok uzun süre dışarıda kalmadım.

Kızlar gecesi farklı bir hikayeydi. akırkeyif bildiğimde, çocukların uygun bir yetişkin gözetiminde olduğundan emin oldum.

Luca'nın büyük, dövmeli kolu nmde belirdi. Elinde açık pembe ve meyveli bir şeyle dolu bir bardak vardı. Bana uzattı.

Ona hayranlık duymayı bırakıp onunla gerçek bir konuşma yaptığımdan beri, Luca ve ben bir nevi arkadaş olmuştuk. Ona hiç sahip olamadığım ağabeyim gibi bakıyordum. Görünüşe göre, üç dolarlık şarap içme tutkum onu tiksindiriyordu. Bu yüzden, benim seveceğim bir kokteyl hazırlamayı kendine görev edinmişti.

Bardağı elinden aldım ve inceledim. "Bu gece ne içiyorum, DeRossi?"

Luca kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bir karpuz kozmopolit, ekstra limon ve biraz da maraschino."

Başyapıtına göz attım. "Kabul ediyorum, çok güzel bir içki. Yapmak için harcadığınız zamanın çeyreği kadar bir sürede bitireceğim için üzgünüm."

Onun ve Maddie'nin evine vardığım anda içki üzerinde çalışmaya başladı ve bunun kazanan olacağını iddia etti.

"Aşağıdan yukarı, kek." Sırıttı. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Martini bardağımı Hannah Jane'in eski moda içkisiyle tokuşturdum ve bir yudum aldım.

Tatlı, cennet gibi alkoller iyiydi.

"Eee?" Luca boktan bir sırıtışla sordu.

Bir kaşımı kaldırdım ve sert bir bakış attım. "Bu kabul edilebilir."

Luca başını geriye attı ve bir kahkaha çığlığı attı. "Hadi ama Kris! Ne zaman iyi bir kokteyl yapabildiğimi kabul edeceksin?"

Gülümsedim ve sağlıklı bir yudum aldım. Tatlı ve ekşiydi ama yine de biraz ısırtıcı vardı. Tehlikeli görünen alkolün tadını zar zor alabiliyordum. "Bunu bir galonluk yapabilir misin?"

Luca gülümsedi. "Hoşuna gittiğini biliyordum, ukala ."

Bardaktan maraschino kirazını aldım ve ağzıma attım. "Şimdiye kadarki favorim olabilir." Bu şeyle yıkanmak istediğimi bilseydi, özel içkiler gelmeyi bırakabilirdi.

"Will'le işler nasıl gidiyor?" Hannah Jane eski moda içkisinin son damlalarını yudumlarken sordu.

Isaac hiç vakit kaybetmeden onun boş bardağını aldı ve eline yeni bir içki tutuşturdu. Ardından derhal erkek mağarasının diğer tarafına çekildi ve burada çocuklar sezon öncesi futbol maçı izlediler.

Kokteylimin üzerinden ona bakarak, "Will'le işler hiç de *iyi gitmiyor*," dedim. "O sadece otelde bir misafir. Birkaç gün içinde çıkış yapacağından bahsetmiyorum bile."

Bu düşünce midemi alt üst etti. Elbette, iki yaz önce Johnsonlar ve iki küçük çocukları gibi otelde kalan konuklara ve ailelere düşkün olmuştum. Ama hiç bağlanmamıştım. En azından bu şekilde. Genelde misafirlerim gittiğinde onları özlemezdim.

Ve bütün hafta sonu Will'i özlemiştim. Cumartesi günü odasını temizlediğimde otelde değildi. Pazar günü, o kadar meşguldüm ki

Onunla fazladan zaman geçirmek yerine odasından hızlıca geçmek zorunda kaldığım kasalar.

Hannah sırtıttı. "Kızım. Ben de orada çalışıyorum ve kör değilim. Will sana benim ayakkabılara baktığım gibi bakıyor."

Yanaklarıma sıcaklık doldu.

"Aww!" Mel cooed. "Kızarıyor!"

İçkimin geri kalanını mideye indirdim ve Luca'nın bana bir tane daha hazırlaması için dua ettim.

"Gördün mü," dedi Hannah beni göstererek. "Isaac ve ben işte bu yüzden uzun süre gizlice dolaştık."

. "Sinsilikte berbatsın."

"Ve sen de Will'den hoşlanmıyormuş gibi davranmakta berbatsın."

Koltuğu ittim ve barın arkasındaki buzdolabından bir şişe su aldım. "O benim için çok yaşlı."

"Ah, lütfen," dedi Maddie gözlerini devirerek. "Yaş sadece bir sayı."

"Evet," diye niyetimden daha büyük bir güçle tersledim. "Ve yaşlarımız arasında bir sürü sayı var."

Göz ucuyla Bridget'in Maddie ve Luca'nın özel sahiline açılan çift kapıdan çıktığını fark ettim.

Bir dakika sonra Chase televizyonun önündeki koltuğundan kalktı ve elindeki kâğıt tabağı çöpe attı. Tek kelime etmeden Fransız kapılarının arasından süzüldü ve Bridget'i dışarı kadar takip etti.

Başka kimse fark etmemiş gibiydi, ben de çenemi kapalı tuttum. Chase ve Bridget'in konuşarak anlaşmaları gerekiyordu. Aralarındaki gerginlik diğerlerine de sıçramaya başlamıştı. Herkes yumurta kabuklarının üzerinde yürüyordu. Bunun çözülmesi gerekiyordu.

Bridget nişan yüzüğünü takmaya başlamıştı. Herkes sonunda öğrendiği için mi yoksa Kyle onu takmazken yakaladığı için mi bilemiyordum.

Söz konusu düğün işleri olduğunda kızların nasıl tepkiler verdiğini gördüm. Hannah'nın tüm gelinleri koridorda koşmak için sabırsızlanıyor gibiydi.

Bridget etkilenmemiş görünüyordu. Kayıtsız. Neredeyse hayal kırıklığına uğramış.

Chase birkaç aydır bir kızla görüşüyordu. Ona göre, her şey sıradanmış. Layla ara sıra onunla bara geliyordu ama nişan yüzüğü olayından beri ortalarda görünmüyordu.

Üst kattan gelen ayak sesleri dikkatimi kapıya çekti. Bir dakika sonra Steve ve Erica aşağı inip gruba katıldılar.

"Geç kaldın," dedi Maddie barın arkasından. Pokerin ilk turuna başlayabilmemiz için ortalığı toplamakla meşguldü.

Erica çantasını bir kenara atarak, "Üzgünüm," dedi. "Ailem şehirde ve bu gece Aly'ye bakacaklar. Her şeyin ayarlandığından emin olmamız gerekiyordu."

Erica'nın ailesiyle ilişkisi yıllar boyunca oldukça hırçın olmuştu. Birkaç ölüme yakın deneyimden sonra eski çitleri onarmak için çalışmışlardı. Bunu onun için sevdim, ancak onlarla yeniden kurduğu ilişki bana kendime asla böyle bir uzlaşmaya izin vermeyeceğimi hatırlattı.

Aly çok şanslı bir kızdı. Üzerine titreyen dört büyükanne ve büyükbabası vardı. Steve'in eski kayınvalideleri Tom ve Evelyn Daniels onu kendi torunlarıymış gibi şımartıyorlardı. İzlemesi çok güzel bir şeydi.

Steve kollarını karısına doladı ve onu göğsüne çekti. Erica ona ay ve yıldızları asmış gibi bakıyordu.

Steve onlara doğru başını sallayarak, "DeRossi, Lawson," dedi. "Tekrar hoş geldiniz."

Steve Pelham az konuşan bir adamdı. Sadece bu selamlama bile Isaac'e karşı en samimi olduğu andı, yani şimdiye kadar. Gelini onu yumuşatmıştı.

Erica onun kulağına bir şeyler fısıldadı. Etrafına bakındı ve başını salladı.

"Arı daha gelmedi mi?" Steve sordu. "Chase nerede? Ön tarafta kamyonetini gördüm."

Grup şaşkınlık içinde odanın etrafına bakındı.

"Sanırım Bridget dışarı çıktı," dedim, onlara birkaç saniye daha kazandırmak için ani bir dürtü hissederek.

Maddie ve Hannah Jane komplocu bir bakış attılar.

"Onları takip edebilir misin?" Maddie saçlarını omzunun üzerinden savurarak bana sordu.

bir şüphe dalgası kapladığında ensem karıncalandı. *Bir şeylerin peşindeydiler.* Bakışlarından, bir şey konuşmak istedikleri ama beni odadan çıkarmak istedikleri gibi sinsi bir şüpheyeye kapıldım.

Muhtemelen sadece bir sonraki şüpheli "artıkları" evime kimin getireceğini koordine ediyorlardı.

Sessizce, ayakkabılarımla uğraşmadan Fransız kapılarından geçtim. Hava serindi ama ayaklarımın altındaki kum hâlâ sıcaktı. Etrafta Bridget'i aradım ama onu göremedim.

Ay ışığı durgun suyun üzerinde parlıyordu. Gelgit, çimenler ile suyun kuma vurduğu yer arasında sadece bir parça kumsal bırakmıştı. Chase ve Bridget'in gidebileceği pek fazla yer yoktu.

Hareket dikkatimi çekti. Evin içinden gelen ışık huzmeleri Chase'in geniş omuzlarını aydınlatıyordu. Sahilde, kumda oturan bir figüre doğru yürüyordu.

Bridget onu görünce ayağa kalktı. Solmuş kot pantolonunun arkasındaki kumların tozunu aldı ve kollarını beline doladı. Üzerinde hâlâ siyah ve kırmızı Jokers atleti vardı ve üşümüş olmalıydı.

"Hey," dedi sessizce. "Poker zamanı mı?"

Chase omuz silkti ve ellerini ceplerine soktu. "Gelip seni bulayım dedim. Seni bir süredir görmemiştım..." İş botlarının burnunu kuma gömdü.

Bridget parmaklarını bal sarısı saçlarında gezdirdi ve yana savurdu.

Neredeyse arkamı dönüp içeri girecektim, rahatsız istemedim. Merak beni ele geçirdi.

"Gerçekten onunla evlenecek misin?" Chase sordu. Gürültülü sözleri kalp acısıyla doluydu.

Bridget ilk başta hiçbir şey söylemedi. Ellerini önüne bıraktı ve birbirine kenetledi. "Evet," diye fısıldadı dalgınca. "Öyleyim."

Chase başını salladı ve ondan uzaklaşarak botları suya değene kadar yürüdü. "Demek bu kadar?" Alaycı bir tavırla güldü ve Carhartt yukarı çekip elini kısa siyah saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bir şansım bile yok mu?"

"Ne yapmam gerekiyor, Chase?" Bridget ona doğru yaklaşırken sesi öfkeyle çıkıyordu. "Hiç evlenmeyecek misin? Bunu mu demek istiyorsun?"

Chase ona döndü.

Yap şunu, Chase! Öp onu! Yıllar önce yapması gereken şeyi yapması için sessizce tezahürat yaptım.

Ama yapmadı.

Çünkü bazen hayat acımasızdır ve iyi adam kızı elde edemez.

"En iyi arkadaşımı kaybetmeyi kabullenemediğimi söylüyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. Kelimeler gıcırdayan dişlerinin arasından zorlukla çıkmıştı.

Bridget başını salladı. "Steve-"

"Sakin bu saçmalığa başlama, tatlım," diye tersledi Chase. "Steve'i kardeşim gibi severim ama çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaş değilmişiz gibi davranma." Siyah gökyüzüne bakarak güldü ve başını salladı. "Ama görünüşe göre bu hiçbir şey ifade etmiyor. Bektan erkek arkadaşının bana evlenme teklif ettiğini ve senin de evet dediğini söyleyecek cesaretin bile yoktu."

"Onu seviyorum," diye fısıldadı Bridget. "Ve bu bizim için bir sonraki adım." diye eklerken sesi biraz daha güçlüydü, daha kararlıydı.

Chase bir adım öne çıktı, botları Bridget'inkilerin burnuna çarptı. "Böyle bir ahmağın senin gibi birine layık olduğunu nasıl düşünebilirsin?" Chase elini Bridget'in kalçasına koydu ve alnını onunkine yasladı. "Sana karşı iyi olurdum."

On birinci saatteki itirafı sessizdi. Sadece cırcır böcekleri ve kurbağalar buna tanıklık etti. *Bir de ben.*

Bridget'in onu itmesini bekledim ama yapmadı. Bunun yerine şakağını onun göğsüne dayadı ve gözlerini kapattı. Yanağındaki bir damla gözyaşını sildi ve yutkundu. "Benim için mutlu olmana ne oldu?"

Chase kollarını doladı ve başını göğsüne yasladı. Burnunu onun saçlarına gömdü. "Neden onun gibi biriyle evlenmek istiyorsun?" diye sorduğunda zar zor duyabildim.

Aralarında birkaç dakika süren bir sessizlik oldu.

Bridget'in beni gizlenirken yakalamasını istemedim, bu yüzden onları ürkütmemek için ayaklarımı sürüyerek gölgeden çıktım.

Bridget, Chase'in kucğıından çekildi ve gözlerimle buluştu.

"Poker zamanı mı?" diye sordu. Sesi inceydi ve yüzünün rengi solmuştu.

Başımı salladım. "Evet. Beni buraya sizi bulmam için gönderdiler."

Chase yorgun gözlerle ve boş bir ifadeyle ellerini ceplerine soktu ve eve doğru yürümeye başladı. Omuzları dünyanın yükünü taşıyormuş gibi çökmüştü.

İçeride herkes poker masasının etrafında toplanmıştı. Chase ve Bridget, Mel ile karşılıklı oturmak yerine aralarına oturdular.

"Evet," dedi Steve kartları dağıtırken rahat bir tavırla. Erica'nın oturduğu sol tarafa baktı. "Erica ve benim bazı haberlerimiz var. Bir şey söylemeden önce herkesin burada olmasını beklemek istedik." Gözlerini Isaac ve Luca'ya dikti.

İkisi de bu kadar çok seyahat ettikleri için uyarıldıklarının farkındaydı. Maddie ve Hannah Jane bu uyarıdan oldukça memnun görünüyorlardı.

Steve kartları dağıtmayı bitirdi ve arkasına yaslandı. Kaslı kolunu Erica'nın sandalyesinin arkasına doladı ve parmak uçlarını Erica'nın omzunda düşüncesizce gezdirdi.

Herkes kartlarını topladı ve nefesini tutarak bekledi.

Erica kulaktan kulağa gülümsedi. "Yine hamileyim. Bir bebeğimiz daha olacak." Herkes aynı anda nefes nefese kalıp heyecan çığlıkları atarken Erica gergin bir şekilde kıkırdadı.

Steve kalın sakallarının arkasından sırtarak Erica'ya hayran gözlerle baktı. Onu kendi tarafına çekti ve başının üstüne bir öpücük kondurdu.

Steve ve ilk eşi Heather'ı tanıdığımdan beri hep büyük bir aile istemişlerdi. Aly birkaç ay içinde bir yaşına basacaktı. Ve şimdi, bir tane daha geliyordu. Onun ve Erica'nın mutluluğunu görünce kalbim kabardı.

"Aww! Siz çocuklar!" Ellerimi ağzımın üzerine kapattım. "Hepiniz için çok heyecanlıyım! Buna inanamıyorum!"

Kızlar adeta yerlerinden fırladılar ve Erica'ya köpek gibi sarıldılar.

Steve arkasına yaslanmış, oldukça kendini beğenmiş görünüyordu. Korkunç görünüyordu ama adamın içinde kocaman bir oyuncak ayı vardı.

Chase Steve'in kolunu yumrukladı ve sırttı. "Şu haline bak! Demek Erica'nın ailesi bu yüzden şehirde?"

Steve başıyla onayladı. "Onlara şahsen söylemek istedim."

"Kız mı erkek mi istiyorsunuz?" Herkes yerine yerleşirken Mel sordu.

Erica omuz silkti ve bir elini dalgınca karnının üzerine koyarak kartlarını geri aldı. "Bir tercihim yok. Aly'nin bir erkek ya da kız kardeşe çok iyi anlaştığını görebiliyorum."

Maddie gözlerini devirdi. "Ah, lütfen. Anne adayları zaman kız ya da erkek olmasını önemsemediklerini söylerler. Elinde olsa senin seçeceğini hepimiz biliyoruz."

Erica kıkırdadı. "Gerçekten umurumda değil." Duraksadı ve sonra başını kaldırıp Steve'e baktı. "Ama umarım erkek olur."

Steve kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Maddie homurdandı. "Eğer bir çocuk yapabilecek biri varsa" - Steve'i işaret etti - "o da şuradaki testosteron yığınıdır. Onu hamile bırakmanın yolu, Pelham."

Steve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sırttı. "Evet, kadınının içine bir bebek koydum."

Erica onun neanderthal maskaralıklarına gözlerini devirdi, ama onun yanına nasıl kıkırdandığını kaçırmadım.

Masanın kendi taraflarında Luca eğildi ve Maddie'nin kulağına onu güldüren bir şeyler fısıldadı. Elini Maddie'nin düz karnının üzerinde gezdirdi ve onlar fısıldaşırken elini bırakmadı.

Lanet olsun, o da mı hamileydi? Bu ihtimali düşündüm ama elindeki şarap kadehini fark ettim. Maddie çılgındı ama asla sorumsuz değildi. Belki de çocuk sahibi olmak hakkında konuşmaya başlamışlardı.

Evli ya da değil, bir insan bir başkasıyla bu kadar önemli bir konuyu nasıl konuşabilir?

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Birdenbire tüm bu mutluluktan boğulmuş gibi hissederek sordum. Kartlarımı yüzüstü bıraktım ve sandalyemi masadan kaydardım. "Ben içecek bir şeyler alacağım."

Kimse konuşmadı, ben de bara doğru yürüdüm ve buzdolabını karıştırarak gerginliğimi azaltacak bir şeyler aradım. Eve kendim gideceğim için bir kola ile yetindim.

Arkadaşlarımı mutlu görmeyi seviyordum. Güzel şeylerin bir kasırğa gibi üzerlerine yağmasını istiyordum. Ama omzumun üzerinden masanın etrafına yığılmış gruba baktığımda, kendimi geride bırakılmış hissetmekten alıkoyamadım.

Gerçekte, geride bırakılıyordum. Zoey kendi başına kalabilecek yaşa gelene kadar da öyle olacaktı.

Hayat benim dışımda herkes için çok hızlı ilerledi.

Ve bebekler... Steve'in Erica'ya nasıl baktığını gördüm. Sahipleniciydi. İlkeldi. Böyle iyi adamlar benim gibi çocuk sahibi olmakla ilgilenmeyen bir eş istemezdi.

Çocukların velayetini almadan önce, randevulara gider ve bir gün bir aile kurmak istediğimi söyledim. Erkekler hep kaçardı. Ama bir randevuya gidip çocuk istemediğinizi söylediğinizde tepkileri aynı oluyordu. Görünüşe göre, üremek istememek bir çeşit kırmızı bayraktı.

Arka cebimdeki telefonum çaldı. ıkardım ve ekranda Will'in adına bakıp gülümsedim.

WILL

Seni düşünüyorum, Sunshine. Umarım iyi bir gece geçiriyorsundur. Geç saate kadar ayakta olacağım, bu yüzden beni aramayı düşünürsen, kesinlikle cevap veririm.

O çok iyi bir adamdı. Midem bulandı. Kelimeleri yüksek sesle söylemek istemedim ama hayatının bu aşamasında iyi bir adam bir aile isterdi. Dört çocuğu ve nasırlaşmış duygusal yaraları olan yirmi beş yaşındaki biriyle ne ilgisi olabilirdi ki?

KRISTIN

"H Ey kızım," diye selamladım Kylie'yi eve geldiğimde. Çantamı mutfak tezgâhının üzerine bırakıp buzdolabına ilıştırılmış takvime baktım. Yarın çok uzun sürmezdi. Kötü. En azından sıra dışı bir şey yok.

Zoey ve Hunter'ın sebze yemelerini ve ödevlerini bitirmelerini sağlama görevini Kylie'ye vermiştim. Logan ve Kylie'yi küçük ikisini takip ettiğim kadar takip etmedim. Onlara biraz daha fazla alan tanımaya çalıştım ama alanla birlikte sorumluluk da geliyordu.

Hem Logan hem de Kylie yapmaları gereken ödevleri olduğunu, düzgün bir yemek yemeleri gerektiğini ve ev işlerine katılmalarının beklendiğini biliyorlardı. Genelde oldukça iyi iş çıkarıyorlardı ama bazen biri ya da her ikisi de

-Bu konuda tavır alırdı. *O zaman böyle bir durum için sakladığım bir ya da iki ebeveyn özdeyişini seçerdim.*

"Hayat adil değil" son zamanlardaki favorimdi.

Logan ve Kylie on yedi ve on altı yaşlarına geldiklerinden beri, onları biraz daha özgür bırakmaya başlamıştım. Hapiste çürüyüp gitmelerini umduğum anne babalarımızın tam bir pislik olmasının iyi tarafı

-Çocukların genelde beladan uzak durmasıydı.

Elbette, klişeleşmiş ergen tavırları vardı, ama bunun için onları gerçekten suçlayamazdım. Ben de aynı düşmanlığı besliyordum.

"Bu gece işler nasıl gitti?" Ben sordum.

Kylie omuz silkti. "Peki." Oturduğu mutfak masasından başını zorlukla kaldırdı, notlar alıyor ve biyolojisini inceliyordu

Ders kitabı.

"Bu geceki yardımın için teşekkürler," dedim minnettar bir gülümsemeyle. Böyle anlar beni gururlandırır.

"Çalışmana yardım etmemi ister misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, bitirmek üzereyim. Sorun olmazsa bir dakika içinde duş alacağım. Zoey ve Hunter duşlarını aldılar bile."

Başımı salladım, sonra koridorda yürüyerek erkeklerin odasına gittim ve başımı içeri uzattım. "Ben geldim. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Hunter homurdanarak beni onayladı. Burnu kütüphaneden ödünç aldığı kitaplardan birine takılmıştı.

Cep telefonu alacak yaşa gelmesi için birkaç yıl geçmesi gerekecekti. Yine de bu onu rahatsız etmiyor gibiydi. Dağ gibi kitaplarını düzenli olarak değiştirmek için onu şehir merkezine götürdüğüm sürece mutluydu.

Kütüphanecileri, hoşuna gideceğini düşündükleri kitaplar için her zaman tetikte tutardı. Havelock-Craven İlçe Halk Kütüphanesi'ni yöneten hanımlar, kendi deyimleriyle *iyi* kitaplardan oluşan *bir* zulayı tezgâhın arkasında tutarlardı, böylece Hunter'ın ilk hakkı olabilirdi.

"Peki ya sen?" Logan'a dönerek sordum.

Yatağında uzanmış oturuyor, başparmakları telefonunun üzerinde dans ediyordu. Başımı eğdim. "Ödevini yaptın mı?"

Logan'ın gözleri kısa bir süreliğine ekrandan bana kaydı ama bir şey söylemedi.

"Lo?"

Telefonunu lacivert üzerine attı ve gözlerini kapattı. "Erken kalkacağım ve otobüs gelmeden önce yapacağım."

Elimi kalçama koydum. "Bu gece vakit var. Neden onu getirmiyorsun ve ben de seninle oturmuyorum?"

"Kris-"

"Oyun oynamıyorum Logan," dedim sertçe. "Ky duşa girmek üzere. O çıkana kadar üzerinde çalış. Yapamadığın bir şey olursa sabah yaparsın."

Gözlerini devirdi, ama yavaşça eşyalarını topladı ve ayaklarını koridorda sürükledi. Bunu küçük bir zafer olarak kabul ettim ve onu mutfığa kadar takip ettim.

Logan'la ilgili olarak gitmek zorunda kaldığım son veli toplantısı pek iyi geçmemişti. Her zaman zeki bir çocuk olmuştu ama denemeyi bırakmıştı. Aldığı başarısız notların çoğu, derslerine çalışmamasından kaynaklanıyordu.

ödevlerini çevirirdi. Öğretmenleri onun sınıfta aptallık yapmadığını, sadece umursamadığını söyleyerek beni rahatlatmışlar. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum.

"Kahve ister misin?" Markasız plastik fiçiden biraz telve alarak . Fatura ödeme gecesiydi ve banka bakiyeme bakmadan önce biraz kafein cesaretine ihtiyacım vardı.

"Hayır," diye mırıldanarak sırt çantasını karıştırdı.

Kylie masada Logan için yer açtı. Ekonomi ders kitabını çıkarmadan önce çantasını biraz daha karıştırdı. Rahat bir nefes aldım.

Tanrıya şükür bu sefer Scarlet Letter değildi. Terk edilmiş işletme diplomam, temel lise matematiğine yardımcı olmak için işe yaradı ve başka pek bir şey yapmadı. Denemeler hiç bana göre değildi. Hester Prynne ve Dimmesdale hakkında bazı güçlü fikirlerim olduğundan bahsetmiyorum bile.

Fincanımı süt ve şekersiz kahve ile doldurdum. Faturaları ödemek için katıksız bir vuruş gerekiyordu. "Yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver, Lo."

Çoğunlukla boş olan bir defteri karıştırırken tek duyduğum bir homurtu oldu.

"Poker gecesi nasıldı?" Kylie sordu. "Isaac orada mıydı?"

"Evet, birkaç günlüğüne şehre geldi," dedim eğlenen bir gülümsemeyle. Kylie'nin Isaac'le ilk tanıştığındaki *şaşkınlığı* anlatmaya yetmezdi. Onu suçlayamazdım. Isaac Lawson ve Luca DeRossi ile aynı çevrelerde bulunmak hâlâ garip geliyordu.

"Bayan Hannah'ya evlenme teklif etti mi?" Kylie neredeyse hoppa bir sesle sordu. Hannah Jane'i idol olarak görüyordu.

Kylie'nin gözünde Hannah, güneyli dilber kraliyet ailesindendi. Eğer Reese Witherspoon ve Kate Middleton'ın bir aşk çocuğu olsaydı, bu Hannah Jane olurdu. Kylie'yi ara sıra hafta sonları davet etmeyi ve onu manikür-pedikür ve piliç filmleriyle şımartmayı çok severdi. Bu, Kylie'nin büyüdüğünde Hannah Jane olmak istediğini pekiştirmeye yaradı.

"Henüz nişanlanmaya hazır olduklarını sanmıyorum," dedim gülerek ve ne yazık ki bana gönderilmiş olan zarf yığınının elime aldım. Masaya oturdum ve kahvemi yudumladım, acısından irkildim. "Yine de bu konu hakkında konuşuyorlar. Kız, adamın ona ne tür yüzüklerden hoşlandığını sorduğunu söyledi."

Kylie biyoloji notlarına geri dönerken özlemle gülümseyerek, "Ah," dedi. Bildiğim kadarıyla erkek arkadaşı yoktu. *Teşekkür ederim*

Bunun için şükürler olsun.

Büyük ikisinin çıkmasını henüz kaldırabilir miydim bilmiyordum.

Logan için endişeleniyordum. Yaklaşık bir yıl önce onu oturttum ve el yordamıyla kuşları ve arıları anlatmaya çalıştım. Mekaniği bildiğine dair bana güvence verdiğinde rahatlamıştım.

Gözlerim morarana kadar güvenli seks hakkında konuşabilirdim ama küçük kardeşime seks tüyoları vermektense ateş karıncalarıyla dolu bir çocuk havuzuna atlamayı tercih ederdim. Yine de benim de çok fazla deneyimim yoktu.

Bana defalarca ilgilendiği kimse olmadığını söyledi ve dürüst olmak gerekirse ben de ona inandım. Bağlantısız görünüyordu ve herhangi bir sosyalleşmeye karşı çok az ilgisi vardı. Hormonların canı cehenneme.

Kylie tamamen başka bir hikayeydi. En kötü şekilde erkek delisiydi. Onun şansına, ben korunmadığınızda neler olabileceğine dair ibretlik bir ürünüydüm. Şu anki yaşam durumumuz başlı başına oldukça etkili bir doğum kontrol yöntemi.

Elektrik faturasını zarftan çıkardım ve ödenmesi gereken asgari tutara baktım. Ky ve Lo'nun önünde yüz ifademi bozmadım ama içimde korkudan altıma sıçmakla sonsuz bir umutsuzluk karadeliği arasında gidip geliyordum.

Telefonum yanımda, masanın üzerinde titredi. Will'in adı önde ve ortada yanıyordu. Ky ve Lo'nun görmesini engellemek için yeterince hızlı açamadım. *Kahretsin.*

"Kim o?" Kylie kaşlarını kaldırarak sordu.

"Şey, o, şey," diye kekeledim, telefonumla birlikte masadan geri kaydım. Otelden bir misafirin beni evimden aramasına nasıl bir açıklama getirebilirdim ki? "O bir arkadaş."

Kylie Logan'a bir sırıtış attı. "Tabii. Gecenin bu saatinde *bir arkadaşın* mı arıyor?"

Aramayı cevaplamak için ekranı kaydırdım, ikisini işaret ettim ve "Ev ödevi" diye bağırdım.

Soğuk sonbahar havasına adım attığımda paslı sac kapı arkamdan çarptı. Telefonu kulağıma dayadım ve kimsenin beni takip etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktım.

"Alo?" Telefonu kısık bir sesle cevapladım. Mavi saçlı Bayan McCafferty'nin gece sigarası için dışarıda olması benim şansıma olurdu. Eğer ilginç bir şey duyarsa, gün doğmadan dilleri çözülürdü.

"Hey, Sunshine."

"Selam."

"Neden aradığımı merak ediyorsun, değil mi?" Sesinde bir parça eğlence vardı.

"Belki biraz," diye itiraf ettim. Sallanan sandalyelerle dolu bir odadaki uzun kuyruklu bir kedi kadar gergindim.

Otelde geçirdiğim yoğun bir hafta sonunun ardından bir gün izin aldıktan sonra, Will'in sesini bir süredir duymamıştım. Özlemiştim. Onu ilk kez telefonda duymak birçok duyguyu harekete geçirdi. Bu büyük bir şeydi.

"Tahmin etmiştim," dedi Will. Kahkahasının gürültüsü beni sıcak bir kucaklaşma gibi rahatlattı.

"Yani, *seni* aramamı söylemiştin."

"Peki, beni arayacak mıydın?"

Ürperdim. "Uh-"

"Bana karşı dürüst ol, Günışığı."

"Hayır, seni aramayacaktım," diye mırıldandım, alnımdaki stres çizgilerini parmaklarımla düzeltmeye çalışıyordum. "Eve yeni geldim ve yatmadan önce bazı işleri halletmem gerekiyordu."

"Ben de tam olarak bu yüzden aradım." "Dikkatimi dağıtmak için mi?"

"Çünkü neden arayamadığına dair bahaneler uyduracağını biliyordum. Seninle konuşmak istiyorum."

İçimi çektim. "Will..."

"Cuma günü çıkış yapıyorum."

Başımı ön kapıya çıkan üç çürük basamağı çevreleyen ahşap parmaklığa yasladım. İnledi ve protesto edercesine gıcırdadı. "Dün rezervasyon sisteminden bakmış olabilirim de olmayabilirim de."

Yüzündeki o kendinden memnun sırıtışı neredeyse görebiliyordum. "Uh huh. Peki bunu neden yapıyorsun Kristin?" Benimle alay ediyor ve beni kışkırtıyordu.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

"Kahve makinenizi odayla birlikte gelen makineyle zaman değiştirmem gerektiğini görmek için." Telefonun ucunda bir şey hışırdadı. "Yatakta mısınız?"

"Evet. Bana gününü anlat."

"Will," dedim bir kahkahayı bastırırken. "Nedir bu? Ne yapıyoruz biz?"

"Seni bilmem ama ben flört ediyordum. Eğer sormak zorundaysan sanırım çok iyi bir iş çıkarmıyorum. Becerilerim biraz paslanmış."

"Yeteneklerin gayet iyi," dedim gözlerimi kapatarak. Cırcır böcekleri ve ağustos böcekleri şarkı söylerken etrafımdaki havayı bir ninni doldurdu. "Sanırım flört etmekte iyi değilim."

"Otelden ayrıldığımda ne yapacaksın ve profesyonel sınırlar kartını çekemeyecek misin?"

Oyun oynayan insanlarla pek işim olmazdı. Doğrudan dürüstlüğü ihtiyacım vardı. Will bana bunu verdi ve bu hem sevimli hem de korkutucuydu.

"Ne demek istiyorsun?" Kendime zaman kazandırmak için sordum.

Onu tekrar görmek istedim mi? *Kolayca evet.* Hayatım hafif bir flörtten başka bir şey için çok mu karmaşıktı? *O da evet.*

"Ne demek istediğimi biliyorsun Kris," dedi Will, telefonu ağzına yaklaştırırken kısık bir kahkaha attı. O boğuk bariton sesi, uyuyan kadınlık organlarımı harekete geçirdi. "Aptalı oynamak için fazla zekisin."

Kıs kıs güldüm. "Ben de senin çok tatlı biri olduğunu düşünüyordum. Sen biraz gece şımarığısın, Solomon."

"İşte benim kızım," diye kıkırdadı. "Bana karşı sessizleşiyordun."

"Sadece yorgunum," diye kabul ettim. "Uzun bir geceydi."

"Belki de bana bundan bahsetmelisin."

"Sadece burada oturuyordum, uh-" diye başladım, sonra sustum. Neredeyse ona faturaları ödemeye çalıştığımı ve çocukların ev ödevlerine yardım ettiğimi söyleyecektim ama vazgeçtim. "Poker gecesine gittim. O yüzden biraz yorgunum. Çok eğlendim."

Yalan.

Maddie ve Luca'nın evindeki poker eğlenceli olabilirdi ama aynı zamanda tuhaf bir geceydi. Belki de gezegenlerin ayarı bozulmuştu ya da bunun gibi bir saçmalık.

Steve ve Erica'nın bebek haberi beni çok heyecanlandırdı. Hatta havalara uçtum. Ama Chase ve Bridget için endişelendim.

Chase'in Kyle Kingsley ile evlenmesinden sağ çıkıp çıkmayacağını bilmiyordum. Poker kulübüne ne olacaktı? İkisi de gelmeyi bırakacak mıydı? Herkes taraf mı tutacaktı? İkisini de çok sevdim. Seçim yapmayı düşünemedim.

"Biliyor musun, şöyle bir şey yapıyorsun," diye takıldı Will. "Aslında aklından geçeni söylemeye başlıyorsun, duraksıyorsun, sonra önemsiz bir şey hakkında saçmalıyorsun."

"Biliyor musun, şu şeyi yapıyorsun-" diye taklit ettim "-çok bilmişlik yapıyorsun"

Will ayağa kalkmış gibiydi. "Kişisel bir şey paylaştığın ve bunun seni öldürmediği zamanı hatırlıyor musun?"

"Hmm. Şans eseri olmuş olmalı."

"Hipotezinizi test edip verileri analiz edene kadar bunun bir tesadüf olup olmadığını bilemezsiniz," dedi.

"Kim demiş?"

"Bunu Aristo, bilim insanları ve ortaokuldaki sinir bozucu öğretmenim söylüyor." Kıkırdadı. "Hadi bir deney yapalım. Sana bir soru soracağım ve sen de dürüstçe cevap vereceksin. Eğer bu seni öldürürse, haklı olduğunu anlarız."

İnledim. "Will."

"Bilim için, Kris," dedi ısrarla. "Peki."

Sesi yumuşadı. "Seni rahatsız eden ne?"

İçimi çektim ve elimi saçlarımda gezdirdim. *Sanırım ona Chase ve Bridget'ten bahsetmek beni öldürmezdi.* Benimle hiçbir ilgisi yoktu.

"Yani, Chase ve Bridget poker gecesine geldiler ve, şey, yani, *lanet* olsun, bu konuda berbatım."

"Devam et."

İnledim. "Bu aptalca ve bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. *Paylaşma* konusunda berbatım."

"Seni rahatsız ediyorsa, aptalca değildir. Devam et."

Titrek bir nefes verdim. "Bridget'in Kyle'la nasıl nişanlandığını hatırlıyor musun?"

""

"Chase ve Bridget'i özel bir an yaşarken gördüm. Chase'in onun evlenmesi yüzünden kafasının karışık olduğunu biliyorum. Jokers'ta ortalık karıştığında gördün. Ama bu gece o da gerçekten üzgün görünüyordu."

Duraksadım, ona beni bu acıdan kurtarması için bir şans verdim. Hiçbir şey söylemedi.

"Arkadaş grubumuz gerçekten çok sıkı. Chase ve Bee'nin arasının açılması bize ne yapar bilemiyorum. Herkes çoktan yoluna devam ediyor gibi geliyor. Bizim de taraf tutmak zorunda kalmamızı istemiyorum."

"Neden hissediyorsun?"

"Hepsi nişanlanıyor, evleniyor, bebekleri oluyor ve daha da çok bebekleri oluyor. Chase ve Bee'nin bardağı taşıran son damla olmasından ve benim..." İnledim. "Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum."

"Geride kalacağından mı ?" Sertçe yutkundum. "Dediğim gibi, bu aptalca."

"Aptalca değil, tatlım," diye yatıştırdı, beni daha fazla zorlamadan ya da fikrini söylemeden. Onun basit güvencesi bir dalga gibi içime çarptı ve zihnimdeki eleştirel sesleri silip süpürdü.

Gözlerimi kapattım ve bir an için sessizliğin tadını çıkardım. Sorunlarımı çözmeye çalışan başka bir kişinin ince yargısı olmadan duyulmak güzel bir histi.

"Peki, kim bekliyor?" Will sordu. "Chase ve Bridget değil, çünkü eğer öyleyse-"

"Tanrım, hayır," dedim gülererek. "Onlar değil. Aslında hiç çıktıklarını sanmıyorum. Sadece yıllardır çok yakınlar."

"En azından en kötü senaryo gerçekleşmedi."

"Evet, bu kötü olurdu." Kıkırdadım. "Eğer böyle bir şey olursa, savaş bölgesinden kaçmak için seninle birlikte şehri terk zorunda kalırım."

Az önce ağzımdan ne çıktı lan?

"Peki, bu durumda-"

Gürültülü bir araba mahallemden hızla geçerek Will'in sesini bastırdı.

"Neyse," dedim, dikkatim dağıldığı için şükrederek. "Steve ve Erica Pelham hamile bir çift. Erica'yı barda karşılaştığımız gecedен hatırlıyor musun? Sanırım tanışmıştınız."

"Elbette," dedi, sanki dünyadaki en bariz şey buymuş gibi. "Chase'in polis departmanındaki ortağı Steve Pelham'la evli. Aly doğduktan sonra yaz boyunca evlerinde küçük bir düğün yaptılar."

Durakladım. "Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Geçen hafta barda yemek yedim." Kıkırdadı. "Hem de çok. Bridget hepinizden bahsediyor."

"Ne, um," diye kekeledim gergin kahkahalar arasında.

Ellerim nemlendi ve bayılacak gibi oldum. Bridget'in sır saklayabilmesi için dua ettim.

"Sana başka ne söyledi?"

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi, sesi aynı hem eğlenmiş hem de sinirlenmiş gibi çıkıyordu. "Kimse bana bir şey söylemez"

senin hakkında. Ve inan bana, etrafa sordum."

Logan kapıda belirdi ve masayı işaret etti. "Şunu benim için kontrol eder misin?" *Küçük bir çocuk gibi konuşmaktan ne zaman bir erkek gibi konuşmaya başlamıştı?*

Başımı salladım ve bir parmağımı kaldırdım. "Bir saniye içinde orada olacağım."

"Yanında biri var mı, Kris?" Will, ses tonunda ani bir keskinlikle sordu.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve burnumun kenarını sıktım. Bu durumu sadece tek bir şekilde yorumlayabilirdi. Ona özel hayatım hakkında ketum davranıyordum ve şimdi muhtemelen zaten biriyle birlikte olduğumu düşünüyordu.

Daha çok dört kişi gibi.

"değil," dedim çabucak. "Gitmem gerek."

"Kristin-"

Dudağımı ısırdım ve her şeyin farklı olmasını diledim. "Yarın çalışıyorum, o zaman görüşürüz sanırım."

Cevap veremeden aramayı sonlandırdım.

"Neye ihtiyacın var?" Telefonumu cebime koyup içeri girerken kapı kapandı.

"Cevaplarımı kontrol edebilir misin?" Logan mutfak masasında defterinin üzerine eğilmiş bir halde sordu.

Başımı salladım ve esnemek için ağzımı kapattım. "Eğer çok yorulduysan-"

"Yorgun değilim," dedim ve kahveme uzandım. Bir yudum aldım.

Mmm oda sıcaklığı. Nefis.

Ev ödevini işaret ettim. "*Bir* ." Logan defterini bana doğru kaydırды.

Ödevinin her bölümünü dikkatle gözden geçirdim. Sadece birkaç ince noktanın ele alınması gerekiyordu. "İyi görünüyor, dostum."

Telefonum çaldı. Will'den bir iyi geceler mesajı gelmesini ne kadar çok istediğime şaşırdım ama arayan Mel'di ve Cuma çünkü kızlar gecesinin ayrıntılarını bildiriyordu.

Bu beni neden bu kadar aşağılanmış hissettirdi?

Kylie duştan yeni çıkmış ve pijamalarını giymiş bir halde mutfığa girdi. Bana şüpheyle baktı. "Biriyle mi çıkıyorsun?"

Çocuklardan sır saklamadım. Beş yıl önce olanlar hepimizi gafil avladı. Bu benim gözetimimde bir daha olmaz. I

Onlara fazla söz veremezdim ama onlara karşı her zaman dürüst olurdum.

Ky ve Logan'ın arasına baktım. Neredeyse benim ikizimdi. Birkaç yıl içinde bizi ayırmak zor olacaktı. Öte yandan Logan hepimizin üzerinde yükseliyordu. İçi boş bacağı market bütçemi zorluyordu ama bir şekilde çok fazla girmeden idare ediyordum.

"Hayır," dedim sertçe. Poker kulübündeki tüm ilişki konuşmaları tüylerimi diken diken etmişti. *Will'in flört etmesinden bahsetmiyorum bile.* "Önceliğimin sen olduğunu hepiniz biliyorsunuz."

Bu Logan için yeterince iyi görünüyordu. Hunter'ı uyandırmamak için sessiz adımlarla odasına dönmeden önce iyi geceler mırıldandı. Kylie mutfak tezgâhına yaslanarak bir süre daha oyalandı. Logan'ın kapısı kapanana kadar konuşmadı.

"Biriyle ."

Yorgun gözlerimi ovuşturdum ve fatura yığınının başımı kaldırdım. "Ne?"

"Seni arayan oydu, değil mi? Senden hoşlanan bir adam mı?"

"Will sadece bir arkadaş," dedim gülümseyerek. "Ama sanırım benden hoşlanıyor."

"Bir resminiz var mı?" diye sordu tereddütle.

"Bilmiyorum," dedim ve ayağa kalkarak beni kanepeye kadar takip etmesini işaret ettim. Faturalar sabah halledilmek üzere hâlâ orada olacaktı. Yerimize oturduk ve bacak bacak üstüne attım. "O sadece otelde takıldığım bir misafir."

"Ama seni aradı." Kylie ellerine baktı. "İyi biri mi?"

İçimi çektim. "Evet, iyi biri. Ama ben çıkmıyorum Ky. Onunla hiç çıkmadım bile."

Bu biraz yalandı. Bana Revanche'den öğle yemeği ısmarladı. Şimdiye kadar çıktığım en iyi randevuydu. Yine de, iyi randevular için çıta yerdeydi.

"Yine de yapabilirsin. Yani onunla çıkabilirsin."

Kaşlarım çatıldı. "Neden biriyle çıkmamı bu kadar çok istiyorsun?"

Kylie omuz silkerek, "Bunun seni mutlu edeceğini düşündüm," dedi. "Telefonda konuşurken sesin mutlu geliyordu. Bilmiyorum, belki iyi biriyle tanışırsın. Yardım edecek biriyle,

Böylece her şeyle ve herkesle tek başınıza ilgilenmek zorunda kalmazsınız. Yük olduğumuzu biliyorum."

"Ky-" Uzandım ve elini sıktım. "Sen bir yük değilsin. Ne geçmişte, ne şimdi, ne de *hiçbir zaman*. Beni anlıyor musun?"

"Bize kızmanı istemiyorum," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Sana asla gücenmeyeceğim, Kylie," dedim, ona sarılabileceğim en sıkı şekilde sarılarak. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse, Will'den gerçekten hoşlanıyorum. Onunla konuşmak beni mutlu ediyor. Ama hepiniz ve güvenliğiniz için endişeleniyorum. Bunu şansa bırakamam."

WILLIAM

I Taylor Creek Inn'deki odanın kapısının önünde dolanıyordu. Çantalarım toplanmış ve kamyonuma yüklenmişti. Saatler önce çıkış yapmıştım ama Kristin'in gelmesini beklemek için burada kalmıştım.

odanın altını üstüne getirmek için.

Kaldığım ikinci hafta harikaydı, çünkü Kristin'i neredeyse her gün görebiliyordum. Tam bir fişek gibiydi. Etrafımda ne kadar rahatlarsa, kişiliği o kadar ortaya çıkıyordu.

Ve eğer sevmediysem lanet olsun.

Alaycılık bana doğal geliyordu. Bu, kişiliğimin birçok insanı yanlış yola sürükleyen bir yönüydü. Çoğunlukla bastırdım.

Kristin benim kuru mizah anlayışıma burun kıvrımadı. Bana geri fırlattı.

Otelde kalma nedenim, kâğıt üzerinde belli olmayan tehlike işaretlerini ortaya çıkarmaktı. Birkaç şeyin düzene sokulması gerekiyordu ve kırmızı bayraklı birkaç çalışan hakkında biraz araştırma yapmak istiyordum. Bunun dışında, mekan son derece iyi durumdaydı.

Yine de kayıp para içimi kemirmeye devam ediyordu. Handa geçirdiğim zaman zaten bildiğimden biraz daha fazlasını ortaya çıkardı. Bu yüzden, hanın sunucusuna casus yazılım yükledim ve karmaşanın dibine inmeyi umdum.

İtiraf etmeliyim ki, anında kod yazmak ve bir sunucuya gizlice yazılım yerleştirmek beni eski güzel günlere geri götürdü. Teknik olarak,

Burası zaten bana aitti. İstedigimi yapabilirdim. Ama bu benim için önemli değildi. En son ne zaman sinsilik yaparken bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum.

Ayrıca, hanı korumak benim için önemliydi. Benim için sadece bir yatırım mülkü değildi.

Taylor Creek Hanı, olarak gördüğüm yerdi. Çocukken sahile gittiğimde, koruyucu ailem bizi hanın önünden geçiren bir rota izlerdi. Su kenarındaki sundurmayı çevreleyen görkemli beyaz sütunlar her zaman gözüme çarpardı, zenginlik ve zenginliği işaret ederdi.

İçeri hiç girmedik ama turistlerin tesiste izledim. İş kıyafetleri giyen erkekler, güneş elbiseleri ve büyük şapkaları olan kadınlarla sosyalleşiyordu. Benim gibi bir çocuk için farklı bir dünyaydı.

Handa kalmak için gereken paraya sahip olmak, on yaşındaki küçük zihnimin kavrayabileceğinden daha fazlaydı.

Kendime çok çalışıp para biriktireceğimi ve böylece bir gün orada iki hafta boyunca kalabileceğimi söyledim. İlk patentimi aldığım gün, Taylor Creek Inn'de kalmayı hayal eden küçük çocuğu düşündüm. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedim, bu yüzden çalışmaya devam ettim.

Ve
çalışıyorum.

Ve
çalışıyorum.

Otuz sekiz yaşındayken Taylor Creek Inn'i satın aldım. Taylor Creek Inn'i satın alan yatırım şirketinin sahibi olan holdingin sahibiydim. *Hiç fena değil.*

"Hey, sen," diye cıvıladı Kristin, köşeyi dönüp temizlik arabasını benim odamla diğerinin arasına park ederken gülümseyerek. "Şimdiye kadar çoktan gitmişsindir diye düşünmüştüm. Mola verdiğimde seni arayacaktım."

Kristin her zamanki gibi Taylor Creek üniformasını giymişti. Beyaz polo tişörtlerden ne kadar nefret ettiği konusunda şaka yapıyordu ama yeşil pantolonlara aldırılmıyordu. Gömlekler hakkında bir not aldım ve üst yönetime değişiklik yapmalarını söyleyecek kişilere ilettim. Gömleklerin kendisini rüküş gösterdiğini iddia ediyordu ama Kristin kese kâğıdı bile giyse yine de yemek yiyecek kadar iyi görünebilirdi.

"Bekleyeceğimi düşündüm," dedim kamyonetimin anahtarlarını tek parmağında döndürerek. "Eve dönmeden önce seni görmek istedim."

Kristin gevşek saç tutamlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve bana utangaç bir gülümseme verdi. "Sanırım sizi gerçekten özleyeceğim Bay Solomon."

Kıkırdadım. *Keşke ne olduğunu bilseydi.*

"Sırada ne var?" diye sordu sessizce, gelin-damat bavulları birbirine uyan bir çift asansörden inerken. "Evde karanlıkta uzaktan kara operasyonlar yürütmeye geri mi dönüyorsun?"

Parmağımla kalçasını dürttüğümde gülümseyerek, "Ukala herif," diye takıldım.

Bana bakmak için başını yukarı kaldırması gerekti. *Kahretsin, dudakları yumuşak görünüyor.*

Onu şakacı bir *tsk-tsk* ile azarladım. "Benimle iki hafta geçirdin ve hâlâ ne yaptığımı bilmiyorsun."

"Hiçbir fikrim yok." Kıkırdadı.

"Pekala," dedim başımı eğip onun alanını doldururken. "Sanırım buranın dışında birlikte biraz daha zaman geçirmemiz gerekecek." Anlatmak istediğimi vurgulamak için duvara vurdum.

Gözlerini lekesiz spor ayakkabılarına indirdi. "Bana borçlu olduğun randevu hakkında..."

Uzandı ve nazikçe elime dokundu. "Keşke yapabilseydim ... Gerçekten istiyorum. Belki başka bir hayatta."

O kadar kolay kurtulamayacaktı. Geriye çekildim ve yüzümü buruşturdum. Yüzümü buruşturarak fısıldadım: "Senden zaten on üç yaş büyüğüm. Sence dünyada o kadar çok zamanım kaldı mı?"

Bu onu güldürürdü. Ne zaman onun yaşıyla dalga geçsem, bu onu rahatsız ederdi.

Şimdi kıkırdadı ve dedi ki, "Bu benim ana planımdı. Senden daha uzun yaşayacağım ve randevumuzdan bu şekilde kurtulacağım."

"Peki ya bu gece?" Cevabı zaten bildiğim halde sordum.

Başını iki yana salladı. "Benim zaten planlarım var." Şaşırmış gibi yaptım. "Öyle mi?"

Kristin utangaç bir şekilde gülümsedi. "Kızlar gecesi. Emerald Isle'a gidip barları dolaşacağız."

Elimde olmadan yumruklarımı sıktım. Maddie ve Hannah Jane'in Kristin'e söyledikleri küçük beyaz yalan hakkında her şeyi biliyordum. Yine de Kristin'in şemsiyeli içkileri yudumladığı ve ürkütücü dernek çocukları tarafından taciz edildiği düşüncesi tüylerimi diken diken etti.

"Beni bir ara arar mısınız?" diye sordu birden. Sesi yumuşamıştı. "Seni tanımak gerçekten harikaydı Will."

Dudaklarımı yaladım. *Tanrım, onu öpmek istiyorum.*

Orada ne kadar uzun süre durursam, kendimi o kadar az kontrol edebiliyordum. Üzerine tam oturmayan üniforması bile vücudunun şeklini gizleyemiyordu.

Kalçasının kıvrımı.

Belindeki eğim.

Üç düğmeden sadece birini iliklemişti. Onları göremesem de göğüslerinin ne kadar dolgun olduğunu biliyordum. Kristin'in Daisy Dukes ve o beyaz spagetti askılı atlele Jokers'a girerkenki görüntüsü aklıma kazınmıştı. Ne zaman mastürbasyon yapsam, onu o lanet şortun içinde hayal ediyordum. Karnını gösteren o dar tişört. Göbeğindeki o ışıltılı piercing.

"Yakında görüşürüz," dedim.

Onu bu sözüyle bıraktım, başımı salladım ve asansöre doğru döndüm. Botlarımı kaygan fayans koridorda sürüklemek için içimdeki her şeyi ortaya koymam gerekti.

Ama onu yakında görecektim. Sadece o bunu henüz bilmiyordu.

Melissa Jacobsen'in Morehead City'deki apartman kompleksine saat tam beşe çeyrek kala vardım. Güzel bir yerdi. İnşaat halindeki çevre düzenlemesi ve taze malçlar yeni yapıldığını gösteriyordu. Otoparkta Kristin'in arabasını gördüm ve dışarı bakma ihtimaline karşı bir sıra uzağa park ettim.

Maddie öğleden önce planlarımı teyit etmek için bana mesaj atmıştı. Doğru daire numarası için mesajını iki kez kontrol ettim ve gülmekten kendimi alamadım. Mesajında Chase ve Steve'in benim geçmişimi araştırdıklarını ve memnun kaldıklarını da belirtmişti.

Denemeleri hoşuma gitti.

Eminim bu mükemmel bir küçük çöpçü avı olmuştur.

Resmi kayıtlarımda bir şey yoktu. Hiç hız cezası bile almamıştım. Yatırımlarımı paravan şirketler aracılığıyla gizledim. Mali durumum IRS'ye karşı iyi durumdaydı ama mahremiyetime değer veriyordum. Komşularım benim evden nadiren çıkan ve garaj yolunda güzel bir kamyoneti olan tuhaf biri olduğumu düşünüyorlardı. Yine de bu beni rahatsız etmiyordu.

Her şey tasarlanarak yapıldı.

O sabah otelden ayrıldıktan sonra New Bern'e dönmek için kırk dakika araba kullandım ve evimin tozunu fırçaladım. Bir bekara göre, ev işlerini çok iyi yapıyordum. Yine de yalnız yaşıyordum ve ortalığı fazla dağıtmıyordum.

Morehead'e dönerken biraz yiyecek aldım ve kamyonetimin kasasında tuttuğum soğutucuya koydum. Kristin kızlarıyla içki içip dans edeceği bir gece planlıyordu ama Hannah Jane benimle biraz daha sade bir şeyler yapmak isteyebileceğini söyledi.

Bana göre hava hoş. Zaten vahşi bir tip değildim.

Melissa'nın binasına yaklaşırken açık mavi düğmeli ceketimi düzelttim. Telefonumu kotumun arka cebine sokarak merdivenleri çıkmaya başladım. Ariats ayakkabılarım sahanlığın tepesine ulaştığı anda 3B dairesinden gelen seslerin kakofonisini duydum.

Paspasın üzerinde Uyuyan Hemşire - Cesaretiniz Varsa Kapı Zilini Çalın yazıyordu.

Sinirlerimi yuttum ve kapıyı çaldım. Kristin'in şaşkın sorusu dışında sesler . Bunu bir hareket telaşı izledi. Sonunda kapı açıldı.

Kristin'i soluk sarı bir sundress içinde görünce neredeyse kığımın üstüne düşecektim. Minik askıları, göğüslerinin arasında düğümlenen bir V'ye dalıyordu. Altından bir deri parçası görünüyordu. Elbisenin etekleri kalçalarının ortasından kıvrılarak bacaklarını açıkta bırakıyordu. Bir çift askılı kahverengi sandalet ayak bileklerini sarıyordu.

İnce gümüş bir kolye ve bir çift sade küpe takmıştı. Saçları aşağıdaydı. Koyu kahverengi katlar omuzlarının etrafında dalgalanıyordu.

Onu otelde her gördüğümde rimel ve chapstick'ten başka bir şey sürmezdi. Bu gece, zaten güzel olan cildi ıslıl ıslıldı ve dumanlı göz farı ve parlak dudakları onu bir seks kedisi gibi gösterdi.

Fotoğrafik bir hafızam olduğu için şanslı yıldızlarıma şükrettim, çünkü bu asla unutmak istemediğim bir andı.

"Hey, Günışığı," dedim kızımı görünce sırtarak. "Sen-"

Kristin kekeledi.

Maddie, Hannah Jane, Melissa, Bridget ve Erica onun arkasındaki kapı aralığına yığıldılar.

Mel sırtarak, "Güzel temizliyor," dedi ve Kristin'e dirsek attı.

Arkadaşlarının onayını almak egoma hoş bir darbe indirdi.

Özellikle çünkü Kristin istekliliğini belirtmemiştii.

Aslında benimle gel.

Kristin arkadaşlarına baktı, yüzlerini okudu ve hepsinin bu işin içinde olduğunu anladı. Gözlerini Hannah Jane'e dikti. "Bu gece kızlar gecesi yok, değil mi?"

Hannah başını salladı. "Hayır! Zoey ve Kylie'yi Chase'den almaya gideceğim ve sen bu uzun su içeceğiyle dışarı çıkıyorsun."

Kristin'in rengi soldu. Dudaklarını büzüp gözlerini kapatarak kendini çelikleştirdi.

Zoey ve Kylie'nin kim olduğunu merak ediyordum. Aklıma Kristin'in bekâr bir anne olduğu hipotezi geldi. Bu pek çok şeyi açıklıyordu.

Bridget Kristin'in eline bir gece çantası tutuşturdu ve Kristin neredeyse devriliyordu. Elleri kayışları kavradı, parmak eklemleri beyaza döndü.

"*Lütfen* biri bana olduğunu açıklayabilir mi?" Kristin homurdanarak konuştu. Gözyaşlarının eşiğindeydi -tahmin etmem gerekirse mutlu gözyaşları değildi.

Erica elini Kristin'in koluna koydu. "Kendine biraz zaman ayırmalısın."

"Chase bu gece izinli, yani çocuklar onda. Yarın düğünüm olmadığı için Zoey ve Ky'yi ben alıyorum."

"Ve sen-" Maddie de "Harika vakit geçireceğiz." diye ekledi.

Bridget parmağını Kristin'e doğru sallayarak, "Ve sen de çok seksi görünüyorsun," dedi. "Bütün bunların boşa gitmesine izin veremeyiz."

Kristin'e baktım. "Ne diyorsun? Çıkmak ister misin?"

Kristin'in gözleri cam gibiydi. Gözlerini kırptırdı ve parmak uçlarıyla gözlerinin kenarlarını sildi. Kızlara döndü ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadı.

Ona sarıldılar ve yarına kadar gelmemesini söyleyerek dalga geçtiler. Hannah Jane oteldeki programı kontrol ettiğini ve Kristin'in yarın çalışmaması gerektiğini söylediği için plan buydu.

Kristin kapıdan çıkmadan önce Hannah'ya baktı ve "Çocuklar biliyor mu?" diye fısıldadı.

Hannah başını salladı.

Gece çantasını Kristin'in elinden aldım ve merdivenlerden inerken parmaklarımızı birbirine geçirdim. Park alanındaki yürüyüş boyunca sessizdi ve kamyonu yüklenirken de sessizdi.

Direksiyonun başına geçer geçmez, 70. Otoyol'a çıkarken konuştu.

"Sorularınız olduğunu biliyorum."

"Evet," dedim. Bunu inkâr etmenin bir faydası yoktu. Bir elimle direksiyonu kavradım ve diğer elimi onun kalçasına dayadım. "Ama sormayacağım. Bana ne kadar çok ya da az istersen anlatabilirsin."

Bu onun ruhunu neşelendirmiş gibiydi. Havelock'tan geçerken başını koluma yasladı ve yola baktı. "Peki, beni nereye götürüyorsunuz Bay Solomon?"

Kalçasını sıktım. "Basit tutacağımızı düşündüm. Sana yemek pişirmem kulağa çok mu itici geliyor?"

Kristin güldü. "Yemek yapabiliyor musun?"

Omuz silktim. "Ben terbiyeliyim. *Food Network*'ten çok şey öğrenebilirsiniz ve ben yalnız yaşıyorum. Hayatımın geri kalanını DoorDash ve arabada yemek yiyerek geçirmek istemiyorsam, öğrenmenin benim için en iyisi olacağını düşündüm."

Kaslarının gerildiğini ve Kristin'in dudağını çiğnediğini hissettim. "Yani bu beni evine götüreceğin anlamına mı geliyor?"

"Senin için sorun olur mu?"

Kristin başını salladı ve saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Özür dilerim, heyecanlı değilmişim gibi konuşmak istemedim. Sadece biraz-"

"Hazırlıksız mı yakalandın?" "Evet."

Kıkırdadım. "Düşündüm de. Eğer yardımı olacaksa, küçük bir kuş bana Steve ve Chase'in sabıka kaydım olmadığından emin olduklarını söyledi. Maddie ve Hannah Jane ne yemekten hoşlandığın konusunda beni bilgilendirdiler."

Bir kahkaha patlattı. "Cidden senin geçmişini araştırdılar mı?"

Başımı salladım. "Parmak izimi almadıkları için hayal kırıklığına uğradım ama sanırım zaman kaybı olacaktı. Ben zaten IAFIS'teyim."

Kaşlarını kaldırdı. "IAFIS?"

"FBI'nın parmak izi veri tabanı," diye cevap verdim. "Eskiden Savunma Bakanlığı için sözleşme yapan bir şirkette çalıştığımı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Kristin başını salladı.

Omuz silktilim. "Ortalama bir aydan fazla geçmiş kontrolü yaptırdım diyelim."

"Yaptığınız iş hakkında ne kadar konuşabiliyorsunuz?" diye sordu.

"Artık serbest meslek sahibi olduğum için daha fazla. Savunma müteahhitleri için taşeronluk yapıyorum. Size kur yaptıklarında daha iyi para ödüyorlar. Diğer şirketler için projeler üzerinde çalışmadığım zamanlarda her şeyden biraz yapıyorum. Siber güvenlik, yazılım yazmak... Bir süre önce insansız hava araçlarının içine giren bir bilgisayar çipinin patentini aldım." Omuz silktilim. "Canım sıkılıyor ve bir şeyleri kurcalıyorum. Bazen işe yarıyor."

Kristin merakla bana baktı. "Çok alçakgönüllüsün."

Kıkırdadım. "Hayır, sadece kendim hakkında konuşmaktan hoşlanmıyorum."

Otoyoldan çıkıp New Bern sahilini bir caddeye girdim. Neuse Nehri boyunca biraz ilerledikten sonra Trent Woods Drive'dan sola döndük. Komşularımdan biri - Nick - biz yanından geçerken evinin önünden kibarca el salladı.

"Vay anasını!" Arabama girdiğimde Kristin'in nefesi kesildi.

"Yaşıyorsun

Burada mı?"

Motoru durdurdum. "Burası için iyi bir anlaşma yaptım." Çok fazla savurganlık yapmadım. Doğrusu, para harcamayı pek sevmezdim. Evimi satın aldığımda, önce mülke çekildim. Deniz kenarında yaşama fikri hoşuma gitmişti. Ev güzeldi, ama manzara da eşsizdi.

İki katlı beyaz tuğlalı evime bakarken Kristin'in gözleri büyüdü. "Yalnız yaşadığına emin misin? Çünkü burası devasa bir yer."

"Umarım yalnız yaşıyorumdur," diye şaka yaptım. "Başka biriyle karşılaşırısan bana haber ver. Ayrıca, çığlık at ve hemen kaç."

Kristin'in şaşkınlığı tamamen yersiz değildi. Ofisim, yatak odam ve mutfagımın dışına nadiren çıktığım düşünülürse, altı bin metrekare biraz fazlaydı. Elena burada yaşarken durum farklıydı.

Her zaman misafirleri olurdu. Çimenlerde eğlenmeyi severdi. Benim tarzım değildi ve kendi burunlarının dibine bakmakla meşgul olan insanlara şarap ve yemek ikram etmek için lüks partiler düzenlemekle ilgilenmememden nefret ediyordu.

Saat akşamın neredeyse yedi olduğunu gösteriyordu, bu yüzden Kristin'e akşam yemeğine başlamadan önce büyük turu teklif ettim.

KRISTIN

H *Sadece Martha Stewart.*

Will beni tuğla basamaklardan çıkarıp ön verandasına götürdü. Kapının kilidini açtı ve ben yarı yarıya bir uşak ya da hizmetçi bekledim.

dışarı fırladı. Evi farklı bir kattaydı. Neredeyse Taylor Creek Inn'in minyatür bir versiyonu gibi görünüyordu.

Bu durumda *minyatür*, *devasa* anlamına geliyor.

İçerisi de aynı derecede etkileyiciydi.

Neuse Nehri'ne bakan tavandan tabana pencerelerden güneş ışığı süzülüyordu. Parke zeminler evin içinden geçiyordu. Devasa şömineyi çevreleyen koltukların üzerinde yastıklar vardı.

Yağmurlu bir günde kıvrılıp kitap okumak için mükemmel bir yer gibi görünüyordu.

"Burası çok güzel," dedim şaşkınlıkla.

Ne yazık ki, bu huşu duygusu çabucak kayboldu. Buraya ait değildim. Son beş yıl birbiri ardına gelen kâbuslardan ibaretti. Bunun aşılanmaktan başka bir şekilde sona ermesi mümkün değildi.

Kaderimde bir hayat yokmuş.

Böyle bir adam için.

Will'in elinden sarkan gece çantam gözüme çarptı. Kızların ne koyduklarını bilmek bile istemiyordum. *Muhtemelen diş fırçası ve tangadan başka bir şey yoktu.* Seks yapmayı düşünmek bile istemiyordum. Çok uzun zaman olmuştu.

Son yarım on yılda seks değişmiş miydi?

Ve bu bizim *ilk* randevumuzdu! Seks bekliyor olabilir miydi? Gece çantası "meşgul oluyorum" diye bağıırıyordu.

Ya çıkmazsam? Kızarmıydı? Kapıyı suratıma çarpmadan önce eve Uber'le gitmemi söyler miydi?

Will beni merdivenlerden yukarı çıkarırken, "Fazla düşündüğünü duyabiliyorum, Kris," dedi. Elimi güven verici bir şekilde sıktı.

Aşağıdaki oturma odasına bakan ikinci kat sahanlığına çıktık. Will beni kaygan parkeyle kaplı koridora götürdü.

"Tur burada mı başlıyor?" Gergin bir şekilde gülerek sordum. *Çoğu insan mutfakta falan başlar.*

Kıkırdadı. "Onun gibi bir şey." Karanlık odaya uzandı ve ışığı yaktı. "Ne düşünüyorsun?"

Hafifçe arkasına geçtim, beni doğruca yatak odasına götürdüğünü fark ettiğimde nefesim kesildi.

Çok mu küstahça? "Oh."

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırarak hafifçe arkasında durdum. *Bunu yapamazdım.*

Aşağılanmışlığın sıcak gözyaşları kabarıırken gözlerim kenetlendi. Sessizce, arabamı alıp eve gidebilmek için beni Mel'e geri götürmesini isteyecek cesareti topladım.

Will döndü ve benimle yüzleşti. Elleriyle kollarımı nazikçe sıkarak, "Nefes al, Güneşim," dedi.

"Bunu yapamam," diye fısıldadım. Geri çalıştım ama o beni sıkıca tuttu. "Will, lütfen."

"Burası misafir odası, benim yatak odam değil." "O zaman ne-"

"Bir süre önce sana bir soru sormuştum," dedi pazularımı nazikçe sıkarak. "Sana şu anda dünyada herhangi bir şeye sahip olabilecek olsaydın, bu ne olurdu diye sorduğumu hatırlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Cevabını hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim, yatağın altının açık olduğunu fark ederek. Komodinin üzerinde bir şişe şarap ve bir bardak duruyordu. "Şekerleme."

Will gece çantasını bana uzattı ve beni eşikten içeri itti. "Kapı içeriden kilitleniyor." Başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Ben aşağı inip yemek hazırlayacağım. İçeri

Yaklaşık bir saat sonra yemek yiyeceğiz. Kestirmek ve rahatlamak için biraz zamanın olur diye düşündüm. İstersen biraz şarap iç."

Çantayı göğsüme bastırdım, dudaklarım titriyordu. Bu, birinin benim için yaptığı en düşünceli şeylerden biri olmalıydı ve ben onun hakkında en kötüsünü .

Will köşeyi göstererek, "Orada bir de banyo var," dedi.

İçimden gelen bir dürtüyle parmak uçlarımda yükseldim ve yanağından öptüm. "Teşekkür ederim."

Beni belimden yakaladığında ağzının kenarında yarım bir gülümseme belirdi. Beni kollarına çekti ve tenim elektriklendi.

O anda kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar canlı hissettim. Botlarının çelik parmakları üzerinde sallanırken, göz hizasına yaklaşmak için boynumu yukarı kaldırmam gerekiyordu.

"Ne için?" diye sordu fısıltıyla, alnını alnıma dayayarak. İri elleri beni dengede tutmak için belimi sardı. Burnunun güçlü çizgisi benimkine çarptı.

Dudaklarımız bir nefes .

Başımı yukarı kaldırdım ve *öp dercesine* dudaklarını dudaklarıma değdirdim.

Ben.

Hareket etmedi.

Ellerimi omuzlarından kaydırdım ve tam olarak omuzlarının üzerine koydum.

göğüs. "Dinlediğiniz için teşekkür ederim."

İnce gömleğinin altından kalp atışlarının düzenli ritmini hissedebiliyordum. Noel'in en güzel yanları gibi odunsu ve baharatlı kokuyordu. Bana onun canlı bir ağaç seçip kendi kesecek türden bir adam olduğunu düşündürdü.

Erica, Steve'e oduncu derken bunu mu kastediyordu? Will'in sakalı yoktu ama kapüşonlarının ve kazaklarının altında saklanan kaslarını hissediyordum. Aklım, uyuduğu ve onu tüm yarı çıplak ihtişamıyla görebildiğim güne gitti.

Dudakları tekrar dudaklarıma değdi, nefesimi içime çektim ama öpücük gelmedi. Onun yerine dudaklarını alnıma bastırdı. Hazırlandığım gibi ateşli ve tutkulu bir an değildi. Yine de içten içe bunun daha fazlası olduğunu biliyordum.

Kendimi güvende hissettim. Rahat. Önemsendiğimi. Ve eğer kendime karşı dürüst olursam, gerçekten ihtiyacım olan şey buydu.

"Biraz uyu," diye mırıldandı avucunu sırtıma bastırıp beni misafir odasına çağırırken.

Merdivenlerden inerken botlarının ritmik gümbürtüsü boş evin içinde yankılanıyordu.

Kapıyı kapattığımda parmaklarım kilidin üzerinde geziniyordu ama bundan vazgeçtim. Will bana kendini kanıtlamıştı. *Ve buraya geri dönüp beni ateşli bir öpücükle harap etmesine aldırılmazdım.*

Henüz ne olduklarını bilmese de takıntılarımla olduğunu biliyordu. Sabırlıydı, ona kendi şartlarımla gelmemi bekliyordu.

Benim ve poker kulübü kızlarının şartları.

Lafi açılmışken.

Çantamdan telefonumu çıkardım ve Logan ile Kylie'ye iyi olup olmadıklarını kontrol etmek için bir mesaj attım. Tabii ki çok mutlu olmuşlardı. Chase ve Hannah Jane ile takılmayı çok seviyorlardı.

Komşu oldukları için Hannah Jane yemek pişirir ya da sipariş verirdi. Chase çocukları video oyunları için kendi evine götürmeden önce onun evinde büyük bir yemek yiyeceklerdi. Hannah Jane Kylie ve Zoey'ye bakacak, böylece onları şımartıp şımartabilecekti.

Çocukların güvende olduğundan ve onlara iyi bakıldığından emin olduktan sonra yatağın üzerinde duran gece çantasına baktım. *Kızların içine ne tür taze cehennem attığını ancak Tanrı bilir.*

Fermuarı çektim ve bir çift eşofman altı ve üstünde yumuşak, uzun kollu bir tişört bulunca çok şaşırdım. Geri kalanları karıştırdım ve sevimli bir pijama şortu ve bir atlet buldum. Yarın için bir kıyafet değışikliğı ve bazı temel tuvalet malzemeleri vardı.

Kızlarımı seviyorum. Benimle dalga geçtiler ve bana cehennemi yaşıttılar, ama iş başa düştüğünde, umursadılar. Gerçekten  nemsediler.

Uyku şortumu ve atletimi giymeden önce elbisemi çıkarıp makyaj masasının üzerine bıraktım. Klima tenimi serinletirken kollarımda ve bacaklarımda tüylerim diken diken oldu. *Pencere  nitesinden biraz daha etkiliydi.*

Bir kadeh şarap düşündüm ama uyku beni  ağırđı.

Yatağ  girdiğimde kalın örtüler ve ipek  arş flar beni bir bulut gibi sardı. Başımlı yastığ  koyduğumda zevkle inledim. Lüks hafızalı sünger her santimimi sarıyordu. Gözlerimi kapattığım an bir rüya gibi geldi. Hiç vakit kaybetmeden uykuya daldım.

Kapıdaki yumuşak bir tıkırtı beni uyandırdı ama biftek kokusu odaya yayılana kadar kıpırdamadım. İsteksizce, homurdanarak başımı kaldırdım. "Hmm?"

Will açık kapının çerçevesine yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve bir soytarı gibi sırtıyordu. "Biliyordum."

"Neyi biliyordun?" Esneyerek sordum.

"çok güzel görüneceğini."

Kıkırdadım ve tekrar yere yığıldım. "Muhtemelen saçlarım takla atmış gibi görünüyor."

Kıkırdadı. "Sevimli bir yuvarlanan ot."

Kapüşonlu gözlerle ona bakarken, gri eşofman altı ve beyaz henley giydiğini fark ettim. Kollarını dirseklerine kadar çekmiş, tüm o leziz kol pornosunu gösteriyordu.

Kalın damarlar ellerinin arkasına ve kollarının etrafına doğru kıvrılıyordu. Gözlerimi kapattım ve o ellerin bedenimi kavradığını hayal ettim. Beni istediği pozisyona sokuyordu. Parmaklarını tenime batırırken-

"Aç mısın?" diye sordu.

Kalçalarımı birbirine kenetledim. "Mhmm."

Odaya girdi ve yatağın ayak ucuna oturarak bir elini battaniyeyle örtülü ayak bileğime koydu. Şilte onun ağırlığı altında eğildi. "İyi uyudun mu?"

Başımı salladım ve gülümsedim, gerinirken el ve ayak parmaklarımı kıvırdım. "En son ne zaman bu kadar iyi uyuduğumu hatırlamıyorum."

Will elini bacağımdan yukarı kaydırды, kalçamda durdu. Dudağımı ısırdım, biraz daha yukarı çıkmasını diledim. Son iki hafta, yıllardır uykuda olan ihtiyaçlarımı yeniden uyandırmıştı.

Ben uyurken onun bir çift eşofman giydiğini düşünerek pijamalarımı değiştirme zahmetine girmedim. *Tanrı gri eşofmanları korusun.*

Akşam yemeği harikaydı. Will ızgarada biftek pişirdi ve pastırmalı ve tereyağlı taze fasulye yaptı; tam da sevdiğim gibi. Patates püresi o kadar kabarıktı ki, bana cennetten gelen gerçek bulutları servis ettiğine ikna oldum.

Han hakkında ve biraz da ne iş yaptığı hakkında sohbet ettik.

Bana teknoloji meraklısı bir paralı asker olmadığına dair güvence verdi. İkna olmadım.

Taylor Creek Inn hakkında çok şey sordu. Soruların çoğu başka birine küçümseyici gelebilirdi. Ama ondan gelince, gerçekten meraklı görünüyordu.

Will odasından ayrılırken, Dick Rich' beni övdü. Karşılığında küçük bir ikramiye aldım. Takdir edildiğini hissetmek güzeldi. daha

Görünmez. Çoğu misafirlernadiren şikayet

etmekten başka bir şey yapmadı. Genellikle nankör bir işti.

Bulaşıkları toplamasına yardım ettiğimde Will itiraz etmedi. Ama masa temizlendikten ve bulaşık makinesini doldurmak için açtıktan sonra bir kadeh şarap doldurdu ve lavabonun yanındaki tezgâha koydu.

Şarabı görmezden gelerek, tabakları bulaşık makinesine yerleştirmesine yardım etmek için eğildim.

"Hayır, hanımefendi." Will beni belimden yakaladı. Küçük bir çabayla beni kaldırdı ve tezgâhın üzerine bıraktı. "Ben hallederim." Şarap kadehimi aldı ve yanağımı gagalamadan önce elime tutuşturdu. "Sadece rahatla. Bu bir randevu, unuttun mu?" Will sıırıttı. "Bir randevuda bulaşık yıkamana izin veremem."

Yüzüm kızarak razı oldum ve o bulaşıkları yıkayıp doldururken ben de cabernet şarabımı yudumladım.

Sessizdi ama bu beni rahatsız etmiyordu. Belki de sırf onu görmek için odasını temizlemekle geçirdiğim iki haftanın etkisiydi ama onun yanında kendimi hiç kimsenin yanında hissetmediğim kadar rahat hissediyordum.

Şarap bardağım bulaşık makinesine en son giren şeydi. Onu en üst rafa koydum ve deterjan kapsülünü içine atıp döngüyü başlatmasını bekledim.

Makine çalışır çalışmaz Will önümde durdu ve elleriyle kalçalarımı kavradı. Ben tezgâhta otururken, göz göze gelebiliyorduk. Sıcak ela gözleri beni içeri davet ediyor, içinde kaybolmam için beni baştan çıkarıyordu. Altın rengi benekler, irislerini bir kaleydoskop gibi döndürüyordu.

Kollarımı boynuna dolayarak onu çektim. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki ama nereden başlayacağımı bilmiyordum.

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye sordu.

Kıçımı zar zor örten dökümlü uyku şortuma baktım. "Böyle mi?"

"Merak etmeyin. Kimse bizi görmeyecek," dedi Will, dudaklarında şakacı bir sırıtışla. Hiç tereddüt etmeden ellerini kışımın altından geçirdi ve beni tezgahın üzerinden çekti. Yanaklarımı nazikçe sıkarak omurgamda şimşekler çakmasına neden oldu.

Elimden tutup beni mutfak ile büyük salon arasında bulunan bir çift cam kapıdan dışarı çıkarırken kıkırdadım.

Güverteden geçip merdivenlerden çimenlere inerken ayaklarıma bakarak, "Yalınayak dolaşmak senin için sorun olur mu?" diye sordu.

Güldüm. "Evet. İyiyim."

Güneş Neuse Nehri'nin üzerinden alçalırken cam gibi su pembe ve turuncu tonları yansıtıyordu. Çimlerin kenarları boyunca uzanan bir sıra yaşlı meşe ağacı, suda süzülerek geçen yelkenlilere karşı araziye bir mahremiyet hissi veriyordu.

Çimenler üzerinde el ele yürüyerek iki ağaç arasına gerilmiş bir hamağa vardık. Sonbahar hemen köşeyi dönmüştü. Gündüzler hâlâ kavurucu sıcak olsa da geceler serindi.

Suyun kenarına yaklaştığımızda titredim.

Will elimi bıraktı ve hamağın üzerine oturup onu sabitledikten sonra bacaklarını sallayarak uzandı. Kollarını açarak beni çağırdı. "Gel buraya, tatlım."

Onunla birlikte hamağa tırmanmakta tereddüt etmedim. Yanına sokulduğumda tereddüt etmedim. Ve sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi başımı göğsüne koyarken tereddüt etmedim.

Doğal geldi.

Hafif bir esinti ağaçları hışırdattı ve su kıyıya . Cırcır böcekleri ve kurbağalar nazik bir senfoni çalıyordu.

Will'in kolu bedenime dolandı ve hamak hafifçe ileri geri sallanırken beni kendine çekti.

"Bu çok güzel," diye fısıldadım.

Will mırıldanarak onayladı. Sakinleştirici parmakları önce kolumda, sonra omzumda gezindi, ta ki saçlarımı bulana kadar. Parmaklarını nazikçe kafa derimin içine soktu.

İstemsiz bir inilti benden kaçtı. "Aman Tanrım, bu harika hissettiriyor."

Güneş ufkun altına inerken birlikte uzandık. Mükemmel zamanlanmış ip ışıkları yandı ve ağaçları sihir gibi parlattı. Beni kollarının arasına aldı ve rahat bir sessizliğe gömüldük.

Orada patates püresi ve tuzlu deniz havasıyla kendimden geçmiş bir halde uyuyakalabilirdim. Ama itiraf etmem gereken birkaç şey olduğunu biliyordum.

Will saçlarıma doğru mırıldanarak, "Yine düşünüyorsun," dedi.

Parmakları kolsuz bluzumun yukarı kalktığı yerde tenimi okşadı. Omurgama bir ürperti gönderdi.

"Aklında bir şey mi var, tatlım?"

"Çok şey var," diye itiraf ettim, sonunda ona her şeyi anlatmaya hazırdım. "Ama ben... nereden başlayacağımı bilmiyorum."

Elimi dudaklarına ve açık avucumun ortasına bir öpücük kondurdu. Şefkatle, "Sorsam daha mı kolay olur?" diye sordu.

Hayır diyebileceğimi ve onun da bunu sorgulamayacağını çok iyi biliyordum. Ama zamanı gelmişti. Artık saklanmak yok.

"Bu yardımcı olabilir."

Parmaklarıyla saçlarımı taradı. Onun en basit dokunuşu bile beni sakinleştirdi.

"Bana çocuklardan bahsedecek misin?"

WILLIAM

"W "Bana çocuklardan bahseder misin?" Ben sordum.
Soru karşısında gerildi ama bunun benim yüzümden olduğunu düşünmedim. Her neyse, doğal bir tepki gibi görünüyordu. ona ağır geliyordu.

Kristin nereden başlayacağını bilemediğini söyledi, ben de Hannah Jane'in *onlardan* nasıl bahsettiğini tekrarladım... *onlardan mı?*

Kristin'in çocukları mıydı? Kaç çocuk? En az üç tane olmalıydı. Hannah iki kızın adını verdi ve Chase' yanında bir oğlan olduğundan bahsetti. Erkekler *çoğul mu?*

"Dört küçük kardeşimin velayeti bende," dedi.

Tamam, bu da bir şeydi. Ona daha sıkı sarıldım. Kaçmıyordum ve ona da kaçması için bir sebep vermiyordum.

Onların velayetinin neden onda olduğunu sormak istedim ama tuttum. "Ne zamandır onlardan sen sorumlusun?"

Kristin burnunu çekti. Eli benimkini bıraktı ve bir damla gözyaşını sildi.

İçimden bir ses muhtemelen uzun ağlamadığını söylüyordu.

"Beş yıl," dedi titrek bir nefes alarak. "Onları yirmi yaşımıdayken aldım. Bu yüzden üniversiteyi bitiremedim."

Üniversiteyi bitirememesinin sebebinin *onlar olduğunu* söylemedi. O söyledi.

Hikâyede daha fazlası vardı.

"Bana onlardan bahset."

Yüzünün her tarafı şaşkınlıkla boyanmış bir şekilde bana baktı. "Ne?"

"Yani, eğer senin sorun yoksa."

Kristin bir dakika boyunca sessiz kaldı ve biz gece havasında sallanırken gözlerini kapattı. Sonunda sakinleştirici bir nefes alarak başladı. "Logan benden sonraki en büyük çocuk. On yedi yaşında ve bazen onunla ne yapacağımı bilemiyorum. O çok iyi bir çocuk ve her şey olmadan önce çok iyi uyum sağlamıştı. Şimdi notları yerlerde sürünüyor, hiç hırsı yok ve sosyalleşme isteği de yok."

O derin bir nefes alırken parmaklarımı kolunda aşağı yukarı gezdirdim.

"Kylie on altı yaşında ve hormonların Jekyll ve Hyde'ı ve yaşına göre çok fazla sorumluluk sahibi. Hunter on iki yaşında ve burnu bir kitapta olduğu sürece onunla başa çıkabilirim. Eğer meşgul değilse, Kylie'den daha dramatik olabiliyor."

Kristin'in sesi yumuşadı. "Zoey altı yaşında. Ailemizi hiç hatırlamıyor. Her şey bir yaşında bile değildi. Şimdiye kadar en kolayı oydu çünkü farklı bir şey bilmiyordu. Ancak bu yıl birinci sınıfa başladı ve ailemizin diğer ailelere benzemediğini fark ediyor."

Konuşmasını bitirdi ve gözyaşları yanaklarından aşağı sessizce uzandık. Boşluğu konuşarak doldurmaya zahmet etmedim. Sadece ona sarıldım.

Bazen hayat berbattı. Çoğu zaman, acı çeken birinin yanında oturmak dışında bu durumla ilgili yapılabilecek pek bir şey yoktu.

Başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Harikasın, bunu biliyor musun?"

Bu geceki randevumuzu onu soymak için planlamamıştım. Kristin'in işleri ağırdan alması gerektiği açıktı. Ama bu ona mümkün olduğunca çok dokunmak istemediğim anlamına gelmiyordu. Bakışlarım dudaklarına kaydı. *Belki tadına bakabilirdim. Sadece bir tat.*

Kristin başını salladı. "Bu noktada zar zor hayatta kalıyorum. Bensiz daha iyi olacaklarını düşünüp duruyorum ama onları bir arada tutmak istedim. Koruyucu bakım sistemi muhtemelen onları ayıracaktı. Aynı anda dört çocuğa bakabilecek çok fazla aile yok."

Sözleri içimde bir şok dalgası yarattı.

Koruyucu aile sistemini çok iyi biliyordum; yetersiz eşyalarımı tek kullanımlıkmışım gibi çöp torbalarına doldurmak zorunda kalıyordum. İyi bir ailenin yanına yerleştirildiğim için şanslıydım ama öyle olmayan pek çok kişi tanıyordum. Paramın büyük bir yüzdesinin

her yıl sistemdeki bakıcıları ve çocukları desteklemeye yardımcı olan kuruluşlara bağışlanmıştı. Çocuklar tek kullanımlık değildir.

Onun bu yorumu göğsümün derinliklerinde korumacı bir damarın alevlenmesine neden oldu. Zihnim *her şeyi* düzeltmek için ne yapabileceğime dair olasılıklarla dolup taşı. Tüm acıyı dindirmek istiyordum.

"Annenle baban ne zaman vefat etti?" Parmak uçlarımla çıplak kolunu sıyırdım ve yalnız olmadığına dair ona tekrar tekrar güven verdim.

Kristin kaskatı kesildi ve yüzünü bir karanlık kapladı. Burun delikleri alevlendi ve dudaklarının kenarları küçümsemeyle gerildi. "Ne yazık ki hayattalar ve çoğunlukla iyiler."

Ve böylece gün ışığı nefretin gölgesinde kaldı.

"Onlar hakkında konuşmak zorunda değilsin."

"Hapisteler." Kristin lafı dolandırmadı. Çenesi sıkılmıştı ve yumrukları o kadar sıkıydı ki parmaklarını kırabileceğinden endişelendim. "Uyuşturucu kaçakçılığı ve cinayet." Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü ve titremeye başladı. "Hiçbir fikrim yoktu," diye fısıldadı dişlerini sıkarak. "Hayatım boyunca... Hiçbir fikrim yoktu."

Yan dönüp onu göğsüme yasladım, saçlarının arkasını okşadım ve acısını hafifletmek için elimden geleni yaptım.

Yutkundu ve kendini toparlamaya çalıştı ama faydası olmadı. Sel kapıları açılmıştı ve gözyaşları yanaklarından aşağı özgürce akıyordu. "Bir çocuk öldü. Okulda Logan'ın sınıfındaydı. Ona sattıkları uyuşturucu her neyse onu öldürdü. *Çocuklara* satıyorlardı. O tabuttaki Logan ya da Ky olabilir." Kristin'in sesi kesildi. İçini burkan hıçkırıklar vücudunu sararken ellerini ağzına götürdü.

"Hey," diye mırıldandım, onu göğsüme çektim ve çenemin altına sıkıştırdım. "Yanımdayım Kris."

Kristin gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarını silerken kekeleyerek yarım yamalak bir özür diledi. "Steve ve Chase tutuklamanın bir parçasıydı. Üniversiteye gitmişim, kampüste yaşıyordum. Gece yarısı bir telefon aldım ve bu Steve'le ilk konuşmam oldu. En yakın akrabalarının gelip çocukları almasını istiyorlardı, yoksa onları sosyal hizmetlere yerleştirmek zorunda kalacaklardı."

Gömleğimin ortasında gözyaşlarından dolayı giderek büyüyen bir nem lekesi vardı ama umurunda değildi. Onu kucaklamak istedim. Ona sarılmak. Onu rahatlatmak.

Ayrıca Kristin'in boktan ailesinin canına okumak istiyordum. Bu benim için yeni bir duyguydu. Genelde geldikleri kadar sakindim - Elena'yı rahatsız eden bir şeydi bu. Bunun tutkusuz olduğum anlamına geldiğini düşünüyor gibiydi.

Kristin başını sallayarak, "Zulalarını Zoey'nin beşiğinin altına saklamışlar, Will," dedi. Ellerini ağzına götürdü ve hıçkıra hıçkıra ağladı.

Öfke ellerimi kabarttı. Kristin'e sıkı sıkı sarıldım. Bana ihtiyacı olduğu için değil, beni ayakta tuttuğu için. Tanıdığım bazı özel askeri müteahhitlerin bana borçlu olduğu her iyiliği istemekten iki saniye uzaktaydım. Hapishane parmaklıkları Bill ve Cheryl Boyd'u koruyamazdı. Tanıdığım adamlar birini ortadan kaldırabilecek tiplerdi, ama sadece acı çektikten sonra.

Ve o pisliklerin acı çekmesini istedim.

"Demek Chase, barda seni sorduğumda beni gönderenlerin bunlar olduğunu düşündü," dedim.

Burnunu çekti ve gözyaşlarını silmek için ellerini kaldırdı ama ben ondan önce davrandım. Parmaklarımı saçlarına gömmeden önce başparmağımı yanağında nazikçe gezdirdim.

"Muhtemelen," diye fısıldadı. "Steve ve Chase her zaman ailemin daha büyük biri için çalıştığından endişe ettiler. Eninde sonunda büyük balığın para ya da koz isteyeceğinden ve çocuklarla benim peşime düşeceğinden endişeleniyorlar. Ben öyle düşünmüyorum ama aşırı korumacılar."

Bir süre hamakta sallandık, birbirimize dolandık, pek bir şey söylemedik. Kristin'in bacakları benimkilerin üzerindeydi ve kollarım ona sarılmıştı.

Kıçının kıvrımı dayanıksız pamuklu şortunun altından dışarı sarkıyordu. Onu ne kadar sıkmak istediğimden başka bir şeye odaklanmaya çalıştım. Az önce bana ruhunu açmıştı ve tek düşünebildiğim onu soyup anlamsızca sikmeyi ne kadar çok istediğimdi.

Kolunu karnıma dolamış, bir koala gibi bana yapışmıştı. Kristin'in nefes alış veriş i düzleşmişti. Hıçkırmıyordu ama ara sıra gözünün kenarından bir damla yaş süzülüyordu. Kalbinin ne kadar yaralı ve hırpalanmış olduğunu bilmek beni çok üzüyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Alnına doğru mırıldandım.

Kristin başını salladı.

"Acı verdiği için mi yoksa güvenliğinizden korktuğunuz için mi kardeşleriniz ve yaşananlar hakkında konuşmaktan kaçınıyorsunuz?"

"İkisi de değil..."

Kaşlarını çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Yutkundu. Gözlerini kapatarak elini gömleğimin altından geçirdi ve daha fazla fiziksel bağlantıya ihtiyacı varmış gibi avucunu karın kaslarının üzerine koydu. "Ben çirkin ve iğrenç bir şeyin yan ürünüyüm. Kimse pasif içiciliğin etrafında olmak istemez. Ailemin yaptığı şeyin pis kokusunu alıyorum. Bu suçları işleyenin ben olmamam önemli değil. Tıpkı onlar gibi ben de bedelini ödüyorum."

"Tatlım..."

"Okulu bırakıp buraya taşındıktan sonra işler olabildiğince yoluna girdi ve ben de biriyle çıkmaya karar verdim." Eli karnıma doğru seğırdi. "Adam beni almaya geldi ve Zoey'i gördü. Onun benim bebeğim olduğunu düşündü ve bana bu kadar çok yükü olan birini istemediğini söyledi. Logan ve Kylie her şeyi duydular." İç çekerek, "Başımı öne eğip onlara odaklanmak daha kolay. Kimse ikinci el duman istemiyor."

Uzaklaştığını hissedebiliyordum. Sadece fiziksel olarak değil. Kendini kapatıyordu. Beni dışlıyordu.

Parmağımla çenesini yukarı kaldırarak onu bana bakmaya zorladım. "Sanki bir fırtınanın kopmasını bekliyormuşsun gibi kalbin kapalı bir şekilde etrafta dolaşıyorsun." Burunlarımız çarpışıp sürtündü ve göz kapakları titreyerek kapandı. "Fırtına sona erdi, Güneşığı," dedim usulca. "Tahtaları indirmenin zamanı geldi."

Kocaman gözlerle bana baktı. "Uzun, çok uzun zamandır bana acıma dışında bir duyguyla bakan ilk kişisin. Ve bu gerçekten iyi hissettiriyor."

Kristin'in dudakları benimkilerle buluştu, yumuşak ve sıcaktı. Yanağını avuçladım ve öpücüğü derinleştirmeden önce gözyaşlarını sildim, ondan daha fazlasını kopardım. Kristin'in küçük zevk inlemeleri gecenin içinde kayboldu. Parmaklarımı kalçasının yumuşak kıvrımına sokarken onun iniltilerini yuttum.

"Sen nasıl gerçeksin?" diye fısıldadı ağzıma doğru. Koyu kahverengi gözleri yüzümü aradı. Kollarını boynuma dolamadan önce başparmağı kaz ayaklarımı sıyırdı. "Ve neden tepelere doğru kaçmıyorsun?"

Kıkırdayarak, "Gerçek erkekler kaçmaz, tatlım" dedim.

Başımı yana eğdim ve boynunun zarif sütununu öptüm. Kristin'in iniltileri muhtaçtı. Çaresiz. I

Parlak saçlarını parmaklarıma doladım ve başını geriye doğru çekerek boğazını ortaya çıkardım.

Çenem zımpara kâğıdı gibi tenine sürtünürken baş döndürücü bir nefes verdi. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek başımı yakın tuttu. *Daha yakın olmaktan başka bir yere gitmem mümkün değildi.*

"Onlarla ne zaman tanışabilirim?" Atletinin askısını kolundan aşağı kaydırıp omzunu öpücüklerle boğarken sordum.

Kristin sertleşti ve beni yaklaştıran eller aniden beni itti. "Hayır." Sesi çatallaşmıştı ama duygularının ardındaki kararlılık tamdı.

Blöfümü görmesini bekliyordum ama .

"Tamam," diye kabul ettim, vücudunu göğsüme sarılacak şekilde kaydardım. "Ama bil ki geri adım atmam anlamına gelmiyor. Bu benim sana saygı duyduğumu ve bunu senin şartlarınla yapmaya hazır olduğumu söylememdir."

Yanıma kaydım ve alnını göğsüme yasladı. "Neden bu kadar iyi bir adamsın? Neden senden öncekiler gibi bir ahmak olamadın?"

Bunun sonuncu olmayı planladığım için olduğunu söylemek istemedim ama aklımdaki tam olarak buydu. İki hafta içinde birine aşık olmak mümkün müydü?

"Sana büyük saygı duyuyorum Kris," dedim öpücükler arasında. "Gördüğüm herkesten daha çok çalışıyorsun ve pek çok insan kardeşlerin için senin yaptığın gibi adım atmazdı."

Gözlerini kapadı ve bir nefes verdi. "Onlarla tanışman için sana yeterince güvenmediğimden değil. Ben sadece... Bu benim sorumluluğum, anlıyor musun? Onları güvende tutmak."

"Her zaman en kötü senaryo için mi plan yaparsınız?"

Omuz silkti. "Hayat bana birbiri ardına falsolu toplar atmaya devam ederken bunu yapmamak biraz zor. Bir noktadan sonra sallanmayı bırakıp daha iyi bir atış bekliyorsunuz."

"İşte böyle "

Kristin yüzünü buruşturdu. "Çocukların etrafına kimi getirdiğime dikkat ediyorum. Birine bağlanmalarını ve sonra da gitmelerini istemiyorum." Gözleri benimkilerle buluştu ve onlarda derin endişe havuzları görebiliyordum. "Kırılabilircek olan sadece benim kalbim değil."

"Hey," dedim, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. Ona biraz nefes aldirmek için hamağa geri . İçimden bir ses

Bana ihtiyacı vardı. "Bunun için sana büyük saygı duyuyorum. Ve eğer benim iki sentim bir şey ifade ediyorsa, doğru yapıyorsun. Senin yerinde değildim ama konu erkekler olduğunda birilerinin boktan seçimlerine maruz kaldım."

"Teşekkür ederim," dedi Kristin usulca. Başını boynumun kıvrımına soktu ve kendimi dünyanın tepesindeymişim gibi hissettim.

Dikkatlice bacaklarımı salladım ve ayaklarımı yere diktim. Kristin kalçalarımın binmişti. Ayağa kalkıp çimlerin üzerinde ilerlemeye başlarken kışını iki avuçla kavradım.

Kollarını boynuma doladı ve bacaklarını belime doladı. Kalçalarının arasındaki sıcaklığı karnımda hissettim. *Benim için ıslanmış ?*

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu, avluda uzun adımlar attıktan sonra güvertenin basamaklarını ikişer ikişer . Kollarımda kendini çok iyi hissediyordu. Bana sokulmasını seviyordum.

Göğüslerini göğsüme bastırması daha da hoşuma gitmişti. "Sana turu hiç bitirmedim." Sırıttım.

Kristin kıkırdadı. "Yürüyebilirim."

Güvertenin kapısını tekmeleyerek kapatır kapatmaz, onu sırt üstü yere yatırdım ve dudakları şişene kadar öptüm. Kristin buna kollarını ve bacaklarını bir gibi etrafıma dolayarak karşılık verdi.

Ana kattan yatak odama geçmek için hiç vakit kaybetmedim. Misafir odasına çıkıp gece çantasını daha sonra alacaktım. Sikim taş gibi sertleşmişti ve çaresizce rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Işıklarla uğraşmadan onu yatağıma yatırdım ve beline sarıldım. Atletinin ince kumaşını yukarı doğru iterken ellerimi yanlarında aşağı yukarı kaydurdum.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye homurdandım.

Çaresiz bir iniltiyle karşılık verdi ve gömleğimin eteklerini çekti. Kalçalarımın üzerine oturdum, gömleğimin boynunu tuttum ve çektim. Elleri göğsümde çılgınca dolaşıyordu. Gözlerimi kapattım ve inledim.

Kristin göğsümün ortasına bir öpücük kondurdu, sonra kocaman, masum gözlerle bana baktı.

Sikeyim. Beni. Bu bakış beni neredeyse uçurumun kenarına getiriyordu. "Will-" Ereksiyonumu onun tepesine yerleştirdiğimde nefesi kesildi.

uylukları. Gençler gibi yiyişişiyorduk ve bu harikaydı.

Elimi atletinin altından geçirdim ve göğüslerini sıktım. Onu çıplak istiyordum ve *şimdi* çıplak istiyordum.

Kristin başını yastığa gömdü ve kalçalarımın altında kıvrıldı.

Atletini çıkardım ve başının üzerinden çektim. Soluk pembe bir sütyen göğüslerini zar zor zapt ediyordu. Sütyeninin içinden bile Kristin'in meme uçları çakıllı, oynanmak için yalvarıyordu. Yüzümü onların arasına gömdüm ve göğüs kafesinden yukarı doğru öptüm, boğazının çizgisini kulağına kadar takip ettim.

Kristin sırtını dikleştirdi, bana doğru bastırırken omuzları şiltenin üzerinden kalktı. Sütyeninin kaplarını aşağı doğru çevirdim ve bir meme ucunu dişlerimin arasına aldım. Altımda kıpırdandı ve her bir his karşısında nefesi kesildi.

"Sen lanet olası ıslak bir rüyasin," diye homurdandım, meme ucunu serbest bırakıp diğerine dikkatimi verirken. Sıkımı kalçalarının tepesine doğru sürdüm ve aramızdaki ince pamuk bariyere doğru deldim.

Parmaklarımı şortunun kemerine geçirdim ve aşağı doğru itmeye çalıştım ama elleri benimkilere kilitlendi.

Gözlerinde panik vardı. "Yapamayız- yapamayız-" Çılgınca etrafına bakındı, bir kaçış yolu arıyordu.

Şortunu bıraktım ve onu rahatlattım. Kristin'i bırakmak yerine yatak başlığına yaslandım ve belime sarılması için onu kucağıma çektim.

Ellerimi kalçalarına yerleştirdim ve alnından öptüm. "Bana kaçacakmış gibi bakmana neyin sebep olduğunu söyle."

Yanakları kızarmıştı ve bunun tahrikten mi yoksa utançtan mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Elimi kalçasına götürdüm ve yumuşak tenini okşadım. Yaz bronzluğu derin ve parlaktı. "Hey, söz veriyorum-ne olursa olsun, bana söyleyebilirsin."

Göz kapaklarını indirerek bakışlarını kaçırdı. "Bu..." Parmaklarını gözlerine bastırdı. "Tanrım, bu çok utanç verici."

Ellerini çektim ve parmaklarımızı birleştirdim. "Tatlım, eğer bunu daha önce hiç yapmadıysan, sana baskı yapmayacağım-"

Kristin başını salladı. "Hayır, öyle değil. Şey.. Yani, uzun zaman oldu ve hiçbir zaman iyi olmadı... Sadece seksle ilgili heyecanı hiç anlamadım, ama düşündüğüm bu değildi..."

Saçmalamasına kıkırdadım. "Bu konuya birazdan döneceğiz." Elini sıktım. "Anlat bana."

"Doğum kontrol hapi kullanmıyorum," diye ağzından . Omuz silktim. "Prezervatifim var."

Kristin başını salladı. "Buna minnettarım ama ergen bir anne babanın çocuğu olarak prezervatif kırıldığında neler olabileceğini çok iyi biliyorum." İçini çekti ve hayal kırıklığı içinde ellerini saçlarında gezdirdi. "Özür dilerim. Ben sadece... Eğer bu gece seninle çıkacağımı bilseydim, bir randevu alıp tekrar kullanmaya başlayabilirdim. Ama olanlardan sonra, reçete yenilemeleri ve doktor randevularıyla uğraşmaktansa bırakmak daha kolaydı-"

Onu bir öpücükle susturdum ve vücudundaki gerginlik bir anda eridi. "O zaman ellerimi çoğunlukla kendime saklayacağım." Dudaklarını tekrar gagaladıktan sonra ekledim, "Ve hazır , *seksin asla o kadar da harika olmadığını* tekrar gözden geçirebiliriz." Sırıttım. "Yaşlı köpekler *çok* numara bilir."

Dudakları bir 'O' harfi oluşturdu.

Çantasını almak için yukarı koştuk, dişlerimizi yan yana fırçaladık, kapıyı kilitledik ve ışıkları söndürdük. Tüm bunları geride bıraktıktan sonra yorganın altına girdik ve birbirimize sarıldık. Sırtını göğsüme yasladı ve kolum beline sıkıca dolandı.

"Kristin," dedim usulca saçlarına doğru.

Dudaklarım alnına değecek şekilde başını geriye eğdi. "Hmm?"

"Kardeşlerin söz konusu olduğunda sahip olduğun sınırlara saygı duyacağım, ancak onlarla tanışmak istiyorum. Onlar senin için önemli, bu da onları benim için önemli yapıyor. Bunu istediğin kadar yavaş yapabiliriz. Hızını sen belirleyebilirsin."

"Teşekkür ," diye fısıldadı.

"Ama bilmen gereken bir şey daha var," dedim.

"Neymiş o?"

Alnından öptüm. "Sen benimsin."

KRISTIN

Will'in kollarında uyanmak bir cennetti. Kendimi hiç bu kadar yenilenmiş hissetmemiştim. Kanepeden başka bir yerde uyumanın muhtemelen bununla çok ilgisi vardı. Ayrıca uzun bir yol kat etti

Çocukların Hannah Jane ve Chase ile emin ellerde olduğunu biliyordum.

Seçtiğim aile, sadece bir geceliğine bile olsa omuzlarımdaki baskının bir kısmını azaltmaya kararlıydı.

Will, Morehead City'de arabamı almak için geri dönerken ağırdan aldı. Önce Mel'in apartman kompleksinin önünden geçti, dönüşü kaçırmış gibi yaptı.

Sonunda otoparka girdi ve *lanet olsun...* Eve gitmek istemiyordum.

Arabamın yanındaki gölgeli bir yerde birlikte oyalandık, yollarımızı ayırmak istemedik. Hâlâ Will'in kamyonetinin yolcu koltuğunda otururken anahtarlarımla oynuyordum. Kapı açıktı ve ayaklarım yana doğru sarkıyordu. Will dışarıda durmuş, kollarını bacaklarımın iki yanına koyarak beni hapsedmişti.

"Seni Havelock'a kadar takip edebilirim," dedi, sesinin tınısı parlak ve umut doluydu. Başparmakları uyluklarımın üzerinde tembel daireler çiziyordu. "Günü birlikte geçirebiliriz."

"Benden bıkmadın mı, ha?" Alay ettim. "Sanırım seni suçlayamam. Ben harikayım."

"Sana asla doyamayacağım," dedi şakacı bir şekilde gülümseyerek. "Ayrıca, çocukların kız kardeşlerinin geceyi seninle geçirdiğini düşünmelerine izin veremeyiz."

isimsiz bir et parçası."

"Tabii ki hayır! Senin adın Will."

"Oh, ama ben ateşli bir et parçası mıyım?"

Kıs kıs güldüm. "Yani... Evet, öylesin. Ve arkanı döndüğünde kesinlikle kışına bakacağım."

Sırıttı. "Ve düşünsene, hamağında sallanmana izin verdim."

Gülmekten kendimi alamadım.

Bana sevimli bir şekilde orantısız bir gülümseme verdi. "Zaten o yöne gitmem gerekiyor. Birlikte daha çok zaman geçiririz. Çocuklarla tanışabilirim. Eğlenceli olabilir."

"Buna bayılırım," dedim ellerimle sakallı çenesini kavrayarak. Hiçbir zaman sakallı bir kız olmamıştım ama tenime değen o sert dokuyu seviyordum. Çok erkeksiydi.

Will bilmiş bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sanki bir *ama* geliyor gibi hissediyorum." "Ama biraz zamana ihtiyacım var," dedim tereddütle duraksayarak.

Will'le her şey mükemmeldi ve bu ihtiyatlı tavrımı onunla birlikte olmak istemediğim şeklinde yanlış anlamasını istemiyordum.

"Daha önce çocukların yanına hiç kimseyi getirmemiştim. Onları bu fikre ısındırmam gerekiyor. *Bu* her neyse, onlara olan bağlılığımın azalacağını düşünmelerini istemiyorum. Onlar benim önceliğim. Öyle olmak zorundalar. Her zaman."

Geri çekilmesini bekledim. Çünkü dürüst olmak gerekirse, kaçsaydı onu suçlamazdım. Kimse kendisine ikinci planda kalacağını söylemesini istemez.

Will yine de kaçmadı. Onun yerine eğildi, yanaklarımı okşadı ve beni öptü.

"Burada tartışma yok," dedi dudaklarımı gagalayarak. "Sen onlar için oradasın, ben de senin için buradayım. Ve hepiniz bu konuda rahat olduğunuzda, ben, sen ve onlar bir *biz* olacağız. Çünkü sonsuza kadar mesafemi korumayı planlamıyorum."

Geri çekildi ama ellerini bedenimden çekmedi. Will ellerini belimde gezdirip parmaklarını kaburgalarımın dolaştırırken, dün gece hissettiğim kıvılcımlar hâlâ alev alev yanıyordu.

Gözlerim kapandı ve başparmakları göğüslerimin üzerinde gezinirken inledim. *Her yerime* dokunmasını istiyordum. Eğer devam etseydi, göğüs uçlarım delip geçecekti.

"Peki, seni bir daha ne zaman görebilirim?" diye sordu. "İtiraf etmeliyim ki Kris, iki hafta daha handa bir oda ayırtmak istiyorum."

"Seni iş dışında, bunu yapabileceğim bir yerde görmeyi tercih ederim," dedim ve onu bir öpücük daha için kendime çektim.

Dudaklarında hâlâ hafif bir pastırma ve krep şurubu tadı vardı. Dili ağzımın içine kayarak beni içine çekti ve bağı derinleştirdi. Kalçalarımı kavradı ve beni koltuğun kenarına çekti. Elleri dizlerimin arkasını kavradı ve bacaklarımı kaldırıp beline doladı.

Kıkırdayarak öpüşmeyi kestim. "Eğer , bu otoparkta tamamen uygunsuz bir şey yapmak zorunda kalacağım. O zaman Mel taşınmak zorunda kalacak."

"O zaman seni nesneleştirebilirim."

Kahkahamı bastırarak göğsüne vurdum. "William Solomon, ben bir *hanımefendiyim*."

Beni bir öpücükle daha susturmadan önce sırtıttı. Dudaklarını kulağıma yaklaştırıp fısıldadığında tüylerim diken diken oldu: "Soruma hiç cevap vermedin Kristin. Seni bir daha ne zaman görebilirim?"

Ses tonundaki ani sertlik omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Sesindeki derin törpü ile tenimde iğne ucu kadar ısı parladı.

Sikeyim. Will telefon rehberini okuyabilir ve o sesle beni orgazma ulaştırabilir.

"Pazartesi gecesi için planın var mı?" Sonunda sordum.

Arkasına yaslandı ve gülümsedi. "Günüşiği, benim hiç planım olmaz."

Dudaklarını öptüm ve kamyonetinden aşağı atladım. Sandaletlerim kaldırıma çarptı ve üzerimde ne kadar yükseldiğini görüp güldüm.

"Poker gecesi için bir artı bir getirip getiremeyeceğimi kontrol edeceğim. Ama pazartesi?"

"Pazartesi," diye onayladı ve başımın üstüne bir öpücük bıraktı.

Arabama kadar el ele yürüdük, sonra arabamın kapısında yirmi dakika daha oyalandık. Sonunda vedalaşmadan önce Will, bu akşam saat dokuza kadar onu aramazsam beni arayacağı konusunda uyardı.

Plan yapan ve hiçbir şeyi havada bırakmayan biriyle birlikte olmanın rahatlığını yaşadım.

Hayır, *ne yapmak istiyorsun?*

Hayır, *bir ara mesaj atarım*.

Will bana tam olarak ne zaman söyledi.

o.

Havelock'a geri dönerken kalçalarımı birbirine kenetledim. *Gerçekten* sevişmem gerekiyordu. Zihnimdeki yapılacaklar listesini gözden geçirirken öncelik sıralaması yapmaya başladım:

Poker kulübüne mesaj at.

Bir doktor randevusu ayarlayın.

Çocuklarla konuşun.

Bu son madde beni jinekoloğun paslanmaz çelikten ördek gagası işkence aletinden daha fazla gerdi.

Aşırıya kaçmaya çalışmıyordum ve zor olmaya da  alışmıyordum. Kuşkusuz, ergen bir anne babanın çocuğu olmak beni aşırı temkinli yapmıştı. Ama sadece şimdi hamile kalmak istemiyor değildim; *hiçbir zaman* hamile kalmak istemiyordum.

Bu, Will'le tartışmak için can atmadığım bir konuydu.

Ne zaman  ocuk sahibi olmak istemediğimi söylesem, aldığım yanıt hep "Daha gen sin. Fikrini değiştirirsin" ya da "doğru adamla taņıřtıėında bir aile isteyeceksin".

Bir kez olsun kimse kararımı ciddiye almadı.

Yaş farkımızla oyalanmaya çalışmıyordum ama Will benden büyüktü.  ocuk istememesine imkân yoktu. Kardeşlerimden bahsettiğimde gözlerinde tulumlar ve şişeler parlıyordu.

Onunla oturup konuda açık konuşmam gerektiğini biliyordum ama böyle bir konuyu açmak için doğru zaman ne zamandı? "Bebek muhabbeti" tam olarak ilk buluşma malzemesi değildi. D r stl kle onu korkutmak arasında ince bir çizgi vardı.

Karavan parkına girdiğimde Chase'in kamyonetini evimin önüne park etmiş buldum. Hannah Jane bana daha önce mesaj atmış ve dört çocuğu da eve getireceğini söylemişti.

Bir süre arabamda bekledim, huzurun kalan son saniyelerinin tadını çıkardım. Sonra keskin bir nefesle telefonumu çıkardım ve poker kulübüne mesaj attım.

KRISTIN

Sanırım bir oylama yapmam gerekebilir.

Grup mesajı patlaması anında gerçekleşti.

HANNAH JANE

BU OLUYOR! HERKES SAKIN OLSUN! O.M.G! BU OLUYOR!

STEVE

Biz sakiniz. sensin, H.J.

MELISSA

BİZ SAKIN DEĞİLİZ. Kris, sizi otoparkta öpüşürken gördüm. Sanırım işler iyi gitti?

MADDIE

LANET OLSUN! YAKALA ONU, KRIS!

LUCA

Bekle. Kim bu adam?

ISAAC

Luca'nın dediği gibi.

MADDIE

Eğer Isaac ile Beaufort'ta 36 saatten fazla zaman geçirirseniz, onunla tanışabilirsiniz.

HANNAH JANE

Maddie'nin dediği gibi.

CHASE

Evlilik tartışmalarınızı grup metninden uzak tutabilir misiniz? Bu çok garip.

KRISTIN

ARTIK OY VEREBİLİR MİSİNİZ?

ERICA

Steve ve ben evet diyoruz! Senin adına çok mutluyum, K!

STEVE

Bana oy veremezsin, kadın! Ya onu sevmezsem?

ERICA

Kristin ondan hoşlanıyor. Ya evet oyu verirsin ya da kanepede .

CHASE

Kahretsin, ben de Erica'nın iyi biri olduğunu sanıyordum. Oyum evet.

STEVE

Güven bana, dostum. Çok korkutucu biri.

ERICA

Dil.

MADDIE

Luca ve ben bir evetçiyiz!

HANNAH JANE

Isaac'ten önce ben söyleyeceğim. EVET, HANIMEFENDİ!

ISAAC

İşte benim kızım.

KRISTIN

Bee? Mel mi?

BRIDGET

Mel'in evindeyim ama elleri dolu. İkimiz de evet diyoruz! Senin adına çok mutluyum, K!

LUCA

Görünüşe göre daha büyük bir poker masası almalıyım.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda Chase'in kapımın önünde durduğunu gördüm. Kollarını kavuşturmuş, yüzünde bir sırıtış vardı. Arabanın önünü kestim ve yanımdaki koltuktan gece çantamı alarak dışarı çıktım.

"İyi dinlenmiş görünüyorsun," dedi ve üç ahşap basamaktan bana doğru yürürken kapıyı arkasından kapattı. "İyi vakit geçirdin mi?"

Elimi tekrar saçlarımın arasından geçirdim ve başımı salladım. "Tam da ihtiyacım olan şeydi."

İhtiyacım olan her şey ve daha fazlası.

Kestirmeye ihtiyacım olduğuna dair alaycı bir yorum yapmışım ve Will de bunu yerine getirmişti. Bir sürü güle ve abartılı randevulara ihtiyacım yoktu.

dinleyecek birine ihtiyacı vardı. Yükünü hafifletecek birine.

Chase telefonunu bir elinde tutuyor ve açık avucuna vuruyordu. "Demek onu poker gecesine getiriyorsun, ha?"

Yanaklarım ateşle doldu ve dudağımı ısırdım. "Sanırım öyle. Yani, gelmek isteyip istemediğine bakacağım."

Çocukların duyamayacağı bir yerde olduğumdan emin olmak için Chase'in omzunun üzerinden baktım.

"Sadece iki haftadan biraz fazla oldu," dedim. "Sence bu biraz hızlı mı ilerliyor?"

Chase ellerini ceplerine soktu ve omuz silkti. "Muhtemelen bunu sormak için yanlış adamım."

Uzandım ve kolunu nazıkçe sıktım. "Son poker gecesinde gördüklerim ya da görmediklerim hakkında konuşmak ister misin?"

Yüzü taş kesilmişti, Chase için nadir görülen bir bakıştı bu. Genelde eğlenceli olan oydu, Steve ise korkutucu olan.

Boğazını temizledi. "Bee ve ben uzun zamandır arkadaşız Kris. Gördüğün şey bir şey değildi."

"Kyle bara geldiğinde hepimiz hazırlıksız yakalandık. Nasıl hissettiğinizi hayal bile edemiyorum."

"Hiçbir şey hissetmiyorum," diye kestirip attı. Sözlerinde tehlikeli bir zehir vardı. Sevdiği her şey elinden alınmış birinin sesiydi bu.

Tek gözlü evimin tabanındaki oluklu sac süpürgeliğin arkasında bir şey hışırdayınca ikimiz de sessizliğe gömüldük. Chase ve Steve yıllardır başımın etini yiyor, oraya tuğla döşemelerine izin vermem için yalvarıyorlardı. Bunun için param yoktu ve inatçıydım. Bu yüzden cevabım "hayır" olmaya devam etti.

Tırmalama devam etti.

Telaşla Chase'e döndüm. "Ne olduğunu düşünüyorsun?"

Basamaktan atladı ve bana geri çekilmemi işaret etti. "Rakun ya da onun gibi bir şey olabilir. Gündüz vakti dışarıdaysa kuduz olabilir."

"Neler oluyor?" Logan kapıda belirerek sordu. Çocukların geri kalanı onun arkasına yığıldı. Zoey kıpırdanarak grubun önüne doğru ilerledi.

"Sanırım evin altında sıkışmış bir şey var," dedim. "Keseli sıçan olabilir," dedi Hunter.

Kylie, "Sincaplar olabilir," diye araya girdi.

Chase koşarak kamyonetine gitti ve alet çantasından bir çift iş eldiveni ile bir el feneri aldı.

Eve yaklaşırken "Geri çekilmek isteyebilirsiniz," diye uyardı.

Çocuklarla birlikte merdivenleri koşarak çıktım. Pek çok şeyle başa çıkabilirdim ama psikopat bir sincap sürüsünden ya da sinirli bir rakundan kuduz kapmaya hiç niyetim yoktu.

Chase toprakta diz çökmüş, el fenerini sacın dikiş yerlerinde gezdiriyordu. Kaçınılmaz olarak kırdığı her şeyi tamir edeceğine söz verdikten sonra iş eldivenlerini giydi ve çivileri tek tek söktü.

Acınası bir çılgılık gerginliği bozdu.

Chase metal parçasını bir kenara fırlattı ve ışığı evin altına tuttu. Kaşları havaya kalktı. "Bu bir köpek," diye seslendi.

"Çocuklar-" Kendimi . Faydası olmadı. Çocuklar 'köpek' kelimesini duydular ve beni neredeyse bir krep gibi dümdüz ederek evden dışarı fırladılar.

Chase parmağıyla hızlı bir hareket yaparak Logan'a yardım etmesini işaret etti. El fenerini bıraktı ve ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerek evin altına doğru sürünmeye başladı.

"Hadi dostum, sana zarar vermeyeceğim," diye Chase yaklaşırken. "Logan, biraz daha yaklaşabilir misin?"

Tırnaklarımı yedim ve irkildim. "Lütfen dikkatli olun! Aşağıda muhtemelen yılanlar ve örümcekler vardır!"

Chase kıpırdanarak dışarı çıkmadan önce gergin bir sessizlik anı geçti.

"Geri !" Hunter, Zoey ve Kylie'yi merdivenlerden yukarı ittim. Chase'in her yerinde karadullar ve kırkayaklarla çıktığını hayal ettim. İçimden hortumu açıp onu önceden ıslatmak geldi.

Kucağında cılız bir Alman kurduyla evin altından sürünerek çıktı. Acınası bir şekilde ciyaklıyordu. Keçeleşmiş kürkünün altındaki her bir kaburgayı sayabilirdim. Sarkık yavru kulakları ve vücuduna göre çok büyük patileriyle birkaç aylıktan daha büyük olamazdı.

"Zavallı şey!" Kylie daha yakından bakmak için merdivenlerden aşağı koştu.

"Dikkat et, Ky!" Tersledim. "Chase'in eldivenleri var. Senin yok!"

"Bizimle kalabilir mi?" Hunter daha ayağını kaldırmadan sordu.

Basamaktan.

Yüreğim ağzıma geldi.

"Evet!" Zoey ciyakladı. "O kalabilir mi, Krissy? *Lütfen?*"

İçimi çektim. "Çocuklar, bir köpek çok *büyük* bir sorumluluktur." *Ve çok para.*

"Bunu yapabiliriz!" Hunter yalvararak söyledi. "Onu gezdirebilir, besleyebilir ve onunla oynayabiliriz."

"Ve benimle uyuyabilir!" Zoey cıvıldadı.

Çocuklar Chase'in etrafını sarmış, uyuz köpeğe tüm sevgilerini ve ilgilerini gösteriyorlardı.

"Hadi çocuklar, sakın olun," diye homurdandım bıkkınlıkla. "O şeyi biraz rahat bırakın. Muhtemelen korkmuştur."

Chase'in gözleri benimkilerle buluştu. Başımı salladım. Eğer başka bir canlıya bakmak zorunda olsaydım, evin altında saklanan ben olurum.

Chase çocuklara hitaben, "Buna ne dersiniz?" dedi. "Bu küçük adam-" Chase durakladı ve köpeğin arka ayaklarının arasına baktı. "Üzgünüm, bu *kızın* muhtemelen veterinerine gitmesi gerekiyor. Sağlık raporu aldıktan sonra onu eve götüreceğim. Hepiniz gelip onu şımartabilirsiniz. Ve belki görevde olduğum günlerde buraya getirip , böylece yalnız kalmaz."

Çocukların başlarının üzerinden bana baktı ve bunun sorun olup olmadığından emin oldu.

Başımı salladım ve "Teşekkür " dedim.

"Ona isim verebilir miyiz?" Zoey bir aşağı bir yukarı zıplayarak bağırdı. *Hannah Jane bu sabah ona ne kadar şeker vermişti?*

Chase omuz silkti.

"Elbette." "Moon!" Zoey

ciyakladı.

Logan köpeği kulaklarının arkasından kaşırken, "Bir köpek için aptalca bir isim," diye mırıldandı.

"Hayır!" Zoey suratını astı. "Bu bir ay!"

Köpeğin arka bacağını işaret etti; siyah ve kahverengi beneklerin arasında daha açık renkli bir kürk çizgisi dalgalanıyordu.

Chase yere baktı ve kıkırdadı. "Şuna bakar mısın?" "Luna," dedi

Kylie eliyle köpeğin sırtını okşayarak. "Bu daha güzel."

"Luna'yı severim," diye onayladı Hunter.

"Ya zaten bir adı varsa?" Logan kırptı.

"Uzun zamandır yalnızmış gibi görünüyor," dedi ve köpeğin gözlerinin içine baktı. "Ne düşünüyorsun? Luna ismini beğendin mi?"

Luna miyavladı ve Chase'in yanağına uzun, salyalı bir yalama verdi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi sırtarak. "Hunter, kamyonetimin kapısını açabilir misin? Kylie, arkada bir battaniye var. Onu alıp koltuğun üzerine serer misin? Luna'nın ben Beaufort'a dönene kadar onu tutamaması ihtimaline karşı."

Çocuklar hemen harekete geçti.

Kylie ve Hunter kamyonun ön koltuğunu hazırlarken Logan, Luna ve Chase ile birlikte bekledi.

Zoey yanımdan hızla geçip eve koştu. Birkaç saniye sonra elinde daha iyi günler görmüş doldurulmuş bir ördekle döndü. Chase'e doğru koştu ve onu havaya kaldırdı.

"Bu Luna için. Tavşanım uyumama yardım ediyor. Luna yeni bir yerde uyuyacaksa, birlikte uyuyacak bir şey isteyebilir."

Aman . Eridim.

Chase kaşlarını kaldırdı. "Emin misin, Ayı Zoey? Luna iyi olacak. Ördeğinizi almak istemiyorum."

Başını kararlılıkla salladı ve ördeği Luna'ya doğru kaldırdı. "Onun adı Quackers."

Luna pelüş hayvanı kokladı, sonra ağzını kocaman açtı. Bir an için köpek o küçük ördeği bütün olarak yutacakmış gibi göründü. Zoey'nin çığlıklarına hazırlandım.

Neyse ki korku hiç gelmedi. Bunun yerine Luna, Zoey'nin elindeki Quackers'ı nazikçe kemirdi ve patilerinin arasına aldı.

Zoey bir aşağı bir yukarı zıplayıp alkışladı. "Şimdi iyi uyuyacak!"

Çocuklar Chase ve Luna ile vedalaştılar ve ben de onları eve gönderdim. Cumartesi günleri nadiren izinli oluyordum ve herkesin halletmesi gereken işlerle dolu bir listem vardı.

Chase Luna'yı dikkatlice kamyonetinin yolcu koltuğuna yerleştirdi. İkimiz de tereddütle ona baktık, tatlı şeyin korkup kaçmasını bekliyorduk. Ama kaçmadı.

Luna koltuğa kıvrıldı ve dikkatini Quackers'a verdi. Yüzümü buruşturdum. "Üzgünüm sen bununla uğraşmak zorundasın, Chase.

Ciddiyim, sırf çocuklarım yüzünden bir köpek almak zorunda hissetmeyin kendinizi."

Chase Luna'nın başını okşadı, gözlerinde şefkat vardı. "Hayır, üzülme. Evde benimle birlikte başka birinin olması güzel olabilir. Onun bir sahibi olmamasını ummam kötü mü?"

Yumuşakça gülümsedim ve Luna'nın elimi yalamasına izin verdim. "Çok tatlı bir kız. Evin altında öylece saklandığına inanamıyorum."

Chase, "Muhtemelen sadece biraz yemeğe ve sevgiye ihtiyacı vardır," dedi. Başımı salladım. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

KRISTIN

B *rokoli.* Zoey gözlü onu baş düşman şüpheyle olarak
Eğer Çiçeklerin tabağın her tarafına yayılmasını ve
tavuğunu kirletmesini bekliyordu. Hangi baharatları ya da nasıl
pişirdiğimin bir önemi yoktu. O nefret ederdi. Zoey'nin tavuğa karşı
tam bir tiksintisi vardı.

yeşil renk-sebzeler, giysiler, hatta M&M'ler.

Tadının diğer renkler kadar güzel olmadığına ikna olmuştu.

Beşimiz dört kişilik mutfak masamızın etrafında tıkış tıkış oturmuş,
akşam yemeğine dalmıştık.

Tavuğu fırından çıkarırken Chase bana Luna'nın fotoğrafını
gönderdi. Boynunda kırmızı bir bandana, ağzında ördek Quackers ve
temiz bir sağlık raporu vardı.

Veteriner, Chase'e biraz kilo almasına yardımcı olmak için özel bir
köpek maması vermişti. Mikroçip olmadığını ve kayıp köpek ihbarı
olmadığını kontrol ettikten sonra kızını eve getirdi.

Çocuklar bu iyi haber üzerine çılgına döndüler ve Chase'i ziyaret
etmek için yalvarmaya başladılar bile.

Mutluluk kesinlikle kolay elde edilen bir şey değildi. Ama son
zamanlarda fazlasıyla geliyordu. Ben, kendi adıma, hediye atın ağzına
bakmayacaktım. Özellikle de Will söz konusu olduğunda.

O adam beni gülümsetti ve burada bile değildi.

Boğazımı temizledim ve çatalımı bir parça brokoliye sapladım.

"Ee," dedim, çocukların dikkatini çekene kadar bekledim. "Yarın çalışmak zorundayım. Sabah tek başınıza olacaksınız. Lo ve Ky sorumlu. Bayan Erica, Aly uykusundan uyandıktan sonra gelecek. Ben eve gelene kadar burada kalacak."

Cumartesi gününü boş geçirebilmemin tek yolu Pazar günü fazla mesai söz vermemdi. Yoğun sezonun son hafta sonlarından biriydi. İşçi Bayramı çoktan geçmişti. Yine de sıcak hava hâlâ devam ediyordu ve bu da turistleri daha az kalabalık hafta sonu kaçamakları için sahile çekiyordu.

Sıcak havayla aşk-nefret ilişkim vardı.

Bir yandan da turist demektir. Bundan nefret ederdim. Diğer yandan, turistler temizlenecek daha fazla oda demektir. Daha fazla oda, daha fazla saat demektir. Daha fazla saat de daha fazla maaş demektir. Buna bayılırdım.

Elbette yorucuydu ama banka hesabım buna bağlıydı. Kışın zayıf aylarını atlatmak çok zordu. Haftada kırk saat çalışarak zar zor geçiniyordum.

"Pazartesi ne olacak?" Logan patates püresi ısırmaları arasında sordu. "Poker gecesine gidiyor musun?"

Çatalım tabağımla ağzımın arasında donup kaldım. *Ya şimdi ya da asla.* "Sizinle Pazartesi hakkında konuşmak istiyordum."

"Sonunda poker gecesine gelebilecek miyiz?" Kylie, Maddie ve Luca'nın evine gitme düşüncesiyle başı dönmüş bir halde sordu.

Ağzıma bir lokma attım ve çatalımı ona doğrulttum. "Hayır." Yutkundum ve ekledim: "Sadece yetişkinler. Ayrıca, oy almanız gerekiyor."

Kylie gözlerini devirdi, ben de ona muzaffer bir sırıtış fırlattım. "Peki, pazartesi ne olacak?" Logan sordu.

Bir yudum su içtim ve sinirlerimi yatıştırdım. Bilinmeyen bir bölgedeydim. "Pazartesi günü poker gecesinden sonra bir arkadaşımın uğramasını düşünüyordum."

Dört çift göz tabaklarından kalktı ve beni sandalyeme sabitledi.

"Sizin için de uygunsa," diye ekledim çabucak, ses tonumu kayıtsız tutmaya dikkat ederek.

Logan'ın çatalı bir takırtıyla tabağa çarptı. O ve Kylie bana dikkatle baktılar. Yaşları o kadar yakındı ki onlara sık sık ikiz gözüyle bakardım.

Hunter bir şey söyleyen ilk kişi oldu. "Kim?"

"Arkadaşım Will." Sesimin bu kadar düzgün olmasından gurur duyuyordum. Henüz onlara kız arkadaş haberini vermeye hazır değildim.

Ben onun kız arkadaşı mıydım? Will kız arkadaşı olmak için çok mu yaşlıydı? O etiketin bir yaş sınırı olmalıydı.

Kylie kaşlarını kaldırdı. "Arkadaş mı?"

Gözlerimi önce Kylie'ye, sonra Zoey'ye, sonra da tekrar Kylie'ye diktim. O da ipucunu aldı ve sessizce yemeye devam etti.

"Chase'in evine gittiğimizde birlikte olduğun kişi bu muydu?" Hunter sordu.

"Evet," dedim sakince. "Bunu ama Maddie, Hannah ve diğer kızlar bana bir gece sürprizi yaptılar."

Çocuklara bunu söylemenin en iyi yolu buydu, değil mi?

Bu açıklamaları yaparken Will'in yanımda olmasını, elimi tutmasını dilemekten kendimi alamıyordum.

Bu da çıktı?

"Poker kulübünün bir parçası falan mı?" Hunter ağzı dolu bir şekilde sordu. "Herkesi tanıdığımızı sanıyordum."

Ona daha küçük ısırmalar almasını ve bir hayvan gibi yemeyi bırakmasını söyleyen bir bakış attım. Tavuktan küçük bir ısırık aldım ve ağzıma attım. "Onunla işte tanıştım. Birlikte biraz zaman geçirdik ve o da sizinle tanışmak istiyor."

Logan'ın burun delikleri açıldı. Bunun onu ele verdiğini erkenden öğrenmiştim. Sessiz, soğukkanlı bir tipti, ama burnundaki o küçük esneme bana kızgın olduğunu söylüyordu.

"Gece kalacak mı?" Logan sordu.

"Hayır," diye kestirip attım. "New Bern'de yaşıyor ve poker gecesinden eve dönerken birkaç dakikalığına uğrayacaktı." Sinirlerimin alevlenmesini bastırmak için bir yudum su içtim. "Ama *sadece* sizin için sorun olmazsa."

"Geç saate kadar kalabilir miyiz?" Zoey sordu.

"Birazcık. Will uğrayana kadar, sonra da yatağa."

Hunter tabağını lavaboya koymak için ayağa kalkarken, "Bana uyar," dedi.

"Hediye getirecek mi?" Zoey sordu.

Güldüm ve masayı toplamaya başladım. "Muhtemelen hayır, Zo."

Minik omuzlarını silktili, sonra tabağını lavaboya götürmek için parmak uçlarına kalktı. "Onunla tanışmak istiyorum."

İki küçük çocuk aceleyle odalarına gitti ve Kylie ile Logan'ı masada bıraktı.

"Peki ya siz ikiniz?" Ben sordum. "Öyle ya da böyle güçlü bir fikriniz var mı?"

Kylie koridora baktı ve Hunter ile Zoey'nin duyamayacağı bir yere gelene kadar konuşmak için bekledi. "Gerçekten çıkıyor musunuz? Bayan Hannah'nın Chase'le bu konuda konuştuğunu duydum."

Böyle olacağını tahmin etmiştim. Logan ve Kylie neredeyse birer yetişkindi ve göründüklerinden çok daha anlayışlıydılar.

"Birkaç kişiyle çıkmam sizi üzer mi?" Lavaboyu sabunlu suyla doldururken sordum. Omzumun üzerinden baktım. "Dürüst olabilirsiniz." Kylie hâlâ yemeğini karıştırıyordu, ben de kardeşime baktım. "Logan?"

Suratını asarak lavaboya gitti ve tabağını yığına ekledi. "Her neyse." Ve bu heyecan verici güven oylamasıyla koridorda Hunter'la paylaştığı odaya doğru yığıldı.

Kylie usulca, "Bu konuyu Lo'yla sonra konuşurum," dedi. Son bulaşıkları da lavaboya götürürken zayıf bir gülümseme sundu. "Gerçekten onunla çıktın mı? Bilirsin, bir gecede falan?"

Normal kız kardeşler erkekler, randevular, ilk öpücükler ve seks gibi şeyler hakkında konuşabiliyorlardı. Ama biz normal değildik. Kylie ve benim aramdaki çizgi bulanıktı. Ben onun sadece kız kardeşi değildim. Onun vasisiydim.

"Ben yaptım."

Poposunu mutfak tezgahına yasladı ve kollarını kavuşturdu. "Yani... birlikte mi yattınız?"

Nemli bulaşık havlusunu alıp ellerimi kurulamadan önce durakladım. "Eğer *birlikte* uyumaktan kastın aynı yatakta uyumaksa, o zaman evet."

"Sen... mı?"

Gülüp geçtim ve başımı salladım. "Hayır, Ky. Bu bizim ilk randevumuzdu."

"Ama *bunu* daha önce de yaptınız. Değil mi?"

Kollarımı kavuşturdum ve sııttım. "Sana seks konuşmasını yapan bendim. Hatırladın mı?"

"Ama eninde sonunda onunla yatacaksın," dedi.

İçimi çektim. "Ky, bunun nereye bilmiyorum. Will tatlı ve nazik biri ve onun için deli oluyorum. Ama aynı zamanda çok çalışıyorum ve evde de çok işimiz var. Bu konuda ona karşı açık oldum. Benim önceliğimin siz olduğunuzu biliyor."

"O mu..." Sesi . Ailelerimizle olanlar hakkında konuşmazdık. Asla.

Başımı salladım. "Evet. Ona söyledim."

Kylie'nin kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Ve hâlâ seni istiyor... ve bizi?" Sesinde belirgin bir titreme vardı. Ağzının kenarları titriyordu.

"Ky-" Bulaşık havlusunu bıraktım ve onu kucakladım. "İstenmiyor ya da sevilmiyor değilsin. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Kylie bana sarılırken burnunu çekti. Saçlarının arkasını okşadım ve onu sıkıca kavradım. "O iyi mi?" diye fısıldadı.

Gülmekten kendimi alamadım. "Steve ve Chase'in öyle olmayan biriyle çıkmama izin vereceklerini mi sanıyorsun?"

Gözlerinin altını sildi. "Sanırım haklısın."

"Onun geçmişini araştırdılar, tatlım. Will iyi bir adam."

Bu onu gülümsetti. Kylie güldü, "Steve'in randevunuzda sizi takip etmemesine şaşırdım."

Koridora baktım. İki yatak odasının da kapısı kapalıydı. Dikkatlice bir mısır gevreği kutusu çıkardım. Boştu ama çocuklar bunu bilmiyordu çünkü nefret ettikleri bir markaydı. Bu kasıtlı olabilir de olmayabilir de. Kutuyu açtım ve bir paket çikolata kaplı kraker çıkardım.

Kylie'nin gözleri büyüdü. "Bunları ne zaman aldın?"

Parmağımı dudaklarıma götürdüm. "Gizli zula." Onu işaret ederek, "Ve ispiyoncular dikiş yer." dedim.

Kanepeye ve çantayı açtık.

"Yani," diye başladı Kylie. "Senin... *Will* Pazartesi akşamı gelip bizimle tanışmak istiyor mu?"

Başımı salladım. "Aslında seninle tanışmayı çok istiyor. Ama sana söz veriyorum, bu sadece bir uğrayıp çıkma. Will uzun süre kalmayacak ve burada uyumayacak. Bunu sizin üzerinize yıkmayacağım."

Sade oturma odasına bakarak iç geçirdim. Çocuklar onunla rahat etse bile Will'in kalmasına asla izin veremezdim. Hiç oda yoktu. Lanet olası bir yatağım bile yoktu.

, "O uzun boylu. Bacakları kanepenin ucundan sarkar."

Canlandı. "Bu sefer bir resmin var mı? Onun hakkında son konuştuğumuzda handa sadece bir misafir olduğunu söylemiştin."

Arka cebimden telefonumu çıkardım ve Will'le birlikte çektiğimiz fotoğrafı .

Bu sabah erkenden beni boynuma kondurduğu öpücükler ve bir fincan kahveyle uyandırdı. Taş istinat duvarının Neuse Nehri'ne döküldüğü bahçesinin kenarına kadar el ele yürüdük.

Ben üzerinde siyah harflerle "*Kapatıp tekrar açmayı denedin mi?*" yazan kupadan yudumlarken o arkamda duvarın kenarına oturmuş, kollarını bana dolamıştı. Bardağı bir kenara bırakıp göğsüne yaslandım ve bir fotoğraf çektim.

Telefonumu uzattım ve Kylie'nin Will'le birlikte çektiğimiz fotoğrafa bakmasına izin verdim. Kylie ekranı incelerken sıırttı.

"Ne düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Seni daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim." Telefonumu geri verdi. "Her şey boka sarmadan önce bile."

Konuşmasını düzeltme zahmetine girmedim.

Ekranı kaydırarak Will'in başka bir fotoğrafına geldim. Mutfağında ocağın başında durmuş, krep çeviriyordu.

Kylie daha iyi görebilmek için başını eğerek, "Vay canına," dedi. "*Çok* uzunmuş." Tırnaklarını çiğniyordu; benden öğrendiği kötü bir alışkanlıktı bu. Kylie sessiz bir sesle, "Güçlü görünüyor. Sanki bizi burada güvende tutabilirmiş gibi."

Onun kollarına sarılmış olarak uyandığım anı hatırlayınca gülümsedim. Onunla kendimi güvende hissettim. Sanki nefes alabiliyormuşum gibi. Gözlerimi kapatabilir ve Will orada olduğu için her şeyin yoluna gireceğini bilirdim. Yine de Kylie'nin korunmaya ihtiyacımız olduğu konusundaki ısrarı endişe vericiydi. Onu Steve ve Chase'le yaptığım konuşmalardan uzak tutmaya çalıştım ama eskisinden daha fazla şeylerin farkındaydı.

"Sanırım onunla tanışmak istiyorum," dedi sessizce, parmaklarının arasına sıkıştırdığı yenmemiş çubuk krakere bakarak. "Evde bir erkek olması güzel olabilir..."

Ben cevap veremedim Will'in adı ekranda parladı. Zaman benden uzaklaşmıştı ve saat dokuza yaklaşıyordu.

Telefonu kapatarak, "Ky, Will ve ben sadece orada burada buluşuyoruz. O kadar ciddi bir şey değil ve bize taşınma ihtimali de sıfır."

Hayal kırıklığına uğrayan Kylie, ev ödevi yapması gerektiğine dair bir bahane uydurdu ve yatak odasına çekildi. *Bir genç kız Cumartesi gecesi gönüllü olarak ödev mi yapıyor? sanmıyorum.*

Will'in adını tuşladım ve iş üniformamı temiz kıyafet sepetinden çıkarırken telefonumu omzumla kulağımın arasına sıkıştırdım.

İkinci zil sesinde telefonu açtı. "Hey, Günışığı," dedi Will. "Günün nasıl geçti?"

Sabah işe gitmek için eşyalarımı hazırlarken gülümsedim ve ona Chase'in bu sabah Luna'yı kazara kurtarma macerasını anlattım.

"Bir köpek almalısın. Eminim çocuklar bir köpeğe bayılır." Kıkırdadı.

Gözlerimi devirdim. "Bir köpek için ne yerim ne de zamanım var. Veteriner faturaları ve köpek maması da pahalı."

Kararsız bir şeyler mırıldandı. Banyonun ışığını kapattım ve battaniyelerimi ve yastığımı çıkarıp kanepeyi ergonomik açıdan sorgulanabilir bir uyku için hazırladım.

"Üzerime mi çökeceksin?" Will sordu. Telefonun onun tarafındaki ucundan çarşafların hışırtısını duydum.

En sevdiğim yıpranmış yorganımın altına girerken gözlerimi kapattım. "İhtiyacım var. Yarın uzun bir gün olacak." Homurdandığı *mhmm*'nin sıcaklığı rahatlatıcıydı. Bütün gece onun konuşmasını dinleyebilirdim. Topak topak yastığımı boynumun altında kaydurdum ve telefonumu şarja taktım. "Pazartesi hakkında. Hâlâ boş musun?"

"Senin için, her zaman."

Kendime engel olamadım. Dudağımı ısırdım ve kız gibi bir kıkırdamayı bastırdım. "Will..."

"Devam et," diye alay etti. "Bana çıkma teklif et."

"Biliyor musun, boş ver," dedim onu taciz ederek. "Sözümü geri alıyorum."

"Kris-" Uykulu kahkahasını duydum ve onu yatakta sırtüstü yatarken hayal ettim. "Elimden gelenin en iyisini , söz veriyorum. Seni bir daha ne zaman görebilirim?"

"Her pazartesi bir grup poker oynamak için bir araya geliriz. Oldukça gösterişsizdir. Pizza sipariş ediyoruz. İçki de var. Kumardan çok takılmak için."

"Bana sadece ne zaman ve nerede olduğunu söyle."

"Adresi sana mesaj atarım. Ama düşünüyordum da..." Derin bir nefes aldım. "Belki daha sonra birkaç dakikalığına bana uğrayabilirsin... Çocuklara senden biraz bahsettim ve çoğunlukla seninle tanışmak istiyorlar."

"Çoğunlukla mı?"

"Dörtte üç fena değil. Logan'ın sana ısınması biraz zaman alabilir."

"Logan. On yedi yaşında, video oyunlarına düşkün, somurtkan ve arada sırada futbol maçına çıkan biri," dedi ve bu sabah ona anlattıklarımı tekrarladı.

Kahvaltı için oturduğumuzda bana tüm çocuklar hakkında sorular sordu. Sevdikleri ve sevmedikleri şeyleri. En sevdikleri yemekleri ve televizyonda ne izlediklerini.

Tüylerim diken diken kırılmışyukarı üzerinde benim cilt ne zaman o her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlattı. Will dinledi. Hatırladı. Önemsedi. "." Neşeli görünmeye çalıştım, ama doğruyu söylemek gerekirse Logan'ın Will'e yaklaşmayacağından endişeleniyordu.

"Tırnaklarını yediğini görebiliyorum," diye azarladı. "Onlarla tanışmam konusunda endişelenme. İlk seferinde her şeyin güllük gülistanlık olmasını beklemiyorum." Will iyi huylu bir şekilde kıkırdadı. "Seni kazanmak hiç de kolay olmadı. Onlardan da daha azını beklemezdim."

"ŞEYTANDAN BAHSET!" Maddie koltuktan fırlarken ciyakladı. "Dökül! Büyük randevunuzun detaylarına ihtiyacımız var!"

Melissa ve ben birlikte içeri girdik. Beni poker gecesine bırakmıştı, böylece Will beni eve götürebilecekti ve ben de arabamı alma konusunda endişelenmek zorunda kalmayacaktım.

Güldüm ve Maddie ile Luca'nın bodrumundaki bara doğru ilerledim. Araba kullanmıyordum ve geceyi ayık geçiremezdim. Will'i aslanların inine doğru götürürken olmazdı.

Luca elime bir bardak tutuşturdu ve sert olduğuna dair bir şeyler fısıldadı.

Bir yudum aldım ve tükürdüm. "Yüce Tanrım! Neredeyse kirpiklerimi yakıyordu! Bu şeyin içinde ne var böyle? Çakmak gazı mı?"

Sırıttı. "Votka, rom, cin ve Midori. Buna el bombası deniyor."

Dikkatli bir yudum daha aldım. "Yetenekleriniz çok takdir ediliyor, Şef DeRossi."

"Onu rahatsız etmeyi bırak, Luca!" Maddie kolumdan tutup beni çekerek yarım daire şeklindeki kanepeye burada kızlara her zaman

toplanmıştı. "Peki, bu gece geliyor mu?"

Telefonumu kontrol ettim ve Bridget'in yanına otururken başımı salladım. "Evet, birkaç dakika içinde burada olur."

"Bize randevudan bahset!" Hannah topuklu ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını poposunun altına sıkıştırırken talepte bulundu. "Sonunda biriyle yatabildin mi? Harika mıydı?"

"Onunla yatmadım!" Gözlerim neredeyse kafatasımdan fırlayacaktı. "Yatsaydım bile bunu size söylemezdim."

Maddie gözlerini devirdi. "Lütfen. Birbirimizin seks hayatları hakkında her şeyi biliyoruz. Burada sır falan yok."

Mel gülererek, "Keşke sırlar olsaydı," diye mırıldandı.

Hannah Jane pizza ısırmaları arasında Maddie'yi işaret ederek, "Luca Maddie'yi pencerelere yaslayarak sikmeyi seviyor," dedi.

Maddie kendinden oldukça memnun görünüyordu. Kulaktan kulağa sırtan Luca'yla hararetli bir bakış alışverişinde bulundu.

Hannah Erica'yı işaret etti. "Steve'le o kadar iyi anlaşıyorlar ki kelimenin tam anlamıyla yeni bir insan yaratmışlar."

Erica elini büyüyen bebek yumrusunun üzerine koydu ve omuz silkti. "Bir kız ancak bu kadar yutkunabilir."

Nükleer kokteylim beni kıcımdan ısırmak için geri geldi. Bardağı sehpanın üzerine bıraktım ve nefes nefese kaldım. "Bir kıızı uyar," diye hırıldadım. "Masum olanın sen olduğunu sanıyordum."

Erica kıs kıs güldü. "Bu sen oluyorsun, seni sevimli ördek yavrusu. Sessiz olmam, bir sakin etrafında nasıl dolaşacağımı bilmediğim anlamına gelmez."

Tavana baktım. *Tanrım, beni şimdi al.*

Hannah Bridget'i işaret etti. "O oral seks kraliçesidir. Oral tüyolara ihtiyacınız varsa, aradığınız kız o."

Bridget bir kadeh kırmızı şarabını yudumlarırken, "Ananas senin arkadaşın," dedi.

"New York'a son gittiğimde Isaac'le birlikte bir striptiz kulübüne gitmiştik," dedi Hannah. "Size şunu söyleyeyim, bayanlar, erkeğiniz izlerken başka bir kadından kucak dansı almak o an için çok ateşli ve sonrası için mükemmel bir ön sevişme."

Maddie ona doğru uzandı ve beşlik çaktı.

"Ve ben yalnız öleceğim," dedi Mel koltuktan atlarken. "Bir parça daha pizza isteyen var mı?"

"Sana sürekli birini ayarlayabileceğimi söylüyorum," dedi Isaac Mel'e. "Sana iyi vakit geçirecek bir sürü adam tanıyorum."

Mel güldü. "Alınma ama ben-" Hannah Jane ile onun arasını işaret etti. "Bu tür şeylerle."

Omuz silkti. "Teklifim geçerli."

Sahile açılan cam kapılardan biri çalındı. Steve yerinden sıçrayıp kapıları açtı. Will, Chase ve Luna diğer tarafta duruyordu.

Will benimle göz göze geldi ve sırıttı. Poposunu gösteren solmuş kot pantolonu ve geniş göğsünü saran yarım fermuarlı kazağıyla çok seksi görünüyordu. Açık kahverengi saçları, önünde bir ayı pençesinin etrafında kırmızı bir daire olan bir şapkanın altında düzgünce şekillendirilmişti. Bütün gün çalıştığı için tel çerçeveli gözlüklerini hâlâ takıyordu.

İçkimi bırakarak koltuktan zıpladım. Yeterince uzun süre orada bırakırsam alkolün bardağı yiyip bitireceğinden oldukça emindim.

Luna bir havlama sesi çıkardı ve mutlu bir şekilde kuyruğunu yerde salladı. Sadece birkaç gün olmuştu ama şimdiden daha sağlıklı görünüyordu. Chase de çok kötü görünmüyordu. Sanırım Luna'yla ilgilenmek ona çok ihtiyacı olan dikkat dağınıklığını vermişti. Luna sevgi dolu gözlerle insanına baktı.

Will beni mağaranın ortasında karşıladı ve öpmek için eğildi. "Hey, güzelim."

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Hey, sen."

WILLIAM

"H Ey, sen," dedi Kristin kollarını kalçalarımaya sararken. Kısa boylu değildi ama benimle kıyaslandığında herkes kısaydı.

Eğildim ve bir öpücük için onu kendime çektim. Çenesini yukarı kaldırırken, "Seni özledim, Günışığı," dedim.

Dudaklarının tadı kötü kararlar gibiydi. Ve kötü kararlar derken, bir ABC mağazası dolusu alkolü kastetmişim.

"Kahretsin, ne içiyorsun? Boğa sakınleştiricisi olacak kadar güçlü bir tadı var."

Kristin güldü. "Luca'nın yaptığı bir karışım. Sen de ister misin?" Etrafına bakındı. "Buralarda bir yerde."

"Teşekkürler ama ben almayayım. Akşamdan kalmalar eskisinden çok daha fazla acıtıyor."

Elini benimkinin içine kaydırıldı. "Sanırım zaten herkesle tanıştın, değil mi?"

İri yarı, sakallı bir adam yaklaştı ve elini uzattı. "Steve Pelham. Sen Will olmalısın."

"O benim," dedim elini sıkarken. "Kristin bana siz ve eşiniz hakkında çok şey anlattı. Sizinle tanıştığımaya memnun oldum."

Beni ölçüp biçiyormuş gibi dikkatle baktı. Bir tehdit olmadığımaya emin olunca başını salladı ve dostça el sallayan Erica'ya doğru yürüdü.

"Luna!" Kristin haykırdı. Onu Chase ve Luna'nın durduğu kapı aralığına kadar takip ettim. Dizlerinin üzerine çöktü ve köpeklerle bebek gibi konuşarak ona *en iyi kız* olduğunu söyledi.

Luna'nın kulağının arkasına bir çizik attım ve o da elimi yaladı. Tatlı kız.

Kristin bana Bridget ve Chase'in dramını ve ne kadar garip olduğunu anlatmıştı, bu yüzden Bridget gelip Chase'in ayaklarının dibinde diz çöktüğünde biraz şaşırdım.

Luna'ya sevgi gösterisinde bulundu ve Luna onun her koklarken gülümsedi. Chase elini cebine attı ve Bridget'e bir köpek ödülü uzattı. Onu aldı ve elini uzattı. Luna bir kez kokladı, Bridget'in elini dikkatle değerlendirdikten sonra küçük köpek bisküvisini nazıkçe ısırdı. Luna yanağını minnetle yalayarak ona teşekkür etti.

Kristin ve Bridget'in yanına diz çökmek üzereydim ama görünmeyen bir el kazağımın arkasından tutup beni dışarı sürükledi. Kristin Luna'yı sevgiye boğmakla meşguldü ve geriye doğru tökezlediğimi fark etmedi.

"Ne-"

Isaac Lawson ile yüz yüze geldim. Elleri yumruk şeklindeydi ve kesinlikle cinayete meyilli görünüyordu.

"Lawson-"

"Saçmalamayı kes, Solomon. Kristin'in etrafında ne halt ?"

"Hey, Lawson!" Başka bir erkek sesi . "Burada mısın?"

Anlaşmak üzereyiz."

Isaac'in bakışları beni evin duvarına yapıştırdı.

"Dostum, ne yapıyorsun?" Diğer adam köşeyi dönerken söyledi. Beni gördü ve başıyla selam verdi. "N'aber. Sen Will olmalısın. Kris bu gece geleceğini söylemişti." Isaac'e baktı. "Ne halt ediyorsun sen?"

Isaac ona "*Benimle dalga mı geçiyorsun?*" der gibi bir bakış attı. Kim olduğunu tam olarak göremedim ama Maddie'nin kocası olduğunu tahmin ettim. Henüz tanışmadığım tek kişi oydu.

"İşimle ilgileniyorum," diye tükürdü Isaac.

Diğer adam güldü ve başını salladı. "Ona *Godfather* gibi davranma. Sandığın kadar korkutucu biri değilsin. O zaten Steve'le tanıştı."

Isaac beni işaret etti ve Maddie'nin kocasına ters ters baktı. "Bunun kim olduğunu bilmiyor musun?"

"Yapmalı mıyım?" diye sordu.

Isaac kıkırdayarak bir adım geri çekildi, böylece diğer adam daha da yaklaşabildi. "Luca DeRossi, William Solomon'la tanış."

Lanet olsun.

Kafamın içinde alarmlar çalmaya başladı. Sadece birkaç saniye önce Luca-

"Ho-ly shit!" Her heceyi telaffuz etti ve sonra güldü. "Dünya küçük amına koyayım. *Sen* Kristin'in Will'i misin? Lanet olsun, sonunda seninle yüz yüze tanışmak güzel. Dürüst olacağım. Gerçekten var olduğunu düşünmemiştim."

Neyi kastettiğini biliyordum. DeRossi Hospitality Group'ta yatırımcıydım - portföyümü çeşitlendirmenin birçok yolundan biriydi.

Luca'yla hiç tanışmamıştım; hiçbir yatırımcı toplantısına katılmamıştım. Belgelerdeki imzam kasıtlı olarak okunaksızdı.

Şirketiyle iş yapmak için kullandığım posta kutusu adresi Livingston'daydı,

Montana'ya. Her şeyi New Bern'deki kutuma gönderttim.

Isaac Luca'yı susturmak için elini uzattı. Gözleri bana döndü. "O aynı zamanda Taylor Creek Inn'in yeni sahibi," diye alay etti Isaac. "Öyle değil mi Solomon?"

Bir düğme çevrilmiş gibi, Luca'nın yüzü aydınlıktan karanlığa dönüştü. Parmak eklemlerini kırdı. Kollarındaki dövmelemler onu bir hapisane kavgacısı gibi gösteriyordu.

Birdenbire Steve hiç de fena görünmemeye başladı.

"Yemin ederim, eğer Kristin'i patronu olduğun için seninle yatmaya zorluyorsan, sırf kendi elinle yüzüne vurabilmek için seni lime lime ederim."

"Vay canına," dedim avuçlarımı açarak. "Öyle bir şey değil. Kristin hanı satın aldığımı bilmiyor." Gözlerimi Isaac'e çevirdim. "Ve sen de bir gizlilik anlaşması imzaladın."

Eğer Isaac deli olduğum kadınla arkadaş olmasaydı, onun üzerine yasal cehennemi yağdırırdım.

Luca Isaac'e baktı. En azından bu kez öfkesi sadece bana yönelik değildi. "Kristin lanet olası işini kaybetmekten çok korkuyor ve sen bu bilginin yardımcı olacağını düşünmedin mi? Bunu biliyordun ve hiçbir şey söylemedin."

"Neyi biliyordun?"

Üçümüz başımızı çevirdiğimizde Hannah Jane ve Maddie'nin birkaç adım ötede durduğunu gördük. Maddie kollarını kavuşturdu. Genellikle

Parlak mizacı taş gibi ciddiydi. "Ne haltlar dönüyor? Birbirinizi tanıyor musunuz?"

Sikeyim.

Ensemi kaşıdım. ". "

Hannah Jane ellerini kalçalarına koydu. O yüksek topukların içinde ölümcül görünüyordu. "Bütün gece vaktim yok. Kristin'e erkek arkadaşını öldürdüğümüzü cesedi atmadan önce mi yoksa sonra mı söyleyeceğiz?"

Erkek arkadaş. Cesetlerin imhası. Çok fazla sorum vardı.

"Yani, düğün pastalarını süslerken bir sürü gerçek suç podcast'i . Cesedini asla bulamayacaklar," dedi Maddie.

Hannah Jane, Isaac'i işaret etti. "Bu Isaac'in insanları öldürmek istediğinde yaptığı yüz ifadesi." Boynunda patlamak üzere olan bir damar vardı.

"Hepiniz suç işlemeye başlamadan önce bir adım geri çekilelim. Tamam mı?" Başımı çevirdim ve Chase ile Kristin'in derin bir sohbete daldıklarını gördüm. Luna onun ayaklarının dibindeydi. Söyleyeceklerimi duymasını istemiyordum. "Tamam, evet, teknik olarak Taylor Creek Hanı'nı satın alan benim."

Hannah'nın nefesi kesildi.

O araya girmeden önce, onu engellemek için elimi kaldırdım. "Ben işletmiyorum. Bu sadece bir yatırım. Ama muhasebecilerim defterleri ellerine aldıktan sonra bazı tutarsızlıklar buldular."

Hannah sanki zihnindeki yapboz parçaları bir araya geliyormuş gibi yavaşça başını salladı. "Demek bu yüzden orada kaldığın süre boyunca seni tüm çalışanlarla konuşurken gördüm."

Luca yumruğunu kaldırdı. "Eğer Kris'i kullanıyorsan-"

"Ben değilim!" Araya girdim. "Tamam, belki ilk başta han hakkında ne öğrenebileceğimi görmek için onunla konuşmaya başladım. Ama artık öyle değil. Ona değer veriyorum."

Isaac alay etti. "Evet, onu önemsiyorsun, yani yüzüne karşı yalan mı söylüyorsun?"

Gözlerimi Isaac'e çevirdim. "Sen ve ben bunu konuşmuştuk."

Hannah erkek arkadaşına baktı. "Bunca zamandır biliyordun, değil mi?"

Isaac iç çekti. "Durum biraz karışık Prenses. Size konuşamayacağım detaylar olduğunu söylemiştim." Bana ters ters baktı. "Ama Kristin'le çıkan Will'in o olduğunu bilmiyordum."

Burada ne kadar uzun kalırsak Kristin'in içeride o kadar huzursuz olacağını biliyordum. Onun benimle konuşurken içeri girmesi riskini almak istemedim.

henüz onunla birlikte olmaya hazır değildi.

Kızacağını biliyordum ama ilişkimiz hâlâ . Yanlış bir adım atarsam onu kaybederdim. *Ve onu kaybedemezdim.*

"Kristin'le her şeyi konuşacağım. Ona zarar vermeyeceğime söz veriyorum ama hepinizin biraz sağduyusuna ihtiyacım var." Hannah Jane'e baktım. "Bu, otelde başka kimsenin öğrenemeyeceği anlamına geliyor. Kimsenin Kris'e zor anlar yaşatmasını istemiyorum."

"Evet," diye mırıldandı Hannah. "Rich onu çok seviyor."

Diğerlerine baktım. "İyi miyiz?"

Maddie ve Luca birbirlerine baktılar.

"Söyle ona," diye ısrar etti Maddie. "Er ya da geç. Zaten yeterince şey yaşadı. Sana güvenmemesi için ona bir sebep verme." Hannah Jane ve Isaac'e baktı. "Ama... bunu gizli tutabilir ve size kendinizi toparlamanız için biraz zaman verebiliriz."

Isaac, Luca ve kadınlarıyla dışarıdaki hesaplaşmadan sonra poker gecesi oldukça eğlenceliydi. Texas Hold 'Em'de kaldıkları için biraz hayal kırıklığına uğradım. Blackjack'e geçseler evi temizlerdim. Kart saymak benim uzmanlık alanımdı.

Yine de bir masanın etrafında toplanıp eski dostlar gibi birbirimize laf atmak eğlenceliydi. Jokers'ta bir şeyler atıştırıp bira içtikten sonra, poker kulübünde ilk seferinde sadece bir yabancı olduğunuzu öğrendim. Ondan sonra aileden biri oluyorsun.

Geceyi sonlandırmadan önce sadece birkaç tur oynadık. Kristin'in dediği gibi, bahis oynamaktan çok takılmakla ilgiliydi. Kristin ve ben vedalaştıktan sonra kamyonetimle Havelock'a doğru yola çıktık.

"İyi vakit geçirdin mi?" Konsolun diğer tarafına uzanıp elini tuttum ve parmaklarını parmaklarımın arasında kaydardım.

"Mhmm." Kristin'in telefonu boştaki elindeydi ve hızla kısa mesajlar gönderiyordu.

Yola dönüp bakarken kıkırdadım. "Dur tahmin edeyim, çocuklara her şeyin temiz olduğundan emin olmalarını söylüyorsun, değil mi?"

Bu onun sırtının dikleşmesine neden oldu. Kristin dudağını ısırdı ve umutsuzca gülümsemesini bastırmaya çalıştı. İşe yaramıyordu ama bu çaba çok sevimliydi.

"Belki," diye kıkırdadı. "İşten sonra her şeyi halletmek için yeterli zamanım olmadı."

Kıkırdarak başparmağımla elinin arkasını okşadım ve "Tatlım, bir dağ dolusu olsa da umurumda değil.

Kanepede amaşırlar ve bulaşıklarla dolu bir lavabo. Hayat dağınıktır. Dağınlık sadece yaşıadığınız anlamına gelir." Elini sıktım.

"Eviniz çok temiz..."

Sırttım. "Evet, çünkü sadece ben varım. Belki de Chase'in yaptığı gibi bir köpek almalıyım."

Kristin orta konsola doğru eğildi ve başını pazuma yasladı. "Yalnızlık çekiyor musun?"

Kristin'le geçmiş ilişkilerimiz konusunu henüz açmamıştık ve ben *de uzun süreli bir ilişkiden bomba gibi bir yüzükle çıktığımı* söyleyerek onu ürkütecek *değildim*.

Aşık olmuştum, aptal değil.

"Evet, öyle," diye itiraf ettim. "Kendi yapmanın avantajları var ama sosyalleşmemi zorlaştırıyor. Zaten o kadar da dışa dönük biri değilim. Dışarı olmaktansa evde olmayı tercih ederim."

"Bunu anlıyorum," dedi. "Dışarı çıkıp sosyalleşmemin tek nedeni onların beni zorlaması."

Gölümsedim. "Kendine iyi bir grup bulmuşsun." "Onlar beni buldu," dedi yumuşak bir sesle.

Uzaklaşmaya başladığını hissettim, bu yüzden kenetlenmiş ellerimizi dudaklarıma götürdüm ve onun sırtına bir öpücük kondurdum. Kristin rahatladı.

"Çocukların velayetini aldıktan sonraki haftanın çoğunu avukatlar ve sosyal hizmet uzmanlarıyla geçirdim, tüm vesayet evraklarını düzenlemeye çalıştım. Ailemin mal varlığına el konuldu, bu yüzden beş kişi için toplayabildiğim kadarını toplamak zorunda kaldım - ihtiyaçlar ve birkaç manevi eşya. Okul yılının ortasıydı ve bir yandan bebeğe bakarken bir yandan da otobüs saatlerini öğrenmem, üç çocuğun ev ödevlerini ve öğretmenlerini bulmam gerekiyordu. Yurttan taşınmak zorunda kaldım ve tek kiralık eve ıktım. Steve ve Chase her gün beni kontrol ."

Derin bir nefes aldı. "İlk başta şüpheliydim. Benim de uyuşturucu sattığımı düşündüklerini sandım. Ama sonra Steve'in ilk karısı Heather güveler bırakmaya başladı ve bana ev için bazı eşyalar getirdi. Büyük şeyler değil, sadece birkaç tabak ve yatak takımı. Sonra bir gün Chase geldi ve Taylor Creek Inn'de bir iş olduğunu söyledi. Arkadaşı Hannah Jane orada çalışıyormuş ve bana kefil olabileceğini söyledi."

"Ve gerisi tarih mi?" diye sordum.

Kristin gülümsedi. "Her pazartesi poker gecesi. Ayda bir kez kızlar gecesi için bir araya gelmeye çalışıyoruz ama erkekler de geliyor. Görüyorum ki

Hannah Jane her gün ve genellikle haftada birkaç kez diğerleriyle karşılaşılıyor. Grup mesajı iğrenç derecede aktif..." Kristin durakladı. Pencereden dışarı baktı ve sesi hüzünlü bir hal aldı. "Ama onları seviyorum." Dönüp bana baktı ve sordu: "Hiç biriyle tanışıp, onunla beş dakika geçirdikten sonra onsuz nasıl yaşadığınızı merak ettiniz mi? Ben de poker kulübü hakkında böyle hissediyorum. Onlar benim sahip olmam gereken ailem."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Evet." Elini bir kez daha sıkarak, "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," diye ekledim.

Kristin beni otoyoldan çıkarıp engebeli bir arka yola yönlendirdi. Sokak lambaları titriyor ve elektrik dalgalanmalarıyla vızıldıyordu. Mobil ev parkı tabelası eğri büğrüydü ve yaşlılıktan solmuştu. Kamyonetimin önü bir çukura girip sıçrayınca gerildi.

Arabasını tek geniş bir evin önüne park ettiğini gördüm. Taba rengi dış kaplaması ve gri metal bir eteği vardı. Üç ahşap basamakla paravan kapıya çıkılıyordu. İçeride ışıklar yanıyordu ve perdelerin arkasında hareket eden gölgeleri görebiliyordum. Kamyonetimi Kristin'in arabasının yanına park ettiğimde, çocuklardan biri perdeleri geri çekti ve pencereden bize baktı.

Kristin başının arkasını koltuk başlığına yasladı ve gözlerini sıkarak kapattı. "Boktan gösterime hoş geldiniz."

"Kristin," dedim emniyet kemerimi açıp konsolun üzerine eğilirken.

"Ne?" diye inledi.

"Şimdi seni öpeceğim. Ve her şey yoluna girecek."

Gözleri yarıya kadar açıldı ve sonra ben eğilip yanağını avuçladığımda tekrar kapandı. Kristin'in dudaklarında hâlâ hafif bir likör tadı vardı. Dilimi kendime sakladım ve öpücüğü istediğim kadar ileri götürmedim. Onu kelebekler uçuşmasına neden olan adamın ben olduğumu hatırlamasını sağlayacak kadar ileri götürdüm.

Öpüşmeyi kestim ve alnımı onunkine dayadım, nefesini tutmasına yetecek kadar uzun bir süre. Son bir öpücükle arka koltuğa uzandım ve kahverengi bir kâğıt torbanın saplarını tuttum.

"O da ne?" Kristin sordu.

"Hediyeler," dedim kendi kapımı açıp inerken. Kapıyı kapattım ve Kristin'inkini açmak için kaputun etrafında yürüdüm.

Kapısını açar açmaz, "Ne için hediye?" diye sordu.

"Çocuklar için." Elimi çantaya attım ve bir buket çiçek çıkardım. "Ve senin için."

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bana çiçek mi aldın? Ve çocuklara hediye mi aldın?"

"Tatlım-" Yanına yaklaştım ve saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "Eğer sana daha önce hiç çiçek verilmediyse, bu çok utanç verici. Ama evet, sana çiçek aldım çünkü kardeşlerinin ablaları için ne kadar deli olduğumu bilmelerini istiyorum. Ve evet, onlara da hediyeler aldım. Büyük bir şey değil ama beni sevmelerini istiyorum. Ve rüşvetin üstünde değilim."

KRISTIN

"I Will'le el ele ön kapıya doğru yürürken, "Kus," dedim. Daha önce ne kadar süpürdüğümün ve toz aldığımın bir önemi yoktu.

Yeni bir el süpürgesi almış da bir önemi yoktu.

banyoya ve fırının önüne asmak için havlular. Ne kadar camsil ve Febrez uyguladığımın bir önemi yoktu; her şeyin ancak bu kadar güzel görünmesini sağlayabilirdim.

"Nefes al Kris," diye gürledi Will'in sessiz sesi, ayağım ilk basamağa çarptığında arkamdan.

Ağırlığımızın altında eğildiklerinde basamaklarda donup kaldım. "Will, evim... o kadar da güzel değil. Mahalle berbat ve gerçekten yeni bir yer aramaya çalışıyorum. Sadece..."

Will kollarını bana doladı ve ben de göğsüne gömüldüm. "Bu evle ilgili değil, değil mi? Bilgin olsun, çok rahat görünüyor."

Yutkundum. "Bunu ilk kez yaptığımda ne konusunda hep endişeliydim. Gerçekten berbat anılarımı canlandırıyor. Şimdiye kadar atlatmış olmam gerektiğini hissediyorum ama atlatamadım."

"Dirençli olman canının yanmadığı anlamına gelmez." Will saçlarıma bir öpücük kondurdu ve ben de o adam için uçurumdan aşağı yuvarlandım. Elim sıkıldı. "Buna hazır mısınız?"

Başımı salladım. "Hayır."

Kıkırdadı. " de yap."

Son iki basamağı çıkıp kapıyı açarken Will elini sırtımdan çekmedi. Kylie ve Hunter kanepeye oturmuşlardı. Zoey parmak uçlarında durmuş, pencereden bizi izliyordu. Logan görünürde yoktu.

"Hey, çocuklar," dedim elimden geldiğince sakın bir şekilde.

Eğer ben çıldırırsam, onlar da çıldırır ve Will daha eve adımını atmadan tüm bu buluşma ve karşılama alevler içinde kalırdı.

Will'in bana verdiği buketi, sanki onu tamamen kaybetmemi engelleyebilecekmiş gibi sıkıca kavradım. "Lo nerede?"

Logan koridordan oturma odasına doğru , "Şimdiki zaman," diye mırıldandı.

Ev çoğunlukla temiz görünüyordu ve bunun için şükrettim. Will'in göğsü sırtıma çarptı ve şimdi ya da asla olduğunu anladım.

"Çocuklar, bu benim arkadaşım Will." Denesem bile sesim daha korkmuş çıkmazdı. Başka bir acınası tanıtım yapmak için ağzımı açtım ama ayaklarım donuk gri halının üzerinde hareket etmeye başladı.

Will'in eli benim elimdeydi ve içeri girerek beni evin içine doğru götürdü.

"Hepinizle tanıştığımıza memnun oldum. Ben Will."

Kylie şaşırmış görünüyordu. "Kris'e çiçek mi aldın?" Sesi bir kilise faresi kadar sessizdi.

Görünüşe göre bu Will için mükemmel bir açılıştı. "Sana da aldım Kylie," diye sırtıarak çantaya uzandı ve bana verdiği buketin biraz daha küçük bir versiyonunu çıkardı.

Kız kardeşimin bir kulaktan diğerine ısıldamasını izlerken kalbim binlerce parçaya ayrıldı. "Gidip bir vazo alacağım," dedi hoppa bir gülümsemeyle.

Will'in bir tehdit olmadığından emin olan ve hediyelerden umutlanan Zoey pencereden fırladı ve ayaklarını 'in önüne dikti. "Merhaba! Ben Zoey!"

Onun gözlerinin içine bakabilmek için diz çöktü ve elini sıkımayı teklif etti. "Merhaba Zoey. Ben Kristin'in..." Gözlerini bana dikti ve şakacı bir kızgınlıkla, "Kristin'in *arkadaşı*," dedi.

Kylie ve Hunter güldüklerini gizlediler. Logan hiç eğlenmemişti. Zoey başını kaldırıp bana baktı.

"Arkadaşın hızlı mı?"

Gülmekten kendimi alamadım. "Ne?"

"Ne kadar *hızlı*?" dedi, sanki hız kavramını benim için basitleştiriyormuş gibi.

Will dudaklarını büzdü ve gülmemek için kendini zor tuttu.

Yüz ifademi korumaya çalıştım ama çok zordu. "Şey," dedim, nefesimin altında gülerek. "Bilmiyorum. Onu hiç yarışa davet etmedim."

"Eğer gerçekten arkadaşınsa, nasıl oluyor da onun ne kadar hızlı olduğunu bilmiyorsun?" Zoey bastırdı. "Bütün arkadaşlarımdan ne kadar hızlı olduğunu biliyorum. Her gün teneffüslerde birbirimizle yarışıyoruz!"

Will kalktı. Bir an için kafasını tavana vuracak diye endişelendim. Endişem yersizdi ama o kadar da değil.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve başını yana eğerek gözlerini Zoey ile benim aramda gezdirdi. "Pekâlâ. Görünüşe göre dışarı çıkıp bunu beş yaşındaki çocuklar gibi halletmemiz gerekecek."

Zoey ellerini kalçalarının üzerine koydu. "*Altı* yaşındayım."

Ve böylece kendimizi dışarıda, sokak lambalarının altında koşarken bulduk. Önce Will ve Zoey karşı karşıya geldi. Will, Zoey'nin kazanmasına izin verdi, tabii ki uzun ama yavaş adımlar atarak gösteriş yaptı.

Sonra Zoey, Will ve beni karşı karşıya getirdi. "Bana yumuşak mısın, Solomon?" Sandaletlerimi ayak parmaklarımı çimlerde oynatırken sordum.

Will sırtıttı. "Eğer boş konuşmanın senin versiyonu buysa, bu işte gerçekten berbatsın, Günişığı."

Bu Logan'ın gülümsemesine neden oldu. Küçük bir gülümsemeydi ama benim fark edebileceğim kadar uzun süre ağzından kaçırdı.

Sırttım. "Sadece sana iğneleyici bir şeyler söyleme şansı veriyordum çünkü kışına tekmeyi basacağım."

"Lütfen," diye . "Seni ezeceğim."

"Hiç şansın yok," diye karşılık verdim. "Bitiş çizgisine varyaşıllıktan ölebilirsin."

Çocuklar ulumaya başladı. Logan bile daha fazla tutamadı.

"Muhabbet kuşları hazır mısınız?" Kylie bir sonraki sokak lambasından seslendi. Kollarını havaya kaldırdı ve sonra indirdi. "Hadi!"

Will ve ben . Arkamdan gelip beni kucağına aldığı anda birkaç adım önündeydim ve kucağında benimle birlikte koşmaya başladı.

bitiş çizgisine. Sokak lambasını geçip gölgeye adım atar atmaz dudakları dudaklarımdaydı.

"?" diye sordu.

Dudaklarına karşı gülümsedim. "Mükemmel."

Bana sarılma şekli göğüslerimizi birbirine bastırıyordu. Kalp atışları benimkiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

sivrisinekler bizi yemeden önce çocukları içeri soktum.

Herkes biraz daha rahatlamış görünüyordu, ben de dahil.

Saat geç olmuştu ve çocukların sabah okulu vardı ama Will'in onlarla kaliteli zaman geçirmeye kararlı olduğunu biliyordum. Daha fazla şükredebileceğimi sanmıyordum. Ama işte buradaydım, sel gibi akan nimetleri sayıyordum.

Will getirdiği çantaya uzanıp plastik bir kutu çıkarırken, "Kris oyun oynamayı sevdiğinden bahsetmişti," dedi. Logan'a uzattı. "Bunu aldın mı?"

Logan başını salladı ama oyuna uzanmadı. Göz ucuyla onu yakaladım ve bir şey söylemesi için başımı ittim.

"Uh... Hayır." Logan kutuyu aldı, ters çevirdi ve arkasını okudu, "Yine de ona bakıyordum."

Will kanepede arkasına yaslandı ve kolunu omuzlarıma doladı.

"Birkaç denemeden sonra ne düşündüğünü bana söyle. Eğer vanilya oynamaktan sıkılırsan, gelip sana nasıl modifiye gösteririm."

Logan kaşlarını kaldırdı, Will'e hâlâ şüpheyile yaklaşıyordu. "Gerçekten mi? Bunu yapar mısın?"

"Elbette." Will dikkatini Hunter'a çevirdi. "*The Inheritance Cycle* hakkında ne düşünüyorsun?"

Hunter bir ampul gibi parladı. "Okudun mu?"

Will sırttı. "Dostum, bayıldım. Tolkien'i ele aldın mı?"

Hunter cevap veremeden Kylie, Zoey'nin dişlerini fırçalamasına nezaret ettiği banyodan çıktı. Zoey prenses geceliğini giymiş ve muhtemelen ben onu yatağına göndermeden önce benden birkaç dakika daha koparmayı umarak sessizce odaya giriyordu.

"Henüz değil," dedi Hunter utangaç bir ifadeyle. "Bunun için hazır mıyım bilmiyorum."

o."

Will bir kitap çıkardı ve ona uzattı. "Fazladan bir kopyam vardı *Yüzük Kardeşliği*'ni evde izledim. Kristin bana bir tür

ve bunu sevebileceğini düşündüm. Bitirdiğinde bana haber ver, ben de bir sonrakini getireyim."

Hunter sırttı. "Teşekkürler, Kristin'in *arkadaşı*."

Zoey ayaklarını Will'in kanepedeki yerinin önüne dikti. "Peki ya ben?" Yavru köpek bakışları herkesin malumuydu. Doldurulmuş tavşanını kulaklarından tutmuş sürüklüyordu ve o kadar sevimli görünüyordu ki, bu bakış beni bile yaralamıştı. "Benim için bir şey getirdin mi?"

Will benden uzaklaştı ve aramızdaki boşluğu okşadı. Zoey hak ettiği yeri almak için ayağa fırladı. Will çantadan doldurulmuş bir ördek çıkarıp Zoey'ye uzatırken, "Luna için çok güzel bir şey yaptığını duydum," dedi. "Uyumasına yardımcı olması için Luna'ya Quackers'ını verdiğine göre, belki yeni bir ördek istersin diye düşündüm."

Gözleri fincan tabağına döndü ve neredeyse odadaki tüm oksijeni emecek şekilde soluk soluğa kaldı. Hiçbir şey söylemedi bile, sadece küçük kollarını Will'e doladı ve tüm gücüyle sıktı. Will de hiç tereddüt etmeden kocaman kollarını ona doladı ve sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi sarıldı.

"Bizim hakkımızdaki onca şeyi nereden biliyor?" Gece için yerleştiklerinden emin olmak için kafamı çocukların odasına soktuğumda Hunter sordu.

Şiddetli itirazlardan sonra çocukları yatmaya hazırlanmaları için gönderdim. Uyanık kalıp Will'le daha fazla takılmak istiyorlardı ama sabah da aynı saatte olacaktı. Yedi saatten az uyuduklarında hiçbiri pek hoşnut olmuyordu.

Vedalaştılar ve Will'den yakında tekrar geleceğine dair söz aldılar. Will ve ben oturup birkaç dakika konuştuk, bu sırada üç büyük dişlerini fırçalıyordu. Ortalık sessizleşince onu oturma odasında bıraktım ve iyi geceler dilemeye gittim.

Başboş bir pantolonu aldım ve çocukların sepetine attım. "Her zaman sizden bahsediyorum, şapşal." Güldüm.

"Yarın gelebilir mi?" Hunter'ın burnu çoktan Will'in ona verdiği *Yüzük Kardeşliği* kitabındaydı. Tahminime göre yirmi sayfa okumuştı.

İçimde sıcak bir şeyler çiçek açtı. Daha önce hiçbir şey bu kadar yerli yerine oturmamıştı.

Herkes her zaman doğru insanla birlikte olduğunuzda *bunu bildiğinizi* söyler. Hep bunun saçmalık olduğunu düşünmüştüm ama haklıydılar. Will'in aradığım kişi olduğunu biliyordum.

Sabırlı ve nazikti. Güvenilirdi. Dürüsttü. Beni güldürebiliyordu ve adam cidden ateşliydi. Isaac, Luca ve Steve gibi erkekler - inanılmaz derecede seksi olsalar da - beni biraz korkutuyorlardı. Çok gergindiler. Sakin ve istikrarlı birine ihtiyacım vardı. Bu Will'di.

"Will çok çalışıyor, ama onunla konuşacağım ve bir ara tekrar bir araya gelip bakacağım." İşleri aceleye getirmek istemiyordum. Hunter ve Zoey kesinlikle Will'in tarafındaydı ama Logan ürkekti. Kylie ondan gerçekten hoşlanıyor gibiydi, umarım Logan'ı Will'in harika bir adam olduğuna ikna etmek konusunda biraz sihir yapabilirdi.

Çocuklara iyi geceler diledim, ışıklarını söndürdüm ve kafamı koridorun karşısındaki kızların odasına uzattım.

"Hepiniz iyi misiniz?" Ben sordum.

Zoey bir kolunda tavşanı, diğerinde yeni ördeğiyle sarılıp sarmalanmıştı. Kylie, Will'in kendisi için getirdiği çiçekleri hayranlıkla incelemekle meşguldü. Onları dört litrelik bir kavanoza koymuş ve yatağının yanındaki küçük masanın üzerine yerleştirmişti.

"Çok güzeller, değil mi?" Yatağının ayak ucuna otururken söyledim.

Kylie'nin yüzü güldü. "Daha önce hiç çiçek almamıştım... Yani, onun erkek arkadaşın olduğunu biliyorum ama yine de oldukça havalıydı."

Güldüm. "Gerçekten çok tatlıydı."

"Kendimi hissettim. Ve senin için kapıyı açtığını gördüm. Erkekler bunu gerçekten yapar mı?"

Kat kat battaniyelerin arasından bileğini sıktım. "İyi olanlar yapar."

Kylie'nin sesi sessizdi. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum, Kris. Sence o da bizden hoşlanıyor mu?"

"Öyle olduğunu biliyorum." Bacağını okşadım. "Biraz uyu, tamam mı?"

Kızların kapısını arkamdan kapattım ve sessizce oturma odasına girdim. Will hâlâ kanepede oturuyordu. dizinin üstüne koymuş, kolunu da arkaya doğru uzatmıştı. Rahatlamış görünüyordu.

"Oldukça iyi bir izlenim bıraktın," dedim tekrar oturup onun yanına sokulurken. "Ve iki kişinin de seninle ilgilenmesi gözümden kaçmadı."

dört hediye geri dönüş gerekir."

Sırttı ve beni kucağına çekerken kolçaklardan birine yaslandı. "Seninle ve onlarla daha fazla zaman geçirmek için ne gerekiyorsa yapacağım." Will saçlarımı taradı ve boynuma öpücükler kondurdu. "Ve çiçekler solduğunda, sen ve Kylie için yenilerini getireceğim - bu yüzden kesinlikle birden fazla dönüş yolculuğu olacağını görüyorum."

Kalçalarına sarılmak için kucağında dönerken mutlu bir şekilde mırıldandım. Kollarımı beline doladım ve "Pis oynuyorsun" diye mırıldandım.

"Sadece seninle çıkmıyorum. Onlara da kur yapıyorum."

Güldüm. Çünkü başka ne yapabilirdim ki? Duvarlarım ne olursa olsun, Will onları teker teker yıkmaya kararlıydı. Savunmasızdım. Bir kez olsun umurumda değildi.

Will ellerini kalçalarımın yukarı ve şortumun altına kaydırды. "Kris, sana bir şey söyleyeceğim ve bu seni soymaya çalıştığım anlamına gelmiyor."

"Kıçımı tutarken öyle diyor." Dudaklarına karşı mırıldandım.

Will sırttı ve parmaklarını etime geçirdi. "Durmamı ister misin?"

Başımı salladım.

Buna rağmen ellerini belime doğru götürerek beni kucağına sabitledi. "Kris, beni dinle. Burada ebeveyn olarak harika bir iş çıkarıyorsun."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım. Ben onların ebeveyni değildim. Sadece kız kardeşleriydim.

Will başını salladı. "Her ne söyleyeceksen kendine sakla. Bir kız kardeşin yapması gerekenden fazlasını yapıyorsun. Çocukların güvende. Bakımları yapılıyor. Geçimleri sağlanıyor. Seviyorlar. Ve yaşadığınız onca şeye rağmen gelişıyorlar. Siperlerde bunu göremeyebilirsiniz ama benim durduğum yerden bakınca, onlar için sizden daha iyisi yok."

Kalbim.

Yanaklarımı okşadı ve ben anlık gözyaşlarımı silerken alnımdan öptü. "Bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

Will uzun, yavaş bir öpücük için beni kendine çekti. Dilinin durgun darbeleri omurgamdan aşağı ürperti gönderdi. Geniş elleri kaburgalarımın göğüslerime doğru kaymadan önce belimi kavradı. Çocukların odalarına ne kadar yakın olduğumuzun bilinciyle bir iniltiyi bastırdım.

Fermuarını zorlayan ereksiyona karşı göbeğimi salladığımda homurdandı. "Onunla tanışmayı sevdiğimi söylersem bu beni ahmak yapar mı?"

çocuklar, ama bütün gece sizi böyle öpmek için bekledim?"

Will elini gömleğimin altına soktu ve sütyenimi aşağı doğru itti. Başparmağı göğüs ucumda gezindiği anda vücudum bir fişek gibi parladı. Parmaklarımın ucundan ayaklarımın dibine kadar muhtaç hissediyordum. Her dokunuş beni geri dönüşü olmayan bir noktaya daha da yaklaştırıyordu.

"Bence beni gezdirmelisin," diye homurdandı nefesinin altından. "Seni yatağına yatırmama ve her santimine tapmama izin ver."

Anında soğuk duş.

Alnımı indirdim ve boynunun kıvrımına yasladım. "Üzerine oturuyorsun."

Will'in kaşları birbirine çatıldı ve çenesi sert bir çizgiye oturdu. "Tatlım, lütfen bana şaka yaptığını söyle."

Omurgam sertleşti. Burada oturup kendi evimde yargılanmaya niyetim yoktu. Çok fazla olmadığını biliyordum ama sahip olduğum her şey için çok çalışmışım.

"Kris-"

"Sanırım bu konuşma burada bitmiştir," diyerek ondan uzaklaştım. "Geç oluyor ve biraz uyumam gerekiyor."

Kolları belime dolanmadan ve beni vücuduna çekmeden önce koltuktan kalkmayı bile başaramadım.

Beni bir hevesle hareket ettirebilmesini hem seviyor hem de nefret ediyordum. Bir yandan ateşliydi. Diğer yandan, onun bu cüreti beni çok kızdırıyordu.

Onun istediğini izin verdim. Gururum incinmiş olsa da bana sarılmasını istedim. Kavga sırasında onu çalıştıgımda bile beni çekecek bir adam istiyordum.

"Kristin, beni dinle," dedi Will sert bir sesle, beni sırtüstü yatırıp başımın altına ikinci el bir yastık sıkıştırırken. Üstüme uzandı, bir dizini kanepeye, bir ayağını da yere koyarak ağırlığını artırdı. "Seni yargılamıyorum. Bundan daha kötü bir yerde büyüdüğümü biliyorsun. Seni asla yargılamayacağım, ama bu senin için endişelenmeme izin olmadığı anlamına gelmiyor. Ve sen lanet bir yatağı hak ediyorsun."

"Sence onu nereye koymuş olabilirim? Hmm?"

Sertleşmiş aletini kalçalarımın tepesine saplamadan önce kaşlarını çattı. "Benimle alay etmeye devam edersen sana bir ders vermek zorunda kalacağım."

"Ağzın oldukça büyük çekler yazıyor," diye boğuldum sırtım kamburlaşırken. "Ödeyebileceğinden emin misin?" *Bir an önce doğum kontrolüne geri dönmem gerekiyordu.*

Sırtışı düpedüz tehditkârdı. "Güven bana, tatlım. Ben bu işte iyiyim."

Başka bir şey söylemeden şortumun düğmesini açtı, fermuarı aşağı çekti ve uzun parmaklarını külotumun altına kaydırды.

Dudaklarım aralandı ve nefesim kesildi.

Üniversite günlerim boyunca birlikte olduğum erkekler gibi içime girmedі. Bunun yerine acele etmedi, ıslaklığımın içinde sığ vuruşlarla beni kızdırdı, parmağının ucunu yarığımın içinden geçirdi. İnledim ve kalçalarımı elinin içine doğru ittim, daha hızlı gitmesi için çaresizdim.

Will sırttı. "Hayır, Günişığı. Burada tempoyu sen belirleyemezsin. Ben belirlerim."

Acı verecek kadar yavaş bir hızda benimle alay etmeye devam etti.

Kanepede ıslak bir nokta olacaktı. Bunu biliyordum. Külotum sıırıslıklam olmuştu ve yakın zamanda devam edeceğine dair herhangi bir işaret göstermiyordu.

Başparmağı açıklığını okşarken, işaret parmağı *klitorisimin* üstünde bir o yana bir bu yana okşuyordu... Tanrım, *klitorisin nerede olduğunu biliyordu. Ve onunla ne yapacağını biliyordu.* Ölümlü erkekler arasında gerçekten tek boynuzlu bir at bulmuştum.

"Hoşuna gitti mi?" diye mırıldandı kulağıma.

Kelimeleri zar zor oluşturabiliyordum. Vücudumdaki her sinir elektriklenmişti. İç duvarlarım boşluğun etrafında kenetlenirken kayıtsızca başımı salladım.

"Sana daha önce hiç böyle dokunan oldu mu?"

Yani, denemişlerdi.

Göğsünü göğüslerime bastırdı ve boynuma öpücükler kondurdu, kulağımın hemen altında, nabzımın attığı yerde durdu. "Senin içinde olmak için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı çakıl taşlarıyla dolu bir tınıda. Her kelimesinden kirli seks vaatleri damlıyordu. "amının içinde olmasının ne kadar iyi hissettireceğini mi düşünüyorsun?" Kulak mememi ısırdı. "Çok sıkı olacaksın. Sonrasında günlerce beni hissedeceksin."

Will iki parmağını amımın derinliklerine sokarken, bir yandan da klitorisimi hiç boş bırakmıyordu. Vücudundan gelen baskı arasında

üstümde, dudakları tenime değiyor ve hınzırca becerikli parmakları her zevk noktasını mükemmel bir zamanda işliyordu.

"Ben içindeyken seni bitirmek için sabırsızlanıyorum. Seni boşaltırken aletimin etrafını sıkıldığında ve onu cehenneme kadar sıkıldığında çok iyi hissedeceksin."

"Durma," diye yalvardım nefes nefese. Uçurumun kenarında sallanıyordum, paramparça olmaya hazırdım.

"Lütfen?" diye kıkırdadı. Will, ona bu kadar ihtiyacım olmasıyla çok eğleniyordu, pislik herif.

"Lütfen gelmemi sağla-" Zar zor duyuluyordu ama yalvarışımı duyduğunu biliyordum.

Klitorisimden ayrılmadan iki parmağını içime soktu, onları kıvırdı ve görüşümü karartan büyülu bir noktaya dokundu.

"Aferin kızıma. Benim için gel."

İyi kız beni patlattı. Orgazmımın sesini cezalandırıcı bir öpücükle bastırdı. Havai fişekler tenimin her santimini aydınlattı ve parmaklarını amımda gezdirirken ona doğru eğildim.

Öpücük yumuşadı ve ben geçerken o da vuruşlarını yavaşlattı. "Nasıldı?" diye sordu amımı avucunun içine alıp kendi malı olarak sahiplenirken.

Kelimelerle ifade edemiyordum. Adam beni tamamen aptal yerine koymuştu. "Bu... Ve sen-ve bu-"

Sırıttı ve köprücük kemiğimi öpücüklere boğdu. "Bunu övgü dolu bir eleştirisi olarak kabul ediyorum."

Yutkundum ve nefesimi içime çektim. *Evet, oksijen iyi bir fikirdi. Oksijen gerekiydi.* " anasını. Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

Güldü ama çocukların ince bir duvar kadar uzakta olduğunu hatırlayınca sustu. "Biraz pratik yaptım."

"Hatırlat da tüm eski sevgililerine bir teşekkür kartı göndereyim." Başımı yastığa yasladım ve gözlerimi kapattım. "Bu... Ben hiç..."

"Hiç orgazm olmadın mı?" Koltuktan kalktı ve lavaboya gidip ellerini yıkamadan önce oturmama yardım etti.

İnledim ve yüzümü kapattım. "Daha önce hiç başkası beni orgazm etmemişti. Karıncalanma hissediyorum."

Ellerini lavaboda yıkadı, sonra fırının kulpundan sarkan havlunun üzerinde kuruladı. Kendini topladıktan sonra

Gözlerimi kapattım ve başımı göğsüne yasladım. *Nasıl bu kadar şanslı olabilmiştim?*

WILLIAM

L Garaj yolumdan çıkıp Havelock'a doğru ilerlerken *iyi olduğunu* düşündüm.

Kristin beni Logan, Kylie, Hunter ve Zoey ile tanıştıralı birkaç hafta olmuştu. İlk gecedan beri, haftada birkaç gece uğrayıp onlarla akşam yemeği yememde bir sakınca görmüyordu. Ne yazık ki, *samimi* faaliyetlerimiz hâlâ sınırlıydı.

Hazırladığım sürpriz buna tamamen çare olmayacaktı ama bu da bir başlangıçtı.

Kamyonetime yolcu koltuğundaki üç bukete baktım. Kristin çiçekler gibi basit şeyler karşısında erirdi ve onun böyle parladığını görmek hoşuma giderdi. Bu yüzden her geldiğimde yenilerini getirirdim.

Umarım kamyonetin kasasındaki diğer sürprizi kabul etmesi için onu kandırabilirlerdi. Küçük hediyelere iyi tepki verirdi ama daha büyük şeylere kızacağını biliyordum.

Önce sormadan böyle bir numara çekmem için yeterince sağlam bir zeminde olduğumuzu hissedene kadar zamanımı bekliyordum. Umarım çocuklar benim tarafımda olurlardı.

Yirmi dakikalık bir yolculuktan sonra mobil ev parkına girdim. Üç nokta dönüşü yaptım ve ön kapıya kadar geri gittim.

Paravan kapı çığlık atarak açıldı ve evin yan tarafına çarptı.

"William Matthew Solomon," diye bağırdı Kristin dışarı çıkarken. "Yaptığını düşündüğüm şeyi yapmıyor olsan iyi edersin."

Bir bastırmaya çalıştım. Bana karşı sert olmaya çalıştığında çok sevimli görünüyordu.

Çocuklar ne bağırdığını görmek için arkasına yığıldılar. "Dostum, sana tam adını verdi." Hunter güldü. "Sen büyük bir sorun."

Ekim havası serindi ve ağaçlar parlak turunculara dönüşmüştü. Kapıya çıkan yeni onarılmış basamakları balkabakları süslüyordu. Bir akşam yemekten önce, bazı aletler ve kereste getirdim. Hunter eski tahtaları değiştirmeme yardım etti.

Sırttım ve elimde çiçeklerle kamyonundan atladım. "Sana da merhaba güzelim."

Kristin'in ağzı sert bir çizgi oluşturdu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Kızlarıma çiçek getirdim." Ona en büyük buketi uzatırken ses tonumu masum tutmak için çok uğraştım. "Neden? Ne yaptığımı sanıyorsun?"

Zoey kıpırdanarak grubun önüne doğru ilerledi. Diz çöktüm ve ona en küçük buketi uzattım. Çiçekçinin ortalıkta bıraktığı birkaç papatya ve biraz bebek nefesinden ibaretti ama Zoey'nin minik elleri için mükemmel boyuttaydı.

Kylie Kristin'in omzunun üzerinden baktı. Hemen hemen aynı boydaydılar ve birkaç yıl içinde tıpkı ablasına benzeyecekti. *Kylie biriyle çıkmaya ilgi duyduğunda Tanrı Kristin'in yardımcısı olsun.*

Kylie ne zaman erkeklerden bahsetse, bu bende koruyucu bir dürtü uyandırır. Yine de bunu kendime sakladım. Kylie'ye ne yapması gerektiğini söylemek bana düşmezdi, bu yüzden sadece örnek olmaya çalıştım.

"Ve senin için," dedim Kylie'ye çiçeklerini uzatırken.

Yüzü kocaman bir gülümsemeyle aydınlandı. Kendimi dünyanın tepesinde hissettim.

Kristin bana neredeyse her gün çocukların son zamanlarda ne kadar mutlu olduklarını anlatıyordu. Bunun benim etrafta olmamla bir ilgisi olduğuna inanmak istedim.

Bir adam umut edebilir.

Logan ve Hunter'a baktım. "Hepiniz hazır mısınız?"

"Neye hazırsın?" Kristin tıslayarak kamyonetimin arkasına baktı.

Şimdilik onu görmezden geldim. Onu üzere olduğumu biliyordum, Bu yüzden izin istemek yerine af dilemeyi tercih ettim. Bana sonra teşekkür edecekti.

Hunter komplocu bir tavırla sırttı. Logan her zamanki gibi bakıyordu. Etkilenmemiştir.

Yavaş ve istikrarlı, kendime hatırlattım.

Hunter ve Logan neyin peşinde olduğumu . Geçen hafta akşam yemeği için buraya geldiğimde onlara bahsetmişim. Eğilip Kristin'in dudaklarını öptüm, sonra oturma odasına giderken yanından geçip gittim.

İki çocuk eski kanepenin bir tarafını tutarken ben de diğer tarafını kaldırdım.

"Whoa! . Kanepemi öylece alamazsın!" Kristin hâlâ kapının önünde duruyordu. "Geri koy onu!"

"Tatlım." Sırttım. "Kapıdan uzaklaşır mısın, böylece Maddie'ye gitmeden önce çocuklarla bu işi halledebiliriz?"

Poker gecesi idi. Kanepemi değiştirmeyi bilerek planlamışım. Kristin'in dakikliği meşhurdur. Poker gecesi için ayrılmadan hemen önce değişimi yaparsam, çok fazla itiraz edemeyeceğini düşündüm. Ve umarım döndüğümüzde pes eder ve yenisinin kalmasına izin verirdi.

Hunter ve Logan kız kardeşlerinin bana olan kızgınlığından ve onun öfkesini ne kadar az önemseydiğimi düşündüklerinden keyif alıyorlardı. Gerçek şu ki, ben çok önemsiyordum. Onun gazabını kabul etmemi sağlayan şey de buydu.

Kristin oflayıp puflayarak mutfaka gitti. Çiçeklerini öfkeyle bir vazoya sokup suyla doldurarak bir gösteri yaptı.

Logan sırtarak, "Dostum, kızgın," dedi.

Kanepeyi döndürdük ve ön kapıdan çıkarmak için yan yatırdık.

Sırttım. "Evet, kızdığında çok tatlı oluyor."

"Bunu duydum!" Kristin bağırды.

Kanepeyi merdivenlerden indirip çimlerin üzerine koyarken kıs kıs güldük. "Pekâlâ, bunu burada bırakalım, yenisini alalım, sonra da eskisini kamyonetime yükleyelim. Logan, sen yukarı çık ve kanepeyi dışarı çıkar. Hunter ve ben bu taraftan tutacağız."

Hiçbir şey söylemedi, sadece yeni kanepenin arkasına geçmek için kışını kamyonetin kasasına soktu.

"Bir, iki, üç," dedi Logan, sonra koltuğun kendi tarafını kaldırırken

Hunter ve ben birer köşeyi tuttuk, Logan kamyonun kasasından indirirken aşağıya doğru yönlendirdik. Ona bilerek daha zor bir iş verdim.

En iyi tahminim Logan'ın evin erkeği olarak dışlandığını hissetmesiydi. Bu yüzden evin erkeği olarak kalmış olabileceğini düşündüm.

benden şüpheleniyor. On yedi yaşında hiçbir çocuk bu sorumluluğun ağırlığını hissetmemeliydi. Otuz sekiz yaşındayken bile bu beni korkutuyordu. Bir insanın kendini gerçekten hazır hissedebileceği türden bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Belki de sadece iki ayağınızla körü körüne atlamanız gerekiyordu.

Hunter kanepenin ucunu tutarken ben de ortasından yakaladım. Logan bagaj kapağından kaydı ve diğer ucu tuttu. "İyi işti dostum," dedim.

Logan cevap vermedi ama memnun görünüyordu.

Kristin ve kız kardeşleri koridordan biz eğilip dönerek yeni kanepeyi yerleştirirken bizi izlediler. Kollarını kavuşturdu ve bana kaşlarını çatı. Aldırmadım. Ön kollarının göğüslerini ortaya çıkarma şekli, çocukların yanında tamamen uygunsuz şeyler düşünmeme neden oldu.

Eski ekose kanepeyi kaldırıp yerine yenisini koyduk. Sade gri bir kumaşla kaplıydı ve yaklaşık aynı boyuttaydı, ancak çekyatı olduğu için iki kat daha ağırdı.

Kristin kanepeyi yatak olarak kullandığını söylediğinde, ilk dürtüm ona eşyalarını toplayıp benim evime taşınmasını söylemek oldu. Bir sürü yerim vardı. Çocukların her birinin kendine ait bir odası bile olabilirdi ama kendimi tuttum.

Çok uzun süredir birlikte değildik ve onu ürkütmek istemedim.

İkinci dürtüm ona üçüncü bir odası olan bir daire kiralamaktı, böylece biraz mahremiyeti olabilirdi. Bu isteğimi de kendime sakladım. Kristin yardımı isteyerek kabul eden biri değildi ve bu konuyu açmanın ona kavga için cephane vereceğini biliyordum.

Ben de çekkarar kıldım.

Eski kanepeler daha iyi günler görmüştü. Ne zaman üzerine otursam ya minder olmadığı için kığım batıyor ya da sırtıma yaylı bir şey saplanıyordu. Kristin'in her gece o şeyin üzerinde nasıl uyuduğu beni şaşırtıyordu. Yeni kanepeler onun tüm sorunlarını çözmüyordu ama umarım birkaç gece daha iyi uyumasını sağlayacaktı.

Kylie'nin gözlerini yakaladım ve ona anahtarlarımı uzattım. "Ky, kamyonetimin arka koltuğunda içinde birkaç yastık olan bir çanta var. Biz eski kanepeyi yüklerken onu benim için getirebilir misin?"

Logan ve Hunter bekliyorlardı, ben de başımı kapıya doğru eğdim ve eski kanepeyi yüklemek için dışarı çıktım. Beni takip ettiler ve kamyonetimin arkasına çekmeme yardım ettiler.

Arka cebimden cüzdanımı çıkardım ve ikisine de birer ellişer uzattım. "İyi iş çıkardınız. Minnettarım."

Hunter onunkini aldı ve ben gözümü kırpmadan cebine attı.

Logan kaşları saç çizgisinde öylece duruyordu. "Gerçekten mi?" diye sordu kuşkuyla.

Başımı salladım. "Evet. Geçen hafta Geçen hafta koltukları taşımama yardım eder misiniz diye sormuştum, ettiniz."

Çekinerek aldı. "Emin misin?" Kıkırdadım.

"Eminim. Bunu hak ettin."

Logan gülümsedi ve parayı cebine attı. "Yardıma ihtiyacın olan başka bir işin var mı?"

Sırıttım. "Aslında, evet. Yaşadığımız son fırtına bahçemdeki birçok dalı devirdi. Eğer Kris için bir sakıncası yoksa, bir ara fazladan bir çift el işime yarayabilir."

Teklifin üzerine atlamaya hazır görünüyordu ama geri çekildi. "New Bern'de yaşıyorsun ama... Biraz uzak."

"Dediğim gibi, eğer Kris için sorun yoksa, yardıma ihtiyacım var. Gelip seni alabilir ve geri getirebilirim."

Kylie kafasını ön kapıdan uzattı. "Kris biraz sakinleşti. Artık seni öldürmeyebilir. İçeri gelip yastıklarla birlikte görmek ister misin?"

"Elbette," dedim merdivenlerden çıkıp eve girerken.

Yeni kanepeler harika görünüyordu ve yastıklar da onu mükemmel bir şekilde vurguluyordu. Mobilya mağazasındaki kadın onları da satın alırken yanında vermişti. Kylie köşeye bir battaniye örtmüştü ve sehpanın üzerinde kokulu bir mum yanıyordu.

Kristin duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, kanepeye bakıyordu.

"Gitmeye hazır mısın, Günışığı?" diye sordum.

Kristin tüyler ürpertici bir kaşını kaldırdı. "Bana sormadan bunu yapmamış gibi mi davranacaksın?"

Eğildim ve dudaklarını gagaladım ama o bir heykel gibi hareketsiz durdu. "Buna sürpriz denir."

"Sürprizlerden nefret ederim."

Sırıttım. "Biliyorum. Bu yüzden Kylie'ye senin hangisini beğeneceğini düşündüğünü görmek için resimler gönderdim."

Kristin kız kardeşine sert bir bakış fırlattı. "Bunu muydun?" Logan ve Hunter'ı da bu karışıma eklemek için döndü. "Hepiniz bunu biliyor muydunuz?"

Çocuklar sırttı.

Omuzlarındaki gerginliği biraz olsun yatıştırmak umuduyla kollarımı ona doladım. "Onlara kızma. Sadece yardım ettiler."

"Seninle bunu daha sonra konuşacağız," diye kestirip attı. Sesi sertti ama ağzının kenarında bir gülümseme belirdi.

"Bir sürpriz daha, tatlım." Kristin'in arkasında durdum ve kollarımı beline doladım. Çocuklara bakarak, "Ona en iyi kısmı gösterin" dedim.

Zoey ellerimi tutarak bana doğru koştu. Onu tek kolumla kucağıma aldım ve kalçama oturttum.

Kylie yastıkları ve minderleri bir kenara fırlattı. Hunter, Kristin'in şifonyer olarak kullandığı sandığı yoldan çekti. Son olarak Logan metal çerçevenin kolunu tuttu ve katlanır yatağı dışarı çekti.

"Will-" Kristin kraliçe yatağı görünce ağzını kapattı. Kylie yastıkları koyduğum çantayı havaya kaldırdı. "Ona uyacak yeni çarşaf da var. Will'e beyaz olanlardan almasını söyledim çünkü en çok onları sevdiğini biliyorum."

Kristin gözyaşlarını kırpmaya çalıştı ama işe yaramadı. Gözyaşları birbiri ardına yanaklarından aşağı yuvarlandı. Göğsüme döndü ve kollarını belime doladı.

"Teşekkür ," diye fısıldadı.

Zoey'nin kalçamda olması biraz zordu ama eğilip Kristin'in başının üstünü öpmeyi başardım.

"Haydi!" Kylie ellerini birbirine vurarak, "Hadi!" dedi. "Gitme vakti geldi!"

Hava mükemmeldi, bu yüzden Maddie ve Luca her zamanki poker gecesi yerine herkesi ve ailelerini şenlik ateşi için davet etti. Luca lezzetli bir şeyler pişireceğine söz verdi ve reşit olmayan kalabalığa yetecek kadar alkolsüz içecek olacağına dair herkese güvence verdi.

Zoey'nin yükseltici koltuğunu Kristin'in arabasından aldıktan sonra birlikte kamyonetime doluştuk ve Beaufort'a doğru yola çıktık.

"Luca da orada olacak mı?" Kylie arka koltuktan sordu. Logan gözlerini devirdi ve ona dirsek attı. "O evli." Kristin güldü.

"Evli olmasa bile senin için çok yaşlı."

Dikiz aynası Kylie'nin hınzır gülümsemesini yansıtıyordu. "Will senden daha yaşlı. Senden *çok daha* yaşlı."

Kristen sertleşti.

Uzandım ve elini tuttum. "Bu da doğru kişiyi beklemekle ilgili çok iyi bir noktayı kanıtlıyor."

"Ayrıca," dedi Kristin, yeniden rahatlayarak. "Ben ve Will birlikte bir ilişki yürütüyoruz. Sen ve Luca'nın yaşında biriyle birlikteliğin ise bir suçtur."

Kylie sırtıttı. "En sevdiğim renk ahlaki olarak gri."

Will kahkahasını bastırırken ben, "Aman Tanrım," diye mırıldandım.

Zoey sesini yükseltti. "Will, Krissy'yle evlenecek misin?"

Kristin'in gözleri panik içinde açıldı. "Zoey-"

"Belki bir gün," dedim sakince.

"Özür dilerim," diye mırıldandı

Kristin.

Omuz silkip geçiştirdim. Neyse ki Maddie ve Luca'nın evi görünmüştü. Kristin'in kanepenin değiştirilmesine karşı çıkması bizi programın biraz gerisine atmıştı, bu yüzden suyun kenarındaki parti tüm hızıyla devam ediyordu.

Steve ve Maddie büyüyen şenlik ateşini yakarken Luca da tuğla verandada hamburger ve sosisli sandviç ızgara yapıyordu. Chase ve Luna kumda getir götür oynuyorlardı ve çocuklar hemen onun yanına akın ettiler. Luna'yı kucaklarına alıp öpücüklere boğdular.

Kristin ve ben el ele partiye doğru yürüdük. Evin yan kapısı açıktı, ben de şansımı denedim ve onu içeri çektim.

"Ne-"

Onu bir dolaba ittim ve kapıyı kapattım. "Konuş benimle."

"Ama çocuklar-"

"Onlar iyi. Çocuklardan daha fazla yetişkin var ve dışarıdaki herkesi tanıyorlar." Karanlıkta bile ondan yayılan endişeyi görebiliyordum. "Bırak alayım, Kris. Ben alabilirim. İçini dökmek istediğin her ne varsa, benim üzerime yık. Bırak endişeni senin yerine ben taşıyayım. Bana bırak."

Kollarıma yığıldı ve onu göğsüme doğru çektim.

"Seni hak etmiyorum," diye boğuk bir ses çıkardı. Vücudu titriyordu ve ben de omuzlarını sıkıca kavradım. "Sana seks bile yapamıyorum çünkü çocuklar hep etrafta. Gerçi bunun bir önemi yok. Sonunda yaptığımızda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmayacak. Seks yapmayalı tam yarım on yıl oldu."

"Günüşiği, eğer en büyük endişen seninle seks yapmanın iyi olmayacağı ise, seni burada durdurumama izin ver. İyi olacak çünkü bu biziz. Ve sonunda oraya vardığımızda - ki bu arada gerçekten çok heyecanlıyım - doğru an olacak."

Burnunu çekti, sonra iç çekti. "Bana karşı çok sabırlı ve iyisin ama benim sana verebileceğim hiçbir şey yok. Beni ve çocukları şımartıyorsun ve ben bunu senin için yapamam." Göğsünden bıkkın bir kahkaha koptu. Bir elini siyah saçlarının arasından geçirdi ve başını salladı. "Zoey gidip evlilik hakkında atıp tutuyor ve sen bundan korkmuyorsun. Senin insan bile olmadığını düşünmeye başlıyorum."

Sırıttım. "Buradan çıkar çıkmaz kaçmayı planlıyorum. Adımı değiştireceğim ve üç eyalet uzağa taşınacağım."

Kristin göğsüme vurdu ama elini yakaladım ve parmaklarımızı birbirine geçirdim.

Gülümseyerek, "Fiyat etiketini kontrol et. İndirimde değilsin. Sen en üst raftasın, tatlım."

"Kendimi öyle hissetmiyorum," dedi usulca. "Beni neden istediğini bilmiyorum."

"Seni olduğun her şey için istiyorum. Çok güzelsin. Sen tanıdığım en çalışkan insansın. İşinle gurur duyuyorsun ve yorgun olsan bile elinden gelenin en iyisini yapıyorsun. Hayatındaki her bir insanı önemsiyorsun. Cömert ve nazıksın."

Gözlerinden yaşlar süzüldü.

Çenesini yukarı kaldırdım ve dudaklarım dudaklarını bulana kadar eğildim. "Ve sana her gün hatırlatacağımdan emin olabilirsin."

KRISTIN

Taylor Creek Inn'in koridorunda çekerken temizlik arabası gıcırdadı. Telefonum, tek tek sarılmış tuvalet kağıdı rulolarının üzerinde durduğu yerde vızıldadı. Ekran Will'den gelen bir mesajla parladı.

WILL

Eskiden iş seyahatlerinden keyif alırdım, ama şimdi tek düşünebildiğim eve dönmek ve seninle birlikte olmak. Seni görmeme ne kadar kaldığını tekrar söyler misin?

KRISTIN

İki gün daha. Seni özledim. Virginia nasıl?

WILL

Ne derler bilirsiniz, Virginia aşıklar içindir.

KRISTIN

Hmm. Belki geri döndüğünde, bu ilişkinin "sevgili" kutusunu işaretleriz.

WILL

Tam bir pislik gibi görünme riskini göze alarak, lütfen bana bu sabah reçetenizi doldurduğunuzu söyleyin.

KRISTIN

Doldurdum, aldım ve unutmamak için telefonumda günlük bir hatırlatıcı var.

WILL

Kahretsin, aşırı başarılı olmana bayılıyorum. Bu çok seksi. Ayrıca, döndüğümde seni tam olarak ne kadar süreyle kaçırabilirim? Seni mümkün olduğunca uzun süre yatağında tutmayı planlıyorum.

Gatorade ve protein barları stoklayacağım.

KRISTIN

Yeterince uzun değil. Geçirdiğim haftadan sonra 48 saat boyunca çocuklardan saklanmaya hazırım. Bu beni kötü bir insan mı yapar?

Maria boğazını temizledi. "Temizlik mi yapacağız, yoksa bütün gün koridorda durup erkek arkadaşlarımıza mesaj mı atacağız?"

Gözlerimi devirdim ve telefonumu cebime attım. "Ah, lütfen. Bir elimle mesaj yazabilirim, diğer elimle odaları ters çevirebilirim ve yine de senden daha hızlı bitirebilirim."

Eğer tek çalışmıyorsam, Maria ile temizlik yapmak bir sonraki en sevdiğim şeydi. Çok tatlı bir kadındı. Altı çocuk annesi ve on çocuk büyükannesi olarak dolu dolu bir ev hayatından sonra, handa çalışmak için emeklilikten ayrılmıştı.

Onun , çok çabuk sıkılıyordu.

İnce telli gri saçlarını geriye doğru topuz yapmıştı. Gözlerinin etrafındaki çizgiler, koyu renkli irislerinde bir eğlence pırıltısını çerçeveliyordu.

"Yeni yönetim hakkında bir şey duydun mu?" diye sordu, ben yatağı soymaya başlarken o da minibarı tazeliyordu.

Hanın satılacağı haberi ilk çıktığından beri çalışanlar arasındaki gerginlik azalmıştı. Yine de herkesin aklının bir köşesinde duruyordu. Maaş çeklerimizi imzalayan şirket değişmişti ama bunun dışında her şey aynı kalmıştı. Bu bir rahatlama olmalıydı. Ne de olsa, evi temizleyip kendi personellerini getirebilirlerdi. Rich the Dick'e katlanmayı bir lütuf olarak saydım.

Çok, *çok* küçük bir nimet.

Yeni üst yönetim söylentileri devam ediyordu ama gerçekleştiğinde inanacaktım. Şu an için kendimi mümkün olduğunca vazgeçilmez kılmalıydım. Saatte iki dolar zam

memnuniyetle karşılanan bir değişiklik olmuştu. Çeklerim bu kadar güzel görünmeye devam ederse, özellikle de yaptığım fazla mesailerle, bir genel müdür ordusuna katlanabilirdim.

"Hayır. Neden?" Çarşaf yığınının temizlik arabasına bırakırken sordum. "Bir şey mi duydun?"

Maria şeytani bir sırıtışla parladı. "Nasıl olduğunu bilirsin. Yardım her şeyi bilir."

Bu hem bir lütuf hem de bir lanetti. Hizmetçiler handa dolaşırken görünmez olabiliyorlardı. İnsanlar, tüm odaları en iyi şekilde tutmakla ilgili yıpratıcı işi düşünmekten kaçınmak için aktif olarak bizi görmezden geliyorlardı. Kimse arkasını toplayan birini düşünmek istemezdi.

Yine de birinin yapması gerekiyordu.

İş çoğu zaman nankörceydi ama dedikodular bunu telafi ediyordu. Misafirler rahatça konuşurdu çünkü biz sadece hizmetçiydik.

Oldukça eğlenceliydi.

İlişkisi olan insanların sayısı beni şaşırttı. Sadece yaz tatilcileri de değildi. Buranın yerlileri de oteli gündüz takılmak için kullanıyordu.

Bazı yönetim kademeleri de kat hizmetleri personelinin görmezden gelme eğilimindeydi. Elbette, bir şey yerinde değilse veya bir konuk şikayet ederse azarlanıyorduk. Ancak, bunun dışında, Rich the Dick ve kirli detayları düşünmek istemiyordu.

"Eee? Çayı dökecek misin yoksa beni asılı mı tutacaksın?" Çarşafın köşelerini yatağın etrafına sıkıştırırken gülererek sordum.

Maria balkon kapılarına cam temizleyici sıkarken durakladı. "Neden hep çay dökülüyor? Neden kahve ya da şarap değil?" Biraz daha sıktı ve bardağı sildi. "*Meyve suyunu dökmek* en mantıklısı. Ne de olsa *çay* dedikodu demek değil mi? Dedikodu da sulu bir şeydir. Asıl dökülmesi gereken suyudur."

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Sadede gelir misin artık?"

Maria sprey şişesinin tetiğini arabanın kenarına taktı ve kâğıt havluları çöp torbasına attı. "Karina haber verdi."

Neredeyse dilimde boğuluyordum. "*Ne?*"

Karina Miller handa müdür yardımcısı olarak çalışıyordu. Hanın günlük işlerini benim yapabileceğimden daha uzun süredir

ve Rich'in ayrılması halinde genel müdürlük pozisyonu için net hedefleri vardı.

Biri hayal edebilir.

Doğrusu, Karina her zaman burası için fazla iyiydi. Misafirperverlikle yaşar, nefes alır ve bunu yapmak için kışını yırtar atardı. Rich'in aksine, ellerini kirletmekten hiç korkmamıştı. Gece boyunca derinlemesine temizlik yapmak veya bitmek bilmeyen çarşafı yıkamak gibi nahoş görevler anlamına gelse bile, Karina geri kalanımızla birlikte siperlere inmekten asla çekinmedi.

"Şaka yapıyorsun," dedim başımı sallayarak. Bir yanım Karina'nın ofisine gidip ona kafasını kışından çıkarmasını söylemek istiyordu.

Bizi Rich'le yalnız bırakamazdı.

Maria başını salladı. "Ben de aynı şeyi söyledim. Ama Rich'in yeni yönetim şirketinden ve Karina'nın gitmesini nasıl istediklerinden bahsettiğini duydum." Sonra nefesinin altında mırıldanarak ekledi, "İdam mangasını nasıl kaçırdı bilmiyorum."

"Yani onu kovamadan istifa mı etti?" Düz çarşafın keskin köşelerini katlarken sordum. "Bu hiç mantıklı değil. Eğer onu kovsalar, en azından kıdem tazminatı alırdı."

Masanın yanındaki çöp torbasının uçlarını bağlayan Maria omuz silkti. "Bilemiyorum. Eğer kıdem tazminatından vazgeçiyorsa, ayrılmak için iyi bir nedeni olmalı."

"Gitmiyorsun, değil mi?" Yorganı düzeltirken ve zümrüt yeşili dekoratif örtüyü yatağın ayakucuna sererken gülmeye zorlayarak sordum.

Personel değişimi söz konusu olduğunda, genellikle önce iyi olanlar ayrılırdı. Han iyi para ödüyordu ama bir insan ancak bu kadar saçmalığa tahammül edebilirdi.

Maria ışıkları söndürüp arabayı kapıdan uzaklaştırırken, "Onlar gitmemi söylemedikçe gitmem," dedi.

Kapıyı çaldım, kat görevlilerini selamladım, sonra rozetimin makarasına takılı ana anahtarı çekerek bir sonraki odayı açtım.

Görevlerimizi değiştirirken "Bu benim için bir hobi," dedi. Maria bu kez yatağı aldı, ben de banyoyu ve eşyaları. "Ama senin düşünmen gereken küçükler var. yüzden belki özgeçmişini bir gözden geçirirsin. Bakalım daha iyi bir şey bulabilecek misin?"

Homurdandım. "Özgeçmişim bir satır uzunluğunda: Kristin Boyd: üniversite terk ve hizmetçi. Özgeçmişin sonu."

"*Baş kahya*," dedi Maria sert bir sesle. "İnsanların kendileri hakkında konuşması kadar sinirime dokunan bir şey yoktur."

"Will gibi konuşuyorsun."

"Ya da Will benim gibi konuşuyor," diye mırıldandı. "Erkek arkadaşınla aranız nasıl? Evlenme teklif etti mi?"

Göbekli bir kahkaha serbest kalırken başımı geriye attım. "Evlenme teklifi mi? Daha bir aydır birlikteyiz."

"Antonio'm bana iki hafta sonra bir sakız makinesi yüzüğüyle evlenme teklif etti. Vefatından önce kırk altı yıl evli kaldık," dedi Maria. "Bugünlerde siz çocuklar çok uzun süre bekliyorsunuz, aşık olmadan önce tüm hayatınızı çözeniz gerektiğini düşünüyorsunuz. Önemli olan aşık olmak, sonra da geri kalanını birlikte çözmektir."

Maria'yla oda değiştirmenin bir başka özelliği de buydu. Etraftaki en iğneleyici konuşmacı olmak gibi bir huyu vardı. Sonra, üç saniye sonra, toplayabileceği en ağır, hayatını değiştiren gerçeği rahatça bırakırdı.

Onu seviyordum ama bana bu şekilde seslenmesinden pek hoşlanmamıştım.

Haklı olsa bile.

"Onunla evlen ve çocuk yap," dedi Maria, sanki her şeyin cevabı buymuş gibi.

Tamam, zaman her konuda haklı değildi.

. "Birincisi uzak bir ihtimal, ikincisi ise asla gerçekleşmeyecek."

"Fikrini değiştireceksin."

"Hayır, değiştirmeyeceğim."

Maria'yı severdim, ama kadın bugün son sinirlerimin üzerinde hopscotch oynamaya kararlıydı. Neden insanlar bir kadına çocuk sahibi olma konusunda fikrini değiştirebileceğini söylemenin doğru olduğunu düşünüyordu? Bazı insanlar kendilerinin mini versiyonlarının her yerde koşuşturduğunu görme ihtiyacı hissetmiyordu ve bu tamamen kabul edilebilirdi.

"Will'in çocuk isteyip istemediğini ben de bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmadık.

o."

Maria burnunu . "Ona sor."

"Will pek genç sayılmaz. Benden çok daha yaşlı."

Aklımda şüphe tohumları kök saldı. *Ya çocuk istiyorsa? O yaş farkından etkilenmemiş görünüyorlardı, ama sayılar*

vardı. Eninde sonunda çocuk sahibi olmak istesem bile, o kadar uzun süre beklemeye razı olur muydu?

"Ne kadar yaşlı?" Maria sordu.

"On üç yıl," dedim minibarı kontrol ederken. Dokunulmamıştı, bu yüzden kaygan yüzeyde bir toz bezi kaydardım ve arabaya geri attım. "Otuz sekiz yaşında."

Maria yastıkların üst kısımlarına karate yaparken güldü. "Antonio ile aynı yaşıyordum ama evlendiğimde on sekiz yaşıyordum. Şimdi, yirmi yıl - bu bir yaş farkı. Seninki bir boşluk değil. Sadece bir yaş farkı. Küçük bir sıçrama."

"Ciddi misin? Yirmi yıl mı?" Yan odaya geçerken başımı salladım. "Bahse girerim aileleriniz bu konuda birkaç kelime söylemiştir."

"Hiç öyle oldu mu?" diye kıs kıs güldü. "Önemsiz insanların fikirleriyle canınızı sıkmayın. Önemsiz insanlar eleştirmekte hızlı, desteklemekte yavaş davranırlar. İnsanların aşkı kutlamak yerine onu herkese uyan tek bir kutuya sıkıştırmakla bu kadar ilgilenmeleri çok yazık."

"Will ve ben birbirimize aşık değiliz," dedim çabucak.

"Henüz," dedi göz kırparak. "*Henüz* aşık değilsin."

İki kat dolusu odayı temizlerken bu düşünceyi aklımdan çıkarmadım. İşten çıktığımda, yönetim dramasını tamamen unutmuştum.

Ta ki Hannah Jane'i lobide Karina ile konuşurken görene kadar.

Bazı cevaplar almak için onlara doğru ilerlemeye başladım ama telefonum Will'den gelen bir selfie ile çaldı. Güvenlik izni gerektiren toplantılar için şehir dışındaydı ve hiçbir şey hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğine dair bir yığın imzalı ifade vermişti. Bu gizlilik anlaşmaları selfie'ler hakkında bir şey söylemiyordu ama.

Will çok sıkılmış görünüyordu.

Hala ne iş yaptığına dair bir fikrim yoktu. Birçok şeyle uğraşıyordu. Parası olduğunu biliyordum. Deniz kenarında bir malikânede yaşıyordu. O şey Maddie ve Luca'nın evi kadar pahalı olmalıydı ve Luca zengindi.

Will'in yazılım yazdığını ve savunma şirketleri için bilgisayar çipleri gibi şeyler ürettiğini biliyordum ama bu daha çok Maria ve ev işleri gibi bir hobi gibi görünüyordu. Yapacak bir şeyi olsun diye yapıyordu. Will de aynı şekildeydi.

Yine de evindeki ofisine gitmiştim. Masasının üzerinde en az yirmi şirkete ait dosya klasörleri vardı. Bunların birlikte çalıştığı şirketler mi yoksa sahibi olduğu şirketler mi olduğunu bilmiyordum.

İkisi de beni şaşırtmazdı.

Gönderdiği resim yüzümde aptalca bir gülümseme yarattı, bu yüzden onu sakladım. Toplantılar için ılık giyinmişti. En sevdiği yarım fermuarlı kazağının altından düğmeli gömleğinin yakası görünüyordu ve saçlarını kasketinin altına saklamak yerine şekillendirmişti.

Tanrım, gözlerinin etrafındaki çizgilere bayılıyorum. Gülümsediğinde ortaya çıkıyorlardı ve gözlükleri onları gizleyemiyordu.

KRISTIN

Özledim
seni!

Hannah'ya doğru bir adım attım.

"Hey," dedim, Karina ile konuşmasına müdahale ederek. "Bir saniyen var mı?"

Hannah kolundaki saate baktı. "Biliyor musun, kalıp sohbet etmek isterdim ama Maddie ile pasta tadımı yapan bir müşteri var. O yüzden caddenin karşısına geçip uğrasam iyi olacak."

İlginç. Pazartesi günkü şenlik ateşinde Maddie bize Luca'yla birlikte devlet üniversitesinin mutfak sanatları bölümünde katılacakları bir yarışmadan bahsetti. Söylediğine göre tüm gün sürecekmiş.

"Mad'in bugün izinli olduğunu sanıyordum," dedim tarihi kontrol etmek için telefonumu çıkarırken. "O ve Luca bu gece şehirden ayrılmadan önce Morehead'de bir şeyler yapmışlar."

Hannah'nın rengi soldu. "Şuna bakar mısın!" Telefonunu kulağına dayadı ve *kesinlikle* bir telefon görüşmesi numarası yaptı. "Isaac, tatlım! Merhaba!"

Koridordan ofisine doğru koşarken parmaklarını süslü bir şekilde salladı.

"Hayal mi görüyorum yoksa bu çok mu tuhaftı?" Karina'ya sordum.

Karina ipeksi sarı saçlarını omzunun üzerinden savurdu. Neredeyse her gün giydiği kömür grisi kalem etek ve blazer ceket kombinasyonu ile tam bir tezat oluşturuyordu. "Hayır. Garipti."

Hannah Jane son zamanlarda çok garip davranıyordu. Benden kaçıyormuş gibi hissediyordum. Sadece o değildi. Maddie, Hannah Jane ve

Ne zaman bir sohbet başlatmaya ya da Will'i tartışmaya dahil çalışsam, adamları ortadan kaybolmak için bahaneler uyduruyordu. Bir süre sonra pes edip Steve, Erica, Mel ve Chase ile takılmaya başladım.

Bridget, Kyle'la birlikte bazı düğün detaylarını halletmeleri gerektiğini söyleyerek şenlik ateşini kaçırdı.

"Peki, bu doğru mu?" diye sordum. "Gerçekten haber verdin mi?"

Karina içini çekti ve gözlerini ön masaya dikti.

Rich'in beceriksiz kayınbiraderi resepsiyona bakıyordu.

Brantley.

Adam bırakın rezervasyon yazılımını kullanmayı, bir e-postayı bile zar zor açabiliyordu. Misafirlerle kavgacı ve diğer her şeyde tembeldi. En kötüsü de, lanet bir ispiyoncuymuştu.

Her şey *kayırmacılık* diye bağırıyordu.

"Cadı avına çıkmışlar," dedi dişlerini sıkarak. "Kimi ya da neyi aradıklarını bilmiyorum ama insanlar sinek gibi düşecek."

WILLIAM

"W Hasta!" Zoey seslenerek açık kapıdan fırladı ve kollarıma atıldı. Ben kollarımı ona sarıp bir daire çizerek dönerken o da yüzünü boynumun kıvrımına gömdü.

Daire.

"İşte benim kızım!" Dedim, gülerek. *Tanrım, bu çocuğu seviyordum.*

Zoey ellerini omuzlarıma koydu ve geriye doğru çekilerek bana kuşkuyla baktı. "Ama Krissy senin kızın."

"İkiniz de benim kızlarımsınız," dedim. "Kylie de öyle."

"Çiçek getirdin mi?" diye sordu. Gerçi eksik dişleri sayesinde kulağa daha çok *çiçek mi getirdin* gibi geliyordu.

"Bu sefer değil," dedim ve onu kalçama doğru salladım.

Kristin'in evinin ön kapısından içeri girdiğimizde Zoey'nin alt dudağı huysuz bir şekilde dışarı fırladı.

Küçük *bir mırıltıyla* kollarını kavuşturdu. Çok sevimliydi.

Eğildim ve fısıldadım, "Merak etme. Daha iyi bir şey getirdim."

Cıyakladı. "Nedir bu?" "Bu bir sürpriz."

Kristin ve Hunter mutfakta akşam yemeği üzerinde çalışıyorlardı. Kristin ocakta fokurdayan kırmızı sosu karıştırırken sırtı bana dönük duruyordu. Her yer sarımsak ve fesleğen kokuyordu ve midem onaylarcasına gurulduyordu. Kristin harika bir aşçıydı ama akşam yemeğine gelmeyi sevmemin tek nedeni yemekler değildi.

Kristin'e oradan buradan biraz para aktarmaya çalıştım. İşlerin onun için zor olduğu bir sır değildi ve beslenmesi gereken bir boğaz daha sadece yükü artırıyordu. Ama o her zamanki gibi tüm yardımları reddetti.

Bu yüzden market bütçesine yardımcı olmak yerine yanımda küçük bir şeyler getirmeye başlamıştım. Havelock'a gelirken aldığım çikolatalı kek de bu yüzden yanımdaydı.

Zoey kalçamdayken kapının hemen içinde durdum ve yemek pişirmeyi bitiren kadını bir süre süzdüm.

Kristin siyah saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Dökümlü, omzu açık gri bir kazak bronzlaşmış omuzlarını ortaya çıkarıyordu. Sonbaharın gelmesiyle birlikte, her gün giydiği şort ve atlet yerine uzun kollu ve tayt giymeye başlamıştı.

Ben, kendi adıma, minnettardım. Çünkü *o kış...*

İlişkimizin yeniliği - ve Kristin'in istikrarsız ev hayatı - sabırlı olmamı gerektiriyordu. Ama vücudunun her santimini sahiplenmeye hazır olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. İçimdeki mağara adamı o taytı üzerinden çıkarıp onu yatağıma bağlamak için kullanmak istiyordu. Yıldızları görene kadar onu becermek istiyordum.

Medeni yanım Zoey'nin başına bir öpücük kondurdu ve onu tekrar yere bıraktı. Muhtemelen Logan ve Ky'ye geldiğimi söylemek için koridorda koşuyordu.

Arkasına geçip kollarımı beline dolamadan önce Kristin hakkında birkaç müstehcen düşünceye daldım.

Kristin mutlu bir şekilde mırıldandı. Kıcını kasıklarına doğru geri itti, tayt ve kot katmanları arasından aletimi nazikçe okşadı. Başının arkası göğsüme doğru düştü ve çenesini yukarı kaldırırken gözlerini kapattı. "Merhaba."

Onu alnından öptüm. "Seni özledim."

Gülümsedi ve sosu karıştırmaya devam etti.

Sadece birkaç günlüğüne gitmiştim. Washington D.C.'nin bir banliyösü olan Reston, Virginia'da paramiliter bir müteahhitle iş taahhütlerini yerine getirmem gerekiyordu.

Genelde eyalet dışına çıkmayı sorun etmezdim. Yolculuktan keyif alırdım ve projeler eğlenceliydi. Bu sefer farklıydı.

Her brifingde dikkatim dağılıyordu. Uzun süren toplantılar beni normalden daha fazla tedirgin ediyordu. Telefonumu güvenli toplantı odalarının dışındaki bir kutuya bırakmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Tek düşünebildiğim Kris ve çocukları kontrol etmektir.

Logan ve Kylie ile ilk tanıştığımında ikisinde de telefon olduğunu fark ettim. Doğru olduğunu hissettiğimde, bir şeye ihtiyaçları olduğunda ulaşabilmeleri için onlara numaramı verdim. Arayabilecekleri bir sürü güvenli yetişkin vardı. Steve ve Chase polisti, Mel de acil servis hemşiresiydi. Ama beni de arayabileceklerini bilmeleri onlar için önemliydi.

Yıllardır tanıdıkları ve güvendikleri insanlardan daha üstün olduğumu düşünecek kadar saf değildim. Bir parçam, bir gün bana umuyordu.

"İğrenç," dedi Hunter iğrenmiş gibi yaparak. Kristin'le birbirimize aşık olduğumuzu fark etmişti ve koridorda koşarak ağlıyormuş gibi yaptı.

Boynunun kenarından öperken kıs kıs güldüm. "Seninle biraz yalnız kalabilmek için bir sarılmanın yeterli olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Kristin melodik bir şekilde güldü. Ocağın altını kapattı ve kollarını boynuma dolayarak .

Geriye doğru sendeleyerek iki elimle kışını kavradım ve onu kendime doğru çektim. Sikim karnına bastırdı ve inledim. Bir elim hâlâ kışının yanağındayken, diğer elimle atkuyruğunu tuttum ve dudakları dudaklarıma değene kadar aşağı çektim.

At kuyruğunu elime doladım ve başını yerinde tuttum. Onu sıkıca kavradıktan sonra ağzına yakıcı bir öpücük kondurdum. Dilim dudaklarının kenarında gezinerek ondan daha fazlasını talep etti.

Açgözlü bir orospu çocuğu gibi onun küçük inlemelerini yuttum. *Daha fazlasını. Daha fazlasını istiyorum.*

Dilinin benimkine karşı uzun, durgun vuruşları, onu hemen o anda soymama iki saniye kalmıştı ve-

"Akşam yemeği hazır mı?" Zoey koridorda koşarak sordu.

Kristin irkilerek beni itti ve kolunun tersiyle ağzını sildi. Viski rengi gözleri, sanki yeniden kendine gelmek istercesine ileri geri gidip geliyordu; sanki öpücüğüm onun dünyasının eksenini kaydırmıştı.

Sırıttım ve ereksiyonumu gizlice ayarlamak için arkamı döndüm.

Kristin'in gözleri elimin olduğu yere kaydı. Bana şakacı bir sırıtış fırlattı ve göz kırptı.

"Bir dakika sonra," dedi Kristin Zoey'ye, sesi sakindi -sanki az önce mutfağının ortasında onu hırpalamamışım gibi. "Git diğerlerine yemek vaktinin geldiğini söyle."

Zoey koşarak uzaklaştı ve kardeşlerine masaya gelmeleri için bağırdı.

Ellerimi yıkayıp kırmızı pötikareli havluyla kurularken kıkırdarak, "Asla sıkıcı bir an olmaz," dedim.

Kristin durakladı ve parmaklarını başının şakaklarına bastırarak bir nefes verdi. Yavaş daireler çizerek boynunu ileri geri salladı. "Yatma vaktine sadece birkaç saat kaldı."

Onu alnından öptüm. "Onlara hafta sonundan bahsettin mi?"

Başını iki yana salladı.

Hafta sonu benim evimde kalmayı planlıyorduk. Neden çocuklara bundan bahsetmemişti?

Korku omurgamı titretti. Tereddütleri mi vardı?

Çocukların benim çatım altında uyuması fikrinden rahatsız mıydı?

Gece geç saatlere kadar süren sohbetlerimizden birinde Kristin bana ailelerinin Kuzey Carolina Eyalet Fuarı'nı Noel olarak kabul ettiklerini söyledi.

Bütün yıl bunun için para biriktirdiler. Devlet okulları takvimlerine her zaman Cuma günü için bir öğretmen çalışma günü koyarlardı. Dolayısıyla, Perşembe günü - Konserve Gıda Günü - Kristin yarım gün çalışacak, çocukları okuldan erken alacak ve fuara gitmek için Raleigh'e gidecekti. Cuma günü dinlenmek ve çocuklar okul dışındayken onlarla kaliteli zaman geçirmek için işten bir gün izin alırdı.

Kristin'e bu yıl onlarla gitmek istediğimi söyledim ve o da kabul etti. O zamanlar bu güvenli bir grup gezisi gibi görünüyordu. Kristin'le vakit geçirmek, çocuklarla rahat bir ortamda vakit geçirmek ve baskı altında olmamak.

Ama Kristin'le aramızdaki şeyler ciddileşmişti - ya da en azından *ben* ciddileştiğini düşünüyordum. Gün içinde onu düşünmeden geçirdiğim tek bir dakika bile yoktu.

Yetişkinlerle biraz vakit geçirmeye çok ihtiyacımız vardı, bu yüzden fuardan sonra beşinin benim evimde kalmasını önerdim. Yeterince odam vardı.

Cuma günü çocuklar sahilde yürüyebilir, dışarıda oynayabilir ya da film ve video oyunları maratonuna katılabilirlerdi. Hava uygunsa akşam yemeği için dışarıda ızgara yapardık.

Bu fikre bayılacağını düşünmüştüm. Özellikle de bir yatak odam olduğu gerçeği göz önüne alındığında. Bir yatak. Ve kilitli bir kapım. Hatta çocuklar evin farklı bir katında olacaktı.

Kristin bir yerde gecelemleri söz konusu olduğuunda çocuklarla ilgili yardım istemeyi sevmezdi. Hatta en son Maddie, Hannah Jane ve ben onu kandırdığımız için yardım istemeyi kabul etmişti. Ama bir molayı hak ediyordu ve çocukların da manzara değişikliğine ihtiyacı vardı.

Logan'ın buz gibi tavrı biraz çözülmüştü ama bana karşı hâlâ temkinliydi.

Kylie havalı görünüyordu ama bunun sadece bir paravan olduğunu biliyordum. Tipik genç kız sorunlarının altında etrafındaki herkese karşı güvensizlik ve korku yatıyordu.

Hunter da aynı şekildeydi.

Hiçbirini suçlamadım. Onlar ailelerinin korkunç seçimlerinin kurbanlarıydı.

"Bekleyip bu gece işlerin nasıl gideceğini görmenin daha iyi olacağını düşündüm," dedi dostça.

Bu saçmalığa bir saniye bile inanmadım. "Kris," dedim, elimi karnında gezdirerek onu durdurmaya çalıştım. "Eğer korkmaya başladıysan-"

"Değilim," dedi çabucak. Çocuklar mutfağa girerken kapılar açılıp kapandı. Sesini alçalttı. "Benim geceyi burada geçirmem sorun değil, ama sen gerçekten de bir ailenin senin evinde kalmasına hazır mısın? Bu işin onlar için çok hızlı ilerlemesinden endişeleniyorum."

"Will!" Hunter bağırdı. "Buraya otur!"

Çocuklar masadaki yerlerini almış, bana da Logan ve Hunter'ın arasında bir koltuk bırakmışlardı.

"Gerçekten Pentagon'da bir toplantının mı vardı?" Kylie omzumun üzerinden onlara bakar bakmaz sordu.

"Dostum!" Hunter . "Başkan'la tanıştın mı?"

I sırtıttı, "Hangi Bir tane mi? Ben de met Beş.

Daha fazla Eğer sen Birleşik Devletler dışındaki başkanları saymak."

Çeneleri masaya çarptı.

Çocuklara göz kırptım ve gerçekten James Bond olup olmadığını tartışmaları için yanlarından ayrıldım.

Kristin'e dönerek kaşlarımı kaldırdım ve sesimi alçalttım. "Evet, benimle bir sorunları olduğunu sanmıyorum tatlım."

Masayı pişmiş spagetti, makarna sosu ve salata ile doldururken Kristin sessiz kaldı.

"Otur," dedim, elinden tırtıklı bıçağı alırken kışına vurarak. "Ben hallederim."

Sarımsaklı ekmeği hızla dilimledim ve daha iyi günler görmüş çiçekli bir tabağı attım. Ellerimi temizledikten sonra bıçağı lavaboya attım ve sarımsaklı ekmeği masaya taşıdım. Tatlı çay sürahisini kaptım ve Kristin'in bardağını doldurdum. Sonunda Logan ve Hunter'ın arasındaki sandalyeye oturdum.

Altı kişiyi küçük masanın etrafına sıkıştırmak zor oldu ama başardık.

Maşayı kaptım ve salatayı tabağımın üstüne yığdım. "Peki, yarınki fuar için oyun planın nedir?"

Logan masanın karşısındaki Kristin'e baktı, spagetti hâlâ ağzındaydı. Yavaşça çiğnedi ve sonra boğazını temizledi. "Geliyor musun?"

"Evet, eğer senin için de uygunsa, ben de peşine takılmak isterim," dedim kayıtsızca, yüzündeki şüpheli ifadeyi kötüye işaret olarak algılamamaya çalışarak. *Belki Kristin de planın bu kısmından onlara bahsetmemiştir...*

Logan'ın çenesi büküldü ama bir şey söylemedi.

Kylie ve Kristin endişeli bir bakış attılar. Zoey ve Hunter'ın hiçbir şeyden haberi yoktu.

Kristin'in haklı olup olmadığını düşündüm. Belki de çocukların yola geleceğine dair boş bir umuda tutunuyordum.

Sanırım onlara daha sonra bir işim ve gidemeyeceğimi söyleyebilirim.

Logan tekrar boğazını temizledi. "değil."

Masanın altında Kristin'in ayağı benimkine çarptı. Tabağına bakarken dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Logan'a başımı salladım. "İyi anlaşma."

Yemeğin geri kalanı hareketliydi. Hunter bizi okuldan hikâyelerle ve okuduğu kitapların konularıyla eğlendirdi. Çocuk on beş dakika boyunca hiç nefes almadı.

Sonunda bitirdiğimizde Kylie ayağı fırladı ve marketten aldığım çikolatalı pastayı kesti. Dilimleri çabucak küçük beyaz tabaklara bıraktı ve ben de onları masaya taşımaya yardım ettim.

Maddie'nin elinde şey olup olmadığını öğrenmek için neredeyse Revanche'ı arayacaktım ama vazgeçtim. Kristin'le geçireceğim zaman benim için çok değerliydi ve bunun çoğunu Beaufort'a gidip gelerek harcamak istemiyordum.

Kristin'in gözleri benimkilerle buluştu ve bana hafifçe başını salladı. Kylie ve ben tekrar yerimize otururken, "Will ve ben düşünüyorduk da," dedi. "Fuardan sonra geceyi onun New Bern'deki evinde geçirmeye ne dersiniz?"

Hunter dondu kaldı. "Orada olacak mısın, Kris?"

Bu cevabın hangi yöne gitmesini istediğinden emin değildim. Bir yandan, Kristin'in onları bırakıp gidebileceğinden korkmuş gibiydi. Diğer yandan, kız kardeşinin etrafta dolaşmasını istemeyen küçük bir kardeşin ses tonuna sahipti. *Çocuklar kafamı karıştırıyor.*

"Elbette orada olacağım," dedi Kristin. "Sizi öylece bırakamam çocuklar. Fuardan sonra da birlikte bir gün geçireceğiz, sadece onun evinde." Sanki konuşma bayrağını devrediyormuş gibi bana baktı.

Onu aldım ve koştum. "Evet, dostum. Kütüphaneme bir göz atmak istersin diye düşündüm." Logan'a baktım. "Ve oyun oynayabilen birinin gelip kıcımlı tekmelemesine ihtiyacım var."

Kristin daha sonra çocukların önünde *göt* dediğim için bana bağırıacaktı.

Logan'ın yüzündeki ifade öfkesine değdi. "Odaları paylaşmak zorunda kalacak mıyız?" Kylie sordu.

Başımı salladım. "Sen istemediğin sürece hayır."

Gözleri büyüdü. "Tanrım, hayır. Biraz ara verebilirim..." sesi kesildi, gözleri küçük kız kardeşine kaydı.

Zoey tabağını sıyırıp temizlerken çikolatalı kekten bir keçi sakalı bırakmıştı. Altı yaşında bir çocukla aynı odayı paylaşmak zor olmalı.

Kristin çocukları ev ödevlerini bitirmeleri, duş almaları ve gece çantalarını hazırlamaları için gönderirken o ve ben masayı topladık.

"Peki ya sen?" Bulaşıkları yıkadıktan sonra kurutması için ona uzatırken sordum.

"Peki ya ben?" diye soruyu tekrarladı, kafası karışmıştı.

"Yalnız mı yatacaksın yoksa aynı odayı mı paylaşacaksın?"

Dudağını ısırды, bir tabağı kalkan gibi tutarken kıkırdamasını bastırdı. "Sanırım cevabımı biliyorsun." Çocukların kapılarının kapalı olduğundan emin olmak için etrafımda döndükten sonra ekledi: "Yine de sessiz olmamız gerektiğini biliyorsun, değil mi? *Yetişkinlerin yaptıklarına kulak misafiri olmalarını istemiyorum.*"

Eğildim ve ağzımı kulağının kabuğuna dayadım. "Günüşiği, eğer gürültü yaparsan, sikimi ağzına sokarım."

Kristin ürperdi, parmak eklemleri tabağa karşı beyazlaştı.

Ellerimi duruladım ve kot pantolonuma sildim. onu lavaboya yasladım, şehvet dolu gözlerinin derinliklerine baktım ve parmak uçlarımla yanaklarını sıyırdım.

"Bunu ister misin, tatlım?" Alçak bir hırıltıyla sordum.

Göğsü benimkine bastırdı.

Gömleğini tutup sertçe vücudundan aşağı çekmek, sütyenini ikiye ayırmak ve göğüslerini emmekten başka bir şey istemiyordum. Onları ısırmak istiyordum. Onları işaretlemek. Onları sahiplenmek. Serbest bırakılmamanın ardından vücudunu soyarken onu yatağında yayılmış görmek istedim.

"Ben- ben hiç-" Kristin sustu.

Elimi taytının önünden aşağı kaydırardım ve taytının arasından amını avuçladım. "Hiç kimse sana oral seks yaptı mı? Seni yedi mi?"

İnledi, gözlerini kapattı ve kendini sabitlemek için nefesini içine çekti.

Üzerinde hâlâ kıyafetleri olmasına rağmen parmak uçlarımı amına . Demek istediğimi yüksek sesle ve net bir şekilde anlattım.

"Sana bir soru sordum," diye kulağına homurdandım. "Hiç kimse boşalana kadar bu amcığı yaladı mı?"

Kristin başını salladı.

Gülümsedim. "Aferin kızıma. Senin tadına ilk bakan ben olacağım."

Ve sonuncusu.

Çocuklar odalarına gitmiş, iyi geceler dilemiş ve öpücükler dağıtmışlardı. Zoey bana *Küçük Fare, Kırmızı Olgun Çilek ve Büyük Aç Ayı'yı* dört kez okumam için yalvardı. Kristin'e göre Zoey başını kaldıracak kadar büyüdüğünden beri bu kitap onun en sevdiği kitapmış.

Sıska ikiz yatağına oturdum ve küçük gözleri kapanıp mışıl mışıl uyuyana kadar tekrar tekrar okudum.

Bir esnemeyele oturma odasına doğru yürüdüm ve kanepenin minderlerini kaldırdım.

Kristin koridorun ışığını kapatırken, "Bu gece çıkarma konusunda endişelenme," dedi.

"Yatağı senin için çekiyorum," diye karşı çıktım, sehpa olarak kullandığı sandığı kaydırarak yoldan çektim.

Açık mavi bir uyku şortu ve dar beyaz bir atletle koridorda ilerledi. Göbek halkası eteğin altından görünüyordu. "Sadece üstte uyuyacağım. Sabah hepsini kaldırmakla uğraşmak istemiyorum."

Metal çubuğu aşağı indirdim ve çekyatı sabitledim. "İyi bir gece uykusuna ihtiyacın var. Yarın senin için uzun bir gün olacak."

Kristin yastıklarını ve battaniyelerini alıp yatağın üstüne attı.

Yatağın kenarına oturdum ve kollarımı açtım.

Bir mıknaş gibi, hemen bana doğru çekildi. Başını omzuma, boynumun kıvrımına koydu. Burnumu saçlarına gömdüm ve şampuanının taze kokusunu içime çektim.

"Söylersen kalırım," dedim usulca. "Seninle uyurum. Sabah kahveni hazırlarım."

"Bu harika olurdu." Cevabı boğuktu ama ne demek istediği anlaşılmıştı.

"O zaman bana kalmamı söyle."

Kristin içini çekti ve uzanabilmek için kendini geri çekti. "Ben de istiyorum ama burası onların da evi."

Buna saygı duyuyordum ama bir yanımda çocukları beni uzak tutmak için bir neden olarak kullandığından endişeleniyordu. Ayakkabılarımı çıkardım ve tamamen giyinmiş olarak yorganın altına girdim.

"Will-"

"Sadece birkaç dakika," dedim onu kollarıma çekerek. "Çocuklar uyuyor. Gece kalmayacağım, sadece seninle böyle birkaç dakika geçirmeme izin ver."

Kristin kollarıma kıvrıldı ve başını göğsüme yasladı. Gömleğimi çözmesi ve elini göğsümde gezdirmesi uzun sürmedi, ten tene değiyordu.

"Düşündüğünü duyabiliyorum," diye mırıldandım. "Beni de içine almak ister misin?" Yutkunurken boğazı tenime sürtündü. "Peki ya Buna hazır değilim," diye fısıldadı. "Çok fazla şey var ve her şey çok hızlı geliyor."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak, "Hazır değil misin, yoksa hazır *olduğunda* olabileceklerden mi korkuyorsun?" diye sordum.

"Belki ikisinden de biraz."

Duymak istediğim şey tam olarak bu değildi, ama korkuyu bir kenara bıraktım ve onun yerine iki katına çıktım. "Neden korkuyorsun?"

Dışarıdaki cırcır böceklerini dinledim, olayları fazla düşünmemeye çalıştım.

İç çekti. "Bir noktada uyanacaksın ve daha iyi birini hak ettiğini anlayacaksın. Gösteriş yapabileceğin ve kolunda taşımaktan gurur duyacağın birini. Uçak kadar yükü olmayan birini. Sen buna değmediğimi anlayana kadar zamanımı bekleyecekmişim gibi hissediyorum."

"Kristin, seni seviyorum." Kelimeler o kadar kolay çıkmıştı ki. "Nedenini bilmiyorum," dedi sesi titreyerek.

"Aşk ne sunduğunla ilgili değildir; kim olduğunla ilgilidir." Onu kendime çektim ve loş ışıktaki göz göze gelene kadar çenesini yukarı kaldırdım. "Sen sevgiye layıksın." Eğildim ve onu öptüm. Kristin'in dudakları yumuşak ve esnekti. "Beşiniz de. Çok erken olduğunu söylemeden önce sana bir şey söyleyeyim, Günışığı. İnsanlar *seni seviyorum* demek için çok cimri *davranıyor*. Sevgiyi saklamanın ve birine nasıl hissettiğini söylememenin uygun ya da aydınlanmış bir yanı yok. Kaybeden tek kişi siz olursunuz çünkü sevginizin karşılığını alamazsınız."

Göz kapakları titreyerek kapandı ve alnını ağzıma dayadı. "Sanırım ben de seni seviyorum."

Sıcak tenine karşı gülümseyerek kıkırdadım. "Neden böyle söylüyorsun?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Daha önce hiç aşık olmadım ama sanırım aşk böyle bir şey."

"Bu sana nasıl hissettiriyor?"

"Güvenli. Aranıyorum. Sanki kaçacak bir yerim varmış gibi." Eğildi ve beni nazikçe öptü. Dudakları yumuşacıktı ve benimkilerin üzerinde geziniyordu. Parmaklarını saçlarıma doladı ve "Evimde gibi hissediyorum" diye fısıldadı.

KRISTIN

Will kamyonetinin camını indirdi ve otopark görevlisine on dolarlık bir banknot uzattı. Kamyon lastikleri, şeritten aşağı yuvarlanırken çakıl ve çamur karışımını kesti. Bir süre sonra birkaç tur ama sonunda arka tarafta bir yer bulduk.

Durmak için yavaşladığı ve kamyonu park ettiği anda, çocuklar emniyet kemerlerini çıkardılar ve birbirlerinin üzerine sürünerek ilk inen olmak için savaştılar.

Will sürücü koltuğundan indi. Benim kapımı açmaya gelmeden önce durdu ve Kylie'ninkini açtı.

Bayıldım.

Kamyonetten inmeme yardım ederken kıkırdadım. "Bugün başka bir seviyedesin."

Will eğildi, elini belime sardığım fanılanın altından geçirdi ve kıcıımı sıktı. Ayak parmaklarını kıvrarak homurdandı ve "Bu gece şanslı olmayı planlıyorum" diye fısıldadı.

Vücudum beklentiyle uğulduyordu. *Boş ver* deyip Will'in evine geri dönmeye hazırdım ama panayır bir gelenektir ve çocuklar heyecanlıydı. Sabırlı olmak zorundaydım.

Will, Zoey kamyonun kasasından atlarken onu kollarının altından yakaladı. Kazağı omuzlarını sıkıca sarıyor ve Zoey'yi omuzlarına alırken kasları dalgalanıyordu. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Logan burnunu kırıştırdı ve gözlerini bana dikti. "İyi misin?"

"Hmm?" Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Ne?" "Felç geçiriyor gibi görünüyorsun."

Will'in sikini lanet bir kovboy kız gibi sürmeden önce bir on iki saat daha beklemek zorunda kalırsam felç geçirebilirim.

Gülümsemeye çalışarak zorla "Harikayım!" dedim.

"İyi olduğuna emin misin, tatlım?" Will sırtarak sordu. Ne cüretle benim azgınlığımla eğlenirdi?

Ona bir Oreo'yu kızartacak kadar sıcak bir bakış attım. "Harika, *Sevgilim.*"

Elbette, *ilk buluşmada seks* yapacak türden bir kız *değildim*, ama kesinlikle *üç ay bekleyecek* türden de *değildim çünkü hayat beni bekâr bırakmaya kararlı* bir kızdı.

Tekrar kullanmaya başladığımdan beri hiçbir doğum kontrol dozunu kaçırmamıştım. İlk hapi almak sanki yıllar önceymiş gibi geliyordu. Kadın bahçem hazırды ve ben de bu gece için seksi bir şeyler hazırlamıştım. Hannah Jane bile onay vermişti.

Artık çocukların huni kek, hindi budu ve pamuk şekerle tıka basa doyacağı saatleri sayıyordum. *Çok fena* çarpacaklardı.

Will bagaj kapağını açtı. Logan, Kylie ve Hunter bağışlamak üzere birer poşet konserve aldılar. Will, bagaj kapağını kapatıp kamyonu kilitlemeden önce beni, Zoey'i ve kendisini korumak için diğer üç torbayı aldı.

Gıda bankasına ait bir yarı kamyon römork, gıda bağışlarını almak üzere girişin dışına park edilmişti. Bilet karşılığında katkımızı bıraktık ve sonra ön kapılardan geçtik. Otopark boyunca altışar kutu yiyecek taşımak berbattı ama tam fiyatlı girişten çok daha ucuzdu. Ayrıca, asil bir amaca hizmet ediyordu.

"bakalım," dedim sertçe.

Logan, Kylie ve Hunter kapının hemen içinde durdular.

Boğazımı temizledim. "Will ve ben Zoey'i yanımıza alacağız. Siz kendi başınıza dışarı çıkabilecek yaşıtasınız."

Heyecanla bağırıp çağırdılar. Genellikle birlikte kalmamızı isterdim. Hepsine tasma ve GPS takip cihazı takabilseydim, takardım. Ama Logan neredeyse on sekiz, Kylie neredeyse on yedi yaşındaydı ve dizginleri gevşetmeyi öğrenmem gerekiyordu.

Will sırtıma güven verici bir el koydu.

"Telefonlarınız sizde. Hunter, hiçbir koşulda Ky ve Lo'dan iki adımdan fazla uzaklaşmana izin yok. Akşam yemeği için Dorton Arena'nın önünde buluşacağız. Yanınızda kendi paranız var, değil mi?"

Üç kafa mükemmel bir zamanlamayla başını salladı.

"Bugün en az bir sebze yediğimizden emin olmamızı söylediğin yer burası mı?" Logan tipik ergen kızgınlığıyla sordu. Sırıttım. "Kesinlikle hayırama tükettiğiniz her kızarmış şeyin fotoğrafını bekliyorum. Belki

bir hatıra defteri yaparım. Her neyse, kaybolursan beni ara. Ya da bir polis bulun. Birbirinizi kaybederseniz, kafası tavuk gibi etrafta

koşuşturmayın. Kıpırdamadan durun ve birbirinizin ne giydiğini bağırmaya başlayın. Durun bir dakika. gitmeden önce her birinizin nasıl görüldüğüne dair bir resim. Ne olur ne olmaz."

Telefonumu çıkardım ve *çok güzel* üç fotoğraf çektim. yüzler.

Will her birine elli dolarlık birer banknot uzatırken, "Alın bunu," dedi. "Sen kaçıp gezici bir sirke katılana kadar onun dikkatini dağıtacağım." Tam da onlara para vermesine itiraz etmek üzereydim ki Belimden tutup beni öpmek için kendine çektiğinde ve "Kaç!" dediğinde -bugün için kendi paralarını biriktirmişlerdi-

Will'in dudakları sıcak ve nane aromalıydı. Tırnakları tenime sürtünüyordu. Zoey kıkırdadı ve Will beni öpmek için eğilirken onun omuzlarına tutundu.

Will parmaklarını benimkilere geçirerek, "Hadi, Günışığı," dedi. "Bir avuç dolusu mide ilacıyla ön oyun oynadım. Yakında kızarmış bir şeyler bulamazsam, hepsi boşa gidecek."

Enerjinin vızıltısı - panayır ziyaretçilerinin koşuşturması ve aşırı hızdaki fritözlerin cızırtısı - aynı anda hem nostaljik hem de yeni hissettiriyordu. Çocuklarla olan eski anılarımla Will'le olan yeni anılarımı karıştırmak duygusal bir duygu kokteyli yarattı.

Panayırda dolaştık ve sergilenen ürünleri inceledik. Zoey tüm çiftlik hayvanlarının, kompakt bir araba ağırlığındaki aşırı büyümüş balkabaklarının ve mavi kurdele kazanan tüm tatlıların önünde fotoğraf çektiirmek istedi.

Geçmişte Maddie tatlı yarışmasına bir düğün pastasıyla katılmıştı. Tabii ki herkesin okumuştı. Ama artık katılmıyordu. Görünüşe göre yarışma onun için yeterince sert değildi.

Will ve Zoey karnaval oyunlarında mücadele ettiler ve de yemek standlarında yemek yedik.

Bir çubuk tereyağını kızartmanın mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Bu kızartıp şişlere geçirmeyi Kuzey Carolinalılara bırakın. *Ve tatlı bebek melekler, çok iyiydi.*

Derin yağda kızartılmış yapışkan çöreklerin reklamını yapan bir tabela gözümüze çarptı.

Will'in kaşları havaya kalktı.

Karnını ovuşturdu ve bana döndü. "Hayatını değiştirecek bir karar daha mı?"

Başımı salladım. "Kesinlikle."

Elimi tuttu ve sıranın arkasına doğru yol aldık.

Zoey onun omuzlarının üstünde kıpırdandı, daha fazla şeker beklentisiyle sersemlemişti. Biz beklerken Will'telefonu cebinde çaldı. Çıkardı ve ekrana baktı.

"Kim o?" Ben sordum.

"Logan bana resim gönderdi," dedi törpüleyerek.

Emin değildim ama içine karışmış bir şeyler duyduğumu sandım. Bazı duygular onu boğuyordu. Tam olarak ne olduğunu anlayamadım.

Will telefonunu çevirdi ve bana Logan'ın gönderdiği, kollarını birbirlerinin omuzlarına dolamış üçünün selfie'sini gösterdi -*Nothing Could Be Finer* tabelasının önünde poz verirken.

Çok mutlu görünüyorlardı.

"Bunu bana gönderebilir misiniz?" Sırada ilerlerken sordum.

Boğazındaki düğümü temizledi ve başını salladı. "Evet, tabii ki."

Tezgâha vardık ve Will kızarmış yapışkan çöreklerimizi sipariş etti. Üçümüzün paylaşması için bir tane yeterli olacaktı. Bütün bir çöreği yemek yetişkin bir adamı yerin dibine sokardı.

Kasanın arkasındaki kır saçlı kadına ödeme yaparken, Zoey vücudunun üst kısmını aşağı doğru salladı ve Will'in yanağına bir öpücük kondurdu. Will güldü ve uzanıp onun yan tarafını dürttü. Zoey bir kıkırdama nöbetine tutuldu.

"Yukarıda nasılsın, maymun?" diye sordu ona. "Aşağı inmeye hazır mısın?"

Zoey, onun omuzlarının üstündeki tüneğinden oldukça memnun bir şekilde başını salladı. "Hayır!"

Kasiyer buruşuk bir gülümsemeyle, "Siz çok şirin bir ailesiniz," dedi. "Kesinlikle çok değerli."

Will'le birbirimize hızlıca baktık. Gülümsemesi yumuşaktı ama gözlerinin kenarları bariz bir mutlulukla kırışmıştı.

"Çok nazıksınız," diyerek iltifatı geçiştirdim. Tezgâhtan yağa bulanmış kâğıt tabağı aldım ve ilerledim.

Kasiyeri düzeltmeye zahmet etmedim. Gerçeği açıklamak bütün gece sürerdi.

"İyi misin?" Village of Yesteryear sergisinin yakınında için boş bir çıkıntı bulduğumuzda Will sordu. Sessizlik, orta yolun omuz omuza kalabalığından güzel bir kurtuluştı.

"Elbette," dedim ve çantamdan bir şişe su çıkardım. Bir yudum aldım ve dişlerimin üzerindeki şekerli kazak hissini temizlemek için suyu çalkaladım.

Bana uzatmadan önce yapışkan çörekten büyük bir ısırık aldı. Zoey onun omuzlarına tırmandı ve bir ısırık çalma umuduyla yanıma oturdu. Kızarmış, yapışkan ve tarçınlı çörekten bir parça kopardım ve ona uzattım.

Will, "Bugün çok sessizsin," dedi.

Omuz silktim. "Tüm bunları Logan, Ky ve Hunter olmadan yapmak garip. Onların büyümesine izin vermem gerektiğini biliyorum. Güvende olmaları ve iyi seçimler yapmaları için onlara güvenmem gerekiyor ama bu çok korkutucu."

Ağzının kenarında bir gülümseme seğirdi. Ense tıraşının altından zar zor görünüyordu. Çene çizgisindeki gölgede gümüş rengi benekler belirmişti.

Hayatımda bundan daha seksi bir şey görmemiştim.

İçimi çektim ve suyumdan bir yudum daha aldım. "Sadece onları özlüyorum, hepsi bu."

"Biliyorum. Senin evinden ayrılıp benimkine her döndüğümde ben de böyle hissediyorum." Dudaklarındaki pudra şekerini yaladı.

"Biliyor musun, bu gece için biraz endişeliyim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?" Omuz silkti.

Will her zaman çok sakin ve kendinden emindi. Gelgitler gibi sabit ve güvenilir. Sarsılmaz bir özgüveni vardı, bu da muhtemelen her zaman odadaki en zeki kişi olmasından kaynaklanıyordu.

Kendinden tamamen emin olmayan bir yanını görmek nadirdi.

"Kris, fark *ettin* mi bilmiyorum ama ben bizim hakkımızda oldukça ciddiym. Bu yüzden, evet, bu gece için biraz endişeliyim. Çocukların evime gelmek *istemelerini* istiyorum çünkü bunun tek seferlik bir şey olmasını planlamıyorum."

Kucağımdaki tabağa baktım. Kot pantolonumda yağ lekeleri olacaktı ama umurumda değildi. İştahım kaçmıştı.

"Bununla başa çıkabileceğinden emin misin?" Sessizce sordum. "Hepimiz mi?" İğneleyici bir kahkaha attım. "Sadece ben bir şey. Ben artı bir çok şey isteyebiliriz. Ama beşimiz birden? Bu beklentiği sana yükleyemem."

"Beni dinle," dedi tabaktaki son lokmayı çalarak.

Zoey'nin çoğunu yalayıp yuttuğunu fark etmemiştim bile. *Tanrı merhamet etsin, bütün şekeri temizlemek için dişlerini defalarca fırçalamam.*

"Ailem olmadığını biliyorsun Kris. Elbette, üç ay önce odama dalıp ödümü kopardığın gün beklediğim şey tam olarak bu değildi. Ama şimdi, başka türlü olmasını istemezdim."

Daha da yaklaştı ve kolunu belime doladı.

Parmak uçlarımı cam gibi olmuş gözlerimin kenarlarına götürdüm. "Bırakın hepimizi, kimsenin beni isteyeceğini düşünmezdim. Biz çok fazlayız. *Ben* çok şeyim."

"Sana doyamayan biri için asla çok fazla olmayacaksın." Will eğildi ve dudaklarımı dudaklarıyla yakaladı. "Seni seviyorum," diye mırıldandı ağzıma karşı, vanilya ve tarçın tadı dillerimizde birbirine karışıyordu. "Sen benim isteyebileceğim her şeysin ve her şeye fazlasıyla sahipsin."

"Hey!"

Logan, Kylie ve Hunter'ın bize doğru yürüdüğünü görmek için ayrıldık. Logan, boyunun yarısı kadar olan uzun, plastik bir bardaktan limonata içiyordu. Kylie'nin kollarında kocaman bir flamingo dolması vardı. Hunter'ın bir elinde benim kalçam büyüklüğünde tütsülenmiş bir hindi budu, diğerinde ise ızgara mısır koçanı vardı. Bu manzara karşısında atardamarlarım tılandı.

Kylie, Will'in yanına çöktü ve Will de kolunu onun omuzlarına doladı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu.

Başını salladı ve ona hayran gözlerle gülümsedi. "Evet, BMX sürücülerini izlemeye gidiyorduk ve sizi gördük. Gelip kontrol edelim dedik."

"BMX nedir?" Zoey sordu.

"Arazi motosikletleri üzerindeki bu süper havalı adamlar çılgın numaralar falan yapıyor. Havada çok yükseğe uçuyorlar ve motosikletlere sadece elleriyle tutunuyorlar ama bazen akrobasi hareketleri yaparken ve rampalardan atlarken bırakıyorlar. Çok havalı," dedi Hunter, hindi ve mısır lokmaları arasında zar zor nefes alarak.

Zoey pogo çubuğuna binmiş bir kanguru gibi zıpladı. "Oooh! İzlemek istiyorum!" Will'e döndü ve kolunu yakaladı. "Lütfen, lütfen, lütfen! Gidebilir miyiz?"

Güldüm ve onu Will'den ayırmaya çalıştım. İkimiz de bir şey söyleyemeden Logan söze girdi.

"Evet, hadi Zo." Bana baktı. "Zoey'i almamızın bir sakıncası var mı? Ona göz kulak oluruz."

Kylie ve Logan birbirlerine baktılar ve ben de bu küçük karşılaşmamızın ne kadar spontane olduğunu merak etmeye başladım. Kylie ayağa kalktı ve Zoey'nin elini tuttu. "Zoey'i alıp sizi biraz yalnız bırakalım. Akşam yemeği için hâlâ arenanın önünde buluşmak istiyor musunuz?"

Başımı salladım çünkü başka ne yapabilirdim ki? Kylie ve Logan son derece sorumluluk sahibi, tatlı iki çocuktı ve ben onların kız kardeşi olmaktan gurur duyuyordum.

Elbette, onların yetişkin olarak dünyaya gelmeleri fikri beni hâlâ dehşete düşürüyordu. Ama en azından bu gece için biraz rahatlayabilirdim.

Will ve ben onlara el salladık. Onlar kalabalığın içinde kaybolmadan önce Logan eğilip Zoey'ye bir şey sordu. Zoey başıyla onayladı ve Logan onu kucağına alıp, tıpkı Will'in yaptığı gibi omuzlarına koydu.

Kalbim.

"Onları iyi yetiştirmişsin," dedi Will, tabağı bir çöp kutusuna atarken. Elimi tuttu ve kalabalığın arasına geri döndük.

Hiçbir şey söylemedim, anı yaşamayı ve sıra sıra satıcılar arasında yürürken her yeni anıyı içime çekmeyi seçtim.

Midway'e vardığımızda, Will oyuncaklardan biri için iki bilet kaptı ve beni yolcu kapsülüne götürdü. Ben önce koltuğa kayarken o kenarda durdu. Kafasını tavana çarpmamak için eğilerek içeri girmek zorunda kaldı.

Görevli kapıyı kapattı ve bir sonraki vagon inerken tekerlek dönmeye başladı. Akılsızca bindikten sonra

Birden hangi araçta fark ettim. Arabanın hareketini hissettim ve panik beni felç etti.

"Will," diye mırıldandım, elini sıkarken sesim titriyordu.

Başını çevirdi, sözlerimdeki titremeyi fark edince kaşları çatıldı. "Sorun nedir?"

"Ben, ben yüksekte korkarım." Gözlerimi kapattım ve titreyen bir nefes verdim.

"Tatlım," dedi sert bir . "Bana bak."

Bu vericiydi. Tekerlek tekrar dönerken kalbim tehlikeli bir şekilde hızlandı.

Araba sallandıkça irkildim, metal bağlantılar gıcırıyor ve çığlık atıyordu. Nefesim kısa nefesler halinde geldi. Ellerim ve enseme soğuk bir ter oluştu.

Anı yaşamak aptalcaydı.

Will, "Bana bak, Kristin," diye emretti. Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Gözlerimi yavaşça açmaya zorlarken elim onun elinin etrafında kenetlendi. Tekerlek tekrar döndü, bizi daha da yükseğe, görüş alanının dışına gönderdi.

Kalçalarımın tuttu ve beni kucağına çekti. oturduğumda dizlerim sert metal sıraya bastırdı.

"Ben buraya bunun için geldim," dedi.

Will'in dudakları dudaklarıma çarptı. Bir anda elleri atletimin altında, karnımın düzleminde kaymaya . Sütyenimin kaplarını aşağı doğru çevirdi ve iki göğsümü de avuçladı.

Kucağımı genişlettim ve kalçalarımı sallayarak kalın şaftına süründüm. *Bu gece o lanet kotu üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyordum.*

"Lanet olsun, kadın," dedi Will, meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlayarak. "Yıldızları görene kadar seni becermek için sabırsızlanıyorum."

İnledim ve başımı arkaya attım, sırtımı kamburlaştırdım ve göğüslerimi yüzüne doğru ittim.

yana eğdi ve bir meme ucunu dişlerinin arasına alıp ısırıldı.

Acının irkildim ama bu acı bir zevk seline dönüştü. Pantolonunun düğmesini açmaya çalışıp başaramayarak fermuarını karıştırdım.

"Sence burada yapabilir miyiz?" Nefes nefese sordum.

Will, Cheshire kedisi gibi sırttı ve başını salladı. "Seninle ilk kez yatağında sevişeceğim."

"Bu sevişmek değil," diye karşı çıktım. "Bu sikişmek."

Başını iki yana salladı. "Tatlım, seninle her zaman sevişeceğiz. Ve bazen, seni yere yatırıp çığlık atana kadar sikimi daracık amına sokarak seninle sevişmek isteyeceğim."

Beni kısıtlanmış ereksiyonunun etrafına kotumun fermuarını indirirken inledim. Külotumu kenara çekti ve klitorisimi okşadı. Will parmaklarını kaygan kaydırmadan önce hazır olup olmadığımı test etme zahmetine bile girmedim.

"Elimi sür," diye emretti, iki parmağıyla G noktamı okşarken avucunun topuğunu klitorisime bastırdı.

Orgazm bir yük treni gibi hızlı ve sert bir şekilde içeri girerken vücudum titredi. *Şimdiden çok yaklaştım.*

"Aferin kızıma. Aynen böyle," diye övdü boştaki eliyle meme ucumun sert tepesiyle oynarken.

Kalçalarımı onun eline karşı savurdum, serbest kalmak için çaresizdim. "Oh-oh!" Parmaklarımı saçlarına doğru kıvrırken inledim.

ensesine. Onu memnun etmek için hiçbir şey yapmaya odaklanamıyordum ama aramızdaki bağın tadını çıkarıyordum.

Eve dönüş yolculuğu dayanılmaz olacaktı ama beklentinin verdiği heyecan ilk seferimizi daha da güzelleştirecekti.

"Seni hissediyorum, tatlım." Ben kalçalarımı oynatırken elinin topuğunu klitorisime bastırdı. "Gözlerini aç ve bırak."

Parmaklarının amımın iç duvarlarına tek bir darbesi beni uçurumun kenarına gönderdi.

Gözlerimi açtım.

Dönme dolabın tepesindeydik ve ben uçuyordum.

KRISTIN

T Will'in kamyonetinin farları, garaj yolunu koruyan ferforje kapının üzerinde parlıyordu. İlk randevumuzdan beri Will'in evine gitmemiştim. Yine de, içeri girdiğimiz an, sanki Eve.

Çocuklar arka koltukta sızmışlardı. Hunter cama yaslanmış uyuklarken, Zo ve Ky aralarındaki dev flamingoyu geçici yastık olarak kullandılar. Uzun bir günün ardından, şeker krizinin de etkisiyle, New Bern'e dönüş yolu boyunca uyudular.

Logan öndeki yolcu koltuğuna oturdu. Onunla Will'in arasına sıkışmış, New Bern'e dönerken iki saatlik yolculuk boyunca uykuyla savaşıyordum.

"Burası senin evin mi?" Kamyonet garaj yolunda gümbürdeyerek ilerlerken Logan sessiz bir inançsızlıkla sordu.

Will kamyoneti park edip kontağı kapatırken, "Evet," dedi. "Hadi gelin. Size etrafı göstereyim."

Pencereler içeriden gelen sıcak ışıkla parlıyordu ve güneş enerjisi kazıkları ön kapıya giden yolu işaretliyordu. Karanlıkta bile Will'in evi çok güzeldi.

"Neredeyiz biz?" Kamyonetin içindeki ışıklar yandığında Zoey inledi. Yumruklarını kapalı gözlerine sürttü ve esnedi.

Will uzanıp Zoey'nin emniyet kemerini çözmesine yardım ederken, "Benim evimdeyiz," dedi. "Hunter, Zoey'nin çantasını alır mısın?"

Hunter hemen devreye girerek Zoey'nin geceliğini omzuna geri attı. Çocuklar -Logan hariç- zombiler gibi ön kapıya doğru ilerlediler. Logan yanımdan ayrılmadı, başı sanki bir saldırıya hazırlanmış gibi dönüyordu.

Will kapının kilidini açıp bizi içeri sokarken, çam ve tarçın kokulu ılık bir hava üzerimizden geçti.

Will, "Saat epey geç oldu," dedi. "Size odalarınızı göstermeme ve turu yarın yapmamıza ne dersiniz?"

Başlarıyla onayladılar ve esnediler.

Altı kişi merdivenlerden ikinci kata çıktık. Tarçın kokusu giderek azalıyor, kereste ve taze boya kokusu tarafından bastırılıyordu. Neredeyse bir nalbur dükkânı gibi kokuyordu. *Tuhaftı.*

İlk buluşmamızda misafir odasında yattığımda böyle kokmamıştı.

Will kestirdiğim odanın kapısını açtı. "Kylie, bu senin. Zoey yan odada. Odalar arasında paylaşmanız için bir banyo var."

Bu yakınlığı takdir ettim. Kylie küçük kız kardeşinden uzakta bir gece geçirdiği için çok mutluydu ama yine de birbirlerine yakın olduklarını bilmek bana huzur verdi.

Will ışığı yaktı ve ben donakaldım. Aynı odaydı ama ben burada kaldığım zamanki gibi görünmüyordu.

İnşaatçının bej boyası ve mantıklı gri yorganı gitmişti. Yerlerine bembeyaz duvarlar, püsküllü krem yatak başı ve kat kat beyaz nevresimler yerleştirilmiş.

Koyu mor yastıklar ve tüylü mor bir örtü yatağın üstünü süslüyordu. Çiçekler komodini süslüyordu ve yerde dokuma bir halı boyu boyunca uzanıyordu.

Standart beyaz panjurların her iki yanında beyaz kuşaklarla bağlanmış lavanta perdeler vardı.

Kylie farklı bir şey bilmiyordu ama ben biliyordum. Ve bu her şeydi.

Sırada Zoey'nin odası vardı. Bu odaya daha önce girmemiştim ama pembe dekor dokunuşları, peluş hayvan dağı ve yatağın üzerindeki şeffaf gölgelik de aynı derecede düşünceliydi. Will çocukların ilk gecesi için her şeyin ötesine geçmişti.

Çocukları koridorun diğer tarafına geçirdik.

Will kapıyı açarak, "Hunter, bu senin," dedi. Hunter hızla içeri girerken o da yoldan çekildi.

Her duvarı kaplayan ahşap kitap rafları ağzına kadar doluydu. Kendi kişisel kütüphanesi gibiydi. Kitap sırtlarından birkaçını tanıdım. Çocuklar onun duyabileceği şekilde ağızlarını her açtıklarında Will zihninden notlar alıyor olmalıydı.

Logan'ın odası en sondaydı. Lo kapıyı açıp ışığı yakarken Will yanımda bekledi. Dekor diğer üçüne göre çok daha sadeydi ama şifonyerin bir televizyon ve bir oyun konsolu vardı. Köşede bir gitar duruyordu.

Beynimi zorladım ama bir şey bulamadım. Logan nasıl çalınacağını bilmiyordu. Gitarımız yoktu.

Sonra aklıma geldi.

Logan dün gece yemekten sonra gitar çalan adamın YouTube videosunu izliyordu...

Vay canına. Will hızlı çalıştı.

Will, "Bir şeye ihtiyacın olursa Kris ve ben aşağıda olacağız," dedi. "Kendinizi evinizde hissedin. Buzdolabını, kileri yağmalayın..."

Logan odaya baktı, şoka girmişti. "İyi misin, Lo?" Nazikçe sordum.

Logan başını salladı, sonra bana sarıldı.

Kollarımı ona sarıp sıkarken kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Ondan gelen fiziksel şefkat nadirdi. Günde bir kez yarım ağız *seni seviyorum* diye mırıldanırdı ama o kadar. Sinirlerini bozmak ve onu sevdiğimi hatırlatmak için ona sarılan hep ben olurdum.

Ama bu sefer sarılmayı o başlattı ve bu beni mahvetti.

Logan benden uzaklaşırken kollarımı indirdim. Will ona bir el sıkışma teklif etti ve bu çok hızlı bir şekilde bir kardeş kucaklaşmasına dönüştü. Will sırtına iyi huylu bir tokat atarken Logan'ın gözleri kıpkırmızıydı.

Yutkundu, sonra geri . An bitti.

"İyi uykular," dedim Logan'ın kolunu sıkarak. "Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Logan, Will'in gözlerinin içine baktı. "Teşekkür ."

Will Logan'a başını salladı, elini sırtıma koydu ve beni aşağıya .

Ayaklarım fuayenin zeminine çarpar çarpmaz ellerimi göğsüne bastırdım ve başımı salladım. "Will-"

"Ne söyleyeceğini biliyorum," diye ağzından kaçırdı hemen. "Odaların yeniden yapılması konusunda fikrini sorarsam kızacağınızı biliyordum ama kendi alanları olması benim için önemli."

Sözlerinde tartışmaya yer bırakmadı.

Will ellerini bileklerime doladı ve düzleşmiş avuç içlerimi göğsüne yasladı. Kalbinin göğüs kafesine çarpışını hissedebiliyordum.

Başparmaklarıyla ellerimin arkasını okşayarak, "Onların yaşında olmanın ve bir yabancıнын evinde uyumanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. İnan bana, yardımı oluyor."

Koruyucu ailede geçirdiği zaman hakkında pek konuşmazdı. Anlattığında da özellikle olumsuz bir şey söylemiyordu. Yine de, en iyi durumda bile, biraz travmatik olmalıydı.

Eğer adama aşık olmasaydım, ayaklarının dibinde bir su birikintisi olurdu. Kahretsin, ona aşıktım ve hala eriyordum.

"Sana geri ödeyeceğim," diye ısrar ettim.

Parmak eklemelerini yanağımda gezdirdi. "Hayır, ."

Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Bu onlar için her şeydi," diye fısıldadım. "Ve benim."

Will başını yana eğdi. "Yani sana bir sürprizim daha olduğunu söylesem beni öldürmez misin?"

Gözlerimi kısıtım. "Duruma göre değişir. Hamaktan kurtuldun mu?"

O hamağı çok sevmiştim ve onu kaldırırsa sinir krizi geçirirdim. Yarın orada, ağaçların altında tekneler süzülürken dinlenmek için sabırsızlanıyordum.

Kıkırdadı ve başını salladı. "Hayır. Asla olmaz. Orası bizim yerimiz." "O zaman yolu göster."

Will elimi tuttu ve beni ana kattan yatak odasına götürdü. Fuarda neredeyse bir maraton yürüdüktan sonra otelde yarım gün çalıştığım için ayaklarım ağrıyor ve sırtım zonkluyordu.

Will'in odasına girdiğimizde adımlarımın ortasında durdum.

Bekârlığı çağrıştıran soğuk lacivert ve gri yatak takımları gitmişti. Onların yerini bembeyaz çarşaf ve yanık turuncu yastıklar almıştı. Eskisinin yerini yeni bir ahşap yatak başlığı almıştı. Yatağın ayak ucuna yulaf ezmesi renginde şönil bir battaniye örtülmüştü.

Sıcak ve davetkârdı. Maskülen ve feminenliğin mükemmel bir karışımı.

Odanın içinde süzıldüm ve komodinin üzerinden ikimizin çerçevesi bir fotoğrafını aldım.

"Will..." Zar zor bir fısıltı çıkarabildim. Beden bir deneyim gibiydi.

"Uzun vadeli bir oyun oynuyorum, tatlım. Bunun kolay olmadığını biliyorum. Düşünülmesi gereken çok şey var; okul bölgeleri, Beaufort'a gidip gelmek. Olabildiğince sık burada olmanı istiyorum."

Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. "Çok fazla sorum var..."

Ben fotoğrafımıza bakarken Will arkamda durdu. Belime uzandı ve kalçalarımın dolpazen gömleğinin kollarını çözdü.

Çenesi tenime sürtünürken başımı yana doğru uzattım. Boynuma kondurduğu sıcak, şefkatli öpücüklerle tam bir tezat oluşturuyordu.

"O zaman onlara sor," diye mırıldandı tenime karşı. Elleri belimde dolaştı, sonra atletimin altından kaydı. Kıvılcımlar tenimde dans etti.

"I..."

Parmakları kalçalarımın saplandı ve kıcımlı önüne doğru çekti. Will başını eğdi ve dudaklarıyla kulağımın kabuğunu sıyırdı. Hırladı. "Sen ne?"

Elleri beni yere sabitledi ama kıyafetlerimi çıkarmak için bir hamle yapmadı. Beklenti neredeyse dayanılmazdı. Endişe ve heyecanın karışımı beni bunaltıyordu.

Sonuna kadar gittiğim tek zaman, benim kadar deneyimsiz erkeklerle takıldığım zamanlardı. Will bir çocuk değildi. *Tam bir erkekti.*

Ya bu işte iyi değilsem?

"Gerginim," diye sessizce itiraf ettim.

"Kımıldama," dedi sertçe. Sıcaklığı bedenimden kayboldu ve yatak odasının kapısının kapandığını ve kilidin klik sesini duydum. Elleri milisaniyeler içinde tekrar kaburgalarımın üzerindeydi. "Kollarını kaldır," diye emretti.

Ben de itaat ettim.

Sözünü sakınmadan parmaklarını atletimin eteğine doladı ve başımın üzerinden çekti. Onu bir kenara fırlattı, sonra ellerini kollarımdan kot pantolonumun beline doğru kaydırды. Flaneli çözdü

belime doladım, düğmesini açtım ve aşağı ittim.

ve onları tekmelerken denge için kollarını kullandım.

Will, Henley'sinin arkasını boynundan kavradı ve hızlı bir hareketle başının üzerine çekti.

Ona dokunmayı arzuluyordum. Parmaklarımı kasların keskin oluklarında gezdirmek istiyordum. Göğüs kaslarını kaplayan hafif kıllar. Göbeğinden aşağıya, aşağıya, aşağıya uzanan karanlık iz-

Will kot pantolonunu kalçalarından sıyırdı, ereksiyonu serbest kaldı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Komando mu oluyorsun?"

Orantısız bir sırıtış ağzının kenarını çekiştirdi. "Güven bana, seni her zaman, her yerde becerebilme yeteneğimi takdir edeceksin."

Kutsal shiitake mantarları.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, geniş bir duruşla karşımda - çırılçıplak- duruyordu.

Yutkundum, gözlerimi onun sikinden ayıramıyordum. O... *Vay* anasını. Büyük demek yetersiz kalır.

Yatağın kenarına oturdu, dizlerini iki yana açtı ve ellerini kalçalarına .

Kollarımı belime doladım. Ondan daha giyiniktim ama kendimi tamamen açıkta hissediyordum.

"Buraya gel güzelim. Benden saklanma," diye emretti Will. Sesi sertti ama beni rahatlatan bir sıcaklığı vardı. "Sana bakmama izin ver."

Yavaşça kollarımı indirdim ve öne doğru bir adım attım.

Dizlerinin arasındaki, sertleşmiş sikiinin hemen önündeki boşluğu işaret etti. Başından bir inci tanesi ıslaklığı sızıyordu.

"Elini sikimin etrafına sar," dedi Will nazikçe, gözleri benimkilerle buluşarak.

Tereddüt ettim.

Uzandı ve elimi tuttu, parmaklarımı açtı, sonra onları aletinin etrafına sardı. Eli benimkinin etrafında kapandı. "Aferin kızıma. Aynen böyle."

Sikiinin seğirmesi ve zonklamasıyla küçük bir nefes verdim. Will keskin bir nefes alırken gözlerini kapattı.

"Bana ne yaptığını görüyor musun?" diye homurdandı, elimi sabit bir ritimle şaftında yukarı ve aşağı yönlendirdi. "Sana ne kadar ihtiyacım görüyor musun?"

Vücudum bir orman yangını gibi alevlendi, onu içimde hissetmek için duyduğum doymak bilmez ihtiyaçla öfkeyle parladı. Bana dokunmamıştı bile ama şimdiden mutluluktan paramparça olmanın eşiğine gelmiştim.

"Külotunu çıkar," diye tersledi. "Şu güzel amcığı göreyim."

O tatlı, nazık Will gitmişti. Onun yerinde vücudumu esir almış, tetikte bekleyen bir saldırgan vardı.

Ellerim titreyerek basit pamuklu külotumun kenarlarına doladım. Seksi bir şeyler giymem için bana fırsat vermemişti. Külotumu kalçalarımın altına indirdim ve dizlerimin üzerinden yere düşmesine izin verdim.

"Bu doğru."

Övgüsünü duyunca tenimde iğne uçları yanıp söndü.

Parmağının bir kıvrımıyla beni daha yakına çağırdı.

"Sütyenini çıkar."

Bu sefer daha cesurca arkama uzandım ve sütyenimi açtım.

Will onu yakaladı ve bir kenara fırlattı. Parmağını köprücük kemiğimdeki çukurdan, göğüslerimin vadisinden göbeğime kadar takip etti. Göbeğimdeki piercingin etrafında döndü ve dudaklarının kenarından şeytani bir gülümseme yayıldı.

Korktum ve titredim.

"Bana bundan bahsetmemiştin," dedi parmağını aşağıya doğru kaydırırken, dövmemin kalçamın altından başlayıp uyluğumun kıvrımına kadar indiği sol tarafa doğru kaydı.

On sekizinci yaş günümde yaptırdığım, düşüncesizce yaptığım, *ben bir yetişkinim, kükrememi duyun* dövmemdi.

Etrafında orkideler ve sarmaşıklar olan bir tüydü. On sekiz yaşındaki benliğim "Umut tüylü bir şeydir" dövmesinden ilham alarak derin bir bok olduğunu düşündü.

Artık tutunduğum tek şey umuttu. İroni gözümünden kaçmamıştı.

Ya Will dövmelerden nefret ediyorsa? Ya bunun iğrenç olduğunu düşündüyse?

"Beğendin mi?" diye sorarken kendi sesimin dayanacağına güvenmiyordum.

Will ellerini kalçalarımın altına koyarak başını aşağı eğdi ve kalçamı öptü. Tüyün sarmaşıklarını ve çizgilerini takip ederek amıma yaklaştı.

İnledim. *Onun nasıl bir his olurdu...*

Will ayağa kalktı, üzerimde yükseliyordu. Göğsü benimkine bastırdı. Göğüs kıllarının sert tepelerime sürtünmesiyle miyavladım.

Meme uçları.

"Sen, hiç şüphesiz, gördüğüm en seksi kadınsın." Kalçamı kavrayışı cezalandırıcıydı. Will diğer eliyle başparmağını göbeğime bastırdı. "Küçük sürprizlerine bayılıyorum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan kollarını bana doladı, parmaklarını kıcıma geçirdi ve beni yatağa fırlattı. Yatağa çarptığım anda ayak bileklerimden tuttu ve kıcımı yatağın kenarına çekti. Dizlerinin üzerine çökerek sol bacağımı omzuna attı, sonra da sağ bacağımı.

"Ne zamandır amını yalamak istediğimi biliyor musun? Tadının neye benzediğini öğrenmek için?" Nefesi iç bacaklarımın yumuşak derisine sıcak bir şekilde değiyordu.

Çarşafı yumrukladım ve inledim. Dilinin ilk darbesinde parçalanacağımdan korkuyordum ama bunun bitmesini istemiyordum. Henüz değil. *Hiçbir zaman.*

Will Solomon beni hayatımın sonuna kadar yatağında tutabilseydi, mutlu bir kadın olarak öldürdüm.

Başını çevirdi ve keskin çenesini aşırı hassas amcığma sürttü. Zımpara kağıdının ıslak göbeğime sürtünme hissi gözlerimin kafatasımın içinde geri dönmesine neden oldu. Onun sikini içime alamadan ölecektim. Bundan emindim.

Çocuklar gözden kaybolur kaybolmaz kendini içime sokmasını bekliyordum ama bu kışkırtıcı ön sevişme neredeyse dayanılmazdı. Ağzının amıma ilk dokunuşu beni saf bir coşkuyla haykırmaya itti.

Will açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi daldı. Dili merkezimde geziniyor, sanki hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi sinir demetini yalayıp yutuyordu.

"Will, lütfen-" Orgazmım o kadar hızlı geldi ki onunla savaşılabileceğimden emin değildim.

"Lütfen ne?"

"Henüz gelmek istemiyorum," diye boğulmayı başardım. "Bitmesini istemiyorum."

Kıkırdaması karanlık ve ölümcüldü. "Seni seviyorum ama senden nefret ediyordum gibi seni becermek üzereyim" demek için kısa bir süreliğine amımdan uzaklaştı. Sırıttı, dudakları ıslak klitorisime doğru kıvrıldı. "En azından bu gerçekleşmeden önce boşalmanı sağlayabilirim."

WILLIAM

K Dişlerimle klitorisini ısırırken ristin yatağa doğru kıvrandı. Onun memnuniyetinden zevk alıyordum. Dişi gözlerinin ardında bir şeytan gizleniyordu ve ben o küçük şeytani ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

Kalçalarını kavradım ve dilimi amına sokup çıkararak bacaklarını daha da ayırmaya zorladım. Tadı *cennet* gibiydi. Parmakları saçlarıma dolandı, başımı daha yakına çekti.

İşte benim kızım. Al onu. için yalvar.

İki parmağımı amına soktum, klitorisile öpüşürken onu okşadım ve gerdim.

Kahretsin, çok . Sikimi içine sokmak için sabırsızlanıyordum. Onu seks saçları olana, makyajı dağılana ve kendi adını hatırlayamayana kadar becermek istiyordum.

Kristin'in ayrılmış dudaklarından bir inilti kaçtı. Aletim rahatlamak için ağrıyordu. Bir parmağımı kıcının yarığına kaydırđım. Gizli kas halkasına doğru bastırđıđımda, keskin panik nefesi ahlaksız bir zevk inlemesine dönüştü. Amı parmaklarımin etrafında sıkıştı.

Başını arkaya attı, omurgasını dikleştirep eliyle yatağa vururken koyu renk saçları döküldü. *"Oh Tanrım... Will ... evet!"*

Zamanın geri kalanında bu kelimelerin onun ağzından çıktığını duymak istedim, ama şimdilik...

Son bir hamleyle elimi kalçalarının arasından çektim ve ayağa kalktım. Parmaklarımı dudaklarına bastırdım, ıslaklığını çenesinden boğazına ve göğüslerine kadar takip ettim. *Şimdiye kadar gördüğüm en mükemmel göğüslerdi.*

Kristin dirseklerinin üzerine kalktı ve parmaklarını dudaklarında gezdirerek orada bıraktığım uyarılma izlerine dokundu. Çekingen bir tavırla parmaklarını çekti, benimle göz göze geldi ve sonra parmaklarının tadına baktı. Dilinin dışarı fırlayıp parlayan ıslaklığını yalamasını büyülenmiş bir halde izledim.

Evet, seni pis kız.

Şeytani bir sırıtış attım. "Hayatımda gördüğüm en ateşli şeysin."

Onu belinden yakaladım ve yatağımın başındaki yastık dağının içine fırlattım. Vücudu tam teşhirdeyken, daha fazla bekleyemezdim. Sikimi kızımın derinliklerine sokmak istiyordum.

"Beni hemen şimdi sikmezsen ölebilirim Will Solomon," dedi zor nefesler arasında.

Yatağa tırmandım ve beline sarıldım. "Benim için hazır olduğuna emin misin, tatlım?"

"Tanrım, evet," dedi nefes nefese. Kristin'in koyu renk gözleri benimkilere kilitlendi.

Elimde ay ve yıldızları tutuyormuşum gibi bana baktı.

Galaksiyi tutmuyordum ama tüm dünyamı tutuyordum.

Aletimin başı amcığının içinde sürüklenirken yanaklarını avuçlarımın arasına aldım. "Seni seviyorum Kris," diye mırıldandım dudaklarına karşı. "Hem de çok."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı, gözlerinin yaşlar parlıyordu.

"Kahretsin, Kris, seni incittim mi?" Gözyaşlarını başparmaklarımla silerken sordum. Sikimi amına sokmamıştım bile. Başka her şeyle ilgileniyor gibiydi.

Başını salladı ve ellerini göğsümün üzerine koydu. "Hayır, bu mükemmel."

"O zaman neden ağlıyorsun?"

Gülümsedi. "Çünkü bu mükemmel."

Komodinden bir prezervatif aldım ve hızla sikime geçirdim. Kristin'in bana takarken beceriksizliğini izlemek tahrik edici olurdu ama bu gece sabırsızdım. Bu fanteziyi sonraya saklayacaktım.

Yavaşça, ucunu girişine çentikledim ve içine girdim.

Kristin nefes nefese kaldı ve sonra inledi. Gözleri kapandı ve dudağını ısırđı.

"Benim için rahatlamana ihtiyacım var, tatlım," dedim dişlerimi sıkarak. Onu hızlı ve sert bir şekilde sikmem gerekiyordu ama kaskatı kesilirse bunu yapamazdım. "Nefes al." Gerginliğini azaltmayı umarak kalçasını okşadım.

"Uzun oldu," dedi yavaşça nefes vererek.

"Benim için de öyle," diye itiraf ettim. Onun kadar uzun değil, ama üflemeğe hazır olacak kadar uzun ve henüz tamamen girmemiştim bile.

"Ve sen... *büyüksün*." Yanaklarının kızarması çok sevimliydi.

Güldüm. "Egomu böyle okşamaya devam edersen, utanç verici bir şekilde hızlı bitireceğim."

"Her zaman ikinci raunda geçebiliriz."

Sırıttım. "Uzun bir gün oldu. Dayanıklılığım oldukça düşük. Muhtemelen daha fazla çalışmaya başlamalıyım."

Parmak uçlarını karın kaslarımda gezdirdi. "Altı-pack'in farklı olmak için yalvarıyor."

Dudaklarımı yaladım ve sırıttım. "Seni yarın bütün gün bu yatakta tutacak kadar sert sikmeyi planlıyorum."

Bu onu kıkırdattı.

Eğildim ve dudaklarını gagaladım. Dikkati dağılmıştı ve içine girmemi kolaylaştıracak kadar rahatlamıştı.

Baskı karşısında inledi ve ben de şakağına nazık bir öpücük kondurdum. "Aferin kızıma. Aynen böyle. Sadece nefes al."

Bu övgü karşısında tüyleri diken diken oldu.

Kalçalarını oynattım ve sikimin etrafını saran kaygan sıcaklığıyla inledim.

Cennet.

"Will?" diye bağırdı, gözleri . Sığ bir nefes çekerken dudakları .

Dilimi önce bir meme ucunun sonra da diğerinin etrafında döndürdüm. "Hm?" Dişlerimin arasına çekerken mırıldandım.

"Beni hemen şimdi becermeni istiyorum."

Geriye çekildim ve kalçalarını onunkilere geçirdim. Altımda inledi, tırnakları kollarıma batıyordu. Acının ısırmasını seviyordum.

Tekrar tekrar içine girdim, derinlerde sahip olduğı zevk noktasını okşamak için yukarı doğru kaldırdım. Vücudunun ve kalbinin her bir parçasını sahiplenirken bacakları belime sarıldı.

"Cennet gibi hissediyorsun," dedim ellerimi karnında gezdirip göğüslerinde dolaştırırken.

Dokunduğumda inledi.

Bir elimi memesinde bıraktım ve diğer elimi boğazına doğru kaydardım, parmaklarımı nazikçe ama sıkıca boğazına doladım. "Sorun yoksa başını sallla."

Kristin'in amı sikimin etrafında sıkıştı. Gözlerini açmadan başıyla onayladı.

Tutuşumu sıkılaştırdım. "İyi mi?"

"Çok iyi," diye inledi.

Bileklerini yakaladım ve bir elimle başının üzerinde sabitledim. Boğazını dikkatle kavrayarak çekildim ve sonra sert ve hızlı bir şekilde ittim. Yatak sallandı ve duvara çarptı. Neyse ki çocuklar evin diğer tarafındaydı. Bu da iyi bir şeydi çünkü ihtiyatlı davranmaya hiç niyetim yoktu.

İtişlerimin aciliyetini yavaşlattım ve klitorisine karşı yavaş, sert daireler çizdim.

Kristin, iç duvarları orgazmının ilk belirtileriyle çırpınırken delici bir inilti çıkardı.

"Aynen öyle güzelim," diye homurdandım, vücudunu patlamaya hazır hale getiren sabit ritmi sürdürerek. "Bana istediğimi ver."

Serbest bırakılmamın içime çökmek üzere olduğunu hissediyordum ama önce onunkini istiyordum. "Ben çok-"

"Benim için gel," diye emrettim. "Bana bırak."

Paramparça oldu ve ben de onunla birlikteydim. Boşalmam prezervatifin içine doğru aktı. Kollarını indirdim ve nefesimi tutarken başparmaklarımı bileklerine sürttüm.

"O kadar harikasın ki," dedim nefes nefese, alnımı onunkine yaklaştırarak. Aletim hâlâ içindeyken yanaklarını okşadım ve dilimi yavaş bir öpücükle onunkine doğru kaydardım.

Kristin geri çekildi, elleri çene çizgimde alnı benimkindeydi. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedim. Söylenecek başka ne vardı ki? O kadın kalbimi hiç kimsenin sahip olamadığı kadar etkilemişti.

"SAAT KAÇ?" Kristin kollarımda kıpırdanarak mırıldandı. Yanağı göğüs kafesime bastırılmış, kolları ve bacakları vücuduma dolanmıştı. Kadın tam bir sarılıcıydı ve ben de bundan şikâyetçi . O kadar sevimliydi ki, bana sarılmadan uyanmak istemiyordum.

Hızlı mı düşüyordum? Evet. Hızlı mı hareket ediyordum? Kesinlikle evet. Ama, hey- bildiğin zaman, bilirsin.

Kristin'e karşı daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettim, hatta evlenme teklif ettiğim kadına karşı bile. *Sonsuza* dek yürümeyebileceğini düşünmek beni korkutmuyordu.

Her seçim bir risk unsuru taşıyordu. Bunu kabul ettim. Beni en çok korkutan şey, ilk etapta bunu yapamayacak kadar korkak olduğum için sonsuzluğu kaçırma düşüncesi idi.

"Uyumaya devam et tatlım," dedim ve başının üstüne bir öpücük kondurdum.

Sabah ışığı perdelerin arasından sızıyordu. Bugün izinliydik ve geç saatlere kadar uyumak iyi bir fikir gibi geliyordu.

İnledi. "Çocuklar bir dakika içinde uyanacak. Kalkmalıyım."

Sanki bir işaretmiş gibi, üst kattan gelen ayak sesleri tavanı gümbürdetti, ardından kapıların ritmik bir şekilde açılıp kapanması geldi.

Başımı eğdim ve burnumu saçlarına gömdüm. "Sen psişiksin."

Homurdandı ve bana doğru kıvrıldı. "Hayır, ben de iki bin sabahdır aynı şeyi yapıyorum."

"Uyu," dedim sertçe. "Ben gidip kahvaltıya başlayayım." İsteksizce altından sıyrıldım ve bir eşofman altı ile çoğunlukla temiz bir tişört giydim. "Bir gün birlikte uyanacağız ve dün gecenin tekrarını yaşayacağız."

Banyoya girdim ve dişlerimi fırçaladım.

"Sanırım sabah seksi yapmak istiyorum," dedi. "Güne başlamak için mükemmel bir yol gibi görünüyor."

Bu öneri karşısında aletim sertleşti. *Şimdi olmaz, dostum. Bir yetişkin gibi davranıp krep yapmalıyız.* Yatak odasının kapısına yöneldim ama bir an durup ona baktım.

Gözlerini kapatırken esnedi. "Orada iyi olduğuna emin misin? Onlarla?"

"Ben hallederim," dedim ve yatağa döndüm. Alnına bir öpücük kondurdum. "Uyu."

Kristin, yataktan kalkma kararına pişman olmama neden olan hınzır bir gülümseme ile parladı. "Evet, efendim."

Kapıyı çektim ve koridordan mutfığa doğru yürüdüm. Kylie merdivenlerde sanki gizlice inmeye çalışıyormuş gibi donup kalmıştı.

"Günaydın Ky," dedim.

Bana dikkatle baktı. "Günaydın."

"Krep yapacaktım. Olur mu?" Bulaşıklıktan cezveyi alıp kahve makinesinin altına sıkıştırırken .

"Sen de Kristin gibisin," dedi merdivenlerden aşağıya doğru parmak uçlarında ilerlerken. "Kahven olmadan işlevini yerine getiremiyorsun."

"Biraz ister misin?" Demleme düğmesine basarak sordum.

Canlandı. "Evet, lütfen."

Kristin çocukların kahve içmesine izin verse mi vermese mi bilemedim. Dünyadaki en kötü şey gibi görünmüyordu. Çocuklar enerji içecekleri içiyorlardı, değil mi? Kahvenin zararı olmazdı. Ayrıca, benim evim, benim kurallarım.

Lavabonun solundaki dolabı işaret ettim. "Kupalar orada. Bana da bir tane verir misin?"

"Kristin hâlâ uyuyor mu?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet, kahvaltıya başlayabileceğimi düşündüm. Ona bir sabah izin vereyim." Yatak odama giden dar koridoru işaret ederek, "Ama bir şeye ihtiyacın olursa içeri girebilirsin," diye ekledim.

Cezve bip sesi çıkararak sıvı mutluluğumun demlenmesinin bittiğini işaret etti. Buzdolabını açtım ve kollarıma yumurta, pastırma ve kahve kreması doldurdum. Kylie iki fincanı doldurduktan sonra mutfak adasının karşı tarafına oturdu. Kahvesini sessizce yudumlarırken beni bir şahin gibi izliyordu.

Bir kutu krep karışımı aldım ve büyük bir kâse hamur hazırladım. "İyi uyudun mu?" Sahip olduğum en büyük tavayı çıkarıp ocağın üzerine yerleştirirken sordum.

"Evet." Hafif iğneleyici bir kakhaha attı. "Kendime ait bir odam olmayalı uzun oldu."

"Eminim." Bir paket çikolata bir kutu yaban mersini uzattım. "Kreplerinizi nasıl alırsınız?"

"Çikolata parçaları," dedi sırtarak. "Kesinlikle çikolata parçaları."

"Kris nelerden hoşlanır?"

"Her zaman sade olanları yapar."

Tavaya bir parça tereyağı attım ve sırttım. "Ezik."

Dört kaşık hamuru tavaya dökmeden önce tereyağının erimesini bekledim. Krepler kabardığında dördüne de çikolata parçaları serpiştirdim ve ters yüz ettim. Bu işlem bittikten sonra, fırına atmak üzere bir tepsiye pastırma şeritleri yerleştirmekle meşgul oldum.

Kylie sanki benimle ilgili kararını henüz vermemiş gibi meraklı bir ifadeyle beni izledi.

"Bu sabah aklında bir şey mi var?" Bir fincan daha kahve koymadan önce fincanına kahve doldururken .

Kylie hemen cevap vermedi. Elindeki fincana baktı, fincanı salladı ve kahveyi döndürdü. Daha fazla ısrar etmemeye karar verdim.

Kristen bana sık sık çocukların özel hayatları hakkında ne kadar ketum olduklarını söylerdi. Kylie'nin içini dökmesini beklemiyordum.

"Kristin gerçekten çok mutlu," dedi Kylie, "ve ben bunu seviyorum. Onun mutlu olmasını istiyorum. Ve sen de harikasın. Ve bence sen onun için gerçekten harikasın." Kelimeleri üst üste yuvarlanarak döküldü.

Krepleri tavadan çıkardım ve spatulayı tezgahın üzerine koydum. Kollarımı soğuk granite dayayarak kıkırdadım. "Mutlu olmasına sevindim. Ben de onu mutlu etmek istiyorum."

"Onu sevir
musun?" Başımı
salladım. "Evet."

Bir gülümsemeyi bastırdı.

Kylie'yle konuşmak yaralı bir hayvanı yemlemek gibiydi; ona zarar vermeyeceğime inanması için onu ikna etmeye çalışıyordum. Her seferinde onu biraz daha yaklaşıtıyordum.

Ona spatulayı uzattım. "Ben pastırmayı fırına koyarken şunları çevirebilir misin?"

Bar taburesinden atladı ve adanın etrafında döndü. "Peşinize takılmak zorunda kaldığımız için üzgünüm," dedi. "Kristin, Lo ve beni gece boyunca sorumlu bırakmaz. Hiç yalnız kalamamanın can sıkıcı olduğunu biliyorum. Dört çocuk büyük bir yük." Dudağını çiğnedi ve usulca ekledi, "Üzgünüm, *cehennem* dememem gerektiğini biliyorum."

Ellerimi omuzlarına koydum ve kreplere ulaşmadan onu durdurdum. İstedikim kadar yansınlar. Beni duymasına ihtiyacım vardı.

"Ky, hepinizin burada olmasını seviyorum," dedim. "Ve sen *kesinlikle* bir yük değilsin. Şimdi değil. Hiçbir zaman da. Anladınız mı?"

Dudağı titredi. "Ciddi misin?"

"Elbette. İstedikiniz zaman buraya gelebilirsiniz."

Kylie kalbimi hem kıran hem de iyileştiren bir sarılmayla kollarını ortama doladı. "Sen hep istediğim ağabey gibisin," dedi. "Yani, babam olacak yaştasın ama kız kardeşimle çıkıyorsun. Logan'ın benden bir yaş büyük olduğunu biliyorum ama kızlar erkeklerden daha hızlı olgunlaşıyor. Yani teknik olarak ben onun ablasıyım."

Güldüm ve ona sarıldım. "Bunu söylediğini ona söylemeyeceğim." Gözlerini silerek geri çekildi.

Ona sert bir bakış attım. "İyi misin?"

Kylie gülümsedi. "Evet. İyiyim."

"Pastırma kokusu alıyorum!" Hunter elinde bir Lemony Snicket romanıyla gürleyerek merdivenlerden inerken bağırdı. Onun hemen ardından Zoey, Küçük Denizkızı pijamalarını giymiş olarak mutfığa daldı.

Kylie ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Görünüşe göre daha fazla krepe ihtiyacımız olacak."

WILLIAM

Tocuklar mutfağımdaki adanın etrafında toplanmış, çıtır çıtır pastirmaları, yumurtaları ve krepleri afiyetle yiyorlardı. Kylie ve benim için çikolata parçaları, yaban mersini Hunter ve Zoey için çilek.

Logan son çıkan oldu, kahvaltı kokusu onu aşağıya çekti. Mutfağa girdi ve kendine bir kahvaltı sandviçi hazırladı; iki sade krepin arasına pastırma artıkları ve şuruplu yumurtaları sıkıştırdı.

Herkesi evimde bir arada, kaygısız ve mutlu görmek yüzüme bir gülümseme yerleştirdi.

Bisquick'in mucitlerine gerçekten bir teşekkür notu göndermem gerekiyor.

Hepsi yerleştikten sonra bir tabak doldurdum, bir fincan kahve aldım ve Kristin'e yatakta küçük bir kahvaltı sürprizi yapmak için odama gizlice girdim.

Kapının gıcirtısıyla irkilerek uyandı.

"Ha? , uyandım!" Ayağa kalktı ve gözlerini ovuşturdu. "Kahretsin. İşe geç mi kaldım?"

ve kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım. "Bugün izinlisin, Günışığı. Hatırladın mı?"

Yastıklara yaslandı ve güldü. "En son ne zaman bu kadar geç yattığımı hatırlamıyorum."

"İyi uyudun mu?"

Başını salladı. "Çok iyi. Dışarıda işler nasıl gidiyor? Çocuklar henüz *Evde Tek Başına*'ya dönmediler, değil mi?"

Elimdeki yiyecekleri sürüyerek yanına gittim ve kahvaltısını komodinin üzerine bıraktım. "Boya kutusu sarsıntısı, buzlu adımlar ya da kaynak makinesi yok." Şakağına bir öpücük kondurdum. "Ama gün daha yeni başlıyor."

"Birazdan çıkacağım. Sadece giyinmem ve fırçalamam gerek-

" "Otur," dedim sertçe, sonra kahvaltısını işaret ettim. "Ve ye."

"Will," diye inledi. "Beni çok fazla şımartıyorsun. Kalkıp çocukları kontrol etmem gerek."

"Çocuklar iyi. Kahvaltı ediyorlar. Bitirdiklerinde giyinmelerini söyleyeceğim ve sonra onları dışarı çıkarıp karşıdan gelen trafikte oynatacağım. Eğer zamanımız olursa, onlara çatalları prizlere sokmayı öğreteceğim. Hatta makasla koşmalarına bile izin verebilirim."

Kristin bana bir yastık fırlattı. "Ukala."

Vücudumdan sekerken kıs kıs güldüm. Kapıdan çıktım ve onu kendi haline bıraktım. Kadının bir molaya ihtiyacı vardı ve lanet olsun, bunu ona verecektim.

"Peki, ne yapmamız gerekiyor?" Hunter mutfığa döndüğümde sordu

Dört çift göz bana döndü. Bir isyan mı planlıyorlardı yoksa daha fazla talimat mı bekliyorlardı anlayamadım.

"Peki, ne yapmak *istiyorsun*?" diye sordum. "Kitabımı bitirmek istiyorum," dedi Hunter. "Bana uyar."

"Dışarıda oynayabilir miyiz?" Zoey ayaklarını ileri geri sallayarak sordu.

Omuz silktim. "Evet, dışarısı oldukça güzel olmalı. Bana katılmak isterseniz arka bahçede olacağım."

Tabaklarını ve çatallarını hızlıca bulaşık makinesine yerleştirdiler, ardından kıyafetlerini değiştirmek için odalarına gittiler.

Elimde bir fincan kahveyle dışarı çıktım ve su kenarına dizdiğim Adirondack sandalyelerden birine oturdum. Dört sandalye vardı ama ben sadece birini kullanıyordum. Belki de iki tane daha almanın zamanı gelmişti.

Evde oyalanarak işleri tuhaflaştırmak istemedim. Bana gelmelerine izin vermeye karar verdim. Çocuklar sorumluluk sahibi ve saygılıydı. Ebeveynlik hakkında hiçbir şey bilmiyordum, bu yüzden gittiğim gibi temel kurallar oluşturmak zorunda kalacaktım.

Sürpriz bir şekilde kapıdan ilk çıkan Logan oldu. Ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak bana doğru yürüdü.

Logan yaklaşırken, "Hunter odasında," dedi. "Kızlar hâlâ giyiniyor. Zoey örgü istedi ama Kylie örgü iyi değil. Kris'i rahatsız etmek istemediği için çok uzun sürüyor."

Yanımdaki sandalyeyi . "Kadınlar ele avuca sığmaz."

Sırıttı.

"Odayı nasıl buldunuz?" Kahvemi yudumlamadan önce sordum. Artık ılıktı ama umurumda değildi. "Yukarıdaki video oyunlarımın modası geçti. Nelerden hoşlandığını söylersen yenilerini diye düşündüm."

"Bize bir şeyler almak zorunda değilsin, biliyorsun." Sözlerinin keskin bir yanı vardı. Dün gece gösterdiği kısacık sevgi anının sadece kısacık olduğuna dair bir uyarı.

"Biliyorum," dedim sakince.

Gençler kafamı çok karıştırdı. Bilgisayarları tercih etsem de, sivil savunma müteahhidi olarak çalışmak bana her tür insanla nasıl başa çıkacağımı öğretti. Başkalarının duygularının bir konuşmayı yönlendirmesine izin vermek her zaman felakete yol açmıştır.

"Yapmak zorunda olduğum çok fazla şey yok," dedim. "Ben sadece istediğimi yaparım."

Gözlerini bana dikti, sonra tekrar suya baktı. Ağzının kenarında bir gülümseme belirdi. "Bu gitar gerçekten güzel."

Kıkırdadım. "Evet, çok da güzel çalıyor."

"Senin mi?"

Başımı salladım.

"Nasıl çalınacağını biliyor musun?"

Omuz silktim. "Eskiden üniversitede oynardım. Strese iyi geliyordu. Bir süredir oynamıyorum ama belki denemek istersin diye düşündüm." Sırıtarak ekledim, "Kızları tavlama yardımı oluyordu. Bu yüzden oynamayı öğrendim."

Logan inanamayarak homurdandı. "Kız kardeşim senin Hugh Jackman ve Ryan Reynolds'ın bir araya gelmiş haline benzediğini söylüyor. Ben bile bunun kötü bir şey olmadığını biliyorum. Kız tavlamakta zorlanmana imkân yok."

"Belki şimdi değil, ama o zamanlar? Sosyal becerileri sıfır olan sırık gibi bir bilgisayar ineğiydim. Vücudum dolmamıştı. Bir sinek kuşunun metabolizmasına sahiptim. Boyum beni sıksa gösteriyordu.

Cehennem gibi. Bol kıyafetler giyen, 1.80 boyunda bir bilgisayar ineği olmak beni pek de çekici yapmadı."

Onu gülmemeye çalışırken yakaladım.

"Üniversiteye akademik bir bursla gittim, bu yüzden notlarımı yüksek tutmak için kıcımlı yırttım. Neredeyse kütüphanede yaşadım ve spor salonuna hiç adım atmadım. Bunun da ötesinde, hoşlandığım her kız tarafından arkadaşlıktan çıkarıldım. Kelimenin tam anlamıyla hepsi." Gülümsedim. "Acımasızdı."

Logan güldü ve bembeyaz bir yelkenlinin Neuse Nehri'nde süzülüşünü izlerken başını salladı.

"Böylece yurt odamdan biraz daha fazla çıkmaya başladım. Egzersiz yapmaya başladım ve biraz kilo aldım. Para biriktirdim ve odanızda duran gitarı aldım. Müzik matematik ve sanatın bir araya gelmesidir, bu yüzden kafamda bir anlam ifade ediyordu. Nasıl çalınacağını kendim öğrendim. Bayanlar çok beğendi."

Logan sırtarak, "Yani, başkalarının bizi sevmesi için kendimizi değiştirmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?" dedi.

Homurdandım. "Ben de *tam olarak* bunu söylüyorum. Asla kendinize karşı dürüst olmayın. Size aksini söyleyen tüm o Disney filmleri sizi sadece başarısızlığa hazırlıyor."

Logan sırttı. "Çok ilham verici. Bir çocuk kitabı yazmalısın."

"Katılıyorum," dedim ve gülerek omzuna vurdum. "Hayır, demek istediğim bu değildi uka. Sadece aynaya bakıp gördüğünü beğenmemenin sorun olmadığını söylüyorum. Başkalarının onayı için değişiklik yapmadım. Kendimde bir potansiyel gördüm ve kendi yolumdan çekilmeye karar verdim. Bazen koşullar elimizdeki seçenekleri sınırlar, ancak bu onların bizim yerimize karar vermesine izin vermemiz gerektiği anlamına gelmez. Hiç kimse kendisinin daha iyi bir versiyonu olma yolunda ilerleyemez. Kendi hikayenizde bir seyirci olmak yerine hayatınızın kontrolünü elinize almalısınız."

Logan başını salladı ama sessiz kaldı. Sonunda boğazını temizledi. "Bana nasıl çalınacağını öğretebilir misin? Gitar çalmayı yani."

"Evet, dostum. isterim."

Tekneler süzülürken birkaç dakika sessizce oturduk. Hava berraktı ve akıntı pürüzsüzdü; yelken açmak için mükemmel bir gündü. Rüzgâr sudan eserken tepemizdeki yapraklar hışırdıyordu.

Logan bacaklarını uzatırken, "Buradan ayrılıp bizim eve gelmek zorunda kalmak berbat bir şey olmalı," diye mırıldandı.

"Hayır." Onun duruşunu taklit ettim. "Sizin evinize gitmeyi seviyorum."

"Kristin insanların gelmesinden nefret eder," dedi bana bakarak. "Şey, sen hariç. Demek istediğim, Bayan Hannah Jane ya da Steve ve Chase'in gelmesinden nefret ediyor. Karavanda yaşadığımız için böyle olduğunu biliyorum."

"Ben bir karavanda büyüdüm." Gözlerimi ona diktim. "Bunda utanılacak bir şey yok. İyi insanlar her tür evde yaşar."

Logan sessizdi, ben de fırsattan istifade konuyu değiştirdim - Kristin'in onu rahatsız ettiğini biliyordum.

"Mezun olmaya hazır mısın?" Ben sordum.

Logan alay etti. "Mezun olmama izin vermeyecekler. Muhtemelen okulu bırakacağım."

Damarlarımda bir öfke patlaması oldu. Sesi tembel gibi gelmiyordu. Sesi yenilmiş gibiydi. "Neden?"

Logan omuz silkti. "Okuldan nefret ediyorum. Hiç iyi değilim. Öğretmenlerim berbat ve notlarım da berbat."

"Haziran'dan sonraki planlarınız nedir?"

Tekrar omuz silkti. "Bilmiyorum. İnşaatta ya da başka bir işte çalışabileceğimi düşündüm."

"İnşaat işleri iyi para kazandırıyor," dedim. "HVAC için devlet üniversitesine gitmeyi hiç düşündün mü? O adamlar çok para kazanıyor."

"Muhtemelen içeri girememiştir." "Bahse var mısın?"

Logan alaycı bir şekilde kıs kıs güldü. "Hayatta kazanmaktan bir süre önce vazgeçtim."

"Üniversiteye gitmek istiyor musun?" Bastırdım.

Suya baktı, çenesi sinirlenerek alevlendi.

Güzel. Kızgın olmasını istedim. Öfke ona bir şeyler için savaşma dürtüsü verecekti.

"Bu güzel bir düşünce," dedi. "Ama bunun için paramız yok. Devlet üniversitesi için bile."

Tavırları sinirime dokunmaya başlamıştı. Kendine inanmasını istiyordum.

"Peki, şuna ne dersin?" dedim. "Eğer Kris sorun olmaz derse, ödevlerine yardım etmeme izin ver. Okul yılının geri kalanında elinden gelenin en iyisini yap. Eğer mezun olur ve üniversiteye girersen, parasını ben öderim."

Logan bana şüpheyle baktı. "Peki ya mezun olamazsam?"

"O zaman gidip bir iş bul. Görünüşe göre o sonu çoktan planlamışsın."

"Ya Kris'le ?" diye sordu.

Haklı bir soruydu, ama aynı zamanda birkaç gün önce baktığım nişan yüzüğünü de düşünmeme neden oldu. Logan'a Kristin'e evlenme teklif etme planlarımdan bahsetmeyi düşündüm ama vazgeçtim. Bunun sözümle hiçbir ilgisi yoktu.

"Bunun olacağını sanmıyorum," dedim. "Ama ne olursa olsun benim sözüm geçerlidir."

Ayak sesleri arkamızdaki çimenlerin arasından geçerek gittikçe yaklaşıyordu. Omzumun üzerinden baktım ve Kristin'in kot pantolon ve eski MIT sweatshirt'ümle bize doğru geldiğini gördüm.

"İşte buradasın," dedi güzel bir gülümsemeyle. Kollarını ortasında kavuşturmuştu. "Her yerde seni aradım."

"Selam güzelim," dedim başımı yukarı kaldırarak. Eğildi ve bana iffetli bir öpücük verdi. "Siz çocuklar burada ne yapıyorsunuz?"

"Sadece konuşuyorduk," dedim. "Hunter odasında takılacaktı. Kylie ve Zoey'yi içeride gördün mü? Dışarı çıktıklarını sanıyordum."

Kristin başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Evet, şu anda yoldalar." Ellerini Logan'ın omuzlarının üzerine bıraktı. "Günaydın, evlat."

"Hey," diye homurdandı.

Homurdandı. "Hepiniz canlı bir grupsunuz."

Logan ellerini ahşap kolçaklara bastırdı ve sandalyeden dışarı itti. "İçeri girip okul için bazı şeyler üzerinde çalışacağım."

Kristin kaşlarını çattı. "Lo, sana bugün rahatlamayı söylemiştim. Yarın gece birlikte çalışabiliriz."

Omuz silkti. "Bir an önce başlamak istiyorum. Zo ve Ky dışarıda olurlarsa içerisi sessiz olur."

Kristin kaşlarını kaldırdı. "Tamam," dedi ve onun kolunu sıktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver."

Logan'ın boş koltuğuna doğru ilerlemeye başladı ama ben kollarımı kalçalarına doladım ve onu kucağıma çektim. Üstüme yerleşirken kıcı kasıklarına doğru kıpırdandı.

"Peki, bu neyle ilgiliydi?" diye sordu Logan kulak kesildikten sonra. "Ödevleri konusunda hiç inisiyatif almadı. Sırt çantasını açmasını sağlamak bile diş çekmek gibi bir şey."

"Biraz motivasyon kazanmış olmalıyım," dedim boynundan yukarı doğru öperek.

Kristin mutlu bir şekilde mırıldandı ve kollarımın arasında eridi. "İyi bir sabah geçiriyor musun, Günışığı?" diye sordum.

"Mhmm, en iyisi," dedi iç çekerek ve memnuniyetle gözlerini kapattı. "Bugünün bitmesini istemiyorum."

Dudaklarımı ensesine bastırdım. "Ben de öyle. Her ne kadar seni yatağa geri götürmek istesem de, herkesin burada olması hoşuma gidiyor. Hem de çok."

"Bunu mu demek istiyorsun?"

"Elbette," dedim gülümseyerek. "Biliyor musun, düşünüyordum da... Çocuklar yakında Şükran Günü tatiline girecek."

"Öyle mi?"

"Ve sanırım hâlâ çalışmak zorundasın." Kristin başını salladı.

"Siz oteldeyken onların evde yalnız kalmasına izin veriyor musunuz?"

"Genellikle birilerinin birkaç saatliğine uğramasını sağlamaya çalışıyorum. Erica'nın çok yardımı dokunuyor."

"Onlar moladayken siz burada kalsanız nasıl olur? İşe gidiş gelişin iki katına çıkacak biliyorum ama burada takılabilirler. Ben buralarda olurum. Bebek bakıcıları, programları ya da gözetimsiz kalmaları konusunda endişelenmenize gerek kalmaz. Bonus olarak da seni yatağıma alırım."

Kristin'in dudakları sert bir çizgi halinde büzüldü. "Küçük bir kuş bana çocukların bıçaklarla koşmasına izin vermeyi sevdiğini söyledi."

"Makas, tatlım."

Kıs kıs güldü. "Bunu düşüneceğim."

Sessiz yalnızlık her zaman tercihim olmuştu, bu yüzden gürültülü bir eve sahip olmayı bu kadar çok sevdiğime şaşırmıştım. Dolu dolu bir gün olmuştu ama uzun zamandır geçirdiğim en iyi gündü. Kristin sağ olsun, son zamanlarda o en *iyi günleri* daha çok yaşıyordum.

Şükran Günü'nde burada kalmayı kabul edene kadar daha baskı yapmak istedim ama şimdilik peşini bırakmaya karar verdim.

Bunu düşünmeyi kabul etti ve bu bir kazanımdı. Onu korkutmak istemedim. Kristin bir katır kadar inatçı olabiliyordu. Köşeye sıkıştığını hissederse, topuklarını kazar ve açıkça reddederdi.

Çok geçmeden Havelock'a dönme vaktimiz gelmişti. Kristin onlara bavullarını toplamalarını söylediği an, su işleri patlak verdi.

Zoey kollarını boynuma ve bacaklarını belime doladı ve gitmemek için yalvardı. Dört çocuk da bir gece daha kalmak için tartıştılar ve Kris'e onları eve göndermemesi için yalvardılar.

Bana kalsa, sırf taşınmayı kolaylaştırmak için evlerini kamyonuma bağlar ve taşırdım.

Ama Kristin ve gururu çocuklara kamyonu binmelerini söyledi.

"Kris, bir gece daha kalabilirler," diye fısıldadım çocuklar somurtarak kapıdan çıktılar. "Yapacak şeyim yok."

Başını iki yana salladı. "Yarın çalışmam gerekiyor, onların okul ödevleri var ve pazartesten önce bir düzene girmemiz gerekiyor."

"Kristin-"

Elini kaldırdı. "Bu konuda da benimle tartışma Will. Benim tarafımda olmana ihtiyacım var."

"Onlarla daha fazla zaman geçirmek istemem, senin tarafında olmadığım anlamına gelmez."

"Bu iyi gitti." Elini tekrar saçlarının arasından geçirdi ve kapı çerçevesinin tepesine baktı. "Yani, *gerçekten* iyi. Ama onları kontrol etmek ve tüm nasıl başa çıktıklarını görmek için alana ihtiyacım var."

Yanaklarını avuçladım. "Onlar iyi ve dirençliler. Beni terk etmeden endişelendiğim sensin."

Kristin ayak parmaklarının ucuna kalktı ve dudaklarını gagaladı. "Ben kaçmıyorum."

İsteksizce anahtarlarımı aldım ve kamyonete yöneldim.

WILLIAM

"W "Yakalanacaksın," dedi Kristin, pantolonumun fermuarını açıp zaten sertleşmiş olan sikimi serbest bırakırken dudaklarıma doğru nefes nefese.

Ne zaman Biz geldi için poker Gece, Ben
olsam öldürüldü benim

Farları yaktım ve evin yanındaki ağaçların arasına park ettim. Diğer herkes çoktan içeri girmişti ve en az bir orgazm yaşamadan Kristin'in kamyondan inmesine izin vermeyi planlamıyordum.

Hızlı olsaydık belki iki

Elim külotunun içindeyken parmaklarım klitorisini sabit bir ritimle çalıştırdı. "Oraya git, Sunshine."

Başını arkaya atıp içime doğru eğildi. "Aletine ihtiyacım var... içimde."

Boynuna karşı sıırttım ve tenini ısırdım. Yarın küçük bir izi olacaktı. Bu görüntü doğrudan sikime yeni bir arzu dalgası gönderdi.

Benimkini.

Prezervatifi sikime geçirdim ve kıkına bir şaplak attım. "Buraya gel. Dizlerini koltuğa koy. Sür beni."

Kristin sürücü koltuğuna oturmak için çabaladı. Kot pantolonunu çoktan çıkarmış, külotunu kenara çekmişti. Her nasılsa, onları tamamen çıkarmamak tüm sahneyi on kat daha seksi hale getirdi.

Aletime gömülürken parmakları omuzlarıma batıyordu. Amı dünyada en sevdiğim yer haline gelmişti. *Lanet olası cennet.*

Kristin'in kısık iniltisi beni onun derinliklerinde serbest bırakmaya zorladı. Kamyonu dolduran delici bir çığlık attı. Gözleri kapandı ve dudağını o kadar sert ısırdı ki kan çekeceğini sandım. "Will... .. Uzun süre dayanamayacağım..."

"Güzel," diye bağırdım ve sikimi onun göbeğine soktum. Ben de çok geride değildim. "Çünkü boşalacaksın. Sonra da gidip poker oynayacaksın ve arkadaşların bizi beklerken o daracık amını sikkemişim gibi davranacaksın."

Alnı omzuma düşerken "Tanrım, evet," diye nefes aldı. Tırnakları sırtımı ve boynumu tırmalıyordu. Küçük şey pençelerini kullanmayı seviyordu.

Bayıldım.

"Bana binmeye devam et, güzelim. Aynen böyle." Elimi aramızda kaydardım ve klitorisini sabit bir ritimle okşadım.

Orgazmının giderek izin verdiğimde boğuk inlemeleri rahatlatma çığlıklarına dönüştü. "Lütfen," diye yalvardı. "Çok yaklaştım."

İtişin ortasında durdum ve klitorisile oynamak yerine elimle onun seksini avuçladım.

"Will!" diye bağırdı, omuzlarımı ve boynumu pençeliyordu. "Boşalt beni, lanet olası!" İç duvarları, rahatlamak için çaresizce sikimi boğuyordu.

"İste ve alacaksın," dedim, horozumu derinlere sokarken ve dibe vururken onu kızdırdım.

Klitorisine sabit daireler çizerken onu sert ve hızlı bir şekilde becerdim. Kristin saniyeler içinde parçalandı, gözleri başının arkasına yuvarlanırken titriyordu. Ben prezervatifin içine boşalırken onun tutku çığlıkları kıkırdamalara dönüştü.

"Aman Tanrım," dedi nefes nefese. "Bu inanılmazdı."

Parmağımı dövmesinin üzerinde gezdirdim ve alnına bir öpücük kondurdum. "İnanılmazsın."

Kristin omuzlarımdan tutarak aletimi bıraktı ve yolcu koltuğuna geri döndü. Konsoldan bir peçete alıp üstünü başını toplamak için kullanırken bana mahcup bir gülümseme verdi.

Prezervatifi bağlamak için öne doğru eğildim, sonra kot pantolonumun fermuarını çektim ve kamyonu atlardım. Belki ikinci raundu banyoda yapmasını sağlayabilirdim.

Kapısını açtığımda kıkırdadı. "Seninle kamyonu seks yapmak kesinlikle en sevdiğim şeyler listemin başında geliyor."

"Seninle *her yerde* seks yapmak listemin en başında *yer* alıyor," dedim sırtarak. Evin yan tarafında dolaşırken uzandım ve sıktım. "Seni burada duvara yaslayıp bir kez daha becermek istiyorum."

Kristin homurdandı. "Tanrım, hayır. En son poker sırasında buraya geldiğimde Bridget ve Chase'i ne yaparken gördüğümü bilmiyorum."

Arka tarafta, Luca'nın erkek mağarasını kendi özel plajları olarak hizmet veren kumdan ayıran bir çift fransız kapıya giden yolu bulduk. İçeri girerken bir elimi Kristin'in sırtının küçük kısmına koydum.

"İşte " Mel koltuktan fırlayıp bize doğru koşarak bağırды. "Siz hiç geç kalmıyorsunuz. Neredeyse bir arama ekibi gönderiyorduk."

"Merhaba," dedi Maddie kanepedeki yerinden, çizgi filmlerdeki süper kötüler gibi parmak uçlarını birbirine vurarak. Ses tonu düpedüz hainceydi. "Ben de tam Luca'ya mülkün ön tarafına güvenlik kameraları yerleştirdiğimiz için çok memnun olduğumu söylüyordum. Ağaç sınırına bakıyor. Bir süre önce Erica'nın başına gelenler hepimizi çok korkutmuştu."

"Neden bahsediyor bu?" Kristin Maddie ve Mel'e bakarak endişeyle sordu.

Maddie sırtıttı. "Teknoloji çok ilerledi. Karanlıkta bile bu kameralar gün gibi net bir çekim yapıyor."

Oh, kahretsin. Ve işte böyle, kalbim göğüs kafesimden fırladı, kıcımdan düştü ve yere sıçradı.

Hannah Jane kulaktan kulağa sırtıyordu. "Turnabout adil bir oyundur, tatlı yanaklar. Handa bornozla dolaştığım için bana verip verıştirdiğin zamanı hatırlıyor musun?" Bir öpücük kondurdu ve göz kırptı. "Artık ödeşdik."

Steve sırtıttı. Poker masasındaki yerinden, "Amortisörlerini kontrol ettirmek isteyebilirsin, Solomon. Kamyonet öyle sallanıyordu ki..."

Kristin' yanaklarını parlak kırmızı bir renk kapladı, yüzünde güneş patlaması gibi bir sıcaklık parladı. Sanki kusacakmış gibi elini ağzına götürdü.

Diğer elini güven verici bir şekilde sıktım ve onu yanıma çektim.

Luca Kristin'in eline kehribar rengi sıvıyla dolu bir buzlu bardak tutuşturdu. "Sadece sana cehennemi yaşıyorlar, Kris. Kimse bir şey görmedi."

Yüzümüze karşı yalan söylemesi umurumda değildi. Yalanı takdir ettim.

Kristin kokteylinden büyük bir yudum aldı. Onu suçlamadım. Kahretsin, bir bira için yalvarmaktan üç saniye uzaktaydım.

"Lanet olsun, DeRossi!" Kristin kekeleyerek söyledi. "Bu sihirli bir şey!"

Luca alkışladı, yumruğunu havaya kaldırdı ve "Kahretsin!" diye bağırdı. Zıpladı ve bir çığlık attı. "Beğendin mi?"

Kristin bardağın yarısını boşalttı. "Diğer zamanlarda sadece sana bok atıyordum. bu sefer? Siktir." Geri kalanını devirdi. "Bu kokteyllle sevişmek istiyorum. Bir küveti bununla doldurmak ve içinde yıkanmak istiyorum. Bu şeyin içinde ne var?"

Luca bardağı onun elinden kaptı ve bizi takip etmemizi işaret ederek bara doğru yürüdü.

Yeni bir tane karıştırırken tarifi anlattı. "Üç yemek kaşığı elma yağı... iki ons burbon... çeyrek ons Fireball..." Her şeyi bir çalkalayıcıya koydu ve bir kenara koymadan önce omzunun üzerinden birkaç saniye karıştırdı. "...bardağınızın kenarına tarçınlı şeker..." Bir portakal dilimini buzlu bardağın kenarında gezdirdikten sonra tarçınlı şeker tabağına çevirdi. "...elma ezmesi likörü buzun üzerine konur..." Soğutucudan bir zencefilli bira aldı ve bardağın ağzını şekerin hemen altına kadar doldurarak kapağını açtı. "Üstüne zencefilli bira ve süslemek için bir çubuk tarçın ve elma dilimi."

Kollarını kavuşturdu ve çok kendini beğenmiş görünüyordu. Kristin sonunda kokteyllerinden birini övmüştü ve o da gururluydu.

"Sen de ister misin?" Luca bana dönerek sordu.

Kıkırdadım ve başımı salladım. "Benim için sadece bira."

"Tamam!" Maddie bağırarak herkesi kendi konuşmalarından çağırdı. "Şükran Günü . Herkes öğlen burada olsun. İstedığınızı getirin, sayınızı grup mesajına yazın."

Herkes aynı fikirde mırıldandı.

Kristin ve çocukların genelde tatillerde ne yaptıklarından emin değildim. Geniş ailelerini görmek için seyahat ederler miydi? "Arkadaş günü" gibi bir şey yaparlar mıydı?

Ailesi hakkında konuşmaya gelince Alcatraz gibi kilitlenirdi, bu yüzden diğer akrabalar hakkında da hiç konuşmadık. Gerçi onun ailesi benden sadece birkaç yaş büyüktü. Şüphesiz, etrafında hala büyükanne ve büyükbabaları vardı.

"Kuralları konuşalım millet," dedi Maddie, her heceyi vurgulamak için el çırparak.

Poker kulübü sırtıyor ve kahkahalarını bastırıyordu, sanki hepsi bir iç şakadan haberdar gibiydi. Kristin'e şaşkın bir bakış attım. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırmış, gülmek için elinden geleni yapıyordu.

Maddie, Hannah Jane ve Isaac'e ters ters bakarak, "Bütün iç çamaşırları yemek boyunca üzerinizde kalacak," dedi.

Biradan bir yudum aldım ve pek de ince olmayan mesaja takıldım.

"Masanın altında parmak tokuşturmak yok," dedi Maddie.
devam etti.

Mel homurdandı. "Gerçekten mi? *Parmak tokuşturmak* mı? Yine on beş yaşında olduğumuzu bilmiyordum."

"Ayrıca, şarap mahzeninde sevişmek de olmayacak. Öyle bir şey yok! Oradaki şişeler pahalı. Kırarsan, satın alırsın. Isaac değilseniz, para ödemek isteyeceğinizi sanmıyorum," diye emretti Maddie.

Eğildim, dudaklarım Kristin'in kulağının kabuğunu sıyırdı. "Evet, tüm bunların arkasındaki hikâyeye ihtiyacım olacak."

Kristin kıkırdadı. "HJ ve Isaac geçen yıl Şükran Günü'nde."

Maddie kulak misafiri oldu. "Evet, bunların hepsi gerçekten yaşanmış şeyler. Şimdi siz sapıklar için yasayı koymamız gerekiyor."

Chase Luca'ya, "Bir de düşünsene, eskiden deli olan oydu," dedi.

Luca sırtıttı. "Hâlâ öyle. Artık onun deliliğini tamamen kendime saklıyorum." "Hey, hepiniz!" Bridget nefes nefese dedi, 'u 'a doğru kesti.

merdivenlerden inerken konuşmaya başladı. "Üzgünüm geciktim. Ne kaçırdım?"

"Şükran Günü planları," dedi Mel. "Kyle bu yıl sizinle geliyor mu?"

Kyle Kingsley'den bahsedilince Chase'in tüyleri diken diken oldu. Bridget endişeyle, "Bilmiyorum," dedi.

Mel bir kaşını kaldırdı ve Bridget'e pis bir bakış attı. Ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım.

Bridget uzun kollu gömleğini çekiştirdi, kenarlarını endişeyle parmaklarının üzerinden geçirdi. "Bu yıl gelebilecek miyim bilmiyorum. Kyle bazı arkadaşlarını yemeğe çağıracağını söyledi."

İkisi arasındaki gerilim çok ağırdı.

Chase odanın bir köşesinde öfkesini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadan homurdandı. Luna ayaklarının dibinde kuyruğunu yere vurarak sızlanıyordu.

burnuyla bacağına çarpıyor.

"Luna'yı yürüyüşe çıkaracağım," dedi, köpeğiyle birlikte çift kapıdan geçerken nefesinin altından homurdanarak.

Garip bir sessizlik oldu.

Sonunda Hannah Jane kalın bir not defteri çıkardı ve gerginliği bozdu. "Bee, konuştuğumuz satıcı listesini buldum."

Kristin ve kızlar Bridget'le düğün detaylarını konuşmak için yuvarlak kanepenin etrafında toplanırken ben geride durdum. Luca bana döndü, sonra başını kapıya doğru eğdi. Onu dışarı kadar takip ettim.

"Ne ?" Soğuk hava tenime çarptığında titreyerek sordum.

Luca kapıyı kapatmaya başladı ama Isaac ayakkabısıyla çerçeveyi yakaladı. Bizimle birlikte dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

"Ona mi?" Luca sordu.

Ah, olsun. Yine mi bu? "Bak-"

"Bu bir evet ya da hayır sorusu Solomon," dedi Isaac kollarını kavuşturarak.

"O kadar basit değil."

"Saçmalık!" Luca kırptı. "Zaman . Ya ona hanı satın alanın sen olduğunu söylersin ya da ben söylerim. Isaac gizlilik anlaşması imzalamış olabilir ama ben imzalamadım. Bunu ondan saklayarak Kristin'i incitmene izin vermeyeceğim."

Chase aniden yanında tasmalı Luna ile belirdi. "Ne be? Hanı satın alan sen misin?"

Luca'ya sert bir bakış fırlattım. "Kristin'in zarar görmesini istemiyorsan, handa işler yoluna girdiğinde bunu yapmama izin vereceksin. Tüm gerçeklere sahip değilsin, bu yüzden ağzını açıp durma. Satın almaların ne kadar aldatıcı olduğunu bilirsin. Kris için işleri berbat etme."

Bu Luca ve Isaac'in geri çekilmesine neden oldu.

Hayal kırıklığıyla elimi saçlarımda gezdirdim. "Sadece biraz daha beklemem gerekiyor. Otelde halletmem gereken işler var." Duraksadım, sonra ekledim: "Ayrıca Kristin hala benim yanımda lanet olası bir bebek geyik gibi davranıyor. Birkaç ay sonra önemi kalmayacak bir şey yüzünden onu korkutmak istemiyorum."

Luna sanki Chase'in bana saldırmak için izin vermesini bekliyormuş gibi arka ayaklarını kuma bastırdı. *Lanet olası sadık köpekler.*

"Bakın," dedim avuçlarımı açarak, dayaktan kurtulmayı umarak. "Kristin'le aramız şu anda iyi ama söz konusu olan ilişkimizden çok daha fazlası. Çocuklar da işin içinde,

Bu biraz karışık. Sadece ona kur yapmıyorum. Onları da kazanmalıyım."

Duvarı ittim ve Isaac'le burun buruna geldim. Luca bir adım daha yaklaştı ama onu geri ittim. "Sırf bir noktaya değinmek için Kris'i ve çocukları mahvetme. İnan bana, hanın satılmasından ne kadar nefret ettiğinin farkındayım. Ona her şeyi edenin ben olduğumu söylediğimde çok kızacağını biliyorum ama han batarsa ve kendisi işsiz kalırsa yıkılır. Ona söyleyeceğim. Sözüm sözdür."

Durum dağıldı.

Chase'in kaşları çatıldı. "Handa neler oluyor? Neden battı ki?"

Ben cevap veremedim Bridget köşeden döndü. "Burada neler oluyor?" Gözleri bir tilt makinesi gibi dördümüz arasında gidip geliyordu.

Luca bana sert bir bakış fırlatarak, "Hanı satın alan kişi Will. Kristin'in haberi yok. Öğrendiğinde çılgına dönecek ve haklı olarak da öyle olacak."

"Aklını mı kaçırdın sen?" Yüzüne bakarken homurdandım. "Az önce söylediğim her şeyi görmezden geldin."

Luca geri itti. "Bir noktaya değiniyordum Solomon."

"Seni yere sereceğim DeRossi," diye tısladım, yumruğumu kaldırarak. "Sırf kendini parlak zırhlı bir şövalye gibi hissedebilmek için benim kızımın hayatıyla oynayamazsın."

Bridget'e söylediği için Luca'ya saldıracaktım. Yumruğumu kaldırdım, işler kızırsa bir uyarı yumruğu indirmeye hazırdım. Kendimi toparlayamadan Chase ön kolunu köprücük kemiğime bastırarak beni evin kenarına sıkıştırdı.

Bridget bir alarm çığlığı attı ve bize doğru fırladı. "Chase, yapma!"

Luna, Chase'in tasmağını tuttuğu yerden kurtuldu ve Bridget'e doğru fırladı. Köpek, daha fazla yaklaşamayana kadar Bridget'in ayaklarının etrafında daireler çizdi.

"Aferin kızıma. Otur," dedi Chase tehditkâr bir sesle. Çelik gibi bakışları beni hiç terk etmedi.

Luna arkasını kuma gömdü ve kuyruğunu Bridget'in ayak bilekleri üzerinde salladı.

Chase'in kolu göğsümden ayrıldı ve yerini Luca'nın yüzüme parmağına bıraktı.

Luca dönüp Bridget'i işaret etmeden önce, "Evet, Bee'ye söyledim ve bu konuda hiçbir şey yapamazsın," dedi. "Onun kapalı tutabileceğini biliyorum. Kristin'e kendin söylemen için sana zaman veriyoruz. Gerçeği bilmeyi hak ediyor ve bunu senden duymayı hak ediyor. Ama sakın yanlış anlama, onu sonsuza kadar karanlıkta tutmayacağız. Sana garanti ederim, Solomon. Eğer Kristin bunu başka birinden duyarsa, bunun için seni affetmeyecektir. Bu senin tek şansın."

"BU GECE ÇOK SESSİZSİN," dedi Kristin, avludan geçip kamyonu park ettiğim yere doğru yürürken.

Anahtarlıktaki kilit açma düğmesine bastım ve farlar ağaçların arasında parladı.

Kapısını açtığımda "İyi misin?" diye sordu.

Kristin koşu bandına çıktı ve koltuğa kaydı. Eğildim ve bir öpücük çaldım. Dudaklarının tadı hâlâ elmalı turta ve burbon gibiydi. Onunla sarhoş olmak istiyordum.

Kendimi geri çektim. "Harikayım, tatlım. Gecen hoşuna gitti mi?"

"Eğlenceliydi," dedi. "Buna *çok* ihtiyacım vardı."

Sürücü koltuğuna atladım ve Kristin başını omzuma yasladı. Arabadan indik ve Havelock'a doğru yola çıktık.

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek ihtiyacım vardı?"

Kristin omuz silkti ve gömleğinin sarkan iplerle oynadı. "Rich son zamanlarda tam bir kabus oldu. Yemin ederim, gönderdiği e-postaların sayısı suç sayılmalı. Oteli satın alan şirket işleri kontrol etmesi için bir temsilci gönderdi. Artık sürekli buralarda, o yüzden Rich herkesin ensesinde soluyor."

"Öyle mi?" Soğukkanlı görünmeye çalışarak sordum. Bir yalan makinesini bile terlemeden kandırabilirdim ama Kristin'in beni anlayıp anlamadığını bilemezdim.

"Hannah Jane'e göre temsilci tam bir sürtük. Her şeyi değiştirmek istiyor."

Kaskatı kesildim ve Elena'ya geri çekilmesini söylemek için aklıma bir not aldım. Sadece gözlemlemesi gerekiyordu. Yine de hiçbir zaman elini kolunu sallayarak gezen bir tip olmamıştı. Elena bir boşluk gördüğünde onu doldururdu. Eğer kontrol edilmezse, tıpkı bir yılan gibi içten dışa doğru bir tahribat yaratabilirdi.

Bilmem gerekirdi. Dokuz yıl boyunca onunla birlikteydim.

Bununla birlikte, Hannah Jane haklıydı. Elena işinde verimliydi ve çok zeki. İşten ayrıldığımızda ondan başka bir iş bulmasını istemememin tek nedeni buydu. Bir yeteneği kaybetmek şirket için çok büyük bir darbe olurdu.

Ne yazık ki, aynı zamanda ikinci bir kaltaktı.

Pusuda beklerken, hizmetçilerden biriyle çıktığımı öğrenmesinden endişe ediyordum. Kristin'den hiçbir şekilde utanmıyordum. Onun iş ahlakına hayrandım ve onunla birlikte olmaktan inanılmaz gurur duyuyordum. Ne yazık ki Elena onu benim gördüğüm gibi görmüyordu.

Kristin'i av olarak görecekti.

"Bana bir şey söyle," dedim, bir elimi kalçasına koyarken diğer elimle yönlendirdim. "Hanı terk etseydin ne yapmak isterdin?"

Kristin başını benden yana çevirdi ve pencereden dışarı baktı. "Bilmiyorum," dedi, bir fare kadar sessiz. "Çok fazla seçeneğim yok. Hiçbiri hanın verdiği kadar iyi para vermiyor."

"İşletme diplomanı bitirir misin?"

Omuz silkti. "Olabilir. Ama dersler için ödeme yapmak bütçemde büyük bir delik açacaktır. Ayrıca, bu kadar çok şeyle uğraşırken ders çalışmaya asla vaktim olmaz. Zamanımı ayıramayacağım dersler için para ödemek para kaybı olur."

"Güldür beni," dedim nazikçe. "Mükemmel bir dünyada olsaydınız ne yapardınız?"

Kristin bir an düşündü. "Okula geri dönmek istiyorum. Başladığım işi bitirmek. Kulağa aptalca gelse de, handa çalışmayı gerçekten çok seviyorum. Keşke işin idari kısmında çalışabilseydim. Kötü planlamadan kaynaklanan karışıklıkları temizlemek yerine iyi politikalar ve prosedürler belirlemeyi tercih ederim."

"Bunu yapmalısın," dedim.

"Evet, tamam," dedi içinden gülerek. "Gidip kayan bir yıldız bulacağım ve dilek tutacağım. Tüm bunların olabilmesinin tek yolu bu."

KRISTIN

"Y "Giyecek bir şey bulmama yardım etmen gerekecek," dedim Hannah Jane'e, Bridget'in önüme koyduğu kadehi yuvarlamadan önce. Ne tür bir likör olduğu umurumda bile değildi.

Will barın karşısından gözüme çarptı. O ve Chase bilardo oynuyorlardı ama gözlerini benden ayırmamıştı. Durakladı ve bir yudumda içmemi izledi. Dudaklarımdaki viski parıltısını elimin tersiyle sildikten sonra ona bir sırıtış attım.

Bana "*aferin kızıma*" dercesine göz kırptı. Göğüs uçlarımdan amıma doğru bir heyecan fışkırdı.

Bar taburesinin üstünde kıpırdandım.

Hannah Jane homurdandı. "Kızım, sana nasıl bakıyor öyle? Benim yardımına ihtiyacın yok. Doğum kontrolüne ihtiyacın var."

İkinci bir atış yaptım. " şey tamam. Bebek konusunda işimi şansa bırakmam."

"Tamam," dedi Bridget, kasadan aceleyle Hannah Jane ve benim U şeklindeki ahşap barda oturduğumuz yere doğru ilerleyerek. "Ne hakkında konuşuyoruz?"

Hannah eski moda içkisini yudumlarken, "Handa personel Noel partisi var," dedi. "Sonunda yönetimi ettim. Her zamanki Noel kurabiyeleri ve alkolsüz eggnog yerine süslü bir parti düzenlememe izin verecekler."

Gözlerimi Bridget'e çevirdim. "Evet, buradaki küçük Bayan Miranda Priestly bunu elbise gereken bir şeye dönüştürdü. Süslü bir

elbise."

"Bu siyah kravat! Çok eğlenceli olacak!" Hannah itiraz etti.

"Sadece ve sadece senin için eğlenceli," dedim. "Hepimiz hazır değiliz

kırmızı halılar için her an hazır."

"Daha önce hiç kırmızı halıda yürümedim, çok teşekkür ederim. Bu Maddie olurdu."

"Peki bu etkinlikler için onu kim giydiriyor?" Ben de karşı çıktım.

Hannah Jane gözlerini devirdi. "Lütfen. Luca'ya iyilik yapıyorum. Eğer onu giydirmeseydim James Beard Ödülleri'ne üzerinde Brad Paisley şarkı sözleri olan bir atletle gelirdi."

Şeytandan bahset.

Maddie, Jokers'ın ana girişi olarak kullanılan eski püskü paravan kapıdan kasıla kasıla geçti. Üzerinde bir çift kısa pantolon ve üzerinde *All You Gotta Do Is Put A Drink In My Hand* yazan yırtık siyah bir atlet vardı. Kasım ayıydı ve dışarısı kırk iki dereceydi.

Kızın hiç sikinde değildi.

Hannah'ya "Eric Church'ün şarkı sözleri, ama sen yakındın," dedim. "Will personel partisine geliyor mu?"

Hay aksi. Bundan bahsetmek aklıma bile gelmemişti. Daha önce hiç yıl sonu partisi için bir randevum olmamıştı. "Sormak zorundayım."

"Ne olursa olsun Isaac orada olacak," dedi Hannah kararlılıkla. "Yemin ederim, bu adam nasıl delege edileceğini bilmiyor." Bridget'e döndü ve Isaac'in seyahat programı hakkında bir şeyler geveledi.

Maddie yanımdaki bar taburesine kıpırdandı. "İşte benim küçük tatlı şeftalim! Yavru tek boynuzlu atım nasılmış bakalım?"

Güldüm. "Zoey ile beni karıştırmadığına emin misin?"

Maddie neredeyse bembeyaz olan saçlarını yana savurdu ve sıırttı. "Sen çok sevimli bir şeysin. Will'in bu işe bayılmasına şaşmamalı," dedi parmağını bana doğru çevirerek.

Kot pantolonuma ve yıpranmış kovboy çizmelerime baktım. Atletimin üzerine flanel bir gömlek giymiştim ama şimdi belimden bağlıydı. Gri atletimin yakasında göğüslerimin arasında hafif bir yırtık vardı. Hazırlanırken kendimi oynak hissettim ve push-up sütyen giymeye karar verdim. Göğüslerim bu gece harika görünüyordu. Tam bir kızlar gecesi kıyafetiydi.

En azından Will öyle düşünüyor gibiydi. Beni evimden aldığında beni nasıl kontrol ettiğini görmezden gelemezdim.

Belki eve gitmeden önce barın arkasında onunla tatlı tatlı konuşabilirdim.

Kapının üstündeki zil tekrar çaldı ve Steve ile Erica sımsıkı giyinmiş bir halde içeri daldılar. Soğuk bir hava onları içeriye doğru kovaladı ve omurgama bir ürperti gönderdi.

Steve Maddie'ye şöyle bir baktı ve başını salladı. "Zatürre olmadan önce üzerine bir şeyler giy."

Maddie kıkırdadı. "Size de merhaba, Dedektif Huysuz Pantolon!"

Steve gözlerini kısıtı ve sakalını sıvazladı. "Önceden oyun oynadın, değil mi?"

"Muhtemelen," dedi Maddie sırtarak. "Sana ne bundan?" "DeRossi şehir dışında. Sen mi sürdün?"

Gözlerini devirdi. "Uber'e bindim, çok teşekkür ederim. Ve sen o huysuz boksörünü kızdırmadan önce söyleyeyim, Chase beni eve bırakacak."

Erica Steve'in omzunu sıvazladı ve tansiyonu fırlamadan önce oturmasını söyledi. *Bence bunun için biraz geç kalmıştı.* Bileğinden bir lastik çıkardı ve iri buklelerini parmaklarıyla tarayarak başının üstünde bir topuz yaptı.

"Nasıl gidiyor?" Kafası karışmış bir halde odayı inceledi. "Mel nerede?"

"Özür dilerim! Ben geldim!" Mel koşarak içeri girdi. Gıcırdayan kapı arkasından çarptı. "Tanrım, çok yorgunum. İşten çıkmama yirmi dakika vardı ve her şey çok hızlı gelişti."

Steve onun kesti. "Sakin *Q kelimesini* söylemeye cüret etme."

Başını çevirdim ve Steve'in kemerine takılı rozetini bir an için gördüm. "Nöbetçi misin?"

Başını salladı ve Bridget'in verdiği tatlı çayı istemeye istemeye yudumladı.

Steve, Melissa ve Chase'in q-u-i-e-t ya da s-l-o-w kelimelerini söylemek konusunda batıl inançları vardı. Onlara göre, biri ağzından kaçırdığı anda kıyamet kopardı.

"Dediğim gibi," diye devam etti Mel. "Çok fazla yaygara koparmadan işten çıkmayı bekliyordum ama Morehead'deki Bridge Caddesi'nde büyük bir yapı yangını çıktı. Yanık ve dış yaralanmaları olan çok sayıda kurban var. Birkaç adamımız da yaralandı."

Steve kaşlarını çatı. "Herkes iyi mi?"

Mel başını salladı. "Evet, çok şükür ciddi bir şey yok. Hepsinin birkaç saat içinde taburcu olması gerekiyordu. Bu triyajı bir acı haline getirdi

Ama hepsi aynı anda geldiği için çok zor oluyor. Ve itfaiyeciler korkunç hastalardır."

Steve kıs kıs güldü.

"İtfaiyecilerden daha kötü durumda olan tek hastalar tıp uzmanlarıdır," dedi ve suçlayıcı bir parmakla Steve'i işaret etti. "Ve polisler."

"Ben çok değerli bir hastayım," dedi Steve. "Ayrıca, bana en son ne zaman dikiş atmak zorunda kaldın?"

Erica homurdandı. "Elbette, sakatlık konusunda bir şampiyonsun, ama Tanrı korusun erkek gribine yakalanırsan. Sanırsın ölüm döşegindesin."

Steve karısına ters ters baktı.

Erica kızarmış turşularını yerken sırtarak karşılık verdi. Ayakları bar taburesinden sarkmış, ileri geri sallanıyordu. Bir elini karnındaki bebeğin üzerine koymuş, dünyanın en mutlu hamile kadını gibi görünüyordu. Acayip bir şekilde parlıyordu.

Will bilardo masalarının yanından geçerken, "Selam tatlım," dedi. Kollarını iki yanımda birleştirdi ve bir öpücük için eğildi.

Dudaklarındaki biranın tadını alabiliyordum.

Beni insanların önünde öpen bir erkekle hiç birlikte olmamıştım. Geçmişte, sevgi gösterilerinden hoşlanmazdım. Ama bu farklıydı. William Solomon'un benim erkeğim olduğunu tüm dünyanın bilmesini istiyordum.

"Hey sen," dedim dudaklarına karşı. "Oyununu bitirdin mi?"

Will uzaklaşırken sırttı. "Evet. Kıcını tekmeledim."

"Yapmadım!" Chase barın diğer ucundan bağırdı. "İki farkla kazandın."

Will, "Kıcına tekmeyi bastım," diye mırıldandı.

Bar doluyordu, ben de Will yerime oturabilsin diye bar taburesinden atladım.

Oturdu ve parmaklarını kot pantolonumun kemer halkalarına geçirerek beni dizlerinin arasına aldı. Çok uzun boyluydu ve çok fazla yer kaplıyordu.

Will, "Bu gece pek kabadayı değilsiniz," diye gözlemledi. "Kim öldü?"

Maddie bunu bir meydan okuma olarak algıladı. Ona göre bu dört kelime *biramı tut demektir*.

"Dedem haklı!" diye bağırarak bir dizini barın üstüne kaldırdı.

Chase onun belini kavrayarak, "Dur bakalım," dedi. Kız bir hareket yapamadan onu aşağı çekti. "Luca, kafayı bulup aptalca bir şey yapmanı engellemem için bana söz verdirdi."

"Seni acil servise düşürecek bir şey yapma," dedi Mel. "Gece personeli boktan bir şov. Güven bana. Burada, depoda antiseptik olarak tekila kullanılarak dikiş atılsa daha iyi."

"Ve o alkolün parasını da siz ödeyeceksiniz," diye araya girdi Bridget. "Ayakkabılarınızı barımdan uzak tutun, Bayan DeRossi."

Maddie uzun süre caydırılamadı. Küçük şeytani zihninde dönen çarkları gördüm ve ağzından korkunç bir şey çıkacağını bilmeliydim.

"Will, Kris'in hiç kucak dansı yapmadığını biliyor muydun?" diye sordu.

Will kıkırdadı ve bana baktı. "Bu doğru mu, Günışığı?" Kadifemsi sesi beşlik viskiden bile daha sarhoş ediciydi.

"Bekarlığa partimde, erkek dansçılar Kristin *bir telefon görüşmesi yapmak zorunda kaldı.*"

Yanaklarım kızarmıştı ve kiraz gibi kızarmıştım. "Mad, ben kendimi arkadaki bir deliğe gömmeden önce sadede gel."

Maddie, Steve ve Erica'ya baktı. "Bence Steve ve Will kimin dartta daha iyi olduğunu görmeli. Kaybeden barın ortasında kadınına kucak dansı yapmak zorunda kalacak."

Steve kaşlarını çattı ama Erica bir dinamit demeti gibi parladı.

Will sırttı. "Dartta oldukça iyiyimdir ama... Bridget'e ya da buraya sadece gevşemeye gelen diğer müşterilere saygısızlık etmek istemem."

Maddie gözlerini devirdi. "Oh, izci çocuk gibi davranmayı bırak, büyükbaba. Luca şehir dışında ve ben de çok sıkıldım. *Lütfen*, biraz eğlenceye ihtiyacım var."

Steve söze girdi. "Biliyor musun, Netflix diye bir şey var. Büyüleyici bir şey."

"Yap şunu!" Bridget, barın diğer ucundan bağırarak birkaç eski zamanlayıcıya bira çekerken söyledi.

"Gördün mü?" Maddie sırttı. "Bee bile gemide."

Will, Steve'e baktı ve omuz silkti. "Kaybetmeye hazır ol Pelham."

Kafa kafaya verip dart atarlarken hepimiz ikisinin arkasına doluştuk.

"Yalan söylemeyeceğim," diye fısıldadı Hannah Jane Erica'ya. "Steve'in kazanmasını istiyorum. O gömleğin altında ne sakladığını biliyorum."

Erica kahkahasını elinin arkasına sakladı. "Tanrım, tüm bunlar olurken bana kucak dansı yapmaya çalışmasını hayal bile edemiyorum," dedi bir elini bebeğinin yumrularının üzerinde gezdirerek. "Fazla kucağım kalmadı ama denediğini görmek isterdim."

Mel homurdandı. "Hepimiz Steve'i üstsüz gördük. Will bunun bedelini ödemek zorunda."

Steve hedefi tam on ikiden vurdu ve liderliği ele geçirdi. Duvara doğru yürüyüp dartı tahtanın ortasından çekerken Maddie ve Bridget yaptı.

Will'in son sırası gelmişti ve Steve'i bir puan farkla yenmek için hedefi on ikiden vurması gerekiyordu. Bir yanım beni utandırmamak için yarışmayı iptal edip etmeyeceğini merak ediyordu.

Bir parçam onun kazanmasını istiyordu.

Erica beklentiyle elimi sıktı.

Will gözlerini kapattı. Yavaş ve hesaplı bir nefes verdi, sonra da hedefi vurdu. Döndü ve bana göz kırptı. Her zamankinden daha derin bir ses tonuyla, "Buna hazır mısın, tatlım?" diye sordu.

Maddie benim için dans pistinin tam ortasına bir sandalye yerleştirdi.

Mel beni sandalyeye iterken gülerek, "Otur o tatlı kıçının üstüne," dedi.

Bridget müzik kutusundaki şarkıyı eski bir Trace Adkins melodisiyle değiştirdi. Herkes etrafına toplanırken derin sesi kırık dökük hoparlörlerden gürledi.

Will yüzünde şeytani bir sırıtişla bana doğru kasıla kasıla yürüdü. Yıpranmış kot pantolonu kıçını ve kalçalarını sıkıca sarıyor, ağır botları tozlu ahşap zeminde sürtünüyordu.

Ürperdim. "Tanrım merhamet et, lütfen kalçanı ya da başka bir şeyini fırlatma."

Will alt dudağını dişlerinin arasına alıp emdi, sonra tekrar dışarı çıkardı.

"Kendine zarar verme Solomon," diye takıldım. "Umarım kemik kaybı gibi şeyler için vitamin alıyorsundur. Senin yaşında..."

Will uzandı ve kasketini geriye doğru çevirdi. "Ağzın iyi laf yapıyor, Günişığı."

"Özür dilerim," diye kıs kıs güldüm. "Alkol beni eğlenceli kılıyor."

Şarkı yükselirken sandalyenin arkasına tutundu. Kaslı ön kollarındaki tüyler yanağımı gıdıkladı.

Kızların tepkilerini ölçmek için bir göz attım ama Will ayağıyla ayak bileklerimi tekmeledi.

"Gözlerini buraya dik tatlım," diye emrederek dikkatimi kot kaplı ereksiyonuna çekti. Kalçalarını yüzümden birkaç santim ötede yumuşak bir daire şeklinde döndürdü.

Çıglık attım ve ellerimi ağzımın üzerine kapattım.

Uzandı ve müzik eşliğinde gömleğinin düğmelerini teker teker yavaşça açtı. Gömleğini omuzlarından silkti ve atletini tek bir yumuşak hareketle çıkardı.

Kıkırdadım. "*Bak ama dokunma* dansı mı bu?"

Will alt dudağını ıslattı ve kapüşonlu gözlerle bana baktı. Ek iş olarak kovboy striptizciliği yaparak para kazanabilirdi.

"Tamamen seninim," diye homurdandı ve koltuğun kenarlarına tutunmak için düştü.

İrkildim. Kalçalarımın arasındaki kıvrımdan bir nefes uzaktaydı ve tüm arkadaşlarım beni izliyordu. İçim şehvet ve karşılanmamış arzuyla yanıyordu ama o yaklaşmadı.

Bunun yerine, gergin pazularını göstermek için sandalyenin kenarlarını kullandı. Vücudunu bir yılan gibi dik bir şekilde yuvarlamadan önce bir avuç şınav çekerek yukarı ve aşağı pompaladı.

Etrafımızdaki kalabalığa dair farkındalığım kayboldu. Elimi uzattım ve parmaklarımı göğüs kaslarının arasından perçinlenmiş karın kaslarına doğru gezdirdim.

Çizmelerini sandalyenin kenarına doğru tekmeledi. Leğen kemiğini *Honky Tonk Badonkadonk* ile aynı anda, ateşli bir çiftlik işçisi gibi iterken kasları esnedi.

Parmaklarımı kemerinin altında kaybolan siyah saçlarının arasında gezdirdim. Şarkı daha yavaş bir melodiye geçerken Will eğilip beni öptü.

"Vay anasını," dedi Maddie, çenesi açık kalmış bir halde. "Methuselah'ın hareketleri var. *Kahretsin Kris*, tavuk yağından bile daha ateşli."

Will gıcır gıcır beyaz atletini tekrar giyerken, "Tanrım," diye güldü. "Luca'dan bir yaş falan büyüğüm." Bana göz kırptı. "Beşiği bile zor çalışıyorum."

Maddie, Will'le yumruk tokuştururken gülerek, "İyi bir sporcu olmanın yolu, Zaman Baba," dedi. "AARP'yi seksi gösteriyorsun."

Köpek ve midilli gösterisi sona erdiğinde, kızların geri kalanı içki içmek için bara koştu. Steve yere bakıp karın kaslarını dürttü ve hâlâ yırtık olanın kendisi olduğundan yakındı.

Dönmeme fırsat vermeden Will elimi tuttu ve beni kollarına çekti. Avuçları belimi sardı ve elleri benimkileri yuttu.

"Benimle dans eder misin?" diye sordu. Sesinin gürültüsü beni yatıştırdı.

Biz sallanırken onun kollarında rahatladım.

Beni kolunun altına alıp döndürürken, "Bu konuda çok iyi davrandın," dedim.

Şarkı daha hızlı bir tempoya geçti ve sözsüz bir şekilde iki adım attık. Will beni ezmeden, dans pistinde botlarını sürüyerek ilerledi.

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim," dedi gülümseyerek. "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, böyle kızarman çok seksi. Böyle gecelerde çok masum oluyorsun, sonra yatak odasında kendinden emin küçük bir tanrıçaya dönüşüyorsun. İki yönünü de seviyorum. Buna doyacağımı hiç sanmıyorum."

Will beni daha yakına çekti ve elini sırtımda gezdirdi. Göğüslerim onun kaslı vücuduna yaslandı. Yavaşça sallanırken başımı çevirdim ve şakağımı göğsüne yasladım.

Will kızlar gecesi için beni almaya gelmeden önce çocuklar neden bizde kalmadığını sorguladılar. Bunun bir seçenek olmasına asla izin vermedim çünkü önümde milyonlarca engel varmış gibi hissediyordum. Çocukların duyguları, yatağımın olmayışı, hepimizin paylaştığı tek banyo.

Ama daha çok gururum yüzünden oldu.

Will tüm bahanelerimi teker teker yıktı. Ve bunu, hayatımda hissettiğim en özverili sevgiyle dikkatimi dağıtırken yaptı.

Kendimi Külkedisi gibi hissettim, prensiyle gece boyunca dans ederken "*İşte Aşk Bu*" diye mırıldanıyordu.

"Neyi bu kadar çok düşünüyorsun, Günışığı?" Will başımın tepesine doğru mırıldanarak konuştu.

Ona güvenebileceğimi kendime hatırlattım. Will tanıdığım en dürüst, en nazik adamdı. Ona güven, Kristin.

"Bu gece benimle kalır mısın?" Sessizce sordum. "Yarın sabah yapacak işlerin olduğu için gelemiyorsan ya da sadece istemiyorsan, anlarım-"

Beni bir öpücükle susturdu. Esnek ve yumuşak. Will çenemi kavradı ve başparmağıyla yanağımı okşadı.

"Bu bir evet mi?" Gerekli oksijen için ayrıldığımızda sordum.

Will'in burnu burnuma çarptı ve kirpiklerim kırpışarak kapandı.
"Tatlım, hiç sormayacaksın sanmıştım."

WILLIAM

"Y Bundan emin misin?" Mobil ev parkına girdiğimizde sordum.
Kalmak istemediğimi söylemek pis bir yalan olurdu.

Kristin'le bir gece. Bunu çok uzun zamandır istiyordum ama o buna şiddetle karşı çıkıyordu. Bu sınırı aşmanın bir adım ileri, on adım geri gitmek olacağından korkuyordum.

Tek kişilik arabasının önünde durduk ve ışıkları söndürdüm. "Seni zorlamak istemiyorum..."

"Beni zorlamıyorsun," diye ağzından kaçırdı. "Ama istemiyorsan kalmak zorunda değilsin. Bunu tam olarak biliyorum ama fazladan bir diş fırçam var ve-"

"Kalmak istiyorum."

"Çekyatta sen ve ben olacağız. Ve seks yok çünkü, bilirsin, ince duvarlar."

Kıkırdadım ve kamyonetin kabinine uzanarak avucumu kalçalarının arasına kaydırđım. "Ama seks hakkında düşünüyorsun, değil mi?"

Kasları sıkıştı.

Elim kalçasından kot pantolonunun kenarına doğru kaydđ. Parmağımı kotun kenarına, pamuklu külotunun ince tabakasının altına geçirdim.

Sanki bir işaretmiş gibi, ışık yandı ve Hunter paravan kapının önünde .

Elimi çektim ve enseme ovuyormuş gibi yaptım. "Seni Jokers'ın otoparkında indirmeliydim."

Kristin elini ağzına götürdü ve kıs kıs güldü. "On iki saatlik mavi taşaklara hazır mısın? Eve gidersen kimse seni suçlamaz."

Emniyet kemerimi çözerek eğildim ve dudaklarını gagladım. "Becerikli olabilirim."

Her zamanki gibi çocuklar kapıya yığılmış, içeri girmemizi bekliyorlardı. Logan bile.

Kristin'in arkasındaki kapıdan içeri dalarken, "N'aber dostum," dedim.

Kulaktan kulağa sırtışını gizlemeye bile çalışmadı. "Matematik sınavımdan 'B' aldım."

"İşte bu, ahbap!" Ben de tezahürat yaptım. Beşlik çaktık ve onu sırtını sıvazlayan bir kardeş kucaklaşması için kendime çektim. "Dostum, seninle çok gurur duyuyorum!"

Kristin orada öylece durdu, afallamıştı. "Neyin var?"

Sırtımdan kendimi alamadım. Gelemediğim gecelerde Logan'ın ödevlerine yardımcı olmak için onunla görüntülü sohbet ettim. Kristin elinden geleni yapıyordu ama işi başından aşkındı. On ikinci sınıf matematiğiyle başa çıkabilirim.

"Bu hafta sonu kutlama yapıyoruz!" Kristin kollarını Logan'a dolayarak, "Bu hafta sonu kutlama yapıyoruz," dedi.

Kadın onu bir piton gibi boğarken homurdandı. "Kris, bu sadece bir test."

"Pekâlâ Günişığı," dedim, Kristin'i kardeşinin üzerinden kaldırırken kıkırdayarak. "Maviye ve mora dönüyor. Nefes almasına izin vermek isteyebilirsiniz."

Yüzünü buruşturdu. "Tanrım, bar gibi kokuyorsun."

"Muhtemelen benim hatam," diye itiraf ettim. "Ama çok eğlendi."

Logan başını salladı ve odasına geri dönerken gülümsedi. "Yeni bir şey oldu mu?" Kylie elinden geldiğince çabuk sordu namluyu sürünün önüne.

"Sana söyledim Ky," dedi Kristin başını sallayarak. "Bridget Bay Kingsley'le evleniyor ve Chase de Mel'in birlikte çalıştığı hemşireyle çıkıyor. Olan biten *bu*."

Kylie kollarını kavuşturdu. "Ama birlikte olmaları gerekiyordu."

Kristin, Kylie'nin saçından kopan bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Birbirleri için yaratılmış insanlar yollarını bulurlar. Ve eğer

yapmazlarsa, olması gereken bu değildi."

Kylie gözlerini devirdi. "Ya da bazen yetişkinlerin kafalarını kışkırlardan çıkarmaları gerekir."

"Götler!" Zoey, Kristin'i dehşete düşürecek şekilde ciyakladı. Gülmekten kendimi alamadım.

Logan ev ödevini masaya getirdi. Kristin küçüklerle yatma zamanı rutinini uygularken ben de oturup çalışmasına yardım ettim.

Arka planda akan duşun sesi kesildi. Bir dakika sonra Hunter üzerinde sadece iç çamaşırlarıyla banyodan fırladı.

"Giysiler, Hunt!" Kristin mutfaktan bağırdı.

Koşarak banyoya geri döndü ve kapıyı çarptı.

Logan matematik kitabını sırt çantasına geri koyarken başını salladı. "O çocuk..."

Logan'ın yarın teslim edeceği grafik kâğıdına bakarken kıkırdarak, "O başka bir şey," dedim.

Kalemi aldım ve çalışmasını göstermeyi unuttuğu bir matematik denkleminin bir kısmını işaret ettim.

Başını salladı ve problemi doldurdu. Omzunun üzerinden bakarak Kristin'in koridorda kızların odasına doğru yürümesini izledi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette," dedim. "Aklında ne var?"

"Kris'le evleneceğinizi düşünüyor musun?"

Bazı erkekler bu sorudan korkup kaçabilir. Benim için korkutucu değildi. Kristin ile bir gelecek kaçınılmazdı.

"Evet, Kris bana tahammül edebilirse," dedim. "Ama bu hemen olacak bir şey değil. Bunun hakkında konuşmadık bile."

Logan sırttı. "O zaman benimle bu konu hakkında konuştuğun için muhtemelen sana kızacaktır."

"Evet, o yüzden narkotikçi gibi davranıp beni ispiyonlama," dedim gülerek ve koluna bir yumruk attım.

Yüzü ciddileşti. "Zoey ve Hunter'ın sizinle yaşamasına izin verecek misiniz? Bilirsin, evlendiğinizde."

"Bunu sana sorduran nedir?" Gerçekten kafam karışmış bir şekilde sordum. Kristin'i alıp götüreceğimi ve dördünü kendi başlarının çaresine bakmaları için bırakacağımı mı düşünüyordu?

Logan ev ödevine baktı. "Kylie ve ben bunun hakkında konuşuyorduk. Sen ve Kris birlikte yaşamaya başladığınızda, muhtemelen

Böylece kendi evimi tutmaya çalışabilirim. Ky benimle kalabilir, böylece bizimle uğraşmak zorunda kalmazsın."

Vay anasını.

Öne doğru eğildim ve parmaklarımı gözlerimin kenarlarına bastırdım. Gerçekten de Kris'i alıp kaçacağımı düşünmüştü.

"Logan, beni dinle," dedim boğazımı temizleyerek. "Kız kardeşini çok seviyorum."

"Biliyorum ve Kylie ile düşündük ki-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Ama seni de seviyorum. Kylie, Hunter ve Zoey'i de seviyorum. Bütün sürüyü. Kimse dışarıda kalmayacak."

Logan'ın buğulandı. "Ciddi misin?" mırıldandı. "Sadece Kristin'i seçmiyorum. Hepinizi seçiyorum." Logan başka tarafa baktı, ben de elimi sırtına koydum.

Evin erkeği olarak onun yerini alacağım için kendini tehdit altında hissettiğini düşünüyordum. Ama aslında, onu bir kenara atacağımdan endişeleniyordu.

Omzunu sıktım. "On sekiz ya da seksen yaşında olman fark etmez. Benim yanımda bir yerin olacak."

"Muhtemelen seksen yaşına geldiğimde değil," dedi gülerek. "Ölmüş olacaksın."

"Ukala," diye karşılık verdim ve kaburgalarına dirsek attım. "Kristin beni öldürmeden önce yatmaya hazırlan. Seni bu kadar geç saatlere kadar ayakta tutmamalıyım."

Kristin'i bulmak için koridorda ilerlemeye başladım ama kızların kapısını kapatırken bana çarptı. Göğüs göğüse, kalpler aynı anda atıyordu- varoluşumuzdaki bu tekil anla ilgili bir şey çok doğru hissettirdi.

"Bütün bunlar ne hakkındaydı?" diye sordu kısık bir sesle. "Sen ve Logan derin bir konuşma yapıyordunuz ama ben anlayamadım."

Elimi ensesinde gezdirdim ve onu yavaşça öptüm. Memnun bir iç çekişle dokunuşumla rahatladı. "Seni çok seviyorum, Kris."

Kristin dudaklarına gülümsedi ve kollarını boynuma doladı. Parmaklarıyla yakamın arkasındaki kısa tüyleri okşadı. "Ben de seni seviyorum."

Kristin dişlerini fırçalarken ben de çekyatı açtım. Yatıya tamamen hazırlıksızdım, bu yüzden oturma odasına elinde bir çift spor şortuyla girdiğinde minnettar oldum. "Bunlar Logan'ın. Daha uzun olduğunu biliyorum ama temizler ve kot pantolonla uyumaktan daha iyi olacağını düşündüm."

", " dedim şortu elinden kaparak.

Yastıkları yatağa fırlattı ve ben de dişlerimi fırçalamak için oradan uzaklaştım.

Onunlayken her şey çok doğal geliyordu. Birlikte hareket etmemiz, küçük evin etrafında dans etmemiz, çocukları gece için yerleştirmemiz ve her şeyin kilitli olduğundan emin olmamız. Sanki olması gerektiği gibiydi.

Kırık olduğunu bile fark etmediğim bir parçamı iyileştiriyordu - yalnız olmaktan memnun olduğunu düşündüğüm bir parçamı. Geçmişte başıma gelenleri değiştiremezdim ama bana yapılandan daha iyisini yaptığımdan emin olabilirdim.

Yatağa girdim ve kollarımı uzattım. "Buraya gel."

Telefonunu şarja takarken "Bir saniye," dedi.

"İşten bir e-posta geldi ve ben-"

Uzandım ve telefonu elinden aldım. "İş dışındaki zamanınız sadece ve sadece size aittir. Eğer mesaide değilsen, onlar senin ilgini hak etmiyorlar demektir."

Gözlerini kırıştırarak ve şaşkınlıkla bana baktı.

"Yatağa gir, tatlım," dedim bir sesle.

Kristin masa lambasını kapattı ve yorganın altına girerek yanıma kıvrıldı. Uzun zamandır kayıp olan iki yapboz parçası gibi birbirimize uyduk.

"Bunu özlemişim," dedim esnerken.

Sarıldı ve başını göğsüme yasladı, hafif nefesleri göğsümdeki tüyleri gıdıklıyordu.

Kollarımı ona doladım ve omzunda boş daireler çizdim. Pijama yerine giydiği küçük atlet ve şort aletimi sertleştirdi.

"Şimdi," dedim, başının üstüne bir öpücük kondurarak, "bana on dakika önce neden bu kadar iyi bir ruh halinde olduğunu ve telefonuna baktığın anda neden sinirlendiğini anlat."

"Kızgın değilim," dedi göğsümü öpücüklere boğarak.

"Konuş benimle, Kris." Dudaklarını tenimde tutmasını istesem bile bu konuşmadan flört ederek sıyrılmasına izin veremezdim. *Konu e-posta mıydı yoksa Logan'la konuşmama mı kulak misafiri olmuştun?*

Kristin geri adım atmayacağını anlayınca ofladı. "Önemli bir şey değil. Sadece biraz iş draması."

Parmaklarını göğüs kıllarımın arasından geçirdi, tırnaklarının göğüs kafesimden şortumun bel bandına kadar inip çıkmasına izin verdi. Tekrar tekrar.

Neredeyse transa geçecektim ama aklımı başımda tutmak için yeterli iradeyi topladım. "Ne tür bir iş draması?" Dürttüm.

Kristin iç çekti. "Şu kadın -Elena- hanı satın alan şirketten. Çok sinir bozucu biri ve Rich de ona yalakalık yapıyor. Yemin ederim bana karşı bir şeyler hissediyor ve beni ona rezil ediyor. Tek umut ışığı, personelin Noel partisinden önce gitmiş olması. Tanrı biliyor ya, onun tükürme mesafesinde bana bedava alkol verselerdi muhtemelen kendimi kaybederdim."

Kanım dondu. Rich'le yaşadığım bir avuç etkileşim bana onun gerçek bir otoritesi olmayan plastik bir silah olduğunu söylemişti. Personelden hiç kimse ona saygı duymuyordu. Elbette çalışanların işine son verebilirdi ama bundan kaçınıyordu çünkü geri kalanların onu terk edeceğini biliyordu.

Ama Elena'nın gücü vardı. Bunu ona ben verdim.

Doğrudan değil elbette ama yine de. Kristin'le görüşmeye başladığım anda onu satın alma işleminden çıkarmak için bazı aramalar yapmalıydım. Belki de bu, evrenin beni itiraf etmeye zorlama yoluydu. Gerçekten ne kadar kızgın olabilirdi ki?

Muhtemelen bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getiriyordum, dedim kendi kendime. Başlangıçta ağzımı sıkı tutmak için gayet iyi nedenlerim vardı ve işler benden uzaklaştı.

Kristin tanışmamızın ne kadar romantik olduğunu fark ettiğinde buna gülerdi. Kısmetti. Kaderdi. Yağmurda öpüşmek.

Bizim aşk hikayemiz Hollywood için yazılmıştı. Tatillerde anlattığımız bir hikaye olacaktı; nasıl tanıştığımız ve delicesine aşık olduğumuz. *Beceriksiz bir milyarder, otel odasını temizlemek için gelen hizmetçiden çok korkar.*

"O aptal şirketten o kadar nefret ediyorum ki," dedi Kris, öfkeyle. "Hayatımı kâbusa çeviriyorlar ve çıta başlangıçta bu kadar yüksek değildi. Kahretsin, lanet olası yerdeydi. Yemin ederim, eğer o lanet yeri satın alan kişiyi ele geçirirsem, kefaletimi ödemeniz gerekecek."

Lanet olsun.

Bu gece ona söylememin imkanı yoktu. Bir aslanın inine biftek kazağıyla girilmeyeceğini çok iyi biliyordum.

Ona sabah söyleyecektim. Ya da belki gelecek hafta.

Bu boku çözmem gerek. Belki Elena'yı dışarı çıkarabilirim ve Kristin'in bunu bilmesine gerek kalmaz. Ayrıca, bazı yasal belgelerdeki bir isimden başka bir şey değildim.

Alnına nazik bir öpücük kondurdum. "Her şey yoluna girecek."

Yanakları bir gülümseme titreşimiyle göğsüme doğru çekildi. "Biliyor musun, bunu söylediğinde gerçekten inanıyorum."

"O zaman tekrar söyleyeceğim." Eğildim ve dudaklarından öptüm. "Her şey yoluna girecek."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Bana karşı bu kadar iyi olduğun için. İnsanlara güvenmekten nefret ediyorum ama sen her zaman dürüst ve iyi oldun. Her zaman güllük gülistanlık olmayacağını biliyorum ama zor zamanlarda da bana iyi davranacağına güveniyorum." Yüzü parlak bir gülümsemeyle aydınlandı. "Personel partisinde seni herkese göstermek için sabırsızlanıyorum. Maria seninle tanışmak için can atıyor."

Kristin bir insan yalan dedektörüydü. Bundan emindim.

Yemi yutmak ve yapmam gerektiğini bildiğim gibi itiraf etmek yerine, çenesini yukarı kaldırdım ve onu öptüm. "Derin kökler kar için endişelenmez."

Bunun doğru olması için sessizce dua ettim. Ufukta beliren mutlak bok fırtınasına dayanabilecek kadar derinlere kök salmış olduğumuzu umuyordum.

Elleri çılgınca üzerimdeydi, şortumu çekiştiriyor ve çekiştiriyordu. Tırnaklarını göğsümde gezdiriyor, tenimi işaretliyordu. İçindeki vahşi kedi ortaya çıkmış, pençelerini hazırlamıştı ve ben buna bayılmışım.

"Kris, yapamayız. Çocuklar..." Homurdandım, şu anda onun derinliklerine inemeyeceğim gerçeğinden nefret ediyordum.

"Sessiz olabilirim," diye yalvardı nefes nefese bir fısıltıyla. "Prezervatifim yok."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama kısa kesti. İki çeşit doğum kontrol yöntemi kuralı, taşa koyduğu bir çizgiydi. Aksilik yok. Hata yok. Şansımızı zorlamak yok.

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. "Ben sadece... Tanrım, benden nefret edeceksin."

"Ne?" Yanaklarını avuçladım ve gözyaşlarını öperek uzaklaştırdım. "Neden öyle dedin ki? Tatlım, bu gece seninle seks yapmayı beklemiyordum."

Başını iki yana salladı. "Çok hızlı hareket ettiğimi ya da çok ileriye düşündüğümü düşündüğün için seni korkutmak istemem ama..."

"Ama ne?"

"Prezervatifsiz gitmek benim için bir seçenek değil."

"Biliyorum, Kris. Bu bir sorun değil-"

"Ve asla da olmayacak," dedi sesini sabitlemek için duraklayarak. "Çocuk sahibi olmak istemiyorum. *Asla*. Hamile kalmak istemiyorum. Bu sadece..."

Eğer gelecekte böyle bir şey istiyorsan, bu benimle olmayacak." Yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Ve sen de sana istediğin her şeyi verebilecek biriyle birlikte olmayı hak ediyorsun."

Mantıklı geliyordu. Kristin dört kez *annelik* yapmıştı. Biberonları tamir etmiş, kirli bezleri değiştirmiş, büyüklerin ergenlik dönemini atlatmalarına yardımcı olmuş ve tek başına dört tane gülünç derecede harika çocuk yetiştirmişti. Kendi çocuklarına sahip olmak istemediği için onu suçlayamazdım. Zaten çocukları vardı.

"İstediğim her şeye burada sahibim." Alnımı onunkine yasladım. "Kaçmayacağım ve beni uzaklaştırmana izin vermeyeceğim."

Burnunu çekti ve sulu bir gülümsemeye izin verdi. "Seni hak etmiyorum."

Kimin neyi hak ettiğini düşünmek istemiyordum, çünkü her kategoride yetersizdim. O bir savaşçıydı, ben ise bir korkak.

". Yüzüstü yat," dedim nazikçe.

İtaat etti ve yastığı yanağının altına sıkıştırdı.

Kıçının üzerine oturdum ve başparmaklarımı sırtının alt kısmına sokarak kaslarına derin daireler çizerek masaj yaptım. Düğümleriyle uğraşırken Kristin yastığa doğru kısık bir inilti çıkardı. Pamuk kaplı kıç yanakları arasında ereksiyonumu sallayarak kendime biraz zevk aldım.

Başını yastığa gömdü, uyarılması arttıkça inliyordu. Sırılsıklam olduğunu anlamak için parmağımı şortunun köşebentinde kaydırmama bile gerek kalmadı.

Kulağının kabuğunu sıyırmak için eğilerek homurdandım, "Bana ne yaptığını hissediyor musun, Kristin Boyd? Sen hayatımda gördüğüm en seksi kadınsın ve bir dahaki sefere o daracık amcığını sikip seni kendinden geçirerek çılgılık attırmak için sabırsızlanıyorum."

Uylukları, biraz sürtünme elde etmek için umutsuz bir çabayla birbirine sürtündü.

"Nuh-uh-uh, yaramaz kız," dedim geri kayarak. Ona kendim vermediğim herhangi bir zevki engellemek için dizimi bacaklarının arasına ittim. "Uslu olursan parmaklarıma boşalmana izin veririm."

Yastığa doğru inledi ve başını salladı.

Elimi kürek kemiklerinin arasına koydum ve tartışmanın olmayacağını anlamasını sağlayacak kadar sertçe bastırdım.

"Gelmek ister misin?" Fısıldadım.

Kristin yastığa doğru başını salladı.

İki parmağımla başladım, onları yavaşça ıslak amina kaydardım. *Çok sıcak, çok yumuşak.* Sikimi içine sokmak istedim ama kendimi tuttum. I

parmaklarımla vurmaya başladım, ilk harekette G noktasına vurdum.

Kristin inledi ve daha fazlası için çaresizce altımda kıvrandı.

Parmağımı eğdim ve iç duvarlarına masaj yaptım, sözsüz bir şekilde serbest bırakılması için yalvarırken inlemesini ve sızlanmasını sağladım.

"Tanrım, harika hissediyorsun tatlım," diye fısıldadım kulağına.

Parmaklarımı çektim ve başparmağımı tekrar göbeğine soktum. Klitorisini iki parmağımın arasına sıkıştırarak küçük zevk merkezini yavaş, metodik dairelerle ovdum.

Orgazmı arttıkça kaşları içeri çekildi ve gözlerinin köşeleri kırıştı. Yastığın kenarını ısırды, kalçalarını elime doğru sallarken ahlaksız inlemelerini bastırdı.

"Şimdi," diye homurdandım, "iyi bir kız ol ve gel."

WILLIAM

I Kamyondan inip takım elbisemi düzeltir düzeltmez kızların ciyaklamalarını ve telaşlarını duyabiliyordum. Kristin personelin Noel partisi için sinirlenmekten baş döndürücü bir hale gelmişti. O ve Kylie gününün büyük bir kısmını süslenerek geçirmişti.

Kristin'i nihayet içki ve eğlence ortamından uzaklaştırabildiğimde neler olacağı konusunda heyecanlıydım. Çok az şey biliyordu, bu *gece o geceydi*.

Elimi takım elbise ceketimin cebine soktum ve bu sabah kuyumcudan aldığım küçük kadife kutuyu hissettim. Yüzümde aptalca bir gülümseme belirdi.

Çok heyecanlıyım.

Kristin benim çok sakın biri olduğumu söylemekten hoşlanırdı ve haksız da sayılmazdı. Hiçbir zaman düşüncesiz bir adam olmadım ve hiçbir kararda acele etmedim. Yaptığım her şey hesaplanmıştı.

Bu yüzden evlenme teklif etmek için çok erken olmadığını biliyordum. Her sonucu düşünmüştüm ve her biri onun evet demesiyle sonuçlanmıştı. Gerçekten evlenmek istediğim kadını bulmamın sadece dört ay sürdüğüne hâlâ inanamıyordum.

En iyi zamanlarımızda bile, Elena ile bu duyguları hiç hissetmedim.

Telefonum gelen bir mesajla titredi. Hannah Jane bana hanın avlusunun bir fotoğrafını göndermişti. Çok meşguldü.

WILL

Sana çok şey borçluyum.
Teşekkür .

Avlu Kristin'in oteldeki en sevdiği yerdı, bu da soruyu sormak için mükemmel bir yer olmasını sağladı. Çok fazla süslenmeye ihtiyacı yoktu ama birkaç mumdan zarar gelmeyeceğini düşündüm.

Hannah Jane'e Kristin'i partiden uzaklaştırıp soruyu sormayı planladığımdan bahsettiğimde, bütün gece için emirleri bir araya getirdi.

Logan, Hunter ve benim hafta sonu boyunca yaptığımız çalışmalara hayranlıkla bakarak yeni boyanmış ön merdivenlerden yukarı çıktım. Aralık ayında hava açık ve serindi, bu yüzden Hunter ve ben eski basamakları zımparaladık ve üzerlerine hava koşullarına dayanıklı bir boya sürdük. Logan evi elektrikle yıkadı. Sonra üçümüz yabancı otları temizledik ve taze malç serdik.

Birkaç ay sonra havalar tekrar ısındığında çevre düzenlemesi yapmayı konuştuk ama o zamana kadar altımızın da benim evimde yaşıyor olacağını umuyordum.

Birden ön kapı açıldı ve Hunter koşarak dışarı çıktı.

"Lütfen, size yalvarıyorum," dedi dramatik bir şekilde ve öksürmeye başladı. "Çıkarın onu buradan. Ky, Kris'in üzerine daha fazla saç spreyi sıkarsa hepimiz boğulacağız. Kurtarın! Kendini kurtar!"

"Ustaca bir performans," dedim, içeri girerken koyu kahverengi saçlarını karıştırarak. "Kris ve ben yokken uslu duracak mısınız?"

Hunter düşünceli bir tavırla yumruğunu ağzına bastırdı. "Gaz kutularını ve kibritleri nerede bırakmıştık?"

Bir kapı açıldı ve Kylie görünene kadar ayak sesleri koridorda ilerledi. Beni gördü, ciyakladı ve koridora geri koştu. "O burada!"

"Kylie, bu sadece bir iş partisi, lanet olası bir düğün değil," diye homurdandı Kristin banyodan.

Oturma odasına önce Kylie geldi. "Biliyorum. Ama sen hiç böyle giyinmezsin ve *muhteşem* görünüyorsun." Son kelime sessiz bir saygıyla fısıldanmıştı.

Kristin köşeyi döndü ve vücudumdaki her oksijen molekülünün buharlaştığına yemin edebilirdim.

Son nefesimi "Güzel" diye fısıldamak için kullandım.

Kristin yere değen straplez kırmızı elbisesine baktı. Altından bir çift siyah topuklu ayakkabı görünüyordu. "Bu çok mu fazla?"

"Asla."

Geniş gözlerle bana baktı, benimkilerde bir aldatma belirtisi aradı. Kozasına geri dönmek için bir bahane arıyordu.

Hayır. Uçma vakti gelmişti.

"Audrey Hepburn'e benziyorsun," dedim, "Hem de en iyi şekilde."

Geniş, masum gözler. Sade, temiz bir makyaj. Çikolata kahverengisi saçları ensesinde yumuşak bir topuzla geriye doğru toplanmıştı. Abartısız ve şık. Zamansız.

Eğildim ve dudaklarını okşadım, ne kadar istesem de rujunu öpmemeye dikkat ettim.

Elini tuttuğumda, "Kendimi biraz Külkedisi gibi hissediyorum," dedi.

Tatlım, keşke gecenin nasıl biteceğini bilseydin.

"Arabanız bekliyor," dedim, kapıyı işaret ederek. "Kamyonum balkabağına dönüşmeden yola çıksak iyi olur."

Kristin çantasını kaptı, telefonunu ve anahtarlarını içine yerleştirdi. "Tamam, Logan ve Ky sorumlu. On bire kadar döneriz. Steve ve Chase görevde değiller, eğer bir şey olursa 911'i arayın ve sonra onlardan birini arayın-"

Logan, "Biz hallederiz," diyerek onun sözünü kesti ve bana başıyla verdi. "İyi eğlenceler."

Kristin'i kamyonete kadar götürdüm ve kabine binmesine yardım ettim.

Elbisesinin eteklerini içeri çekti. Ben kapıyı kapatamadan kravatımı tuttu ve beni yakıcı bir öpücük için kendine çekti. Dişleri alt dudağıma battı ve libidomun tavan yaptığını hissettim.

"Hey, yakışıklı," dedi ve biz ayrılana kadar alt dudağıımı çekiştirdi. "Gitmemiz gerektiğine emin misin? Çünkü bu takım elbisenin içinde -" parmağını aşağı yukarı salladı "- James Bond havasına girmişsin ve ben buna bayılıyorum." Avucuyla çenemin kenarını okşadı ve beni bu kez daha yumuşak bir öpücük için kendine çekti.

Elbisesinin kıpkırmızı kumaşını kenara ittim ve elimi çıplak bacağından yukarı kaydurdım. "Seni bu mu etkiliyor? Takım elbiseli ben mi?"

"Sen benim için her şeyi yaparsın."

Güldüm ve aceleyle sürücü koltuğına geçmeden önce son bir kez dudaklarını öptüm. Hannah Jane teklif ettiği zaman çizelgesinden saparsam beni öldürürdü.

"Ben her şeyde varım, ha?" Karavan parkından çıkarken espri yaptım.

"Mhmm. Bilgisayarına bakarken gözlüklerini takıyorsun. Sen şu yarım fermuarlı kazakların içinde... Kahretsin. Lacivert olan favorim. Sabahları kahvaltı hazırlarken üzerinde tişört olmadan eşofmanlarınla."

Sırıttım. "Sadece seni çıplak seviyorum."

Kristin güldü. "Hey, ben de varım. Her zaman çıplak olsaydım, çamaşır deterjanından büyük tasarruf ederdim. O şey çok pahalı."

Ellerimiz birbirine kenetlenmiş, sessizce yol aldık. Kristin'olmak kolaydı. Ona karşı gardımı almam gerekmiyordu ve o da sonunda duvarlarını indirmişti.

TAYLOR CREEK Inn olağanüstü görünüyordu. Tatil için dekore edilmişti. Beyaz dış cephe boyunca yeşil taze çelenkler asılıydı. Her kapı ve pencereye kırmızı fiyonklu dev çelenkler yerleştirilmişti.

Hannah Jane tasarımıyla gerçekten kendini aşmış.

Kamyonetimi çalışan otoparkında Kristin'in arabasının yanına park ettim. O ve Hannah Jane bu sabah parti için elbiselerini almak üzere Morehead City'ye birlikte gitmişlerdi, bu yüzden Kristin arabasını işten sonra otelde bırakmıştı. Gecenin sonunda evine ayrı ayrı dönmemizi planlıyordu ama benim niyetim sabah arabasını almak için geri dönmekti.

İlk tanıştığımız yerde ona evlenme teklif etmek üzereydim ve ondan bir saniye bile ayrı kalmak istemiyordum.

"Bu gece kesinlikle çok güzel görünüyorsun Kris," dedim lobiye doğru yürürken, eli benim elimdeydi.

Bana alaycı bir gülümseme verdi. "Bunu zaten söyledin." "Ve bunu yüz kere daha söyleyeceğim." Evin önünde durakladım.

Altın ve beyaz süslerle kaplı devasa bir Noel ağacı. "Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

"İşte " Hannah Jane'in sesi lobide bize doğru ilerledi. Şampanya renginde uzun, ışıltılı bir elbise giymişti.

Isaac onun peşindeydi. umarım bu gece beni ele vermez anlamına gelen bir işaret yaptı.

Evlenme teklif ettikten sonra Kristin'e her şeyi anlatacaktım ve her şeyi geçmişte bırakacaktık. Belki buna gülerdik bile.

Kristin ve Hannah Jane birbirlerine sarılıp kıyafetlerini öperken, Isaac bana onunla birlikte kenara çekilmemi işaret etti. "Demek bu gece o gece, ha?" diye sordu.

Ellerimi ceplerime sokarak başımı salladım. "Dostum, çok gerginim."

"Olmalısın. Sen ve Kris o kadar uzun süredir birlikte değilsiniz."

Omuz silkerek, "Bildiğin zaman bilirsin," dedim. Omzumun üzerinden kızlara baktım. "Sen ve H.J. hiç nikâh masasına oturacak mısınız?"

Isaac mahcup bir şekilde gülümsedi ve cilalı kanat uçlarına baktı. "Yüzük bende."

"Bok yok mu?" Güldüm. "misin?"

"Evet. Muhtemelen ilkbaharda ona soracağım. Planladığım şey için güzel bir havaya ihtiyacım var."

Kıkırdadım. "Seninle her zaman bir şov olmalı." "Aksi takdirde ben olmazdım."

Hannah Jane ve Kristin kol kola bize doğru yürüdüler.

"Özür dilerim," dedi Kristin. "Han bana Elena'nın bu gece ortaya çıktığını söylüyordu."

Kızlar gözlerini devirirken kaskatı

kesildim. "Elena?" Isaac sordu.

"Evet," dedi Hannah Jane. "Sana Elena Callaway'den bahsettiğimi hatırlıyor musun? Geçen hafta sonu düğünlerime burnunu sokan holding şirketinin temsilcisi? O kaltak..."

Kahretsin.

Isaac'in kaşları birbirine çatıldı. "Bu isim tanıdık geliyor, ama ben-"

Sana da gelecek, Lawson.

Gözleri büyüdü ve bana döndü.

Isaac ve ben Elena ile nişanlıyken aynı çevrelerde koşturuyorduk. Bundan emindi. Yetenekli bir şirket köpekbalığıydı, ama parmağına o büyük taşı taktığı anda bir şeyler değişti. Kadın, benim kazandığım servetin asalağı olmak için *öğle yemeği* yiyen *kadınlara* dönüştü. Sürekli eğleniyor ya da eğlendiriliyorduk ve ben bunun her saniyesinden nefret ediyordum.

Dişlerimi sıktım ve başımı sertçe salladım.

"Pekala," dedi Isaac, konuşmayı yeniden yönlendirerek. "Biraz şampanya alalım, mu? Ofisiniz, Hell Yes Ma'am?"

Dördümüz otelin içinden balo salonuna doğru yürürken Hannah gözlerini Isaac'e devirdi.

Sürpriz bir şekilde, parti gerçekten eğlenceliydi. Isaac ve Hannah'yla takılmak çok eğlenceliydi. Farkında mıydı bilmiyorum ama Isaac yıllar önce tanıdığım pislikten tamamen farklı bir insan olmuştu. Muhtemelen bunun için Hannah Jane'e teşekkür etmeliydi.

Kadınların hayatınıza girip her şeyi bir kasırga gibi altüst etme ve sonra sihirli bir şekilde her şeyi on kat daha iyi hale getirme yöntemleri vardı. Gri bir varlığı teknik renklerle yeniden boyayabilirlerdi.

Ve Kristin o elbisenin içinde... Kırmızı benim yeni favorimdi.

"Aman Tanrım," diye tısladı Kristin. "Göz teması kurma, belki o da gider."

"Kim?" Hannah Jane şampanyasını yudumlarken etrafına bakınarak sordu.

Dördümüz bir kokteyl masasının etrafında toplanmış, Revanche'ın ikram ekibinden gelen ordövrlerle karnımızı doyuruyorduk.

"Göz teması kurma dedim!" Kristin dişlerini sıkarak konuştu.

"Korkunun kokusunu alabilir!"

Hannah homurdandı. "Çok geç. Bu taraftan kötü bir şey geliyor."

Kahretsin! Lanet olsun! Lanet olsun! Kahretsin! Eski nişanlımın bize doğru yürüdüğünü gördüğümde içimde çakan korku şimşegini anlatmak için İngilizce'de dört harfli kelimeler yetmezdi

"Seni terlerken görmesine izin verme," dedi Isaac nefesinin altından. Kristin'den mi yoksa Elena'dan mı bahsettiğinden emin değildim.

"Bayan Hayes, Bayan Boyd-ikinizi de görmek ne güzel," dedi Elena keskin bir sırıtişla. Siyah elbisesi çok şıktı ama ona pek şey katmıyordu. Şişe sarısı saçları keskin bir açıyla kesilmişti. Elmacık kemiklerini çukur ve sert gösteriyordu.

Kristin minyonken, Elena uzundu. Kristin'in ıslıl ıslıl olduğu yerde, Elena cansızdı. Elena'nın gözleri kurnaz ve hesapçıydı. Kristin'inkiler sıcak ve davetkârdı.

İsteseler daha zıt olamazlardı.

Elena'nın gözleri benimkilerle buluştu ve yapbozun parçalarını bir araya getirdiğini gördüm.

Sikeyim. Ben.

Bir ayrılığın olabileceği kadar dostane bir şekilde bitirdik ama Elena Callaway affedip unutacak bir tip değildi.

Ve az önce ona bir nükleer savaş başlığı verdim.

Elena ona baktı ve Isaac'in elini Hannah'nın omurgasından aşağı kaydırıp sırtının küçük kısmına koyarak onu kendi eli olarak sahiplenmesini izledi. Başını tekrar Kristin'e çeviren Elena sahte bir gülümseme takındı. "Peki burada kim varmış?"

"Bayan Callaway, bu benim erkek arkadaşım, William Solomon." Kristin önce bana sonra da Elena'ya baktı. "Will, bu Elena Callaway. Satın alma işleminden bu yana otelin operasyonlarını gözlemliyor."

Ne demem gerekiyordu ki?

Tanıştığıma memnun oldum. Pazartesi ofiste görüşür müyüz? Kristin eskiden aynı yatağı paylaştığımızı bilmiyor mu? Yüzüğü geri verdiğin için teşekkürler, Ellie? Lütfen bir çukurda ölür müsün?

Neyse ki Elena benden önce davrandı. "Memnun oldum, Bay Solomon." Elini uzattı ve benimkini sıktı. "Elena Callaway, ama bana Ellie diyebilirsiniz."

Lanet olsun.

"Bir içki daha ister misin, tatlım?" Elena Isaac ile hararetli bir sohbe başlarken ben Kristin'e sordum.

Belki de Elena'ya yeterince güvenmemiştim. Elbette, görünüşünü koruyacaktı. Onun profesyonelliğinden neden şüphe ettiğimi bilmiyorum. Bu yüzden ayrıldıktan sonra onu Allegiant'ın maaş bordrosunda tutmuştum.

Kriz önlendi. Kristin'e bir içki daha getirirdim. Sonra da soruyu sormak için onu avluya kaçırana kadar birkaç dakika daha takıldık.

"Gerçekten mi Will?" Barda yanıma yaklaşan Elena'küçümseyici sesi beni ürküttü. "Yardımla aylaklık mı ediyorsun?" Omzunun üzerinden Kristin ve Hannah Jane'in konuştukları yere baktı. "Çok sevimli. Kendisini sevecek birini arayan kayıp bir köpek yavrusu gibi. Bahse girerim bir şeker babaya sahip olmayı seviyordur. Kaç yaşında, on sekiz mi? Böyle bir kız için hayaller gerçek olmalı."

Barmen bana bir bardak burbon uzatırken, "Yirmi beş, aslında," dedim. "Bu seni ilgilendiren bir şey değil."

Samimiyetsiz bir gülümseme sundu. Bir timsahın çenesini açıp etli bir şeyi çiğnemedi ve onu ölüm yuvarlamasına çekmeden önce gördüğünüz türden bir ifadeydi. Gözleri kısa bir süre ceketimin cebinde, yüzük kutusunu saklamak için sakladığım hafif şişkinliğe takıldı.

Ne olduğunu fark edip etmediğini anlayamadım. Ben daha ne olduğunu anlayamadan ya da ona çenesini kapalı tutmasını hatırlatmadan Elena içkisini aldı

ve kalabalığın içinde kayboldu.

Kristin elini dirseğimin kıvrımına dolayarak gülerken, "Bu da bir şeydi," dedi. "Yemin ederim Bayan Callaway onu öpmeyi bırakmasaydı Isaac aklını kaçırmak üzereydi."

O bir servet avcısı, diye düşündüm kendi kendime buzlu bardaktan sağlıklı bir yudum alırken. "Yürüyüşe çıkmaya ne dersin?" Ben önerdim. "Biraz hava alırız? Burası biraz sıcak."

Uzandı ve avucunu yanağıma bastırdı. "Biraz nemli gibisin. İyi hissediyor musun?"

Sadece gergin. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Rich mikrofonu eline alıp sahneye çıktığında ses sisteminden delici bir geri bildirim çığlığı yükseldi. İnsanoğlunun bildiği tüm Noel şarkılarını seslendiren caz üçlüsünün önünde garip bir şekilde durdu. Grup sessizleşmeden önce bakıştı.

Rich kalabalığı selamladıktan sonra personelin bir aile gibi olduğuna dair görkemli sözlerine başladı.

Homurdandım. Bir işveren, çalışanlarının bir aile gibi olduğunu söylediğinde, bu sadece sınırların tamamen olmadığı zehirli bir ortamda çalıştıkları anlamına geliyordu.

Kristin son şampanyasını da içti ve boş kadehi önünden geçen bir tepsiye bıraktı.

Rich konuşmasını Taylor Creek'te ne kadar başarılı bir yıl geçirdiğimizi anlatarak bitirdi ki bu beni güldürdü. Defterler *çok* farklı bir hikâye anlatıyordu. Otel, Titanik'in su almasından daha hızlı para sızdırıyordu.

Şüphelerim vardı, ama izini sürdüğümüz paraya henüz bir yüz ya da isim koyamamıştım. Bunu aklımdan çıkardım. Bu gece güzel bir gece olacaktı.

"Partiye geri dönmeden önce," dedi Rich sözlerini tamamlarken. "Sizi yeni ana şirketimiz Allegiant Holding Group'u temsilen burada bulunan Elena Callaway ile tanıştırmak istiyorum."

Rich sahneye çıkan Elena'ya mikrofonu uzattı.

Gözlerini bana kilitledi, bir dinamit yığınının üzerinde dururken mecazi olarak çakmağı söndürüyordu.

"Teşekkür ederim, Bay Davidson." Gülümsedi. "Geçtiğimiz birkaç hafta içinde her birinizi tanımak benim için büyük bir zevkti. Resepsiyondan özel etkinliklere, saha ekibinden idari personele kadar

personel" - bakışları Kristin'in üzerindeydi - "ve kat hizmetleri. Bu güzel oteli dünyanın her yerinden turistlerin uğrak yeri haline getirmek için yaptığınız işten hepiniz gurur duymalısınız." Gözlerinde hınzırca bir şey parladı. "Allegiant'ın bu oteli satın alacağı haberini duyduğumda, Beaufort, Kuzey Carolina'daki küçük bir otel için koparılan yaygarayı pek anlayamamıştım. Şimdi ne kadar olağanüstü bir yer olduğunu gerçekten anlıyorum."

I aldı Kristin'in el ve verdi o a Römorkör ve

"Tatlım, hadi dışarı çıkalım." diye fısıldadı.

Başını iki yana salladı. "Ben kalmalıyım. Hannah bu akşam bazı ikramiyeler ve ödüller vereceklerini söyledi."

Elena'nın gözleri benimkilerle buluştu ve onun fitili ateşlemesini izlemekten başka bir şey yapamadım. Başımı hafifçe salladım.

Kimsenin benim kim olduğumu bilmemesi gerektiğini biliyorsun. Bunu yapma, Ellie.

"Hadi," dedim sessizce. "Benimle biraz hava al."

"Sadece bir dakika sürecek, Will."

Çok geç.

Elena kolunu uzattı ve göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle parladı. "Ve sizi Allegiant Holding Group'un kurucusu Bay William Solomon ile tanıştırmak için ne mükemmel bir gece, bayanlar ve baylar!"

Kristin dondu kaldı.

Gözleri, kalabalıktaki diğer herkesle birlikte bana bakan Elena'nın üzerindeydi.

"Neden bahsediyor bu?" Kristin'in sesi titrerken nefesinin altında fısıldadı. Hâlâ benimkine kenetlenmiş olan eli titriyordu.

"Bay Solomon," dedi Elena sahneden, "Yukarı gelip birkaç kelime söyler misiniz?"

Kristin'in kısık sesle söylediği sözler alkışlarla bastırıldı. "Bu bir şaka mı?"

Hannah Jane ve Isaac onun arkasında belirdi. Hannah uzanıp onun kolunu okşadı. "Bebeğim, dışarı çıkıp konuşalım."

Kristin'in dikkati ikisine de yöneldi. "Biliyordun."

Hannah Jane gözlerini kapadı ama inkâr etmedi. Sadece başını salladı. Kristin yutkundu. "Bana yalan söylediniz. *Hepiniz* bana yalan söylediniz." "Günüşiği, oraya gitmeliyim yoksa olay çıkaracağım," dedim,

elini sıkarak. "Gitme." Sesim her hecede kırıldı. "Lütfen gitme.

Açıklamam için bana bir şans ver."

Elini bıraktım ve kalabalığın arasından sahneye doğru .

Elena orada boğazlanmayı hak ediyordu ama öfkemi bölmek zorundaydım. Daha çok, buradan defolup gitmek, Kristin'le oturup her şeyi açıklamak için birkaç yumuşak söz söylemeyi becermekle ilgileniyordum.

Yıllar boyunca bu küçük konuşmalardan birkaç tane yapmıştım. Onları uykumda bile ezbere okuyabilirdim, hatta birkaç kahkaha attıracak espriler bile yapabilirdim. Dudaklarım bu hoş sözleri mırıldanırken gözlerim Kristin'e takıldı.

Kırmızı elbiseli güzel Kristin'in gözlerinden yaşlar süzülüyordu ve bana bir yabancıymışım gibi bakıyordu. Hannah Jane yanında durmuş bir şeyler söylüyordu ama Kristin ona aldırmadı. Dudakları titreyerek bana baktı.

Ezilmiş.

Caz grubuna çalmaya devam etmeleri için işaret vermek üzere döndüm. Arkamı döndüğümde tek gördüğüm Hannah Jane ve Isaac'in balo salonunun kapısından fırlayan kırmızı bir kumaş parçasının peşinden koştuklarıydı.

KRISTIN

Red. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken gördüğüm tek şey kırmızıydı. Nasıl bu kadar aptal olabildim? Ona güvenecek kadar nasıl aptal olabildim?

"Kristin!" Çalışan otoparkından arabama doğru koşarken Hannah Jane adımı haykırdı.

Kendi aracım olmasaydı ne yapardım bilmiyordum. Görünüşe göre evren benim tarafımdaydı. William Solomon'la arabaya binmektense eve dönmek için yirmi mil yürümeyi tercih ederdim.

"Kris! Bekle!" Isaac bağırdı, arkamdan koşarak binadan çıktı.

Koşmayı bırakmadım. Omzumun üzerinden hiç bakmadım. Herkes siktir olup . Arabama doğru koştum ve otoparktan çıktım.

Telefonum bardak tutucusunun içinde titredi. Will'in adı ekranda belirdi.

"Siktir git!" Bağırdım ve elimdekini döşeme tahtasına fırlattım. Öfkemi bir şeylerden çıkarmak için çaresizce tekrar vurdum. "Siktir git, Will Solomon!"

Will ile her şey çok iyiydi. Biz iyiydik. İyiden de öteydik, mükemmeldik. Ama Elena Callaway onun adını söylediği an dünyam başıma yıkıldı.

Benimle bir aptal gibi oynadı. Ve ben de bir aptal gibi ona kandım.

Paraşütü olmayan bir paraşütçü gibi sert ve hızlı bir şekilde düştüm, serbest düşüş.

Kaza yaptığım ana kadar habersizdim.

Hannah Jane
biliyordu. Isaac
biliyordu.

Dedikoduların bu kasabada uçuşma şekliyle, döngünün dışında kalan tek kişinin ben olduğumdan emindim.

Çocukların yanına yaklaşmasına izin verdim. Onların kalplerini kırmak zorunda kalacağımı fark ettiğimde yeni bir gözyaşı dalgası geldi. Onlar da Will'i en az benim kadar seviyorlardı.

Jokers'ın çakıllı otoparkına daldım. Her yer doluydu ama bütün arabaları tanıyordum. Hannah Jane ve ben personel partisine katılırken poker kulübünün geri kalanı bu gece takılıyordu.

Önlüğümün eteklerini tuttum ve hışımla içeri girdim. Duvara çarpan kapı neredeyse menteşelerinden fırlayacaktı.

Maddie, Luca, Steve ve Erica oturmuş yemek yerken Bridget barın arkasında çalışıyordu. Chase ve Layla köşede bilyardo oynuyorlardı ve Mel az önce banyodan çıkmıştı.

Mekândaki tüm gözler bana çevrilmişti ve bunun iyi bir nedeni vardı. Jokers gibi bir yerde kırmızı bir gece elbisesi giyerek görülmeye değer bir manzara olmalıydım. Kalp kırıklığımı bir kenara ittim ve öfkenin sıcak ve şiddetli bir şekilde yanmasına izin verdim.

İyi hissettirdi.

"Kim bilebilirdi ki?" Bağırdım. Sesim titriyordu ama umurumda değildi. Tüm yetişkin hayatım, zor anlarda öfkemi kontrol etmekle geçmişti. Asla sakinliğimi kaybetmedim.

Biramı tut. üzereydim.

Luca ellerini kot pantolonuna sildi ve Maddie'yle endişeli bir bakış alışverişinde bulundu. "Kris-"

"Bu bir evet ya da hayır sorusu," diye tersledim.

Bridget'in gözleri büyüdü. "Vay anasını," diye fısıldadı. "Daha önce hiç kimseyle böyle konuştuğunu duymamıştım. Hem de *hiç*."

Luca sanki vahşi bir hayvanla uğraşıyormuş gibi nazikçe, "Isaac ve ben Will'i uzun tanıyoruz," dedi. *Kafasını koparmak üzere olduğumu düşünürsek hiç de fena bir fikir değildi.*

Maddie'ye ters ters baktım. "Hannah Jane bildiğine göre, senin de bildiğini tahmin ediyorum."

"Will sana anlatacaktı. Söz vermişti," diye akıl yürüttü.

Her şey iyi ama *makul olanı* hak etmiyorlardı.

Sonuç olarak bana söylemedi ve bunu yapmak için her türlü fırsatı vardı.

Hepsi yaptı. Özellikle de işimi kaybetmekten endişe ettiğimi açıkça belirttiğimde.

Zamlar. Maaşımdaki artışı muhtemelen Will'in ayarladığını fark ettim. Sanki bu kâbus daha da aşağılayıcı olamazmış gibi, onunla birlikte olmam için bana para ödüyordu.

Hiçbir zaman sadece bir misafir olmamıştı.

Alay ettim. "Bu süper. Hepinizin onunla detayları halletmiş çok sevindim. Senin için ne kadar güzel."

"Burada neler oluyor?" Chase, Layla'yla birlikte bara yaklaşırken sert polis sesiyle sordu. Benimle kulübün geri arasında bir bakış attı.

Bridget gözüne çarptı. Büzülmüş dudakları ona tüm hikâyeyi anlatıyordu. Chase kaşlarını kaldırdı. "Oh, kahretsın..."

"Hepiniz biliyordunuz," diye tısladım. Gözyaşlarımda boğulurken fısıltıdan öteye geçmiyordu. "Hepiniz biliyordunuz ve kendimi küçük düşürmeme izin verdiniz."

"Kris, neden oturmuyorsun?" dedi Mel sessizce. "Pişman olacağın bir şey söylemeden önce bir dakika dinlen ve nefes al."

"Pişmanlık mı?" Tavana doğru histerik bir şekilde kıkırdadım. "Çünkü şu anda pişman olduğum tek şey size güvenmiş olmak." Parmaklarımı rimelle çizilmiş yanaklarıma sildim ve başımı salladım. "Benden bu kadar. Benden bu kadar."

Dönüp hışımla kapıdan çıkarken elbisem arkamda sallanıyordu, Steve'in botlarının parke üzerinde tepindiğini duydum. Birisi -Sesi Chase'e benziyordu- nereye gittiğini sordu.

"Will'i öldürmemesi için Kris'in peşinden gidiyorum," dedi.

Arabama atladım ve gaza basıp eve döndüm. Will'i öldürmeyecektim. Bu onu tekrar görmemi gerektirirdi ki buna hiç niyetim yoktu.

Beaufort'tan Morehead City'ye giden köprüden geçerken telefonum tekrar yandı. Cevapsız arama uyarıları ve okunmamış kısa mesajlar ekranı dolduruyordu ama onları kontrol etmeye zahmet etmedim. Will siktirip gidebilirdi. Yalan söylediğinde cevap verme hakkını kaybetmişti.

Ne derseniz deyin ama ihmal etmek yalan söylemekle aynı şeydi. Özellikle de bu bilgi seviştiği kadınla ilgiliyse.

Tüm o boşa giden "seni seviyorum "lar. Onun için sadece bir şaka mıydım? Zavallı küçük hizmetçi milyardere aşık olur. Ne klişe ama.

Farlar beni mobil ev parkına kadar takip etti. *Will eve gelirse, bana yardım et.*

Steve'in Challenger'ı arkamda durdu ve park etti. Ben daha anahtarı kontaktan çıkaramadan Steve arabamın kapısını açtı ve beni içeri hapsetti.

"Burada olmana gerek yok, ben iyiyim," dedim.

"Bu lanet olası bir yalan," diye kestirip attı, sanki sıradan bir akşammış gibi.

"Steve, hiç havamda değilim."

"Biliyorum. Eminim bardaki konuşman şimdiye kadar duyduğum en gürültülü konuşmaydı. Erica'dan daha sakın birisin."

Logan paravan kapıyı açtı ve kafasını dışarı çıkardı. "Will! İçeri girip görmelisin-" Gelenin Steve olduğunu anlayınca sesi kesildi.

Gözyaşlarımla lekelenmiş yüzümü saklamaya çalışarak yere baktım. ", " dedi Logan, kaşları çatılmış bir halde.

"Hey, Steve."

Steve başıyla onayladı. "Bana ve Kris'e bir dakika izin verir misin?"

Dönüp içeri girerken Logan'ın omuzları çöktü. "Evet, efendim."

"Dürüst olmak gerekirse, şu anda seninle konuşmak istemiyorum" demek için kapı kapanana kadar bekledim.

Telefonum Will'in sayısız aramasından sonra tekrar titredi

Evdeydim. Acil bir durum olduğunda çocukların aramasını kaçırmak gibi bir endişem olmadığından, o lanet şeyi kapattım.

"Evet, bunu açıkça belirtmiştin," dedi Steve arabaya yaklaşırken. Steve yolcu kapısını açtı. "Ama hava çok soğuk, taşaklarım donmadan seninle konuşabilmem için şu şeyin sesini açabilir misin?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Benimle mi konuşacaksın?"

"Benimle konuşmayacağını tahmin etmiştim. Ne kadar inatçı olduğumu bildiğimden, muhtemelen dinlemiyormuş gibi davranacaksın. Yani evet. Seninle konuşacağım ve eğer benimle konuşmak istediğin bir şey duyarsan, can kulağıyla dinlerim."

İstemeye istemeye arabayı çalıştırdım ve kaloriferi patlattım.

Kırmızı elbiseler soğuk Aralık geceleri için yapılmadı. Kalp kırıklığı için yapılmadılar. Onlar sonsuza dek mutlu olmak ve gün batımına doğru yol almak için yaratılmışlardı.

Tabii beyaz atlı prens bir sahtekar çıkmazsa.

"Bu gece ne oldu, Kris?" Steve iri cüssesini küçük arabanın içinde ayarlarken sordu.

"Sanki zaten bilmiyormuşsun gibi."

"Bir önsezim var ama görünüşe göre herkes çok şey bilmiyorum. Neden beni bilgilendirmiyorsun?"

Ben de anlattım. Will'le handa kalırken tanışmamızdan Elena'nın bu gece onu dışarı çıkarmasına kadar her şeyi anlattım. Bir yanım -çok küçük bir yanım- Will için üzülüyordu. Onun özel bir adam olduğunu biliyordum, bu yüzden spot ışıklarının altında olmak berbat olmalıydı.

Ayrıca muhtemelen bana söylemeye niyetli olduğuna da inanıyordum. Ne yazık ki onun için düşünceler nadiren sayılırdı.

İşim bittiğinde Steve'e döndüm. "Yani gerçekten de hanı satın alanın o olduğunu bilmiyormuş gibi mi davranacaksın? O kasabada olan biten her şeyi biliyorsun. Sana haber verilmeden kimse hapşırılmaz."

Omuz silkti. "Dediğim gibi, bir önsezim vardı. Bir geçmiş araştırması yaptım ve hiçbir şey çıkmadı."

"Bu genellikle iyi bir şeydir."

"İyi insanlar bile trafik cezası alıyor. Bir çeşit dijital ayak izleri vardır. Bilgilerini araştırdığımda, sanki hiç var olmamış gibiydi. Ama sen mutluydun, ben de gözlerimi açık tuttum. Geldiği ilk poker gecesinde Isaac onu dışarı çıkardı ve bir konuda azarladı. Hanın satıldığına dair haberler çıktıktan hemen sonra, bu ikisinin bağlantılı olması gerektiğini düşündüm."

Gözyaşlarımı geri çekmeye çalıştım ama işe yaramadı. İstedikleri gibi yüzümden aşağı aktılar.

Steve ağır kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekti. "En çok neye?"

Başımı eğdim ve koluna yasladım. "Her şeye. İşimi kaybetmeyeceğime dair ihtiyacım olan güvenceyi verebilecekken bana yalan söylediği için kızgıyım. Ben tüm kirli çamaşırlarımı onun görmesi için sergilerken, o hayatının sadece bir kısmını benimle paylaştığı için kızgıyım. En başta ona aşık olduğum için kızgıyım. Çocukları bu duruma soktuğum için kızgıyım."

Kapalı göz kapaklarımda ardında yeni bir sıcak gözyaşı dalgası birikti. "Gelecekte bizim için gerçekten iyi şeyler olabileceğini düşündüğüm için çok kızgıyım. Yaşadığımız onca cehennemden sonra her şeyin yoluna gireceğini düşünmüştüm."

Steve'in telefonu Maddie'den gelen bir aramayla çaldı.

Telefonu cebine geri sokana kadar ona ters ters baktım.

"Ve arkadaşım olduğunu düşündüğüm insanlara kızgınım," diye devam ettim. "Güvendiğim insanlara. Onlar da bana yalan söylediler. Tüm bunların suç ortağı onlar."

Kylie perdelerin arkasından bize baktı.

"Harika," dedim yüzümü eğerek. "Onlara ne söylemem gerekiyor Steve? Onu en az benim kadar seviyorlardı."

Steve boğazını temizledi ve sakalını sıvazladı. "Onlara her şeyin yoluna gireceğini söyleyeceksin. Çünkü öyle olacak."

"Bunu olarak bilemezsiniz."

Kalın bir kaşını kaldırdı. "Evet, biliyorum. Beni test etme, evlat." Avucunu sakalının üzerinde gezdirmeye devam etti. "Hiç bir halının arkasına baktın mı?"

Omuz silktim. "Öyle mi?"

"çirkin, değil mi?"

"Şifreli konuşmayı bırakıp gelir misin?"

"Bilirsiniz, bazen bir şeyin sonunda ne kadar iyi olacağını göremeyiz çünkü etrafındaki tüm pisliklere takılıp kalırız. Bir dokumacı halının arkası dağınık görünüyor diye dokumayı bırakmaz. Diğer tarafta güzel bir şeyler olduğunu bilir. Sadece henüz zamanı gelmemiştir."

Steve'in yaşlanıp bana karşı bilge olmasından nefret ederdim. O her zaman haklıydı ama ben her zaman inatçıydım. "Bana ne yapmamı söylüyorsun Steve?"

Bana baktı, yüzü sertti. "Sırf bir tartışmayı kazanmak istiyorsun diye iyi bir şeyin elinden kayıp gitmesine izin vermenin takdire şayan hiçbir yanı yok."

Steve'e ters ters baktım. "Yani bana yalan söylemesinin yanına kâr kalmasına izin vermem gerektiğini mi söylüyorsun? İnsanların beni ezip geçmesine izin mi vermeliyim?"

"Hayır, hiç de öyle değil. Bence sen ve o iyi bir kavga etmelisiniz. Birbirinize bağırıp çağırın ve tüm pisliklerinizi ortaya dökün. O sana bir açıklama borçlu ve sen de ona bunu yapması için gereken zamanı borçlusun. Bundan sonra çekip gitmek istiyorsanız, bu size kalmış."

"Ona hiçbir şey borçlu değilim." Gözlerimi Steve'e diktim. "*Yalan söyledi* bana."

"Dur tahmin edeyim, ona çocuklardan da hemen bahsetmedin. Muhtemelen ona ailenizden bahsetmek için bir süre beklediniz."

"Çünkü onları koruyordum," diye karşılık verdim. "Ve eğer bunu göremiyorsanız, o zaman hemen şimdi gidebilirsiniz. Sizin asla başa çıkmak zorunda kalmadığınız durumlarla nasıl başa çıkmak zorunda kaldığım için yargılanmayacağım."

"Kimse sana kötü bir el dağıtıldığını iddia etmiyor, Kris."

Uzun zamandır ilk kez gözlerinde acı gördüm. Erica'ya aşık olduğundan beri azalmıştı ama bu gece tüm gücüyle geri dönmüştü.

"Seni aradığım geceyi hatırlıyorum," diye devam etti Steve, sesi gerilmişti. "Chase annenle babanı ayrı arabalara bindirmekle meşguldü. Kylie Zoey'i sallıyor, Hunter da onun arkasına saklanıyordu. Telefon numaranı hatırlayabilen tek kişi Logan'dı. Ama konuşamayacak kadar şoktaydı. Ben de onunla ailenin evinin ön verandasına oturdum ve eğer ararsa seninle konuşup neler olduğunu açıklayacağımı söyledim. Bir şey bilmek ister misin? Üniversiteden buraya gelmen üç saat sürdü ve onlar bir kez bile senin onlar için geldiğinden ve her şeyin yoluna gireceğinden şüphe etmediler."

Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Bunu bana hiç söylememiştin..."

"Kristin, beni dinle. Çocuklar güçlüdür. . Eğer bu gerçekten senin ve Solomon'un sonu, onlar iyi olacaklar. Bununla başa çıkabilirler. Onları iyi yetiştirmişsin."

Telefonu tekrar çaldı ama bu sefer ekranda Will'in adı vardı. Yanımda kimin olduğunu görmek için ağaçları sallıyor olmalıydı. Steve bana telefonunu uzattı. "Onunla konuşmak ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır."

Steve'le tanıştığımndan beri ilk kez gözlerinde hayal kırıklığıyla bana baktı. "Haklı olmayı mı yoksa mutlu olmayı mı tercih edersin?" diye sordu.

"Nazik bir yüzüm olması, onun ezilmesine izin vereceğim anlamına gelmiyor." Omurgamı çelikleştirdim ve çenemi kaldırdım. "Bana yalan söyleyen biriyle birlikte olmayı tercih etmem." Gözlerimi ona dikerek anahtarları kontaktan çektim. "Sözde arkadaşlar da dahil."

WILLIAM

"Y Kristin Boyd'a ulaştınız! Bip sesinden sonra mesajınızı bırakın." Aramayı sonlandırdım ve telefonumu boş yolcu koltuğuna fırlattım. Kristin'i son gördüğümünden bu yana bir hafta geçmişti. Görüntü zihnime kazınmıştı: balo salonunda durmuş, dünyası yıkılırken bana bakıyordu.

O kırmızı elbisenin içinde tam bir hayal gibiydi.

O sahneye çıkmamalıydım. Mikrofonu almamalıydım.

Ama ben yaptım.

Kristin'den ayrıldım ve o sahneye çıktım.

Elena beni oyununa dahil etti ve ben de bir aptal gibi itaatkâr iş adamı rolünü oynadım. Bu, Elena'yla ilişkiye girdiğimizde küçümsemeye başladığım bir roldü. Ama aynı zamanda Kristin'i hayatıma sokan roldü.

Kristin'in inatçılığı hayranlık duyduğum bir şeydi. Bu, bir günü daha görmek için savaşmasına yardımcı olan bir hayatta kalma tekniği idi. Masada yemek ve başının üstünde bir çatı tutmak için mücadele etmek demir gibi bir irade gerektiriyordu. Ancak şu anda bu özelliğinden nefret ediyordum. Evine gitmek, içeride tepinmek ve beni dinlemesini talep etmek istedim.

Kristin'in iyi olup olmadığını sormak için Logan ve Kylie'ye mesaj atmaya çalıştım. Ulaşmak için gösterdiğim diğer tüm çabalar gibi, mesajlar da cevapsız kalmıştı.

Evimden çıkıp 70. Otoyola çıktığımda, Havelock'ta durup evde olup olmadığına bakma zahmetine bile girmedim. Kyle Kingsley'in araba galerisinden sola döndüm ve 101. otoyoldan Jokers'a doğru yola çıktım.

Henüz poker kulübü grup mesajından atılmamış olmayı küçük bir zafer saydım. Mesaj grubunda olduğumu unutacaklarını umarak dikkat çekmemeye çalıştım.

Kızlar gecesi idi. Kristin'in asla özlemediği bir şey varsa, o da buydu. Son olaylardan sonra biraz daha stres atmak istiyordu.

Jokers oldukça boştu. Sorun etmedim. Sezon dışı zamanları severdim. Kristin'in arabası henüz otoparkta değildi, bu yüzden kötü aydınlatılmış köhne binanın diğer tarafına park ettim. Kamyonetimi görüp hemen eve dönmesini istemedim.

Kapıları kilitledim, soğuk hava etrafımı sararken titriyordum. Biraz viskiyle ısınmak kulağa çok iyi bir fikir gibi geliyordu.

Kendimi bara adımımı attığım anda yağacak olan cehennem fırtınasına hazırladım. Steve ve Chase beni eşek sudan gelinceye kadar dövecek, Luca bedenimi parçalayacak ve Isaac tüm tanıkların parasını ödeyecekti.

Kızların bana ne yapacağını sadece Tanrı bilirdi.

Elimi sallanan kapı tokmağının üzerine koydum ve nefesimi verdim, nefesimin soğuk havada buğulanmasını izledim. Hiç olmadığım kadar hazırdım, tokmağı çevirdim ve çektim.

Dokuz kafa bardaki yerlerinden dönüp bana baktı. İçeri başka biri girse cenaze töreni olduğunu sanırdı. Bu geceki poker kulübünden daha canlı olan birkaç cenazeye katılmıştım.

"Oh," dedi Mel iç çekerek.

Hannah Jane bana hayal kırıklığına uğramış ama sempatik bir gülümseme verdi. "Senin Kris olduğunu umuyorduk."

Savaş partisi neredeydi? Katran ve tüyler? Meşaleli ve yabalı kalabalık? Kendi idamıma yürüyeceğimi düşünmüştüm.

Boğazımı temizledim. "Onunla en son kim konuştu?"

Steve parmağını birasından kaldırdı. "Ben."

Tekrar Hannah'ya baktım. "İşe mi gitti?"

"Bilmen gereken bir şey gibi görünüyor *patron*," diye kestirip attı Mel.

Onumuz arasındaki gerilim, kaldırımdaki ısı dalgaları gibi yayılıyordu.

"Biri gelip gelmeyeceğini öğrenmek için onu arayacak mı?" Bridget sordu.

Chase, "Richie Rich'in burada olduğunu biliyorsa ortaya çıkmayacaktır," diye mırıldandı.

Steve gözlerini Chase'e dikti. "Hepiniz yüzünden gelmeyecek. Sadece onun yüzünden değil."

Hannah Jane bar taburesinden kaydı, yüksek topuklu ayakkabıları çizik ahşap zemine çarptı. "Her neyse. Havelock'a ve onunla mantıklı bir şekilde konuşacağım. Bütün hafta boyunca işte benden kaçtı ve ben bundan bıktım."

"Hayır, değilsin," diye tersledim.

Isaac oturduğu yerden fırladı ve bir boğa gibi üzerime saldırdı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun da Hannah ile böyle konuşuyorsun?"

Bana doğru hışımla gelirken gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadı. Ellerini üzerime koymadan durdu. Isaac iri bir adamdı ama ben ondan beş santim ve yirmi kilo daha kaslıydım.

Steve, Luca ve Chase yavaşça bardan uzaklaştılar, avlarının etrafında dolanan akbabalar gibi bir an önce atılmaya hazırıldılar. Asık suratlı ruh hali aniden hastalıklı bir hal aldı.

Hannah Jane dönüp Isaac'e bakarak, "Kendi savaşımı kendim verebilirim, teşekkür ederim," dedi. "Kristin hepimize kızgın." Bana ters ters bakmak için durakladı. "Bazıları diğerlerinden daha fazla, o yüzden neden konuşmaya başlamıyorsun ve geçen hafta sonu neler olduğunu açıklamıyorsun?"

Hannah Jane sözlerini kıvrak ellerini göğsüme bastırarak noktaladı ve beni barın karşısındaki kabine itti. Avuçlarını eteğine sildi ve bar taburesine zıplayarak içmekte olduğu kokteyli bitirdi.

"Evet, hanımefendi," diye mırıldandım.

Isaac sırttı ve yavaşça bara doğru yürüdü. "Elena Callaway ile nişanlıydım," diye başladım.

Hannah Jane'in bardağı elinden düştü ve ahşap zeminde paramparça oldu.

"Oh, aşk için..." Bridget çekti ve bir süpürge kaparken başını salladı.

"Sen ne?" Hannah çığlık attı. "Kristin bana hiç söylemedi-"

"Kristin bilmiyor. Hiç gündeme gelmedi."

Erica ellerini tekrar hamile karnının üzerine koymadan önce kollarını havada salladı. "Bekle, geri kalanımızı da bilgilendir. Elena Callaway de kim?"

Steve kaşlarını kaldırdı. "Az önce *cehennem* mi dedin sen?"

Erica ona ters ters baktı. "Çok kızgınım! Kristin'e yalan söylemedim. Bunların hiçbirini bilmiyordum. Ama sizin yalancı kışkırlarınız yüzünden bana kızgın ve dedikodulardan haberim bile yok!"

Maddie nefesinin altında *hormonlu* bir şarkı söyledi.

Erica ona ölümcül bir bakış fırlattı. "Sen sadece bekle, sarışın. Bir gün kendini karaya vurmuş bir balina gibi hissedeceksin, söğüş ve suşi yiyemeyeceksin, bebeğin canının çektiği şeyler bunlar olsa bile. Bu delilik!"

Lanet olsun, neler oluyordu? Erica iyi biriydi. Onun küfür ettiğini duyduğumu hatırlamıyorum. Hiç duymadım.

Merkür gerileme döneminde miydi? Ne oluyordu?

Bridget kırık camları süpürmeyi bitirdi, sonra barın arkasına geçip Erica'ya bir içki hazırladı. Shirley Temple'dı. Bakireydi. Neyse ki içki onu yatıştırmış görünüyordu... şimdilik.

"Ne içmek istersin Solomon?" Bridget bana dikkatle bakarak sordu. "Bu konuşmayı atlatmak için hepimizin güçlü bir şeye ihtiyacı olacaktı gibi bir his var içimde."

Viski içerek körkütük sarhoş olmak istedim ama bu kalp kırıklığımı ortadan kaldırmayacaktı. İçimi kemiren çaresizliği yok edemezdi. Bana vereceği tek şey akşamdan kalma olmaktı. Ayıldığımda kalp kırıklığı hala orada olacaktı.

İçimi çektim. "Sadece bir bira."

Bridget kahverengi cam şişenin kapağını açtı ve Luca'ya uzattı, o da bana uzattı. İçine tükürmedi, yani bu iyiydi.

Şişeden uzun bir yudum aldım, sonra dirseklerimin üzerinde öne doğru eğildim. "Elena Callaway, Allegiant Holdings'in temsilcisidir.

-Taylor Creek Inn'i satın alan şirket." Steve ve Erica'ya baktım. "Diğer şeylerin yanı sıra sahibi olduğum şirket."

Hannah Jane, "Ve temsilci derken, cehennem çukurlarından gelen korkunç orospu canavarını kastediyor," diye ekledi.

Omuz silktim. "Adil."

"Yani onunla nişanlıydın ve hâlâ senin için mi çalışıyor?" Mel sordu. "Oldukça aptalca görünüyor, Einstein."

"O zaman öyle değildi," dedim gözlerimi ona dikerek. "Biz ayrıldıktan sonra onu kovmak çok fazla yasal risk taşıyordu. Kendimi pahalı bir davaya açmak da oldukça aptalca görünüyordu. Ayrıca, işinde iyiydi ve sahibi olduğum şirketle pek bir alakam yok."

"Az bile söylemişsin," diye alay etti Luca.

Steve Luca'ya ters ters baktı. "Bu da ne demek oluyor DeRossi?"

Luca içini çekti. "Will aynı zamanda DeRossi Hospitality için yatırımcılarımdan biri. Büyük bir yatırımcı."

Steve yumruğunu sıktı, parmak eklemleri gerginlikten soldu. "Ne yani, sen de mi en başından beri biliyordun?"

Luca omuz silkti ve bana baktı. "Kris'in onu ilk kez pokere getirdiği geceye kadar aslında hiç yüz yüze tanışmamıştık." Isaac'e döndü ve gözlerini kıstı. "Ama sen başından beri her şeyi biliyordun ve yine de bunu hepimizden sakladın. Kız arkadaşından bile."

"Çünkü lanet olası bir gizlilik anlaşması imzaladım!" Isaac bardağını bara çarparak bağırdı. "Hannah'ya söyleseydim Solomon beni dava ederdi!"

"Hangi boku imzaladığınız umurumda değil," dedi Chase, bağırış çağırışa kendini de katarak. "Kristin'in hepinize kızmakta sonuna kadar hakkı var, çünkü bu -" hepimizin arasında işaret etti "- bir aile meselesi. Ve ailenizden sır saklayamazsınız."

Mel Bridget'e yakıcı bir bakış fırlattı, Bridget de ona aynı şekilde karşılık verdi.

Maddie, Chase'e kaşlarını çatı. "Sen de biliyordun. Sen ve Bridget ikiniz de biliyordunuz. Bee de Mel'e söyledi. Herhangi biriniz Kris'e söyleyebilirdi."

"Benim suçum," diye bağırdım. "Ona orada ne yaptığımı söylemesi gereken kişi bendim."

"Peki sen tam olarak ne yapıyordun?" Bridget alaycı bir tavırla sordu. "Savunmasız bir kadını tavlama için etrafta mı dolaşıyordun? Egonu okşayacak birine mi ihtiyacın var?"

"Allah *kahretsin!*" diye bağırdım ve bira şişemi masaya vurarak ahşapta kabarık bir çukur bıraktım. "Ben... Kahretsin-" Sesim son hecede çatladı. "Onu incitmek istememiştim."

Bridget'in tavrı buz gibiydi. "Ona zarar vermek *istemedin* diye 'hapisten bedava çıkma kartı' alamazsın. Boktan bir şey yaptın; bedelini ödeyeceksin. Poker kulübü birbirine yalan söylemez."

"Bu çok zengin," diye homurdandı Chase.

Başını yavaşça -korkunç bir şekilde- Chase'e çevirirken Bridget'in gözlerinde alevler parlıyordu. "Peki *bu* da ne demek oluyor?"

Chase, "O yüksek atından in, Bee," diye bağırdı. "Aşıkmiş gibi davrandığın o nişanlandığında hepimize yalan söyledin. Ve o buraya sanki sahibiymiş gibi gelene kadar bu konuda hiçbir şey söylemeyecektin!"

"Özür dilerim," diye bağırdı Bridget, sözleri alaycılıkla doluydu. "İlişkimi sen ve tek gecelik sevgilin her neye dönüştüyse onun gibi ortalıkta sergilemediğim için beni affet!"

Poker kulübü çözülürken kıyamet koptu. Dokuz kişi de birbirlerine suçlamalar yöneltti. Yıllarca halının altına süpürdükleri küçük şeyler yüzünden birbirlerine giren arkadaşlar. Bazı dramlar -Chase ve Bridget gibi. Diğer iddialar benim için yeniydi.

Ben bardağı son damlaydım.

Ne demem gerekiyordu ki? Cebimden küçük kadife kutuyu çıkarıp açtım ve Kristin'in eli için tasarlanan elmasa baktım. Noel partisinden beri yanımda taşıyordum. Belki -sadece belki- iletişim hattını açar diye umuyordum.

Ama tüm aramalar ve mesajlar cevapsız kalmıştı.

Evine gidip beni içeri alana kadar dışarıda oturmak istedim. Yine de beni takip etmekten tutuklatırdı. Bundan emindim. "Vay anasını!" Erica gürültünün üzerine bağırdı. "Bu elmas lanet bir ceviz büyüklüğünde!"

Bu herkesin dikkatini çekti.

"Aman Tanrım..." Maddie elini ağzına kapattı. "Evlenme mi teklif edecektin?"

"Hanın avlusunda," dedi Hannah Jane, Isaac'le yaptığı bağırış çağırıştan sonra sakinleşirken özlemle. O tartışmanın öfke mi yoksa ön sevişme mi olduğu belli değildi. "Gerçekten güzel bir kurguydu. Kris buna bayılırdı."

"Çıktığın her kıza evlenme mi teklif ediyorsun?" Steve dudaklarını o gür sakalının ardında küçümseyerek büktü.

İçimi çektim ve yüzük kutusunu kapatıp cebime soktum. "Hayır. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Elena'dan ayrılan bendim."

" hikaye nedir?" Mel sordu. Bridget bana bir bira daha uzattı.

Tanrı biliyor ya, bu hikâye için ona ihtiyacım olacaktı. "Elena ve ben MIT'den mezun olduktan hemen sonra tanıştık. İkimiz de savunma müteahhitliği yapan bir şirkette aynı bilgisayar mühendisleri sınıfındaydık. Birkaç yıl birlikte çalıştık ama ben başka bir şirkete girene kadar çıkmaya başlamadık.

"Kuzeyde yaşamaktan nefret ediyordum, bu yüzden Kuzey Carolina'daki bir müteahhitten teklif aldığım da geri dönme şansını kaçırmadım. Uzun mesafeli bir ilişki yaşadık. İş ciddiye binince evlenme teklif ettim ve o da işini bırakıp buraya taşındı. Elena zekiydi ama işi sevmiyordu.

"Birkaç patent başvurusunda bulunduktan ve Donanmaya bazı teknolojiler sattıktan sonra o işi bıraktım. Çeşitlendirmek istedim, bu yüzden kazancımın bir kısmını birkaç farklı şirket kurmak için kullandım. Bir sektör çökerse, diğerinde param olacaktı."

Isaac başıyla onayladı. "Bütün tavuklarını bir sepete koyma."

Chase gözlerini devirdi. "*Tavuklar yumurtadan sayma, aptal.*"

Bridget, "*Bütün yumurtalarını tek bir sepete koyma,*" diye kestirip attı ve ekledi: "Aptal."

"Aman Tanrım, siz ikiniz," diye bağırdı Erica Chase ve Bridget'e. "Ya arkaya gidip birbirinizi becerin ya da çenenizi kapatın. Dramanızdan bıktım artık. Sizler duygularınızla baş edebilecek yetişkinlersiniz."

"Birbirimize karşı bir şey hissetmiyoruz!" Bridget ve Chase aynı anda bağırdılar.

Hannah Jane gözlerini devirdi ve homurdandı. "Evet, tamam." "*Her neyse,*" diye . "Mesele şu ki, kendim için iyi şeyler yaptım.

Finansal olarak ve Elena'nın gözlerinde dolar işaretleri vardı. İyi olmasına rağmen mühendislikten nefret ediyordu. Ben de ona şirketlerimden birinde iş verdim. Ama o iş de ona cazip gelmiyordu.

"Güneyli bir sosyete olmak istiyordu, bahçe partileri falan düzenliyordu. Onu seviyordum - ya da sevdiğimi sanıyordum - bu yüzden ona uydum çünkü bu onu mutlu ediyordu. Ama doğrusu, bu konudaki her şeyden nefret ediyordum."

Luca'nın kaşları çatıldı. "Dürüst olmak gerekirse, senin bir efsane olduğunu sanıyordum.

Benim için büyük bir yatırımcıydınız ama hiçbir zaman halka

görünüşler."

Omuz silktim. "Evet, bu onu da kızdırdı. Sonunda canıma tak etti ve onun saçmalıklarına daha fazla katlanamadım. Ondan ayrıldığımda, önemsiz biri gibi davranıp onu kovmak istemedim. Bu birden fazla şekilde yüzüme patlayabilirdi, bu yüzden Allegiant'ta kaldı. Yine de büyük bir mesele değildi. Daha önce de söylediğim gibi, günlük operasyonlar söz konusu olduğunda bu şirketlerle çok fazla işim olmuyor. Taylor Creek Inn'in satın alındığını bile çok geç olana kadar bilmiyordum."

Hannah Jane iç çekti. "Tanrım, personel partisi boktan bir gösteriydi. Elena'nın seni şekilde ifşa ettiğine inanamıyorum. Yani, onun bir sürtük olduğunu biliyordum ama *lanet* olsun."

Başımı salladım. Daha iyi bilmeliydim. Elena hep . Peki ya ben? Herkesin içindeki iyiliği görmeye çalışırdım. *Görünüşe göre bir hataydı.* Luca ve Isaac gibi adamlarla birlikte koşmak için fazla güveniyordum, bu yüzden kendi şeridimde kaldım ve kendime saklandım.

Ama Kristin her şeyi değıştirdi. Benden asla Elena'nın beklediği gibi bir şey beklemedi.

"Onu ben kovdum," dedim biramdan başımı kaldırarak. "Kişisel olarak. Yani,

H.R. oradaydı ama gizlilik anlaşmasını ihlal etti." "Kristin bunu biliyor mu?" Steve sordu.

Başımı salladım. "Onunla konuşmaya çalıştım ama cevap vermiyor." "Pazartesi günü poker gecesine gelmedi," dedi Luca asık suratla. "Daha önce hiç kaçırmamıştı."

Steve iç çekti. "Muhtemelen sadece zamana ihtiyacı var." Zaman. Ben de bundan korkuyordum.

Bir yandan, belki de zaman benimle konuşmadan önce sakinleşmesine yardımcı olacaktı. Diğer yandan, zaman ona duvarlarını tekrar yükseltme şansı verecekti.

Bu sefer daha yüksek. Geçilmez.

Zaman tüm yaraları iyileştirmezdi - yeterince derin değillerse. Müdahale edilmediği takdirde, yaralar kişiyi içten dışa doğru öldürebilir.

KRISTIN

"S Üstü hazır!" Tavuk güvecini fırından çıkarıp ocağın üzerine koyarken bağırdım.

Yırtık fırın eldivenim bana ihanet etti ve başparmağım dikişteki bir delikten kaydı. Sıcak cam açıkta kalan derimi yakarken keskin bir nefes aldım.

"Kahretsin!" Bağırdım.

Güveç tabağı ellerimden bir takırtıyla sıcak paspasların üzerine kaydı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!"

Fırın eldivenini elimden çıkarıp tezgâha fırlattım ve parmağımı soğuk suyun altına sokmak için lavaboya daldım.

Harika.

"Dört küfürlü kelime söyledin!" Zoe masadaki yerinden cıvıldadı. "Küfür kavanozunda tam bir dolar var çünkü dört çeyrek bir dolar ediyor!"

Ona matematik gibi sinir bozucu becerileri öğreten devlet okulu sistemine lanet olsun. Ya da belki de o Will'di?

Bu durumda, ona da lanet olsun.

"Ky, Hunter, Logan!" Suyu kapatırken seslendim. Servis kaşığı güveçteki ot kırıntılarına batırdığımda, benimle alay etmek için fokurdadı.

Hunter ayaklarını sürüyerek mutfağa gitti. Kylie en azından yarım ağızla gülümsüyormuş yapma nezaketini gösterdi.

"Logan nerede?" diye sordum.

"Uyuyor," diye mırıldandı

Hunter.

"Uyuyor musun?" Ocağın üzerindeki saate baktım. "Saat altıda mı? Hiç sanmıyorum."

Kıçımı kaldırıp çocukların odasına gittim ve kapıyı açtım. "Ne oluyor Lo?" Işıkları açarak sordum. Kıpırdamayınca yorganını çekip aldım. "Seni iki kez aradım. Ve bunun yanı sıra, ödevini yapıyor olman gerekiyordu. O yüzden tekrar sorayım. Ne oluyor be?"

Logan kan çanağına dönmüş gözlerini ovuşturarak, "Çok gürültücüsün," diye mırıldandı.

Tanrı yardımcım olsun, eğer benden alkol saklıyorsa.

"Davranışının cezasını kesmeye başlamadan önce kendini açıklamaya başlamak için iki saniyen var."

"et," diye mırıldandı, yan tarafına, benden uzağa doğru kayarak.

Baba, beni bağışla, çünkü günah işlemek üzereyim.

İçimden gelen mahkeme tarafından atanmış yasal vasi cehennemini onun üzerine salma isteğini bastırdım. Onun yerine, bir nefes verdim. Ve bir nefes daha.

Ve bir tane daha.

Ve bir tane daha, doğru dürüst görebilene kadar tekrar tekrar.

"Logan," dedim, ses tonumu sabit tutmaya dikkat ederek. Ya da en azından dengesiz olmamaya. " oluyor?"

"Hiçbir şey."

"Lo-"

"Ben bir şey demedim!" diye bağırdı. "Tamam mı? Bırak artık."

"Evet, düşürmeyeceğim," dedim yatağının kenarına oturarak. "Yine de iyi denemeydi."

Ofladı ve gözlerini tekrar kapattı.

"Hadi Lo," dedim kolunu sıkarak. "Artık çocuk değilsin. Bana sorunun ne olduğunu söylemen için sana kek rüşveti veremem." *Gerçi bu daha kolay olurdu.* "Okulda bir şey mi oldu?"

"Hayır."

"Hunter seni mi?" "Hayır."

"Kylie yaptı mı?"

"Hayır."

"Yirmi soruya devam etmem mi gerekiyor yoksa beni bağışlayacak ? Ben açım."

İnledi ve uzun bacaklarını yatağın ucundan sallayarak doğrulup oturdu. "Artık bir önemi yok."

"Artık bir önemi *yok*," diye düzelttim. "Ve bu bir yalan. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Logan yastığının altından telefonunu aldı ve cebine soktu. "Geçen Pazartesi poker gecesi yapmadıklarını söylemiştin."

Başımı salladım.

"Sen gelmeyince Chase bana mesaj attı. Kimsenin aramalarına ya da mesajlarına cevap vermediğini söyledi."

Burnumun kenarını çimdikledim. Çünkü, *tabii ki*. İşgüzarlar beni rahat bırakmıyordu. En karanlık yanlarım konusunda güvenebileceğimi düşündüğüm tek kişiyi kaybetmem yeterli değil miydi? Görünüşe göre değilmiş, çünkü tüm arkadaşlarımı da kaybettim.

Ya da en azından ben onları arkadaşım sanıyordum.

"Durum biraz karışık," dedim nazikçe. "Bana söylemeleri gereken bazı şeyleri benden sakladılar."

"Bunun Will ile neden bir ilgisi var mı?"

Personel partisinden eve erken, yalnız ve ağlayarak döndüğümde çocukların ne olduğunu anlamaları uzun sürmemişti. Onlara pek bir neden söyleyemedim çünkü doğrusu ben de nedenlerini bilmiyordum. Will'le ya da başka biriyle konuşmamıştım.

Denemedikleri için değil.

Will her gün sabah ilk iş bana mesaj atıyordu. Öğle yemeği molamda bana bir mesaj daha gönderirdi. Genellikle ben işten eve dönerken beni aramaya çalışırdı. Sonra, bir iyi geceler mesajı daha gelirdi.

Will'in numarasını defalarca engelleyip kaldırdıktan sonra telefon şirketinin sinir krizi geçireceğinden emindim.

Poker kulübü de aynı derecede acımasızdı -daha azını beklememem gerekirdi. Neyse ki aramalardan ve mesajlardan kaçmak, Hannah

Jane'den otelin etrafında saklanmaktan daha kolaydı. İşteki son iki hafta boyunca, ondan uzak durmak için lanet bir ninja gibi çalışmam gerekti. Onlardan herhangi biriyle tekrar konuşmaya hazır olup olmayacağımı bilmiyordum ama

Şu anda kesinlikle hazır değildim.

"Evet, Lo. Öyle oldu," diye itiraf ettim.

Çorapla kaplı ayaklarına baktı. "Yani... Onları gerçekten bir daha görmeyecek miyiz? Hiçbirini mi?"

Bu neden bu kadar zordu? Çok da küçük olmayan kardeşime sarıldım. Daha on yedi yaşındayken benden daha büyüktü. "Seni seviyorum evlat. Bu hiç bitmeyecek. Beni duyuyor musun?"

"Bu Steve ya da Chase ile konuşmamı istemediğin anlamına mı geliyor?"

Ona sempatik bir gülümseme verdim ve kolunu sıktım. "Bu sana bağlı. Neredeyse büyüdün ve hayatına kimin girmesine izin vereceğine kendin karar verebilirsin."

Logan'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Durakladı, ifademi geri alıp almayacağımı görmek için bir an bekledi.

"Annemle babam bile mi?" diye sordu çekingen bir tavırla.

Ailemizden bahsettiğini duymak bile onları lanetleme isteği uyandırdı bende. "On sekiz yaşına geldiğinde, istediğine karar verersen onları ziyaret . Hatta seni ben götürürüm."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" dedim. Başımı kapıdan çıkarıp koridora doğru çevirdim. Kylie yemeği hazırlamayı bitirmişti ve herkes yemeğe başlamıştı bile. Logan'a döndüm. "Şimdi gel, açlıktan ölüyorum."

"Kris!" Kylie bağırdı. "Telefonun çalıyor."

Muhtemelen sadece Will'dir, diye düşündüm kendi kendime. "O Will değil!" diye bağırdı.

Logan kıkırdadı ve başını salladı.

"Lanet olası zihin okuyan çocuklar," diye mırıldandım koridorda koşarken ve tezgahdan telefonumu kaparken. Numara bir şey çağrıştırmıyordu ama yerel bir numaraydı, ben de açtım. "Alo?"

"Merhaba," diye cevap verdi diğer uçtan bir erkek sesi. "Ben Matt Hoffman, Coastal Financial Solutions'dan Kristin Boyd için arıyorum."

"Konuşuyorum," dedim tereddütle.

Eğer bu başka bir borç tahsilatçısıysa Tanrı yardımcım olsun. Akbaba gibi üşüşme eğilimindeydiler. Her biri birer pislikti. İnsanlar üzerinize toprak atmaya devam ederken kendinizi bir çukurdan çıkarmak cehennem kadar zordu.

"Harika!" dedi neşeyle. "Bakın, bugün bu kadar geç aradığım için özür dilerim. Çok yoğunluk. Bu planların bir hafta önce tamamlanmış olması gerektiğini biliyorum, bu yüzden gecikme için özür dilerim."

Mali danışman ne diyor? "Özür dilerim. Planlar mı? Ne planı?"

"Beş üniversite tasarruf planı."

"Yanlış numara olmalı."

"Bu Kristin Boyd, değil mi?"

"Bu doğru..." Dolandırıcılar ve kimlik hırsızları hakkında uyaran başlıklar gördüğümü hatırladım. Bu beni o korkutmadı. *Birinin kimliğini çalmasını çok isterdim. Belki edebilirdim.*

"Tamam. Para transferini yapmadan önce sizinle bazı bilgileri teyit etmem gerekiyor. Her hesaba iki milyon."

Güldüm. Başka ne yapabilirdim ki? Belki de hiç oynamadığım halde piyangoyu kazanmıştım. Belki de bir yayınevinin takasını kazanmıştım ve kapının önünde elinde kocaman bir çekle bir kamera ekibi vardı. Ama ben o kadar şanslı değildim. Hiç olmadım, olmayacaktım da. "Biliyorsun," dedim. "Yemek saatinde insanları dolandırmak kabalıktır."

Ve bu veda sözleriyle kapattım.

Masaya oturmadan önce bir bardağa tatlı çay doldurdum. Telefonuma tekrar baktığımda Will'den bir mesaj vardı.

Kahretsin. Son seferinde neredeyse pes edip onu aradıktan sonra numarasını engellemeyi unuttuğum.

WILL

Matt'i geri ara. Bu bir şaka değil.

Ne oluyor lan?

Masadan kalkıp Kylie ve Zoey'nin odasına girdim. Zoey'nin pembe yatak çarşaflarının üzerine oturarak, Coastal Financial Solutions'ın numarasını bulana kadar aramalarım arasında gezindim.

Arama neredeyse bağlandı.

"Merhaba," diye kekeledim. "Benim adım Kristin Boyd. Bir telefona cevap veriyordum."

Matt kıkırdadı. "Beni geri aradığın için teşekkürler. Bay Solomon bana ulaşacağını söyledi. Henüz 529 hesapları hakkında sizi bilgilendirmeye fırsat bulamadığını söyledi."

"Evet, konuşmadığımız pek çok şey var." Az bile söyledin.

"Yani," diye kestirip attı, işe geri döndü. "Beş üniversite tasarruf hesabını ikişer milyonla ayarladık. Büyük ikisi için, üniversite çağına yaklaştıkları için onlarla şahsen konuşmak istiyorum, böylece mevcut fonlar hakkında bilgi sahibi olacaklar."

Vay anasını.

On milyon dolar... O kadar parayı hayal bile edemezdim.

"Postada her bir lehtar için fonlara nasıl erişeceğinizi anlatan bir bilgi paketi alacaksınız, ancak bu oldukça açık ve net. Bay Solomon sizin ve kardeşlerinizin üniversite eğitimlerinin tamamen karşılanmasını istiyordu. Okul harcı, kitaplar, barınma, ulaşım, hepsi. Aramızda kalsın, ona ceza olarak bir miktar kaybedeceğinizi söyledim çünkü sonra para kalacaktı, ama yüksek lisans veya birkaç kez daha devam eden eğitimi karşılamaya yetecek kadar olması konusunda ısrar etti."

Bir keresinde Will'e bir gün yüksek lisans yapma fikrinden hoşlandığımı söylemiştim. Tabii lisansımı bitirebilirsem.

"Üzgünüm Bay Hoffman, ama bunu kabul edemem."

Hat sessizliğe gömüldü. Görünüşe göre, adam insanların on milyonu geri çevirmesine alışık değildi.

Belki de geri çevirmekle aptallık ettim. Bu, birkaç ömür boyu kazanabileceğimden daha fazla paraydı. Ama satın alınmayacaktım.

Will gelip etrafa para saçamaz ve bu her şeyi daha iyi hale getirmiş gibi davranamazdı. *Yine de eminim ki 100 dolarlık banknotlar mükemmel yara bandı olurdu.*

"Bayan Boyd, eğer açık konuşabilirsem..." "Lütfen."

"Bay Solomon teklifi geri çevireceğiniz konusunda beni uyardı. Özel bir konuya girmeye çalışmıyorum. Ama bir fark yaratacaksa, bu hesapları oluşturma sürecini Ekim ayının sonundan ikinci hafta sonunda başlattı."

"Bu neden bir..." geldikçe sesim kesildi.

Ekim... Fuar... Will'in evinde geçirdiğimiz hafta sonu.

Aynı çatı altında uyanmak çok doğal gelmişti. Tembel hafta sonu sabahları, krepler ve berrak sonbahar havası. Çocuklar etrafta koşuşturuyor ve ben karavanımızın etrafında kimin dolaştığı konusunda endişelenmeden dışarıda oynuyorlardı. Will ve ben de hiç umursamadan hamakta uzanıyorduk.

Aylardır bunun üzerinde çalışıyordu ve bana söylememiş miydi? Son ifşaatlara bakınca pek de şaşırmadım.

On milyon kız arkadaş parası değildi. Bu uzun vadeli, onun ve onun el havluları, yeminler, yüzükler ve Spot adında bir köpek türünden bir paraydı.

Aman Tanrım. Will, personel partisinden önce bütün gece kıpır kıpırdı. *Gidiyor muydu -*

Will'in mali danışmanıyla konuşmayı bitirdim, ardından Logan ve Kylie'yi sorumlu bırakarak ve yatmadan önce döneceğime söz vererek aceleyle evden çıktım.

New Bern'e kadar kesinlikle hız sınırını *aşmadım*. Neyse ki Steve ve Chase'in yetki alanının çok dışındaydı.

Üçüncü el arabamı Will'in sokağındaki kapılı evlerin önünden geçirirken kendimi aptal gibi hissediyordum. Yine de bu beni rahatsız etmedi. Sağlıklı bir dozda haklı öfke içinde yuvarlanıyordum.

Ya evde değilse? Kahretsin. Bunu hiç düşünmemiştim.

Şansıma, kamyoneti garaj yolunda duruyordu. Ana kattaki tek bir ışık dışında ev karanlıktı. Muhtemelen yatak odasındaydı, birkaç kez paylaştığımız yatakta.

Evden paltosuz çıkmak aptalca bir fikirdi. Önemli değildi. İçimdeki öfke beni sıcak tuttu.

Will beni mi görmek istedi? *Dileğin kabul oldu.*

Kapı ziliyle uğraşmadım, yumruğumu kalın maun kapıya vurarak öfkemi biraz olsun dindirmeyi tercih ettim. Kilitler arka arkaya hızlıca tıklandı ve-

"Kristin..." Kapıyı açar açmaz adım ağzından çıkmıştı.

Will berbat görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Genelde sevdiğim tel çerçeveli gözlüklerini takmıştı. Ama çerçeveler şakaklarının etrafındaki derin çizgileri gizliyordu. Buruşuk bir eşofman ve uzun kollu bir gömlek giymişti. Kalın, tuzlu ve biberli saçları çenesini örtüyordu.

Görünüşe göre o da benim kadar iyi idare .

Ben de pek iyi görünmüyordum. Poker gecesi ya da kızlar gecesi olmadığı için giyinmek için bir bahanem yoktu. Gardırobum iş kıyafetleri ve pijamalardan oluşan iç karartıcı, tekrarlayan bir döngüye dönüşmüştü. Kapıyı açtığımda hâlâ çirkin Taylor Creek Inn polomu ve koyu yeşil sigara pantolonumu giyiyordum.

Will başka bir şey söylemeden kolunu omuzlarıma doladı ve beni çekti. "Donuyor olmalısın. Palton nerede?"

Etrafıma uzanıp kapıyı kapattı ve beni ahşap bir duvarla insan duvarı arasına hapsetti.

Gözlerim gri eşofmanındaki şişkinliğe doğru kaydı. Tamam, belki de iki cephede de odun tarafından tuzağa düşürülmüştüm.

Buraya iş için gelmiştim, zevk için değil, dedim kendi kendime. Pantolonunu yırtıp atma ve o kocaman sikin üzerine çökme arzumu bastırdım.

Derin bir nefes alarak, eski moda bir öfkeyle amacımı güçlendirdim. "Tam olarak kim olduğunu sanıyorsun?"

"Uh..."

"Kendini ailemin içine bu şekilde sokmaya hakkın yok," diye bağırdım ve parmağımı göğsüne sapladım.

Will geriye doğru tökezledi. *Bir teşekkür mü bekliyordu?*

Yakıcı bir kahkahanın katedralin tavanına doğru uçuşmasına izin verdim. "Gerçekte kim olduğun hakkında bana yalan söyleyebileceğini ve sonra da beni bu şekilde satın alabileceğini düşünecek kadar yüzsüzsün. Bu ne cüret!"

"Kristin, ben-"

"*Ne yaptın?* Paranı bana atarsan ayaklarına kapanacağımı mı sandın? Spoiler uyarısı! *Senden* bir şey almadan önce mezara tek kuruşum olmadan gideceğim."

Gözlerinin içine baktım, vücudum titriyordu. Adrenalin ve kin, damarlarımda zehir gibi dolaşıyor ve beni iyi olan her şeyden mahrum bırakıyordu. Will'in ifadesi bana dinlemeyi bıraktığını söylüyordu -ki bu muhtemelen iyi bir şeydi. Bir adım öne çıktı ve sırtımı kapıya doğru itti. Kordonlu ön kolları iki yanımdaki tahtaya çarptı. yankılanan bir gümbürtüyle.

Ben irkildim ama o geri çekilmedi.

Avını yutmaya hazır bir yırtıcı hayvan gibi dudaklarını yaladı. "Daha bitirmedin mi?"

"Yakınından bile geçmiyor," diye tısladım.

"O zaman devam et," diye alay ederek beni kalçalarıyla kapıya sabitledi. "Hıncını benden çıkar. En iyi atışını yap." Lav gibi ateşli ama bal gibi tatlı ela gözleri benimkilere kilitlendi. "Çünkü sen bana bağırmayı bitirdiğinde sıra bana gelecek. Ve seni sevdiğimi söylediğim gün Matt'i arayıp o hesapları açtırdığımı söyleyeceğim."

İşimizin bittiğini ve beni sevmenin bir faydası olmadığını iddia etmek için ağzımı açtım -şimdiki zaman, ama o beni yendi.

"Ve sen bana kızmadan önce, seni seviyorum Kristin. Hem de çok. Seni sevmekten vazgeçmedim ve senin tarafından buzlanmak beni öldürüyor. Eğer hissettiklerinle başa çıkmak için bunu yapman gerekiyorsa, yap o zaman."

"Bir erkek gibi davranıp bana lanet gerçeği söylemeliydin."

"Dürüst ol. İlk gün sana gerçeği söyleseydim, bana zaman ayırır mıydın?"

Hayır! Çünkü sen benim patronumsun! Cüzdan ipleri elinde olan kişi gücü elinde tutar.

"Muhtemelen hayır," diye itiraf ettim. Sıcak gözyaşları gözlerimi yaktı, baskı kritik seviyeye ulaştı. "Ama bunun bir önemi yok. Zaten çekip gidiyorum."

"Kris..." Yanağımı avuçlarken boğuk fısıltısı çatladı.

Serbest kalmakla tehdit eden bir hıçkırığı bastırdım. "Bana yalan söyledin."

Bu dört kelimeyi göğsünden vurulmuş bir kurşun gibi içine çekti. Önümde kanlar içinde yatan Will, "Çok özür dilerim Kris," diye mırıldandı. Başını iki yana salladı. "Çok özür dilerim." Alnını benimkinin üzerine koydu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken bir mıknatıs gibi ona yapıştım.

"Elena'yı suçlayamam bile," dedi. "Bu benim suçum."

Gözlerimi sıkarak ayaklarıma baktım. "Beni aşağıladın. Senin için sadece bir şaka mıydım? Beni ne kadar oyalayabileceğini mi görmeye çalışıyordun? Sana güvenmiştim."

Will hiç tereddüt etmeden beni kollarının arasına aldı ve ben hıçkıra hıçkıra ağlarken beni göğsüne yasladı.

Güvenli. Evinde. Sevilen.

Bir kaya kayması gibi, duygular birbiri ardına üzerime çöktü. Dizlerimin bağı çözüldü ve Will bizi yere yatırdı, beni dizlerinin arasına aldı, gözyaşlarım kokulara dönüşürken fısıldayarak seni seviyorum dedi ve tatlı sözler söyledi.

Sonunda kalp atış hızım yavaşladı ve adrenalinim .

Will bana her şeyi anlattı. Elena ile olan geçmişini; nişanlanmalarını ve ayrılmalarını; ilk tanıştığımızda handa araştırdığı zimmete geçirilen paraları. Nişan yüzüğünden hiç bahsetmedi ama.

Önsezimden bahsetmedim. Belki de yanılmıştım.

"Han satıldığı için çok kızgındın." İçini çekti ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi.

Gözlerimi kapattım ve başımı çenesinin altına sokarak yanağımı köprücük kemiğine bastırdım.

"İlk sonra sana her şeyi anlatacaktım ama sonra sen bana çocuklardan bahsettin ve ben bencilce davrandım. Seninle tanışmak istedim.

ve sana bu kadar erken söylersem kaçıp gitmenden korktum." " bana söyleyebilirdin ben işimi kaybetmiyordum," ben dedim,

inliyordu. "Tek ihtiyacım olan buydu Will. Paran ya da şirketlerin umurunda değil." Duraksadım ve hemen ekledim: "Yani Matt Hoffman'la konuştuktan sonra hâlâ yaşadığım etiket şoku dışında." Başımı kaldırıp ona baktım. "*On milyon mu?*"

"Eğer benimle birlikte olmaya hayır dersen, bununla yaşamak zorundayım. Ama para senin ve çocukların üniversite masrafları için ayrıldı. Bunun için endişelenmene gerek kalmasını istemiyorum." Omzuma sokuldu.

Muhtemelen endüstriyel çamaşır deterjanı ve dezenfektan sprej gibi kokuyordum.

"Bana neden kızgın olduğunu biliyorum," diye devam etti. "Ama poker kulübüne hâlâ kızgınsan, lütfen onları suçlama. Onlara sana bir şey söylememelerini söyledim. Onlara sana söyleyeceğime dair söz verdim."

Burnumu çektim. "Daha yeni uyum sağlamaya başlamıştım. Her zaman acıdıkları bir sadaka vakası olmuştum. Sonunda ayaklarımın üzerinde duruyormuşum gibi hissettim... Belki de beni gerçekten ben olduğum için seviyorlardı, beş yıl önce tanıştıkları o zavallı kız olduğum için değil." Parmağımın ucunu bileğindeki bir damarda gezdirdim. "Hepsi bu şeyi biliyordu ve ben karanlıkta kalmıştım. Noel partisinin olduğu gece kendimi hiç bu kadar yabancı hissetmemiştim."

"Çok özür dilerim," dedi ve şakağımı öpücüklere boğdu.

Gözleri dudaklarıma kayınca geri çekildim.

Geri çekildi. "Benimle iyi geçinmeye hazır değilsen anlarım. Ama onları kaybetmeni istemiyorum. Böyle bir şey olursa kendimi asla affetmem."

Bunun için ben de kendimi affetmezdim.

KRISTIN

"Kristin, sakın bu otoparkta koşmaya kalkma," diye tersledi Hannah Jane parlak siyah arabasından inip kapıyı çarparak çıkarken. "Dün gece bir düğünüm vardı, yeni kıyafetler giydim. Topuklu ayakkabılar ve ayaklarım mahvoldu. Seni kovalamak istemiyorum."

Onu görmezden geldim ve servis girişine doğru ilerledim. Hannah'dan vebadan kaçır gibi kaçıyordum. Zor olmadı. Bütün iyi saklanma noktalarını biliyordum. Saklanmak için çamaşır arabasına atlamama bile gerek kalmamıştı. Neredeyse çok kolaydı.

Will ve ben her şeyi konuşmuştuk. Sayılır. O beni kollarına alıp *gerçekte* ne iş yaptığını anlatırken ben bir saat daha fuayede oturdum.

Her gün yaptığı tüm bilgisayar ve teknoloji işleri daha çok bir hobi gibiydi. Ona fahiş miktarlarda para kazandıran bir hobi.

İhtiyacı olduğundan değil.

Will çok zekiydi ve sadece bilgisayar mühendisliğinde değil. Yatırım başarısını fotoğrafik hafızasına ve gece geç saatlere kadar internetin tavşan deliklerine dalmasına bağlıyordu. Ona göre, internette gerçekten her şeyi öğrenebilirdiniz. Nasıl milyarder olunacağını bile.

Tüm bu kavram beni hala şok ediyor. Bu tür bir parayla tek karşılaşmam Isaac'ti. Utanmadan gösteriş yapardı. Will *rahat* yaşırdı - çok *rahat*- ama servetiyle gösteriş yapmazdı.

Bana sormadan yataklı kanepa almak gibi şeyler yaptı çünkü hayır diyeceğimi biliyordu. onun için küçük bir jestti, ama benim için olabildiğince büyüktü.

Will, eskisi her ıslandığında yeni bir tekne alacak kadar parası olmasına rağmen tanıdığım en alçakgönüllü adamdı.

Vay anasını. Bir milyarderle çıkıyordum. Bir milyarderle mi çıkıyordum?

Kalmamı istemesine rağmen konuşmamız bittiğinde ayrıldım ve eve döndüm. Will ve ben asla resmi olarak bir araya gelmedik.

Ama aslında ben de ondan hiç ayrılmadım. Sadece kaçtım.

Hannah Jane'den başarıyla kaçmak için tamamen hazırlıklıydım. Topuklularla hızlıydı ama ben daha hızlıydım. "Queens'ten kahve getirdim!" dediğinde neredeyse kapıya varmıştım.

Donup kaldım. Kahretsin, hayır diyemezdim. Zoey yine iyi uyuyamıyordu ve ben de bütün gece onunla uyumamıştım. Gerçekten bir espressoya ihtiyacım vardı. Dinlenme odasındaki çamur beynimdeki kafein cinini yatıştırıramazdı.

"Ha!" dedi muzaffer bir edayla bana yetişip karton taşıyıcıdan kâğıt bir fincan çıkarırken. "dikkatini çekeceğini biliyordum. Bana buz kraliçesi rolü yapmayı bitirdin mi?"

Bir yudum alıp sıcaklığın boğazımdan aşağı süzülmesine izin verirken ona ters ters baktım. Hannah beni hana sokup soğuktan kurtarıırken sessizliğimden rahatsız olmamıştı.

"Bu akşam pokere gelecek misin?" diye sordu, koridorun tam karşısında bulunan ve biz piyonların mesaiye kaldığı ofisinin kapısında oyalanarak.

Çantamı dolabıma yerleştirdim ve metal kapının kilidini çevirdim. Pazartesi sabahı yapılacak personel toplantısına yetişmek için doksan saniyemiz vardı yoksa Rich beni yine azarlayacaktı.

Birkaç hafta önceki personel partisi fiyaskosundan beri benimle uğraşıyordu. Kısa çalışma haftasını dört gözle bekliyordum. Noel'e birkaç gün vardı ve fazladan bir gün izin alacaktım.

Ne halt edeceğime karar vermek için bir gün kullanabilirim. Will topu benim sahama bıraktı. Benimle poker gecesine gelmek istemişti ama açıkçası poker gecesine gitmeye hazır olup olmadığımı bilmiyordum. Herkesle yüzleşmeye hazır mıydım?

Personel arasında yeni sahibini baştan çıkardığıma dair söylentiler yayılmıştı. Onunla yatıp şantaj yapmışım. Zam için ona oral seks yapmış. Özellikle saçma bir hikaye

-Resepsiyonist Brantley'in başlattığı bu hikayede, o burada kaldığı iki hafta boyunca her gün odasındaki yatağın üzerinde çıtırçıtlak beklediğimi söyledi. Bu hikayeye göre, ilk üç gün beni görmezden geldi. Dördüncü gün, bana tecavüz etti.

Brantley... *ne lanet bir sapık.*

Poker kulübü bana Will'den en başından beri bahsetseydi, bu söylentilerle mücadele edebilirdim. Ya da en azından gerçek ortaya çıktığında iş arkadaşlarımın her biri tarafından dışlanmaya zihinsel olarak hazırlanırdım.

"Belki," dedim zaman çizelgemi kaydırıp aceleyle personel toplantısına giderken. "Çocukların şu anda yapacak çok işi var."

Hannah Jane gözlerini devirdi. "Saçmalık. Bahane uydurmayı bırak. İstersen bu gece Maddie'ye gel ve hepimizi azarla. Sadece gel."

"Bayan Boyd." Rich beni konferans salonunun kapısında karşıladı. Saatine bir göz attı. "Zamanında geldiğini görmek güzel. Zar zor."

Dick.

O yılana karşı beslediğim nefretin her zerresini bir kenara ittim ve sahte bir gülümseme takındım. "Günaydın, Bay Davidson."

Hannah Jane yanımda durdu ve sert bakışlarıyla onu kıştırdı. Ona uymayan takım elbisesi ve yağlı saçları hakkındaki göz kamaştırıcı değerlendirmesi, başka herhangi birinin onun bakışları altında sinmesine neden olabilirdi.

Rich değil. Kafası umursayamayacağı kadar kendi kışının içindeydi.

Bir şempanze gibi sırtıttı. "Personel toplantısından sonra ofisime gelmeni istiyorum."

Pazartesi günü boşa zaman harcamak mı? Kesinlikle hayır. Tatil haftasına hazırlanmak için bugün yapmamız gereken bir sürü şey vardı. "Oh, ama-"

"kaynaklarından Beth olacak. Eşyalarınızı yanınızda getirin." Bu bombayla birlikte arkasını döndü ve personel toplantısına girdi.

"Aman Tanrım," dedi Hannah bana dönüp kollarımı sıkarken. "Kris..."

Uyuşuk. Her şey uyuşmuştu. Kulaklarımda bir kan uğultusu vardı. Görüşüm tünellendi.

Hannah Jane sesinde panikle, "Kris, Will'i aramalısın," dedi.

Tanrım. Hannah hiç paniklemedi.

Çevik parmakları pazılarımın etrafında kenetlendi ve beni sarstı. "Kris, ara onu! Hemen şimdi!"

Beni konferans salonunun kapısından çekerek koridordan ofisine götürdü. Kaygan zeminde tökezledim, spor ayakkabılarım her adımda sürtünüyordu. Han kapının kilidini açtı ve beni içeri itti.

"Telefonun nerede?" Hannah Jane beni masasının karşısındaki döşemeli sandalyeye iterek sordu. Mini buzdolabını çekip açtı ve bir şişe suyun kapağını kapatıp bana uzattı.

Hanı satın alan adamla yattığım için kovulacaktım. Nefret ettiğimi sandığım adamla.

Sevdiğim adam.

"Dolabımda," diye sızlandım.

Hannah Jane hırladı. *Gerçekten hırladı.* Masasının çekmecesini çekip açtı ve telefonunu çıkardı. "Her neyse. Numarası bende var," dedi telefonu kulağına götürerek. Telefonu açmasını beklerken Hannah beni işaret ederek, "Yuvarlanıp ölü taklidi yapmayacaksın. Rich seni kovmaya çalışacaksa, buna karşı koyacaksın."

Arama telesekretere düştü, Hannah tekrar aradı. İkimiz de endişeyle bekledik.

Gizli bir anı beynimin ön tarafına doğru çalıştı. "Bugün müsait değil..."

Hannah gözlerini bana dikti. "Ne demek istiyorsun?"

Burnumu çektim. "Dün gece, bu sabah önemli bir işi olduğunu ve işten çıktığımda benimle konuşacağını söyledi." Ellerime baktım. "Genelde o toplantılara telefonunu götüremez."

Hannah'nın kararlı tavrı yumuşadı. "Onunla konuştun mu?"

Ciddiyetle başımı salladım. "Tam da bunu atlatabileceğimizi düşündüğüm anda..."

Alt dudağım titredi ve bundan nefret ettim. Güçlü olmak zorundaydım. Kendim için değilse bile, çocuklar için. Onları hayal kırıklığına uğratamazdım.

Hannah Jane poposunu masasının kenarına dayamış, mükemmel bakımlı tırnaklarını masanın kenarına vururken, "Beth makul biri," diye beni rahatlattı. "Rich'in seni kovmasına izin vermeyecektir."

"Ya bir nedeni varsa?"

Hannah Jane bir kaşını kaldırdı. "Sebebi var mı?"

Omuz silktim. "Yani, Will ile bir ilişkim vardı. Açıkçası onun kim olduğunu bilmiyordum. Aptallığımı savunabilir miyim?"

"Aptal değilsin bebeğim," dedi nazikçe. "Tanıştığınızda o sadece bir misafirdi. Rich'in dayanacak bir bacağı yok. Siz mesaideyken bir şey yapmış değilsiniz." Bana sert bir değerlendirme yaptı. "Mesaideyken onunla oynaşmadın, değil mi?"

Ona ters ters baktım. "Ben sen değilim." Sırıttı.

"Ne yapacağım ben, Han? Noel'e birkaç gün kaldı. Yapamam..." Cümlemi bile bitiremedim. *İşimi kaybedemem*. Kovulamaz olmak için çok çalıştım. Yeri doldurulamaz. Gerekli.

Bana sempatik bir gülümseme verdi. "Her şey girecek."

Ona inanmadım.

Özellikle Beth kafasını Hannah'nın ofisine ona inanmadım.

Gözleri bana takıldı. "Bayan Boyd, benimle gelebilir misiniz?"

Asık suratla başımı salladım ve ayağa kalktım. Hannah benimle birlikte yürümek için masasından kalktı ama Beth onu durdurdu.

Rich, Beth'in yanına yaklaşırken, "Sizin varlığınıza gerek yok, Bayan Hayes," dedi.

Hannah sakar gülümsemesini lazer odaklı gözleriyle eşleştirdi. "Ben olsam ses tonuna dikkat ederdim Rich," diye kestirip attı. "Eğer benimle kavga etmek istiyorsan, buyur et. Ama kavganın ne kadar çirkin olacağını görünce şaşıracaksın."

Beth gözlerini devirdi ve mırıldandı, "Sen de mi? Bana kendini yazdırma."

"Dene beni, Beth," diye tersledi.

"Han, sorun yok," dedim sessizce, sanki ölüme yürüyormuşum gibi hissediyordum. "Konu her neyse ben halledebilirim."

"Seninle geliyorum," dedi, sözlerinde bir tartışmaya yer bırakmadan.

Beth elini kaldırarak Hannah'nın ofisten çıkmasını engelledi. "Eğer basit bir fesih olsaydı, her neyse derdim. Ne yazık ki durum bundan biraz daha karmaşık." Bana baktı. "Bay Davidson'ın ofisine gidelim, Kristin."

Ve bir anda her şey bitti.

Kurduğum hayat. Son beş yıldır uğruna kırımını yırttığım işim. Eve gidip çocuklara söylemek zorundaydım. Onlara yalan söyleyemezdim.

Belki Bridget beni barda işe alır. İçki karıştırmak hakkında bir bok bilmiyordum ama öğrenebilirdim.

Rich masasının önündeki boş sandalyeyi işaret ederek, "Kristin, otursana," dedi.

Alnımdan soğuk bir ter boşandı ve nemli ellerim titredi. "Lütfen şu işi bitirebilir misiniz?" Beth'e baktım, "Yemin ederim, Bay Solomon'un Allegiant Holdings'in sahibi olduğunu bilmiyordum. Bana hiç söylemedi."

"Bu sizin... ilişkinizle ilgili değil," diye kekeledi Beth.

Rich masasının arkasına oturdu ve bana bir kâğıt parçası uzattı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Kaşlarım çatık bir şekilde eğilerek hesap çizelgesini taradım. Dolar miktarları, tarihler ve hesap numaralarıyla doluydu.

Başımı salladım. "Hayır. Yapmalı mıyım?"

"Kat hizmetleri gider hesabı," dedi. "Otel para kaybediyordu ve sonunda bu hesaptan izinsiz para çekildiğini tespit ettik." Bana baktı, boncuk gibi gözleri neşeyle parlıyordu. "Ne yazık ki işinize son vermekten başka çaremiz yok. Suç duyurusunda bulunmamız gerekecek. Beth sadece formalite icabı burada bulunuyor. Görevinizi kötüye kullanmanız nedeniyle, size bir tazminat paketi sunmayacağız."

"Ama ben-"

Rich elini kaldırdı. "Bir *arkadaşınız* olarak konuşacak olursam, avukatınız olmadan başka bir şey söylememenizi tavsiye ederim."

Ama ben yapmadım! Beth'e baktım, hikayemi doğrulayacak bir şey söylemesini umuyordum.

Önüme kalın bir kâğıt yığını koyarken gözlerinin içi gülüyordu. "Anahtarınızı teslim etmeden önce birkaç form için imzanıza ihtiyacımız olacak. Ondan sonra sizi dışarı çıkaracağım."

Rich ceketinin içine uzanıp bir kalem çıkardı ve uzatırken .

Gözyaşlarım yanağımdan aşağı süzüldü ve sayfaya sıçradı. Tazminatsız olarak neden işten çıkarıldığımı açıklayan sayfanın noktalı satırına imzamı atmaya başladığımda mürekkebe bulaştı.

Soyadımdaki 'B' harfinin kıvrımlı döngülerine başladığım sırada kapının çalınması beni ürküttü.

Rich cevap vermedi.

Kapı bir kez daha gürültüyle çalındı ve ardından bir ses duyuldu. "Beaufort P.D."

Aman Tanrım. Tutuklanıyordum. Ve o ses... Steve'di.

Beth arkamdan yürüdü ve kapıyı açtı.

Omzumun üzerinden baktığımda Steve ve Chase'i kapının girişinde, elleri kalçalarında ve yüzlerinde sert bir ifadeyle buldum. Yutkundum ve bir şey söylemek için ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Ne söylemem gerekiyordu ki?

Chase'in arkasında, kapının hemen dışında üçüncü bir kişi duruyordu. *Will*. O da buradaydı.

Bu bir şaka mıydı? Kesinlikle öyle hissettirmiyordu. Önümdeki yarım yamalak imzalanmış belgeye baktım.

Rich masasından kalktı ve avuçlarını pürüzsüz yüzeye bastırarak, "Bazı evrak işlerini bitirmek için bize bir saniye izin verirsiniz, beyler-" dedi.

Will, hayatımda duyduğum en otoriter ses tonuyla, "Kris, imzalama onu," diye tersledi. Kalem tutan elimi felç etti ama bacaklarımın arasına bir heyecan dalgası gönderdi.

Odaya doğru ilerlerken kocaman gözlerle ona baktım.

"Bay Solomon-" diye kekeledi Rich.

Will'in üzerinde gıcır gıcır siyah bir pantolon ve yakası açık, içine sokulmuş bir elbise gömleği . Açık kahverengi saçları şekillendirilmişti ve dün gece bıraktığı sakalları ince bir zımpara kâğıdı tabakasına dönüşmüştü.

"Avukatınız olmadan bir şey söylememenizi tavsiye ederim," diye bağırdı.

Steve ve Chase'e baktım. *Ne haltlar oluyordu?*

Chase tekrar soğukkanlı davranmadan önce gizli bir göz kırptı.

Steve bir adım öne çıkarak kelepçeleri çözdü. "Richard Davidson, zimmete para geçirme ve dolandırıcılık suçlarından tutuklusun. Arkanı dön ve ellerini arkada birleştir."

"Ne?" diye bağırdı, etli parmağını bana doğrultarak. "Bu çok saçma! Bayan Boyd-"

"Gerçekten oraya gitmek istiyor musun?" Will, Rich ile benim oturduğum sandalyenin arasına girerek, "Gerçekten oraya gitmek istiyor musun?" dedi. "*Her şeyi* biliyorum." Ağzının kenarından ukala bir gülümseme yayıldı. "Ve görünüşe göre senin muhbir kayınbiraderin de biliyor."

Steve masanın etrafında dönerken, "Ellerini arkada birleştir Davidson," dedi. "Sessiz kalma hakkına sahipsin. Söylediğiniz her şey aleyhinize kullanılabilir ve kullanılacaktır. "Sessiz kalma hakkına sahipsin.

bir avukat. Eğer avukat tutacak paranız yoksa, size bir avukat temin edilecektir. Az önce size okuduğum hakları anladınız mı?"

Rich, Will'in kolu ile kaburgaları arasındaki yarıktan bana dik dik baktı.

Steve kelepçeleri yerine oturttu. Bir eli kelepçelerde, diğer eli Rich'in omzunun arkasındayken, "Bu hakları göz önünde bulundurarak benimle konuşmak ister misin?" diye sordu.

Rich alay etti. "Siktirin gidin."

Steve omuz silkti. "Benim için yeterince iyi. Hadi gidelim. Bugün yapmam gereken işler var ve pokere geç kalmak istemiyorum." Bana baktı, kesin bir bakışla beni iğneledi. "Orada görüşürüz, Kris."

Steve ve Chase'in Rich'i yürüyerek binadan çıkarmasını izleyen çalışanlar ve konuklar donup kaldılar.

"Bu gerçekten oldu mu?" Hannah Jane, Rich'in ofisinin dışındaki yerinden sordu. Elini göğsüne bastırdı. "Aman Tanrım, sanırım kalp krizi geçirdim." Steve ve Chase'in lobiye açılan kapılardan geçerek gözden kayboldukları yönetim kanadının koridoruna baktı. "Ne oluyor lan Solomon?"

Kendimi daha fazla tutamadım. Öne doğru eğilip fesih evrakları yığınının üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlarken derin, bedenimi sarsan titremeler kol ve bacaklarımı titretti.

Beth tamamen rahatsız görünüyordu. "Size bir dakika müsaade edeceğim," dedi aceleyle dışarı çıkmadan önce.

Göz açıp kapayıncaya kadar Will yanıma çömeldi, kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti. "Hey," dedi. "Daha erken gelemediğim için özür dilerim."

"mu?" Kelimeler arasında nefes nefese kaldım.

"Hayır, tatlım." Şakağımı öptü ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi.

Hannah Jane'in uzattığı mendilleri minnetle kabul ettim ve gözlerimi sildim. Kadın gerçekten de her duruma hazırlıklıydı.

"Yaşadığınız bu tatlı anı böldüğüm için özür dilerim," dedi Hannah Jane. "Ama *o da neydi* öyle?"

Will ona bakma zahmetine bile girmede. Gözleri benim üzerimdeydi. "Hanın satışı gerçekleşdikten sonra muhasebecilerim defterleri inceliyorlardı ve birinin handan zimmetine para geçirdiğinden şüpheleniyorlardı. Ağustos ayında burada kalmamın *gerçek* nedeni buydu. Bilgisayar sunucusuna casus yazılım yükledim ve çalışanlarla konuştum."

"Yani Rich yaptı ve suçu Kristin'in üzerine mi yıkmaya çalıştı?" Hannah Jane sordu.

Will başını salladı. "Son oyununun bu olduğunu bilmiyordum ama Elena bana Brantley'nin ona gönderdiği ve Rich'in yaptığı her şeyi anlatan bir e-postayı ilette. İfadesi karşılığında dokunulmazlık almış. Rich suçu Kristin'in üzerine attıktan sonra şehri terk etmeyi planlıyordu."

Eski nişanlısının adını duyunca gerildim.

Will'in sesi yumuşadı. "Elena bunu bana iyi niyet göstergesi olarak gönderdi sanırım. Gerçi onunlayken asla bilemezsin. Muhtemelen sadece işini geri almaya çalışıyordu." Öne doğru eğildi ve dudaklarını alnıma bastırdı. "Ama o önemli değil. Hiçbir zaman da olmadı. Senin gibi değil."

WILLIAM

Kristin gergin elleriyle dolabından eşyalarını topladı. İşten çıkarılma fiyaskosundan sonra, otelin müdür yardımcısı Karina Miller ona bir gün ücretli izin vermişti.

Görünüşe göre Rich'in tutuklanması Karina'yı pes etmemesi için teşvik etmiş.

Rich'in ofisinde her şey olup bittiğinden beri Kristin'in titremesi durmamıştı. Kolumu titreyen omuzlarına dolayarak onu kamyonetime kadar götürdüm, böylece herkes onun benim olduğunu şüphesiz biliyordu.

"Jokerler mi?" Ben sordum. "Sanırım ikimiz de bir içki içebiliriz." Başını salladı ve gönülsüz bir gülümseme sundu.

Kristin'i yanımda görmeyeli sanki sonsuzluk kadar uzun bir zaman olmuştu.

Artık onu geri kazanmıştım ve gitmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu.

"İyi misin?" Kamyonetimi Jokers'ın çakıllı park yerine çevirmek için elimin topuğunu kullanırken sordum.

Otelden ayrıldığımızdan beri tek kelime etmemişti. Hissettiği korkuyu, şoku ya da rahatlamayı hayal bile edemiyordum - belki de hepsini birden. İyileşme sürecinin neresinde olduğunu söylemek zordu.

Gıcır gıcır beyaz polo gömleğinin üzerindeki bir lekeyi karıştırırken, "Bilmiyorum," diye sessizce itiraf etti. Ağzının kenarı titriyordu. "Sen gelmeseydin ne yapardım bilmiyorum."

"Her zaman senin için geleceğim."

Doğrusu, boku yerdı. Rich izını kaybettirmek için mükemmel bir iş çıkardı. Paranın izını bulduk ama faili bulamadık. Brantley itiraf edene kadar olmazdı. Sonunda suçları Rich'in üzerine yıkacaktık ama Kristin'in hayatını mahvetmeden önce değil.

Yine de tüm bunları düşünmesini istemiyordum. Olabilecekler hakkında endişelenmesini istemiyordum. İşlemediği bir suç yüzünden gerçekten hapse girseydi çocuklara ne olurdu? Steve ve Chase *onu* tutuklamak için orada olsalardı poker kulübüne ne olurdu?

Jokers'ın kahvaltı ve öğle yemeği servis etmesine şükrediyordum çünkü açlıktan ölüyordum. Kaputun etrafında döndüm ve kapısını açtım. O koltuktan kalkıp koşu tahtasının üzerine kaymadan önce beline sarıldım ve onu öptüm.

Yumuşak ve tatlı değildi. Hayır, sert ve talepkârdı. Söyleyemediğim tüm o bastırılmış şeylerle doluydu. Alt dudağını dişlerimin arasına aldım ve dudaklarından kaçan iniltiyi yuttum.

Dilimi ağzına soktuğumda Kristin sırtını dikleştirdi.

Elimi kalçasından yukarı kaydırdım ve dövmesinin koyu yeşil pantolonunun altında saklandığı kalçasının kıvrımına koydum. Başparmağımla bacaklarının arasını okşadım, sert kumaşın arasından merkezini okşadım.

Parmaklarını saçlarımla arasından geçirdi, beni daha da yaklaştırdı. Saç tellerimi çekiştirdi.

"Kristin," diye homurdandım, polo tişörtünü yumruklayarak. Beni bir iniltiyle onayladı.

"Seni sevmeme izin verecek misin?" Alnımı onunkinin üzerine koyarak uzaklaşırken sordum. O bir şey söylemedi, ben de devam ettim. "Bana sunacak hiçbir şeyin olmadığını düşündüğünü biliyorum ama gerçek şu ki sen ihtiyacım olan her şeysin. Senden bir şey istemiyorum. *Sana* ihtiyacım var. Her şeyine."

"Beni neden bu şekilde istediğini asla anlayamayacağım," dedi usulca.

Kıkırdadım. "Aşk anlamak için yaratılmadık, tatlım. En iyiler ve en zekiler bile anlayamaz. İncelenmek ve tartışılmak için değildir. Bence güzel bir muamma olması gerekiyor." Dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Aşk doğal bir felakettir. Hayatımızı tamamen çözdüğümüzü düşündüğümüz anda, aşk açıklanamaz ilahi bir güçle gelir ve her şeyi alt üst eder. Bu

Hayatta hesaplanamayan ya da kontrol edilemeyen birkaç şeyden biri ve asıl mesele de bu. Sadece onunla birlikte gitmek zorundasınız."

Kristin ağzıma karşı gülümsedi. "Kelimelerle aran çok iyi." "Şimdi tadını çıkar çünkü daha sonra çok az konuşmayı planlıyorum bu gece."

Güldü ve kamyondan inerken başını salladı. "Sözler, sözler."

"Hadi Sunshine," dedim, otoparkı geçerken elini tuttum. "Hadi sana yiyecek bir şeyler alalım."

Görünüşe göre Jokers, Aralık ayında bir Pazartesi sabahı öğle yemeği saatinde popüler bir yer değildi. Bridget dışında koca mekânda sadece iki kişiydik.

Kristin'in bar taburesini çektim ve kendi tabureme oturmadan önce kalkmasına yardım ettim.

"Hey, siz ikiniz," dedi Bridget, sarı saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırırken. Gözleri aramızda gezindi. "Ne var ne yok?" Bar bezini elinde evirip çevirdi.

Kristin omuz silkti, "Bilirsin işte. Aynı tas aynı ." Bridget patlamak üzereymiş gibi görünüyordu.

Gülümsememi yumruğumun arkasına sakladım.

Bee dudağını çiğnedi, "Bugünkü grup mesajına baktın mı?"

Kristin kayıtsızca başını salladı ama sahte kayıtsızlığını kıran ilk gülümseme kırıntısını gördüm. "Hayır, biraz meşguldüm."

"Eminim öyledir," dedi Bee, belli ki öğrenmek istiyordu.

Kristin yenilmez bir poker suratu takınmıştı.

Kendime engel olamadım. "Onun acısına son verecek misin, Günışığı?"

Kristin şakacı bir şekilde bana dirsek attı. "Tanrım, her şeyi mahvettin. Onu en az yarım saat daha tutacaktım."

"Ah, aşk olsun," diye homurdandı Bridget. "Siz gerçekten tekrar bir araya mı geldiniz? Bu sabah gerçekten az kalsın tutuklanıyor muydunuz?"

Lanet olsun. Hannah Jane dedikodu değirmenini hızla döndürüyordu. Kristin Bridget'e olan biten her şeyi anlatırken biz de oturup öğle yemeğimizi yedik.

Elimi barın altından Kristin'in kalçasına doladım. Bilinçsizce bana doğru eğilmesi dikkatimden kaçmadı.

Kristin işlemediği bir suçu itiraf etmeden milisaniyeler önce Rich'in ofisine girdiğimde, pişmemiş bisküvi kadar solgundu. Rich'in tutuklanmasının üzerinden bir saat geçmişti ama ketçap yığınının arasında kızartmasını sürüklerken bile hâlâ titriyordu.

Hâlâ kaçacak diye korkuyordum. Bu yüzden, en azından şimdilik, birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmaya karar verdim.

Maddie içeri girerken kapı şingirdadı. Şingirdayan kapının üzerindeki zillerden çok kapının kendisiydi. Çerçeve menteşelere zar zor tutunuyor, kol her açıldığında düşüyor ve perde üç farklı yerden yırtılıyordu.

Ama o Jokers'tı. Etraftaki en güzel ya da en sıhhi yer değildi ama her zaman sıcak ve misafirperverdi.

Maddie'de bir şeyler vardı. Genelde tek kişilik bir parti verirdi ama bugün sessizdi.

Kollarını Kristin'e doladı ve onu boğucu bir sarılmanın içine çekti. "Çok üzgünüm, Kris. İyi misin?"

Kristin derin bir nefes verdi. "Sanırım öyle." Omzunun üzerinden bana baktı. "Will'in ortaya çıkmasına sevindim." Kalın kalın yutkundu. "Eğer öyle olmasaydı ne olurdu bilmiyorum..."

Maddie başını sallayarak Kristin'in omuzlarını tuttu ve "Keşkeleri düşünme. Arkana bakma." Kristin'in omzunun üzerinden bana, sonra tekrar Kristin'e baktı. "Hepiniz bunu konuştunuz mu?"

Kristin mahcup bir gülümsemeyle bana baktı. *O öpücüğü düşünüyordu.*

Kendimi barın altına gizlice yerleştirdim ve hantal ereksiyonumu yatıştırmayı umarak bir yudum bira aldım.

Lanet olsun. Kristin'in etrafında yine beş dakika geçti ve her hafif esintide ereksiyon olmaya başlamıştım bile. Sanki yeniden ergenliğe giriyor gibiydim.

"çalışıyoruz," dedi Kristin yumuşak bir sesle. Bunu kabul edebilirdim.

Maddie'nin yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. "Aman Tanrım! Güzel! Bir an için beni endişelendirdin. Hepiniz mükemmelsiniz." Gözleri sevinçten çılgına dönmüştü. "Sen Sindirella gibisin, o da senin peri baban!"

Kristin gözlerini devirdi. "Az önce ağzından çıkan her şeyden nefret ediyorum."

"Peki ya biz?" Maddie sordu. "Poker gecesine geri döneceğinizi düşünüyor musunuz?"

"Bunu düşüneneğim."

Bridget, Maddie'yi görünce, "Selam," dedi. "Annen nasıl?"

Maddie omuz silkti. "Bugün iyi bir gün geçirmiyordu. Çok uzun kalmadım."

"Özür dilerim bebeğim," dedi Bridget, Maddie'nin elini sıkmak için uzanarak. Bridget'ın gömleğinin kolu, kolu barın üzerinde uzanırken yukarı doğru itildi. Yeşil ve sarı çürükler bileğini benek benek sarmıştı.

Kristin ve Maddie morlukları benimle aynı anda fark ama Bridget hemen bıraktı ve kolunu geri çekti.

"Bee, bu da ne?" Maddie kışını tekmeleyen havasını yeniden kazanmış bir şekilde konuştu.

Bridget yalan söyleme zahmetine bile girmedi. "Bu sabah gelen kamyon teslimatını açmam gerekiyor. Bir şeye ihtiyacın olursa seslen."

Kristin'le geçirdiğim zaman çok uzun sürmedi. Oteldeki işlerin yolunda gittiğinden emin olmak için Allegiant'taki personelle görüşmem gerekiyordu. Ayrıca Rich'in mahkemeye çıkma sözüyle serbest bırakılmadığından emin olmak için Steve ya da Chase'i aramak istedim. O yılan mümkün olduğunca uzun süre hapiste kalmayı hak ediyordu.

Kristin'i oteldeki arabasına kadar götürdüm, sonra da eve sağ salım vardığından emin olmak için Havelock'a kadar takip ettim. Evinin önünde birkaç dakika oyalandık. Poker gecesi vakti gelene kadar kalmamı isteyeceğini umuyordum. Tabii gitmeye karar verirse.

Kristin çocukların yakında okuldan döneceğini ve benimle bu gece Maddie ve Luca'larda buluşacağını söylediğinde bu umut yıkıldı.

Bir adım ileri, iki adım geri.

Bunun yerine Havelock'ta bir kafede yer bulup biraz uzaktan çalıştım. Kristin çocuklarla onun evinde takılmam konusunda istediği kadar inatçı olabilirdi. Ama geçirdiği günden sonra Beaufort'a karanlıkta tek başına dönmesine izin vermeyeceğimden emindim.

Evine dönerken bir markete uğramaya karar verdim. Onu pokere götürmek için ısrar edeceğimi tam olarak bilmediğinden, eli boş gitmemenin en iyisi olduğunu düşündüm.

Bir kolumda üç buket vardı. Çocuklar muhtemelen çiçeklere pek bayılmayacaklardı, bu yüzden ben de Hunter için altılı cam şişe kremalı soda (Erdoğan'ın en sevdiği) ve altılı Cheerwine aldım.

Kristin'in tek geniş evinin önüne geldiğimde, ilk ziyaretimdeki kadar gergin hissediyordum. İlişkimiz tehlikeli bir durumdaydı. Bir yandan, belki de ilişkiye yeniden dalmaya hazırdır diye düşündüm - ilişkiye her şeyini vermeye. Öte yandan, zararlarını kesip bana defolup gitmemi söyleyebileceğinden endişeleniyordum.

Mütevazı ikramlarımı kolumun altına sıkıştırdım ve küçük toprak patikadan öndeki üç basamağa doğru ilerledim. En alt basamakta durdum ve kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdım. Daha temas etmeden kapı içeriden açıldı.

Logan kollarını kavuşturmuş ve omuzları çerçeveyi dolduracak şekilde üzerimde yükseliyordu.

"Hey, Lo," dedim yarı alaycı bir sırıtışla. "Nasıl gidiyor?"

"Ne istiyorsun?" diye tersledi.

Tamam, bunu beklemeliydim. Bir yanım Kristin'i kazanmak ne kadar zorsa Logan'ı kazanmanın o kadar zor olacağını biliyordu. Kristin'in gözüne tekrar girebilmek için dağları yerinden oynatmam gerekecekti. Logan'ın benimle ilgili algısını değiştirmek için Tanrı'nın bir eylemi gerekecekti.

"Kristin'i poker için almaya geldim," dedim sanki önceden belirlenmiş bir anlaşmaymış gibi.

"Lo, kapıda kim var?" Kristin evin içinden seslendi. Bir saniye sonra, kolunun etrafından bakarak onun arkasında belirdi. "Oh..."

"Hey, tatlım," diye gülümsedim. "Çok güzel görünüyorsun."

Ve yaptı da. Koyu renk kot pantolonu tenine boyanmıştı. Üzerinde krem rengi, altın rengi ipliklerle işlenmiş bir kazak ve dizlerine kadar gelen bir çift kahverengi bot vardı. Koyu kahverengi saçları başının tepesinde toplanmıştı ve birkaç tutam aşağıya sarkarak mükemmel yüzünü çerçeveliyordu.

"Ben, ... Seninle Maddie'de *buluşacağımızı* sanıyordum," dedi, planını bozduğum için sinirlenmiş gibiydi.

Kemerini , Sunshine. Sana fırlatacak koca bir alet çantam var.

"Uzun bir gün geçirdin. Oraya sağ salim gidip dndğğnden emin olmak istedim." Logan'a baktım. "Ben de uğrayıp herkese merhaba demek istedim. Uzun zaman oldu."

"Evet, çünkü seni görmek istemedik," diye alay etti Logan. "Ya da senden haber almak. Bir daha asla. O yüzden, neden sadece git-"

"Logan." Kristin elini onun koluna koydu. "Bana bir dakika izin ver. Tamam mı?"

Logan kapıdan uzaklaşmadı. Bana lmcl bakışlar atarak yüksekte durmaya devam etti. Sonunda Kristin'in bir drtmesiyle geri çekildi.

Kristin kapıdan geçip arkasından kapattı. Merdivenlerin başında onunla göz göze geldik. "Will, ben-"

"Biliyorum, biliyorum," diyerek sözünü kestim. "Seninle orada buluşmamı söylemiştin. Ama zgnm. Bu benim için yeterince iyi değil."

Çenesi sıkıştı. "Benim sınırlarımın ne olduğuna sen karar veremezsin."

"Bu bir sınır değil, Kris. Bu zaten özür dilediğim bir Şey için beni cezalandırmaya alışman."

"Evet, zr diledin ve ben de kabul ettim. Ama bu her Şeyin eskisi gibi olabileceği anlamına gelmiyor. Senin ve benim çözmemiz gereken Şeyler var. Ve ocuklara gelince... Onların senin hakkında nasıl hissedeceklerine kesinlikle sen karar veremezsin."

"adım atmayacağım," dedim
kararlılıkla. Tek bir kaşını kaldırdı.

"Hoşuna gitse de de seni seviyorum."

"Uzaklaştırma emri ıkarttırmam gerekir mi?" Kristin çok ciddiye, ama ben de yleydim.

"Eğer beni görmek istemiyorsan, o zaman evet, görebilirsin. Çünkü seni tekrar kendime aşık etmeyi planlıyorum." Sadece yarı Şaka yapıyordum.

"Will..." Kristin'in nefesi kesilmişti.

Aramızdaki tahta basamak ben kapatırken gıcırdadı.

"Sana olan aşkım bitmedi," diye sessizce itiraf etti. "O zaman bunu içtenlikle söyle."

Nefes nefese bir i çekişle alnını göğsüme yasladı ve gözlerini kapattı. "Şu anda seninle kavga edemeyecek kadar yorgunum."

Boştaki kolumu ona doladım ve başının bir öpücük kondurdum. "O zaman kavga etmeyi bırak."

Bir dakika boyunca öylece durduk, birbirimize yaslandık.

Sonunda Kristin, "Ceketimi alacağım, sonra gidebiliriz" dedi. Bana üzgün bir bakış attı ve ekledi: "Ama çocuklar... Gerçekten incindiler. Dün gece konuştuktan ve bu sabah otelde her şey boka sardıktan sonra onlarla her şeyi konuşma olmadı, hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyorum."

İçinde çiçek demetleri ve iki adet altılı gazoz bulunan kahverengi kâğıt torbayı uzattım. "O zaman neden bunları içeri , ben de gidip kamyonu ısıtayım."

Parmak uçlarına doğru hafifçe kalktı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Barın otoparkında yaşadığımız o ateşli ve ağır karşılaşma değildi bu.

Ama bu bir başlangıçtı.

KRISTIN

"W İstersen oyalayabilirsin," diye şaka yaptı Will. Uzandı ve bir şerit prezervatif sakladığını bildiğim torpido gözüne dokundu.

Maddie ve Luca'nın araba yolunda tam on beş dakikadır oturuyorduk. Henüz içeri girecek cesaretim yoktu.

Uzanıp elimi tutarken sesi yumuşadı. "Ya da iyi geçinmeye hazır değilsen geri dönüp eve gidebiliriz."

Maddie ve Luca'nın evi ıslıl ıslıldı ve Noel için hazırды. Tatillerde evleri her zaman çok sıcak görünürdü. Will'in evinin nasıl göründüğünü merak ettim.

Etrafında ailesi olmadan Noel'de ne yapardı? Noel *ruhuna girmek için süslenip* püslenen bir tip miydi yoksa günü sadece yirmi dört saatmış gibi mi geçirirdi?

"Ben hazırım," dedim sessizce, emniyet kemerimi çözerek. "Hadi şu işi bitirelim."

Will elimi sıktı. "Kris, içeri girmek zorunda değilsin."

"Bunu yapmam gerek," dedim, gerçekte olduğumdan daha kararlı bir sesle. Eli elimdeyken, kendimi hazırlayarak onun gücünden yararlandım.

Bara hışımla girdiğimde yaşadığım duygusal patlamadan utandım. Nezaket ve kabulden başka bir şey göstermeyen insanları nasıl hayaletleştirdiğimden utandım.

Öfkelendim çünkü incinmişim ve aşağılanmışım. Sebep buydu ama bu bir mazeret değildi. Hâlâ aramızdaki her şeyi düzeltmem gerekiyordu.

Ön kapıyla uğraşmadık. Kimse yapmadı zaten. Bunun yerine, çift kapının doğrudan erkek mağarasına açıldığı evin arkasına doğru yürüdük.

Erkek mağarası olarak başladı. Luca ve çocuklar nadiren kullandılar. Yine de poker gecesi için mükemmeldi.

Buğulu cam bölmeler içeriden gelen sıcak ışıkla parlıyordu. Will kapı kolunu iterken, sıcaklığın patlamasını bekleyerek ürperdim. Önce benim girmemi işaret etti ve arkamdan girdi.

Dokuz kafa döndü. İçeri adım attığımızda çeneler düştü.

Aslında Steve ve Chase'i gördüğüm için minnettardım. Rich'e ne olacağını bilmek istiyordum. Son gün yaşadığım değişimler, dönüşler ve ifşaatlar beni hâlâ şok ediyordu. Rich'in ofisinde yaşananları tam olarak anlayamamıştım. Tek bildiğim, o piçin bana yıkmaya çalıştığı şeyin bedelini ödemesini istediğimdi.

Çenemi kaldırdım ve gözlerimi herkesin üzerinde gezdirdim.

Melissa, Hannah Jane ve Bridget püsküllü yuvarlak kanepede oturuyordu. Luca, Isaac ve Chase barın etrafında toplanmışlardı. Maddie, Steve ve Erica poker masasına oturmuşlardı.

"Söylemem gereken bazı şeyler var," dedim boğazımı temizleyerek. "Beni korumak için Will'in kim olduğunu saklamak zorunda hissetmenizden nefret ediyorum. Sanki bu bilgiyi kaldıramayacağımı ya da kendi kararlarımı veremeyeceğimi düşündünüz. Bana yalan söylemesinden nefret ediyorum ama bu konuda hiçbirinize gelememekten daha da çok nefret ediyorum."

Gözlerimden yaşlar süzüldü ama onları geri kırptım. "Sizler son beş yıldır benim her şeyim oldunuz. Her biriniz. Birlikte pek çok badire atlattık."

Maddie'ye baktım. "Bilmiyordun ama *Pastry Throwdown*'da yarışmak için Los Angeles'a gittiğinde, yarıştığın gün bir araya geldik ve yarışma bitene kadar Jokers'ta takıldık ve senin ne kadar harika olduğundan bahsettik. Haftalarca yayınlanmayacak olması önemli değildi. Arkandan seni destekleyen arkadaşlar gerçektir. Biz bunu senin için yaptık, senin de bizim için yaptığını biliyorum."

Steve ve Erica'ya dönerek, "Hayatım altüst olduğunda yanımdaydınız. O gece orada en az kalifiye olan kişi olmama rağmen bana dört çocuğa bakabileceğimi söylediniz. Ertesi gün beni kontrol ettiniz, ondan sonraki gün de Heather geldi.

Sonra beni Maddie'nin yüzen evine poker gecesi için davet ettin."

Dudağım titredi. Will kolunu belime doladı ve beni güven verici bir şekilde sıktı. Boğazımdaki yumruyu bastırdım. "Steve, sen ve Heather benim için kendi ailemden daha iyiydiniz. Logan, Kylie, Hunter ve Zoey'e bakabilmem için benimle ilgilendiniz."

Erica'ya odaklandım. "Heather'ın yerini kimsenin dolduramayacağını düşünüyordum ama sen geldin ve Steve'in tam da ihtiyacı olan şey oldun. Hepimizin ihtiyacı olan şey."

Teker teker sıraya girdim ve her birine benim için ne ifade ettiklerini söyledim. Beni ne kadar kurtardıklarını. Onlarsız bir hayatı ne kadar hayal edemediğimi.

Will yanımda durdu ve kolunu bana doladı. Başparmağı hafifçe tenimi okşadı. *Yukarı ve aşağı, yukarı ve aşağı...*

"Hepinizi seviyorum," diye boğuldum. "Ailemle yaşadığım onca şeyden sonra hiçbir yere uyum sağlayamayacağımı düşündüm. Beni kendinizden biri olarak görmediğinizi, sadece acınacak bir artı bir olduğunuzu düşündüm. Son beş yıldır benim ailem oldunuz ve hayatımı siz olmadan hayal bile edemiyorum." Nemli gözlerimi silmek için Will'in elini bıraktım. "Umarım masada benim için hâlâ yer vardır."

Luca elinde bir kokteyl bardağıyla bana yaklaştı. Daha önce aklımı başımdan alan elma ezmeli burbon karışımına benziyordu. "Doğru yaptığımız bir şey varsa o da potluck'tır. Herkese yetecek kadar yer var ve hepimiz masaya aynı şeyi getirseydik çok sıkıcı olurdu." Bardağı Will'e uzattı ve büyük, dövmeli kollarını bana doladı. "Senin burada bir yerin var. Her zaman da olacak."

Aslında hiç poker oynayamadığımız poker gecelerinden biriymi. Yine de sorun etmedim. Bence en iyileri onlardı.

Nedense benim monologum herkes arasında bir özür telaşına yol açtı. Nedenini anlamamıştım, bu yüzden Will barda neler olup bittiğini bana sessizce anlattı.

Bridget ve Chase dışında herkes arasını düzeltmiş görünüyordu.

Odanın uzak ucunda oturmuş, Melissa ile sessizce konuşuyordu. Chase poker masasında otururken Luna ayaklarının dibine sokulmuştu. Bakışları hiç de dostça değildi. Kafam karışmıştı çünkü diğer herkese göre onlar ergenliklerinden beri birbirlerinden ayrılmıyorlardı. Orada ne haltlar döndüğünü bilmiyordum.

Ayağa kalkıp kaslarımdaki sertliği gerdim, sonra Will'e döndüm. "Eve gitme vaktim geldi. Çocuklara geç kalmayacağımı söyledim."

Will, Hannah Jane ile şüpheli bir bakış paylaştı.

"Evet, gitmelisin," dedi Chase'e bakmadan önce, o da başıyla onayladı.

Poker kulübü komplosunda ne oluyordu?

"Bana neler olduğunu anlatmama şeyini yapma," dedim aralarına bakarak. "Az önce bunun hakkında konuştuk."

Will bilmiş bir gülümsemeye, "Hadi eve gidelim, Günışığı," dedi. Topuklarımı sıktım. "Hannah Jane-"

"Seni şaşırtmayı imkânsız hale getiriyorsun," dedi. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Sürprizlerden nefret ederim."

Chase, Luna'nın tasmağını yakasına taktı ve onu yanına götürdü. Chase'i dehşete düşüren şey, köpeğin hemen Bridget'in yanına koşması ve onu salya sümük öpücöklere boğmasıydı.

Bridget'i onaylamak yerine parmaklarını bir kez şıklattı ve Luna hemen onun yanına döndü. Onun sadakatini kulağının arkasına bir çizik atarak ödüllendirdi.

Hannah Jane, "Kris, işleri koymak için erkeğinle birlikte eve gidiyorsun," diye söze başladı.

Maddie odanın diğer tarafından, "Hepinizin iyi bir nefret sikişine ihtiyacı var," diye bağırdı.

Noel kırmızısına döndüm ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Oh Tanrım..."

"Evet, muhtemelen bunu çok söyleyeceksin," diye kıkırdadı Mel. "Şey... inleyerek."

Tavana baktım. "Tanrım, beni şimdi al."

Bridget sırttı. "Makyaj seksi, öfkeli seksten bile daha iyidir." Chase gözlerini devirdi.

Kollarımı kavuşturdum ve Will'e baktım. "Sen ne yaptın?"

"Ben değil, Günışığı," diye kıkırdadı. "Bunu Kylie yaptı."

"Ne?" Ky ile ciddi bir konuşma yapmam gerekiyordu. Seks hayatıma karışılmasından hoşnut değildim.

"Çocuklar tatil için ara verdiler," dedi Chase. "Han, Isaac ve ben bu gece onları Noel filmi maratonu ve pijama partisi için ağırlayacağız."

Isaac de çembere katıldı. "Üçümüz, şekerli kurabiye ve sıcak çikolatayla kafayı bulmuş dört çocukla başa çıkabiliriz diye düşündüm."

"Ayrıca," dedi Chase. "Logan bana Zoey'nin Luna'yı görmek için yalvardığını söyledi. Ky ve Logan herkes için bir gece çantası hazırlıyorlar, ben de gidip hepsini alacağım."

"Layla'nın veda partisine gitmiyor musun?" Mel sordu.

Odadaki herkesin başı döndü. Hiçbirimiz Chase ve Layla'nın ne olduğundan tam olarak emin değildik ama bir şey olduklarını biliyorduk.

Bridget'in merakı uyanmıştı. Dedikodunun geri kalanını duymak için öne doğru eğilmesi gözümden kaçmadı.

Chase başını salladı. "Hayır, karışmak istemedim. Sadece iş arkadaşları. Taşınmadan önce onu göreceğim."

Maddie kollarını salladı. "Vay canına, böyle bir şeyi öylece bırakıp bize ayrıntıları veremezsin."

Chase omuz silkti. "Verecek detay yok."

Mel gözlerini devirdi. "Layla Falls Creek'teki bir üste uçuş hemşiresi olarak işe girdi. Oryantasyon ve eğitimden önce önümüzdeki hafta taşınıyor. Hastanedeki son vardiyası bugündü." Chase'e baktı. "Ve bana seni partiye davet ettiğini söyledi."

Utangaç bir gülümseme sundu ve başını salladı. "Onunla aramızda ciddi bir şey yoktu. Bir süredir gideceğini biliyordum. Biz arkadaşız. Hepsi bu."

Evet, sadece zamanını bekliyorsun diye düşündüm.

Birden tırnak etlerinin durumuna hayran kalan Bridget'e baktım. Aylar önce bardaki fiyaskodan beri şatafatlı nişan yüzüğünü takıyordu.

Bir yanım Kyle'ın o gece takmadığı için kızgın olup olmadığını merak etti. Nişanlı olduğunu öğrendiğimizde onun takmamasına az bizim şaşırmış görünüyordu.

Will'le vedalaştık ve onun kamyonetine doğru yola koyulduk. Direksiyona geçip kapıyı kapatır kapatmaz beni bank koltuğuna çekti. Kırk beş dakikalık New Bern yolculuğunu, eli kalçamın üst kısmına sarılmış halde geçirdik.

Will dönüş yolu boyunca sessiz kaldı, yüzü sert bir konsantrasyon maskesiydi. Kaşlarının arasında derin bir oluk oluştu ve eli yavaşça kalçalarımın tepesine doğru kaydı. Parmağının arkası hassas merkezimi sıyırdı.

Onu istiyordum.

İçimde hissettiğim acıyı dindirmek için çaresizce bacaklarımı birbirine kenetledim. Boşluğu. Yapboz parçaları gibi birbirimize uyuyorduk. Birlikte bir resmi tamamladık.

"Will," dedim usulca, kendi sokağına dönerken. Kalçamı sıkıca kavradı. Zar zor dizginleniyordu. Kontrolü zar zor elinde tutuyordu.

"Hmm?" diye .

Uzandım ve fermuarını zorlayan kalınlığı sıktım. "Seni istiyorum. Bizi."

Araba yoluna girerken sol eli direksiyonu sıkıca kavradı. "İyi," diye kestirip attı. "Çünkü gitmene izin vermeyeceğim."

Ben daha gözümü kırpamadan, o kamyonetten inmişti. Will beni açık olan şoför kapısından kollarının arasına aldı. Beni yukarı kaldırıp bacaklarımı beline doladığında elleri kıcıma saplandı.

Kamyonun kapısı çarparak kapandı ve sırtım kabinin yan tarafına çarptı. Beni havaya kaldırmış ve kalçalarımınla sabitlemişti, elleri kazağımdan yukarı kayıyordu. Soğuk hava tenimi ısıtıyor, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyordu.

Will parmaklarını sütyenimin içine soktu, tırnakları çakıllı meme uçlarıma sürtünüyordu. Her iki eliyle birer fincanı kavradı ve tek bir sert hareketle ikiye ayırdı.

Nefesim kesildi, balenlerin kaburgalarımın battığını hissettim. Havaya rağmen, bir orman yangını alevlenirken tenim sıcaklıkla kızardı.

"Will," diye inledim.

"Sana yeni bir tane alacağım," diye hırladı. "Seni çıplak istiyorum ve bunu hemen şimdi istiyorum."

Tutarsız bir şekilde *evet, evet, evet diye* inledim, biraz daha sürtünme için çaresizce kalçalarımı onunkilere sürtüyordum.

Will başını yana eğerek meme uçlarımdan birini ağzına götürdü.

Kollarımı boynuna doladım, tırnaklarımı saçlarına geçirdim ve beni körü körüne ön kapıya taşıırken sıkıca tutundum. Anahtarının kilide girdiğini ve kapının açıldığını hayal meyal fark ettim.

Tek düşünebildiğim onun içimde derinlere batması ve boşluğu doldurmasıydı.

Özlem.

Botuyla kapıyı tekmeleyerek kapattı ve beni ayaklarımın üzerine indirdi. Ben daha düşünmeden kazağımın eteğinden tutup başımın üzerine çekti. Gömleği bir kenara fırlatarak eliyle bileklerimi kelepçeledi ve başımın üzerinde sabitledi.

Göğüslerim zıpladı ve onlara dokunması için zorlandı ama dokunmadı. Ona daha yakın olmak için çaresizce sırtımı kamburlaştırdım ama ulaşamadım.

Will boştaki elini bacaklarımın arasına kaydırды, amımı avuçladı ve başparmağını kot pantolonumun dikiş yerine sürttü.

Dudaklarımdan bir sızlanma kaçtı. Kendime engel olamadım.

Hayatımda hiç bu kadar muhtaç hissetmemiştim. Tenini hissetmezsem ölecektim.

Tehlikeli bakışlarıyla beni duvara yapıştırdı. Elini yavaşça yukarı kaydırды, sonra kotumun düğmesini ustalıkla çözdü ve fermuarı aşağı çekti. Delici bakışlarını hiç kesmeden, bilinçli bir boşlukla elini külotumun içine soktu.

Gözlerimin içine bakarken ne düşündüğünü merak ettim.

Benim onu sevdiğim kadar o da beni seviyor muydu? Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor muydu? Benim ona ihtiyaç duyduğum kadar o da bana ihtiyaç duyuyor muydu?

Ona maddi şeyler için ihtiyacım yoktu. Hayır, bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Sevgiye ihtiyacım vardı. En karanlık yanlarımda sırtımı dayayabileceğim ve güvенеbileceğim birine ihtiyacım vardı. Korunacak ve uğruna savaşılacak birine.

"Oh!" diye bağırdım, ani bir zevk beni ele geçirdi.

Will iki parmağını ıslak amıma kaydırды. Öne doğru eğilip alnını kulağımın yanındaki duvar boşluğuna dayadığında göğsünden onaylayıcı bir inilti yükseldi. Çenesi yanağıma sürtündü.

"Aferin kızıma," diye övdü kirli bir memnuniyetle. "Benim için çok ıslaksın. Çok hazır." Başparmağı klitorisimi bir kez okşadı ve zevkten inledim. Şeytani bir sırıtış ağzının köşelerini çekti. "Çok duyarlı."

Hiçbir uyarıda bulunmadan bileklerimi çözdü ve beni döndürdü. Ayağıyla dizlerimin arkasına vurarak beni yere düşürdü.

Avuçlarım parke panellere çarptığında ciğerlerimden hava kaçtı. Başımı çevirdim ve Will'in kot pantolonumun belini kavradığını gördüm.

Kumaş dizlerimin etrafında toplanıp botlarımın üstünde durana kadar onları kalçalarımın altına aşağı itti. Bir hırıltıyla avucunu zar zor örttüğü kırımın üzerinde gezdirdi.

Koyu mor tangam hayal gücüne hiçbir şey bırakmadı.

Parmağını yanaklarımın arasına daldırdığı ince dantel şeridine geçirdi ve çekti. Kumaş en hassas bölgelerime doğru çekildikçe ısı ve arzu bacaklarımın altına doğru alevlendi.

Will merhamet etmedi.

Daha sert çekerek tanganın tenimi ısırmasına ve sıkıştırmasına neden oldu. Bu zevk ve acının lezzetli bir karışımıydı. Dizlerimi birbirine bağlayan kot pantolonum gerildi.

Tangamı ikiye ayırırken keskin ve ani bir ses boş evde yankılandı. Bir kenara atmadan önce ıslaklığımın içinde sürükledi. Coşkuyla inledim, sırtımı kamburlaştırdım ve kırımı havaya kaldırdım.

Bir an için tek duyduğum, fermuarının inerken çıkardığı hafif ses ve folyonun yırtılması oldu. Will kendini kılıfına soktu ve sikinin başını girişime bastırdı.

Kalçalarımı tuttu ve hızlı bir hamleyle bütün oldum.

Beni evinin fuayesinde hızlı ve sert bir şekilde becerirken ellerim ahşap zemini ısırarak inledim. Kirli ve ahlaksızcaydı. Sessizliği homurtular ve inlemelerden başka bir şey doldurmuyordu.

Geri sürmeden önce sikini yavaşça amımdan çıkardı. içinde.

Dizlerim bükülürken inledim, göğüslerim ölü gibi sallanıyordu. dokunulmak için can atıyor.

Will aramıza uzandı ve beni becerirken klitorisime bir yandan diğer yana masaj yaptı.

Hiç böyle arzulanmamıştım. Hiç bu kadar arzulanmamıştım ki o benimle sevişmeden önce bir yatağa bile girememiştik. Her şeyin bu andan önceki haline asla geri dönmek istemedim.

"Gelmeye hazır mısın tatlım?" diye sordu çakıllı bir ses tonuyla.

Tam olarak o noktada değildim ama ben daha kelimeleri çıkaramadan, kalçalarının üzerinde geriye yaslandı ve sert ve hızlı bir şekilde içeri girdi. O büyülü noktaya ulaştığında duvarlarım zonkluyordu ve ben paramparça olmaya hazırdım.

"Evet," diye yalvardım. "Lütfen, lütfen boşalmamı sağla."

Parmaklarını klitorisime doğru bastırđı ve sikiinin her cezalandırıcı hamlesinde beni onlara doğru sürmeye zorladı.

Görüşüm tünelleşirken karanlık evin içinde haykırdım. Vücudumdaki her sinir ucu yanıyordu. Orgazmım hızla içeri girerken avucumla yere vurdum, akıntı gibi tekrar tekrar kırıldı. Duygularım bir fırlıdak gibi dönüyordu.

Will kendini içimin derinliklerinde tutarken salgısı prezervatifin içine aktı. Kalbim küt küt atarken yere yığıldım.

Harcanmıştım. En iyi şekilde kullanılmıştım. Sabah dizlerim yerde sevişmekten morarmış ama zerre kadar umurumda değildi. Hepsini bir kalp atışında tekrar yapardım.

Bir önce tekrar yapabileceğimizi umuyordum.

Amımdan çıktı ve prezervatifle uğraştı, onu bağıladı ve girişteki masanın altındaki küçük çöp kutusuna attı.

Beni sırt üstü çevirip botlarımın fermuarını açtığıında hâlâ nefes alıyordum. Önce sol, sonra sağ. Aleti fermuarından dışarı sarkıyordu, hâlâ sertti ve ikinci raunda hazırđı. Ayakkabılarımı çıkardı ve kapının yanına koydu.

Saniyeler içinde elleri kot pantolonumu bacaklarıımdan aşağı ayak bilekleriımden çıkardı. Kollarını altıımdan geçirdi -biri sırtıımdın arkasında, diğeri dizleriımdin altında- ve ayağı kalktı.

Tek bir adım bile atmadan Will beni öptü. Yumuşak ve şefkatliydi, özlediğim her şeyle doluydu.

Kalbimdeki çatlakları iyileştirdi, her kırık parçayı birbirine kaynaştırdı.

WILLIAM

I Kristin'in kollarımdan ayrılmasına izin vermek istemedi. Onu yerde becerdikten sonra olmaz. Onunla yatağında seviştikten sonra değil.

Kahvaltıdan önce amını yedikten sonra olmaz.

Dizlerinin üzerine çöküp duşta iyiliğe karşılık verdikten sonra değil.

Lanet olsun, ona asla doyamazdım.

Yine de, beni Noel'e kadar şehir dışına çıkaracak bazı işlerim vardı. Her ne kadar otele geri dönmesini istemesem de Kristin'in işe gitmesi gerekiyordu.

Onu her sabah iyi günler dilemek için aradım ve akşamları da nasıl olduğunu öğrenmek için tekrar aradım. Kristin çalışırken evde yalnız oldukları için Logan ve Kylie'ye bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını sormak için her gün mesaj atmaya özen gösterdim.

Sadece Kylie cevap verdi, iyi olduklarını ama bir şey bana haber vereceğini söyledi.

Noel sabahı otuz derecelik sert bir rüzgâr ve insanın kanını donduran bir yağmurla geldi. Havelock'a giderken yol berbattı. Otoyol 70'ten Kristin'in mahallesine giden yola çıktığımda ön cam sileceklerim sağanak yağmurla mücadele ediyordu.

Engibeli kaldırım kamyonun kabinini salladı ve arka koltuğumda oturan hediye yığınının sallanmasına neden oldu. Onları kontrol etmek için omzumun üzerinden baktım. *Hepsi iyiydi.* Çocukları tekrar kazanmak için biraz rüşvet vermekten çekinmiyordum.

İlk seferinde işe yaramıştı.

Kristin tatildayken çocukların günün çoğunda yalnız kalması fikrinden hoşlanmadı, ben de beşinin benim evimde kalmasını önerdim. Onun iş programı daha hafifti ve benim de yeni yıla kadar herhangi bir seyahat planım yoktu.

Tek potansiyel engel, çocukların beni hayatlarına geri almaya istekli olmalarıydı.

Kırmızı ışıkta yavaşlayarak durdum ve Kristin'e bir mesaj göndererek neredeyse orada olduğumu bildirdim. Bu ya büyük bir sürpriz olacaktı ya da büyük bir felaket.

Kristin'in tek göz evinin tüm ışıkları yanıyordu ve dışarıdan pastırma, tarçın ve kahve kokusu yayılıyordu. Kokuyu duyunca midem guruldadı.

Kahve iyi bir fikir gibi göründü. Sabahın körüne kadar hediye paketlemiştim. Saat beşte uyanmak pek uygun değildi ama Kristin'in söylediğine göre Zoey genellikle o saatte Noel Baba'nın ne getirdiğini görmek için odasından fırlardı.

İçerideki hareketliliğe bakılırsa haklıydı.

Gözlerimi yağmurdan korumak için kasketimi biraz daha aşağı çektim ve hediyelerle dolu büyük karton kutuyu aldım. Daha kapıyı çalamadan kapı hızla açıldı. Zoey kollarını dizlerime dolayarak beni yakaladığında neredeyse kıkımın üstüne düşecektim.

"! Geleceğini !" diye haykırdı.

Dehşet içinde Kristin'e baktım. Bir kahkaha attı.

Zoey -neredeyse nefes nefese kalmıştı ve heyecandan saytekrar çığlık attı. "Noel Baba'dan Noel'de geri gelmeni istedim ve sen de geldin! Bunu biliyordum!"

Vay anasını. Bu çocuk.

Kristin'in çenesi düştü ve "Bunu " diye mırıldandı. Parmaklarını dudaklarına bastırdı ve gözlerinden yaşlar süzülürken başını iki yana salladı.

Hediye kutusunu içine koydum ve Zoey'yi sarıp sarmaladım. "Mutlu Noeller, Zo."

Hayatını kurtarmak için bana sarıldı. Parmakları gömleğime gömülmüştü ve görünüşe göre bırakmaya niyeti yoktu. Asla.

Onu kucağıma aldım ve kapıyı arkamdan kapattım. "Mutlu Noeller tatlım," dedim ve eğilip Kristin'i öptüm. Dudaklarında vanilyalı kremanın hafif tadı kalmıştı, ben de ikinci kez öpmek için geri döndüm. Zoey kıkırdadı ve gözlerini kapadı.

"Cim-a-nim ruloları yaptık!" Zoey bağırdı.

"*Tarçınlı çörek, Zo,*" diye düzeltti Kristin.

Zoey yapış yapış parmaklarıyla yanaklarımı ördek suratına çevirdi. Bana sert bir bakış attı, küçük kaşlarını birbirine yaklaştırdı. "Bu *çok* önemli. *Yap. Sen. Seviyor. Cim-a-nim ruloları.*"

"Yush," dedim. Çenem rehin alınmışken yapabildiğimin en iyisi buydu.

Zoey'nin gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyordu. "Yaşasın! oturabilirsin!"

Bu arada masadaki yerimizi almak için kollarımdan sıyrıldı.

Ellerim serbest kalınca Kristin'i belinden kavradım ve 13 yaş *altı olmayan* bir öpücük için onu kendime çektim. Parmaklarımı saçlarının arkasından geçirdim ve dilimi ağzına sokarak başını geriye doğru çektim.

"Bir oda bulun!" Hunter gözlerini kapatarak inledi.

Kylie onun arkasından yürüdü, gizlice bir göz attı, sonra bize biraz mahremiyet vermek için arkasını döndü.

Kristin uzaklaşırken güldü. "*Ne* Noel dileğiydi ama."

"Dileğin seni öpmem miydi?" Başını salladı.

Tekrar eğildim ve aramızdaki mesafeyi kapattım. "Bunun geldiği yerde daha çok var."

Ben onu tekrar öpmeden Logan mutfığa girdi ve boğazını temizledi.

Onun yerine Kristin'in alnını öptüm. "yardımcı olabilirim?"

Kristin bir şekilde, ağacın altındaki hediye yığınıyla uğraşmadan önce tüm çocukları masaya toplamayı başardı.

Bana poker kulübünün Noel'de çocukları nasıl şımarttığını anlatmıştı. Bu onların yapmasına izin verdiği birkaç şeyden biriydi. Onlara yapmamalarını söylese bile, destansı bir Noel geçirmenin bir yolunu bulacaklarından emindim.

Tanrı biliyor, ben .

Bir elimde ağzına kadar sıcak tarçınlı çöreklerle dolu bir tabak taşıyordum. Diğer elimde de bir tabak domuz pastırması vardı. Kristin masanın ortasına bir kâse çırpılmış yumurta koyduktan sonra Logan ve Kylie için kahve, Hunter ve Zoey için de sıcak çikolata doldurmaya başladı.

Ben ikimiz için iki kupa daha doldururken ona oturmasını söyledim.

Çocuklar vahşi hayvanlar gibi ortalığı kasıp kavurdu. Saniyeler içinde tabakları temizlendi ve sanki yeterince hızlı davranmazlarsa yok olacakmış gibi Noel ağacına bakıyorlardı.

"Pekâlâ," dedi Kristin kahvesini yavaşça yudumlarken. "Ne yapacağınızı biliyorsunuz. Hediyeler açılmadan önce hepinizin temizlik görevi var. Başlayın."

Onlara iki kez söylemesine gerek yoktu.

Kristin çekyatı çoktan katlamıştı, bu yüzden çocuklar masayı toplayıp bulaşıkları yıkarken ben de onunla birlikte kanepede oturdum.

"Onlarla benimle kalmaları konusunda konuştun mu?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Sen sorarsan daha iyi olur diye düşündüm."

Bu fikri sevdim. Kristin'in onları kendisi çalışırken erkek arkadaşıyla takılmaya zorladığını düşünmelerini istemiyordum. Onları da en az onu istediğim kadar istediğimi bilmeleri gerekiyordu.

"Biliyor musun," dedim kupasından bir yudum alırken. "Uzun zamandır evimdeymişim gibi hissettiğim ilk Noel bu."

Bana doğru eğildi, ben de kolumu ona doladım ve yanına çektim.

"Noel'de genellikle ne yaparsınız?" diye sordu.

Omuz silktim. "Uyumak için. Üvey ailem buradan çok uzakta yaşamıyor, bu yüzden genellikle gün içinde bir ara onları ziyarete giderim. Eskisi kadar yakın değiliz. Yaşları ilerliyor ve tatili birlikte geçirecekleri kendi çocukları ve torunları var. Geceleri de genellikle birkaç bira içip film falan izliyorum."

Kristin omzunun üzerinden küçük mutfaktaki hareketlilik kasırgasına baktı. "Böyle bir sürü tatile hazır olduğuna emin misin? Dağınık ve gürültülü?"

Sırıttım ve çenesini yukarı kaldırdım. "Hayatın dağınık olması gerekiyor."

Kristin beni öpmek için eğildiği anda Hunter kanepenin arkasından fırlayarak onun diğer tarafına yerleşti.

Burunlarımız birbirine çarparken güldü. "Sürekli rahatsız edilmeye hazır mısın?"

Gülümsemem daha da genişledi. "Gerektiğinde yaratıcı olabiliyorum." Eğildim ve fısıldadım, "Bazı insanlar bana *dahi* bile dedi"

Avucunu yanağıma koydu ve beni öptü.

"PDA zamanı doldu!" Kylie ellerini çırparak söyledi. Kapının yanındaki askılıktan kırmızı kadife bir Noel Baba şapkası aldı ve bana fırlattı. "Hediyeleri genelde Kris dağıtır ama bu yıl sen dağıtmalısın!"

Yani, Kris'in kutuları ve çantaları için eğildiğini görmeye karşı değildim. O küçük ekose pijama şortunun içinde kıcı *harika* görünüyordu. Ama ben de ona uydum ve Noel Baba şapkasını taktım.

Kylie beni geleneklerine dahil etmek istiyorsa, hayır dememin imkanı yoktu.

"Ho, ho, ho!" Kıkırdadım, sonra hızla hediyeleri dağıtmaya çalıştım. Neyse ki Kristin onları zaten çocuklara göre düzenlemişti. Ağacın altındaki yığın boşaldı ve çocukların her birinin önündeki yığınlar büyüdü. Sonunda getirdiğim hediyeleri dağıttım.

"Bize de hediye mi aldın? Harika!" Hunter, ona ağır, kare bir kutu uzatırken gözleri kocaman açılmış bir şekilde, "Bize de hediye almışsın!" dedi. İçinin kitaplarla dolu olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Ona küçük bir hediye çantası uzattığımda Kylie bana utangaç bir gülümseme verdi. Diğer hediyeler kadar büyük değildi ama artık büyüyordu ve güzel mücevherler hoşuna gidecekti. Satın almadan önce parçalar hakkında Hannah Jane'in fikrini almıştım, bu yüzden onu memnun edeceğinden emindim.

Oturmadan önce Kristin'le göz göze geldim ve o da bana hafifçe başını salladı.

"Hepiniz çıldırmadan önce," diyerek onları hediye açma çılgınlığından alıkoydu. "Noel tatili hakkında konuşalım."

Aynı anda dört inilti yükseldi. Onlara beklemelerini söylemek, kapıdan fırlamaya hazır bir yarış atını durdurmaya çalışmak gibiydi. Çabucak halletmeye ve acılarına son vermeye karar verdim.

Boğazımı temizledim. "Tatilinizi New Bern'deki evimde geçirmenizi istiyorum."

Duyguların çeşitliliği her yerdeydi. Zoey ve Hunter kesinlikle heyecanlanmış görünüyorlardı. Kylie meraklıydı ve Logan düpedüz kızgın görünüyordu.

Kylie gözlerini Kristin ve benim aramda gezdirdi. "Otelde çalışmıyor musun?"

"Hayır, programda ben de varım ama şu anda çok fazla rezervasyonumuz olmadığı için daha hafif. Will ve ben belki de sizin için manzara değişikliğinin eğlenceli olacağını düşündük ve bu şekilde birbirinizin üstünde olmayacaksınız."

"Ve bizden *o mu* sorumlu?" Logan kaşlarını kaldırarak söyledi.

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve ellerimi açtım. "Bu yüzden her şey sana bağlı. Kris isteyken sadece beşimiz olacağız."

Kristin gergin bir şekilde kararı bekledi. Bir konuda gergin olduğunda her zaman yaptığı gibi tırnağını çiğnedi.

Mümkün olduğunca rahat görünmeye çalıştım, arkama yaslandım ve kolumu Kristin'in arkasındaki kanepeye uzattım. Doğrusu ben de çok gergindim.

Kristin haklıydı. Bunu zorlayamazdım.

"Hediyelerimizi getirebilir miyiz?" Hunter sordu.

Kıkırdadım. "Tabii ki. Ve evde hala açılması gereken bir yığın hediyem olabilir, o yüzden..."

"*Daha fazla hediyeler?! Zoey's çılglık neredeyse yapılmış ve ampuller paramparça olur.*"

Kylie, Hunter ve Zoey hemen hevesle kabul ettiler ama Logan hiçbir şey söylemedi.

"Lo?" Ben sordum. Ne yapmak istiyorsun?"

Omuz silkti, gözlerimi kaçırdı. "değil."

Çocuklar hediyelerini yırtmaya devam ettiler ve ben de işleri bu kadar berbat ettiğim için kendimi zihinsel olarak kırbaçladım.

Paket kâğıtları ve hediye poşetleri telaşının arasından Kristin uzandı ve elini benimkinin içine soktu. "Hey," dedi usulca. "Onunla konuşacağım."

Başımı salladım. "Hayır, bu benim sorumluluğumda... Bana güvenmesine ihtiyacım var çünkü güvenebileceğini hissediyor, sen güvenmesini söylediğin için değil."

NOEL VE KUTLAMA Günü hızla geçti. Hediyeleri açma, bavullarını hazırlama, sonra benim evimde bavullarını açma ve daha fazla hediye açma maratonundan sonra, çocuklar nihayet bir rutine oturmuş gibi görünüyordu.

Beaufort'a gitmeden önce arabasını ısıtabilmek ve ona bir fincan kahve verebilmek için Kristin'den önce uyanmaya özen gösterdim. Ona her zaman çocukların sadece *keskin* makaslarla koşmasına izin vereceğime dair güvence verdim - böylece delinme yaraları temiz olacaktı.

şakalar yaptığımda Kristin her zaman başını sallar ve orta parmağını gösterirdi. İsteddiği kadar gözlerini devirebilirdi ama bu dudaklarını çekiştiren küçük gülümsemeyi gizleyemezdi.

Onu arabasına kadar geçirdikten sonra içeri döndüğümde güneş daha doğmamıştı bile. Logan'ı cezvedeki kahveye yardım ederken bulmak beni şaşırttı.

"Günaydın," dedim ve evin geri kalanını uyandırmamak için ön kapıyı usulca kapattım.

İki gündür benden kaçıyordu ve ben de işleri zorlaştırmamak için elimden geleni yapıyordum. Hayatlarındaki varlığını kabul etmesi için onu acele ettirmek istemiyordum ama sabırsızlanmaya başlamıştım.

Yetişkin bir adam için daha sabırlı olmalıydım. Ama tek istediğim hayatımı değiştirecek hamleler yapmakken kendimi kontrol etmek zordu.

Logan bardağını doldururken hiçbir şey söylemedi, ben de sessizliği karar verdim. "İyi uyudun mu?"

Homurdandı. "Evet."

Saate baktım. Muhtemelen ilk uyanan Zoey olacaktı ama o bile birkaç saat daha uyuyacaktı.

"Belki uyuyamamışsındır diye düşündüm," dedim ekmek kutusundan bir simit alırken. Poşeti kaldırıp ona bir tane uzattım.

Logan başını salladı.

"Ben senin yaşındayken elimden gelse öğlene kadar uyurdum," dedim ve bir kutu krem peynir almak için buzdolabına döndüm.

"Burası sessiz," dedi sonunda. "Karavan parkında her zaman gürültü olur. Eğer evin içinde bir şeyler olmuyorsa, dışarıda bir şeyler oluyor. Kavgı eden insanlar, arabalar..." Temkinli bir yudum almadan önce kahveye üfledi. "Sanırım gürültüden uyumaya alıştım."

"Sessizlik seni geriyor mu?"

Yine omuz silkti.

"Anlıyorum," dedim. "Muhtemelen tüm küçük şeyleri gerçekte olduklarından daha büyük gösteriyor."

"Sanırım."

Mutfağın etrafında arkadaşça bir sessizlik içinde durduk. Logan kahvesini içerken ben de simidimi yedim. Tam bir ateşkes sayılmazdı ama en azından bir ateş kesmeydi. Bununla çalışabilirim.

"Aklında bir şey var mı?" Tezgahtaki kırıntıları, haşhaş tohumlarını ve susamları lavaboya silerken sordum.

Logan bana dikkatle baktı, sanki benim açımı anlamaya çalışıyordu.

"Belki de birkaç hafta önce kız kardeşinle aramızda geçenler hakkında konuşmak istersin? Ben açık bir kitabım, Lo. Bilmek istediğin her şeyi sana anlatırım."

"Ona neden yalan söyledin?" diye sordu, gözlerini yere dikerek. Sorusu canını yakmıştı ama yüzündeki ifade bunun ona verdiği acıyı anlatıyordu. "Hepimize."

Mutfak adasına yaslandım, yüzüm ona dönüktü. Onun duruşunu taklit ederek arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. "Aşk bazen insanı cesur yapar, bazen de aptallaştırır." Yere baktım, durakladım, sonra tekrar ona döndüm. "Kristin'e insani olarak mümkün olduğunu düşündüğümünden daha hızlı aşık oldum. Ve kim olduğumu açıkça söylemenin onu kaybetmeme neden olacağından korktum."

"Ama onu kaybettin," dedi sözlerine sinirli bir ifade katarak. "Evet, kaybettim. Ve çok canım yandı."

Sırıttı. Anlaşılan onun gözüne girmenin en iyi yolu, kız kardeşinin arkasından dört harfli sağlam bir kelime söylemekti.

"Dediğim gibi, bazen aşk sizi cesur yapar, bazen de aptallaştırır. Kristin'in gidişini izlemek daha önce hissettiğim her şeyden daha fazla acı verdi. Onu geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapmazsam, hayatımın sonuna kadar bu acıyla yaşayacağımı biliyordum."

"Yani, seni yeterince cesur yaptı..." Sesi kesildi.

"Ona yanıldığımı söylemek için. Daha iyi bir adam olmak için. Bana içini dökmek için buraya geldiği gece, kızgın olduğunu biliyordum. Kızmakta sonuna kadar haklıydı. Ama tek düşünebildiğim, işleri yoluna koymak için bir şansım olduğuydu ve ne gerekiyorsa yapacaktım."

"Onu gerçekten , değil mi?" diye sordu sessizce.

Başımı salladım. "Bu hiç değişmedi." Beni ofisime kadar takip etmesini işaret ettim ve bunu yaptığında minnettar oldum.

Logan kapıda durdu ve gözlerini kıstı. Karartma perdeleri çekilmişti ve odayı zifiri karanlıktan başka bir şey kaplamıyordu.

"Burası bir zindan gibi," dedi.

Bu beni güldürdü. "Kris de öyle düşünüyor."

Masa lambasını bulana kadar etrafı karıştırdım ve açmak için zincirini çektim. Masamın üzerindeki ıvır zıvır yığınının görmezden geldim ve onun yerine ortadaki ince çekmeceyi açtım.

Yüzük kutusu elimizde, oturma odasına geri döndük. Logan kanepenin bir ucuna oturdu, ben de diğer ucuna geçtim ve aramızda biraz boşluk bıraktım. Yüzük kutusunu açtım ve ona uzattım.

Gözleri büyüdü. "Ona evlenme mi teklif edecektin?"

"Handaki partinin olduğu gece," dedim başımı sallayarak. "Garip bir şekilde, olayların benden önce patlamasına sevindim. Ona her şeyi anlatmadan evlenme teklif etmemeliydim -ki anlattım da bu arada. Ama özellikle de seninle konuşmadan evlenme teklif etmemeliydim. Bu hepiniz için büyük bir değişiklik olurdu."

"Benim iznime ihtiyacın yok," dedi yüzüğe boş boş bakarak.

"Haklısın, bilmiyorum. Ama sana saygı duyuyorum Logan. Kristin'e evlenme teklif edeceğim ama ihtiyacın olursa sana zaman tanıyacağım."

Kutuyu geri uzattı. "Bu yüzüğü gerçekten sevecek."

"Bu daha iyi bir teklif planlamama yardım edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Bu konuyu Kylie ile konuşmalısın. O romantik şeylerle ilgileniyor."

Kıkırdadım. "Bir gün bu kadar önemli olan şeyin ne olduğunu anlayacaksın."

Logan hafifçe gülümsedi. "Bence bir milyarderin kayınbiraderi olması oldukça havalı olurdu."

Bu beni başımı arkaya atıp güldürdü. "Hadi, sana göstermem gereken bir şey var."

Ev terliklerimi giydim, Logan'a bir çift önerdim ve sonra yaşlı olduğumla ilgili yaptığı çatlağı görmezden geldim. Onu garaja götürdüm ve soğuk alana girdim.

Çıplak ayakları donmuş betona çarptığında sıçradı ve ben de sııttım. *Büyüklerini dinlemeliydi.*

"Şu tarafı tut, olur mu?" Bir arabayı örten muşambanın uzak ucunu işaret ederek söyledim.

Logan alt kısmın etrafını saran elastik kenarı tuttu ve yukarı çekti. Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oha..."

İnternette bulduğum kiraz kırmızısı 73 model Corvette Stingray çok güzeldi ama çalışmıyordu. Yine de iyi durumdaydı ve adamdan ucuza aldım.

Örtüyü toparladım ve köşeye koydum. "Ne düşünüyorsun?"

Logan elini çamurlukta gezdirirken yavaş bir ısıık çaldı. "Cehennem kadar seksi."

İçeri uzanıp tavanla güneşliğin arasından anahtarları çıkarırken, "Epeyce uğraşmak gerekecek," dedim. "Ne düşünüyorsun? Çalıştırmama yardım etmek ister misin?"

"Arabalar hakkında pek bir şey bilmem," diye itiraf etti.

"Sorun değil," diye omuz silktim, ayağımı lastik jantına çarptım. Doğrusu ben de arabalar hakkında pek bir şey bilmiyordum, handa bozulduğu gün Kristin'e onunkini tamir edebileceğimi söylemiş olmama rağmen. Arabalar hiçbir zaman bana göre olmamıştı ama internetten her şeyi ğrenebilirdiniz.

Bu küçük proje Isaac'ın fikriydi. Logan'ın bir iş bulup bağımsız olmak istediğinden bahsetti ama Kristin, Isaac'ın çocuğa bir araba alma teklifini geri çevirdi.

Muhtemelen önce ona sormadığım için yine de bu konuda sinirlenecekti ama ben risk almaya hazırdım.

Logan bana baktı, gözleri heyecanla doluydu. "Ne zaman başlayabiliriz?"

"Artık başlayabiliriz." Anahtarları ona attım. "Eyalet muayenesinden geçtikten sonra senindir."

KRISTIN

I Noel'den sonraki hafta çalışmaktan keyif aldım. Birkaç özel etkinlik vardı, ancak rezervasyonlar daha azdı, bu nedenle temizlenecek çok fazla oda yoktu. Buraya gelen misafirler genellikle Noel arifesinden Yılbaşı gününe kadar olan konaklamalarını rezerve etmişlerdi. Bu da daha az sayıda çıkış odası anlamına geliyordu ve sadece ortalığı toparlayıp

kalanlar için çarşafaları değiştirmek.

Bugün garip bir şekilde iyi bir kadromuz vardı. Genelde herkes tatil için seyahat ettiğinden ya da aileleriyle vakit geçirdiğinden ekipte kimse olmazdı. Belki de sadece müdür yardımcısı Karina, Rich'in bana yaşattığı cehennemden sonra iyi davranmaya çalışıyordu.

Kesinlikle şikayet etmiyordum. Odalardan ne kadar çabuk çıkarsam, Will'in yanına o kadar çabuk dönebilirdim.

Meraklı bakışlar geçmemiştir. Diğer çalışanlar hâlâ bir milyarder nasıl bulduğumun dedikodusunu yapıyordu. Bir peyzaj görevlisinin birisine benim posta yoluyla gelin olmak için kaydolduğumu söylediğini duydum. Tüm bu düzenlemenin nasıl işlediğinden tam olarak emin değildim ama lojistik bir kabus gibi görünüyordu.

Ayrıca, Will ve ben nişanlı bile değildik. Gelin olmaktan çok uzaktım.

Saatime baktım. Mesaimin bitmesine sadece yirmi dakika kalmıştı. Düzgünce katlanmış bir yığın havluyu banyo tezgahının üzerine bırakırken zihnimdeki yapılacaklar listesini gözden geçirdim.

New Bern'e dönerken markete uğramam gerekiyordu. Çocukların kıyafetlerini toplayabilmek için çamaşır yıkamam gerekiyordu. Noel tatilleri neredeyse bitmek üzereydi. Will'in evindeki son dan ikinci gecemizdi ve onları evden çıkarmanın imkânsız olacağını biliyordum.

Logan ve Will gece gündüz Stingray üzerinde çalışıyorlardı. İkisi beni garaja götürüp planı anlattıklarında hafif bir kalp krizi geçirdim. Plan hakkında ne düşündüğümü sormadılar. Bana planın ne olduğunu söylediler.

Will'i sadece biraz boğmakla tehdit ettim çünkü Logan'ın yüzündeki ışığı gördüğüm anda Will'e daha çok aşık oldum. Beş yıldır Logan'da böyle bir ışık görmemiştim.

Parça almak için bir hurdalığa gitmeleri ya da Craigslist'ten bir şey bulmaları gerektiğinde Will ve dört çocuk kamyonetine doluşup maceraya atılıyorlardı.

Beş yıl önce hayat beni bir anlık ailenin içine attı. Elbette, zaten akrabaydık, ama o gün dünyamız altüst olmuştu ve bana ne yapacağımı bildiğimden daha fazla sorumluluk verilmişti.

Dört ay önce beşimizin altıya çıkacağını ve her şeyin tamamlanacağını bilmiyordum.

Will ve ben bunu konuşmuştuk. Bu noktada birlikte yaşamak bir seçenek değildi. Onun evi çocukların okuluna ve otele çok uzaktı. Bir saatlik yol uzun vadede gerçekçi değildi.

Ancak okul yılı birkaç ay içinde sona erecekti ve bu konuşmayı yaz boyunca tekrar gözden geçirmeye karar vermiştik.

Diğer önemli değişikliklerden önce biraz normallik ve istikrar hepimize iyi gelecektir.

Ona göre, çocukları kış tatili için ağırlamak yıllardır yaşadığı en eğlenceli şeydi. Blöfünü görmezden gelebilirdim ama onların yanında nasıl parladığını gördüm. İlgilendikleri her şeye dahil olma şansına nasıl atladığını gördüm.

Logan için Stingray'i tamir etmekte.

Hunter ile kitaplar, kitaplar ve daha fazla kitap hakkında konuştular.

Kylie ona açılmış ve okulda hoşlandığı bir çocuğun ona çıkma teklif ettiğini söylemişti. Bu Will'i pek tatmin etmemiş, aksine aşırı korumacı bir ruh haline sokmuştu. İkisi saatlerce zavallı çocuk hakkında internette derinlemesine araştırma yapmışlardı.

Ne yazık ki, on altı yaşındaki Josh Tanner daha önce hiç tutuklanmamış, DarkNet'te herhangi bir şey yapmamış ya da Will'in deyimiyle "kısaltmalardan" herhangi biri için çalışmamıştı. Üstelik notları da pekiyi olan bir öğrenciydi. Will'in bu çocuktan hoşlanmaması için hiçbir neden yoktu ama yine de bazı pislikleri ortaya çıkarmaya kararlıydı.

Will yakalanmayacağını söyledi ama ben çocuğun telefonunu ve dizüstü bilgisayarını hacklemesine karşı çıktım.

Onu şövalye ağabey sarmalından çıkarabilecek tek şey Zoey'nin elini tutup güzellik salonu oyununa tam katılımını talep etmesiydi. Altı yaşındaki kız kardeşim oje konusunda tam bir canavardı ve Will'in sıcak pembe manikürü de bunun kanıtıydı.

Çok iyi bir.

Ve Tanrım, seks. Bir daha asla yalnız uyumak istemedim. Çekyatıma geri dönmek tam bir işkence olacaktı. Sadece onun yatağı tam anlamıyla cennet olduğu için değil, kollarının arasında güvenle uyanmak dünyadaki en sevdiğim şey olduğu için.

Oda 326'nın ışıklarını kapattım ve arabayı bir kapı aşağıya taşıdım.

Bunu her temizlediğimde gülümsedim. Acaba 328 numaralı odada kalan misafirler, bu odanın farklı yollardan gelen iki insanın tanıştığı ve aşık olduğu oda olduğunu biliyorlar mıydı?

Birden fazla kez, hikayemizi yazıp orada saklamayı düşündüm. Belki biri okur ve o da aşık olacak kadar cesur olurdu.

Üç kez hızlıca vurdum ve ardından "Kat Hizmetleri!" dedim. Cevap gelmeyince rozet makarama takılı ana anahtarı çektim ve kapının kilidini açtım.

Elimdeki çöp torbası rulosu yere düştü. " da ne..."

Titreyen mumlar ve kırmızı güller her yeri kaplamıştı. Will, elleri kot pantolonunun cebinde, odanın ortasında duruyordu.

Hiçbir zaman bir milyarderin hayal ettiğim gibi . Takım elbise ve rujan mokasen ayakkabı yerine Levis ve Ariats tercih ediyordu. Kasketinin faturasını arka cebine sokmuştu.

Hiç umursamadım.

Adamın o güne kadar gördüğüm en güzel götü vardı ve o dar iş kotu bana maksimum bakış için engelsiz bir görüş sağlıyordu.

Sanırım onda en çok sevdiğim şey buydu. Alçakgönüllüydü. Kendisi için iyi şeyler yaptığı için özür dilemezdi, ama bununla gösteriş de yapmazdı.

"Hey, Günışığı." Will gülümsüyordu ama sesinde gergin bir titreme vardı.

"Will-" Etrafımdaki çiçek ve mum yığınınına baktım. . *Fıskiyeleri çalıştıracaktı.* "Sen ne-"

Sözlerimin geri kalanını söyleyemeden elini cebine attı, küçük bir kutu çıkardı ve tek dizinin üzerine çöktü.

"Kristin." Kapı aralığında donup kaldığım yere baktı ve güldü. "Hadi ama tatlım, sen orada öylece dururken bana bunu yaptırmayacaksın, değil mi?"

Ayaklarım kendi iradeleriyle hareket ederek beni daha da yakınına taşıdı. Onun seviyesine inmek için dizlerimi büküm ama o kalçalarımı tuttu ve güldü.

"Tek dizinin üstünde olması gereken benim," dedi kıkırdayarak. "Ayağa kalkmalısın, Günışığı."

Dudağım titredi ve zaten yüzümden aşağı akan gözyaşlarımı sildim.

"Özür dilerim," dedim hıçkırıklar arasında gülerek. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Evlenme teklif edecek kadar tecrübeli olan sensin."

Will yüksek sesle bir kahkaha attı. "Görgü kurallarına göre evlenme teklif etmeye çalışan kişiyle dalga geçmemeniz gerektiğinden eminim."

"Özür dilerim! Özür dilerim!" Kıkırdadım ve ellerimi ağzımın üzerine kapattım. "Artık devam edebilir miyim?" diye sordu.

Öfkeyle başımı salladım, başka bir şey söylemedim.

"Kristin," diye başladı. "Seninle bu odada tanıştığım gün her şey değişti. Ben kendi işime bakıyordum ve sen buraya dalıp beni korkudan öldürdün."

Will durakladı ve bana uyarıcı bir bakış attı. "Ve 'neredeyse tepeyi aştım' şakalarını da yapma," dedi. "Buraya geldin ve güneş ışığının içeri girmesi için perdeleri açıp açamayacağını sordun. Senden önce hayatım karanlık ve yalnızdı, ama sen onu ne yapacağımı bilemeyeceğim kadar çok sevgi ve ışıkla doldurdun."

Gergin nefesler arasında gözyaşlarını geri kırıptı.

"İçinizde çok fazla iyilik var. Etrafınızdaki her şeyi aydınlatmaktan başka bir işe yaramıyor. İş ahlakınız, çocukları ne kadar şiddetle sevdiğiniz ve koruduğunuz... Siz inanılmaz bir kadınsınız. Dört

Aylar önce buraya girdin ve güneş ışığının içeri girmesine izin verdin. O günden sonra, onsuz yaşamak istemediğimi biliyordum. *Sensiz.*"

Gözyaşları hızla düştü. Gülüyordum, ağlıyordum, kahkaha atıyordum ve muhtemelen düpedüz aptal görünüyordum. "Will..."

"Git perdeleri aç."

Dikkatle, balkona giden mumlarla kaplı dar patikadan parmak uçlarıma basarak geçtim. Ağır kumaşın orta dikişinden tuttum ve perdeleri geriye attım. Elinde bir yangın söndürücü tutan Logan, Kylie, Hunter ve Zoey balkonda omuz omuza durmuş, her birinin elinde üzerinde tek bir kelime yazan bir tabela vardı.

Birlikte, "*Onunla evlenir misin?*" .

Dördünün de orada nefeslerini tutmuş, bir şey söylememi beklediklerini görünce nefesim kesildi. Will yanımdan geçip balkonda durdu. Bir yüzük çıkardı ve kutuyu Logan'a uzattı.

"Ne diyorsun, Güneşli?" Will sesindeki duygu karmaşasıyla konuştu. "Benimle evlenir misin?"

"Evet!" O kadar hızlı söyledim ki, kendimi onun kollarına bırakmadan önce ağzımdan çıktığından emin değildim. "Evet!"

Will beni kolaylıkla yakaladı, öptü ve etrafımda döndü. Sonra, çocuklardan gelen eşzamanlı tezahürat ve tiksinti korusu içinde beni ayağa kaldırdı, sol elimi tuttu ve yüzüğü parmağıma geçirdi.

ALTI KİŞİ Jokers'a girdik ve *Tebrikler Kristin & Will* yazılı dev bir pankartla karşılaştık. Görünüşe göre sürpriz nişan partisi Kylie ve Hannah Jane'in fikriydi. Poker kulübü ve otelin birkaç çalışanı kutlamaya hazır bir şekilde oradaydı.

Bridget, kendilerini dışlanmış hissetmemeleri için çocuklar için bir tepsi mocktail hazırlamıştı.

Steve hızlıca sarılıp tebrik ettikten sonra Logan'ı arabadan bahsetmek ve restorasyonların nasıl gittiğini görmek için yanından uzaklaştırdı. Logan'ın da poker kulübüne katılması uzun sürmeyecekti.

Hannah Jane, Kylie'yi bir kenara çekerek onunla yaklaşan düğün sezonunda etkinlik asistanı olarak çalışabileceği bir iş hakkında konuştu.

"Kulübe hoş geldin," dedi Bridget gülümseyerek parmağımdaki göz alıcı, armut biçimli elmas yüzüğü işaret ederken. "Nasıl bir his?"

"Gerçeküstü," dedim bir bar taburesine kayarken. "Buna inanamıyorum ve yapacak çok işim varmış gibi hissediyorum!" Güldüm. "Daha beş dakika falan oldu ama şimdiden elbiseleri, pastaları ve çiçekleri düşünüyorum. Önce neyle uğraşacağına nasıl karar verdin?"

Bridget omuz silkti. "Ağırdan alıyorum. Henüz bir randevumuz bile yok."

Şampanyamdan bir yudum alırken kaşlarımı kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Şu anda çok meşgulüm. Aldığım tek şey elbisem. Kyle'la başka şeyler hakkında da konuştuk ama hiçbir şey kesinleşmiş değil."

Bu iyi bir haberdi. Maddie Luca'yla evlenmeden önce gelinlik salonlarına doluşup Maddie'nin gelinlik üstüne gelinlik denemesine yardımcı olmuştuk. Hannah Jane ve Isaac nihayet nişanlandığında da aynı şeyi yapacağımızı hayal ediyordum.

"Oh, vay canına. Bu, uh... Heyecan verici."

Bridget başını salladı ama yüzündeki gülümseme üç dolarlık bir banknot kadar sahteydi. "Evet, Kyle'ın annesi benimle gelmek istedi, biz de ikimiz . Bu... güzeldi."

"Senin adına sevindim," dedim. "Eminim çok güzel olacak."

"Aman Tanrım!" Maddie, Revanche'daki vardiyasından kalma şef beyazlarıyla barın karşısına geçerken ciyakladı. "Senin adına çok sevindim! Tamam! Tamam! Catering ve pasta hakkında konuşmamız gerek. Beş katlı bir pasta hayal ediyorum. Tereyağı kreması dokulu bir kız gibi görünüyorsun, bu yüzden pastan için fırçalanmış tereyağı kreması dantel ve taze çiçekler hakkında ne düşünüyorsun? Hemen hemen her mevsimde yarar ve eğer elbisenizde dantel varsa danteli elbisenize benzetebilirim. Hannah Jane! Elbise randevusu almalıyız!"

"!" Hannah Jane barın diğer tarafından bağırdı. Kylie'yle birlikte onun koca kıçlı düğün inceliyorlardı.

"Tanrı merhamet etsin," dedi Mel gülerek. "Abbott ve Costello'nun düğün planlama moduna geri dönmesine hazır mısınız? Mad'in düğününü neredeyse atlatamıyorduk, şimdi de Bee'nin, senin ve Erica'nın bebek partisi ." Bir süre yüzüğüme bakıp bakıp durdu.

"Büyük günün ne zaman olacak?" Ben sordum. "Gözüne çarpan biri var mı?"

Mel güldü. "Hayır, sadece boktan Tinder eşleşmeleri alıp duruyorum. İkinci bir randevuya degecek bir şey bile yok."

"Sen de kendininkini bulacaksın," diye onu rahatlattım. "Ben aşkı bile, ama yine de kucağıma düştü ve beni yere serdi."

Eskiden kendimin pasif içici olduğuma inanırdım - iğrenç ve çirkin bir şey. Ailemin yaptığı şeyler benim suçum değildi ve bunu biliyordum. Yine de bu, içler acısı bir şeyin yan ürünü olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Ama artık öyle düşünmüyordum.

Başımı öne eğmekten ve her günü basitçe bıkmıştım. Durumumla ilgili hiçbir şey değişmemişti, kendime verdiğim sevgi miktarı dışında. Onların vereceği sevgiye layıktım.

Will arkamdan geldi ve kollarını belime doladı. "Hey, Günışığı."

Başımı onun göğsüne yasladım ve barı inceledim.

Hannah Jane, Steve ve Logan gibi Kylie ile derin bir sohbeta dalmıştı.

Maddie Hunter'ı dans pistine çekmişti. Elbette, Maddie ondan bir buçuk metre daha uzundu ama Johnny Cash'in etrafında dönerlerken Maddie'nin coşkusu bunu telafi ediyordu.

Chase, Ayı Zoey'sini botlarının parmak uçlarında dengede tutuyordu. Dikkatlice paytak paytak yürüyor, Zoey'nin ayakları onunkilerin üzerindeyken dans ediyordu.

Will başımın üstünü öptü. "Ne ?"

"Sadece hayatın ne kadar harika olduğunu düşünüyordum," dedim keyifli bir iç çekişle. "Ben görmediğim zamanlarda bile her zaman ne kadar harika olduğunu."

"çok şeyimiz var," diye mırıldandı. Ben de başımı salladım. "Çok şükür."

EPİLOG

WILLIAM

"K ids, et!" Bağırdım. "Gitmemiz gerek!"
Merdivenlerden önce Logan gürleyerek indi.
"Kravatın için yardım ister misin?" diye sordum.

"Yok, ben hallederim," dedi mutfak adasından şapkasını ve cüppesini alırken. "Stingray'i alabilir miyim?"

"Kris hep birlikte binmemizi istedi. Ona sormalısın."

"Evet, biliyorum," dedi sırtarak. "Bu yüzden sana soruyorum."

Buzdolabından bir şişe su alıp kapağını açarken kıs kıs güldüm.
"Evet, işte bu yüzden ona sormanı söylüyorum. Onu kızdırmak istemiyorum."

"Hadi ama," diye homurdandı Logan. "Siz aslında evlisiniz ve o benim yasal vasım olduğu ve bana ne yapacağımı söyleyebildiği için, bu senin de söyleyebileceğin anlamına geliyor."

"İyi denemeydi." Kıkırdadım. "Biz nişanlıyız, evli değiliz. Ve o iki hafta daha senin yasal vasın. O zamana kadar ona katlanmak zorundasın."

Kristin'e evlenme teklif ettiğimden beri çılgın bir altı ay geçmişti. Okul gecelerini onun evinde, hafta sonlarını da benim evimde geçirmek üzere bir düzen kurmuştuk. Bahar tatilini benim evimde geçirdik. Önümüzdeki hafta başlayacak yaz tatilinde Boyd ekibiyle mümkün olduğunca çok sahile gitmek için heyecanlıydım.

Gece geç saatlere kadar ders çalıştıktan ve öğretmenlerini ikna edebildiği kadar fazladan kredi aldıktan sonra Logan bugün liseden mezun oluyordu.

On sekizinci yaş günü yaklaşıyordu ve ben bir mağazanın eşyalarını satın almaktan hiç bu kadar mutlu olmamıştım

yeni yurt odası için.

East Carolina Üniversitesi'ne kabul mektubunu kendi başına aldı ve bahsimize sadık kaldığı için onunla gurur duydum. Bir yanım mezun olduktan sonra da geri dönüp benim için çalışmak isteyeceğini umuyordu. ECU Beaufort'a sadece bir buçuk saat uzaklıktaydı ama bağımsızlık için can attığını biliyordum.

Çok gururluyum.

"Tamam, tamam! Herkes hazır mı?" Kristin bir yandan küpesini takarken bir yandan da nefes nefese yatak odamızdan dışarı fırladı. "Kylie nerede? Ky, et! Geç kalacağız!"

Kylie yatak odasının kapısını kapattı ve açık mavi elbisesiyle merdivenlerden aşağı süzüldü.

Merdivenlerin dibine vardığında elbisenin ne kadar kısa olduğunu gördüm.

Logan ve ben bakiştık, sonra aynı anda kollarımızı kavuşturduk ve "Hayır" dedik.

Kylie ellerini havaya kaldırdı. "Ciddi misin? Bir ağabey yeterince kötüydü. Bu imkansız."

Kristin kıs kıs güldü ve başını salladı. "Çok güzel görünüyorsun ve elbisen de gayet iyi." Son yorumunu bize doğru yöneltti.

Logan başını salladı ve "Bu kadınlar..." diye mırıldandı.

"Pekâlâ," dedi Kristin ellerini birbirine vurarak. "Herkes kamyonu binsin. Gitmemiz gerekiyor."

Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Havelock Lisesi'nin futbol sahasında yerimizi aldığımızda Haziran güneşi acımasızdı. Poker kulübü Logan'ın diplomasını almasını izlemek için tam kadro gelmişti.

Steve ve Erica sıranın en ucunda birlikte oturuyorlardı. Kızları Aly Steve'in kucağındayken Erica da yeni erkek bebekleri Eli'yi kucaklıyordu. Maddie ve Luca da .

Artık nişanlı olan Hannah Jane ve Isaac, Kristin'in yanında oturuyordu. Programlarının çılgınlığı yüzünden Hannah Jane düğünlerini Isaac evlenme teklif etmeden çok önce planlamıştı. Koridorda yürümeleri uzun sürmeyecekti.

Chase yanımda, Mel de sağımda oturuyordu. Bridget'in sandalyesi boştu.

Hunter, Zoey ve Kylie önümüzdeki sırada . *Kylie'nin sapığı...* *Kylie'nin erkek arkadaşı* Josh onun yanında oturuyordu.

Ellerini kendine sakladı. Bunun tek sebebinin arkasında oturmam ve koltuğunun arkasını tekmelemem olduğuna ikna olmuşum.

ne zaman parmaklarının kıpırdadığını görsem.

Kristin bana pis pis bakıp durdu. Bu kadınlar benim ölümüm .

Pomp and Circumstance Marşları çalındı ve mezunlar içeri girdi. Kristin gururlu bir ebeveyn gibi gülümsedi ve Logan koltuğuna doğru yürürken tam bir deli gibi el salladı.

Ona bir mendil uzattım ve kolumu omuzlarına doladım. "Başardın."

Gözleri dolu dolu bana baktı. "Başardık. Siz olmasaydınız bugün mezun olamayacaktı."

Ve lanet olsun ki bu beni bir metre boyunda hissettirmedi.

Her nasılsa töreni binadan çıkarılmadan atlattık; özellikle de Logan sahneye çıkıp püskülünü çevirdiğinde. Tam bir kargaşa vardı.

Mezuniyet töreni sona erdi ve vedalaştık. Hannah Jane'in bir düğünü kontrol etmek için otele gitmesi gerekiyordu ve Maddie'nin de yapması gereken bir pasta teslimatı vardı.

Kristin'in dehşetine rağmen Logan mezuniyet partisi istemedi. Biz de restoranı onun seçmesine izin verdik ve onun yerine şık bir aile yemeği yapmaya karar verdik.

Güneşin altında oturmaktan terlemiş ve bitkin düşmüş altı kişi kamyonetime doluştuk ve otoparktan çıktık.

"Akşam yemeğinden önce eve gidebilir miyiz?" Kylie sordu.

"Ben iğrenç biriyim." Kristin ve ben gizli gizli gülümsedik.

"Evet," dedim. "Şimdi oraya gidiyorum."

Kristin ve çocukların her zaman yanımda olmasını istesem de, onları okullarından almak ya da Kristin'in işe gidip gelmesini zorlaştırmak istemiyordum. Ayrıca, New Bern onu poker kulübünden daha da uzaklaştırdı.

Düğünümüze bir yıl vardı ama biz yine de büyük adımlar atıyorduk. Yaz aylarında taşınmak, sonbaharda çocuklar için okul değiştirmeyi kolaylaştıracaktı.

Sadece henüz bilmiyorlardı.

Sola dönmek yerine 101. Otoyol'dan sağa döndüm. Çocuklar kendi aralarında konuşmakla o kadar meşguldüler ki Jokers'ı geçtiğimizi fark etmediler bile. Davis Körfezi'ni dönüp Maddie ve Luca'nın evinin önünden geçtim.

"Bekle..." Logan başını Hunter'ın etrafında çevirdi ve pencereden dışarı baktı. "Nereye gidiyoruz?"

Kristin ona baktı ve gülümsedi. "Eve."

Maddie ve Luca yanlarındaki arsanın satışa çıkacağını söylediklerinde hemen atladım. Son birkaç ay içinde, DeRossis'lerin evini yenileyen aynı inşaatçı bizimkini inşa etti. Çocuklar için alanı olan altı yatak odalı bir sahil devi.

Kristin ve ben bir hafta önce son kontrolleri yaptık. Chase bir gece tüm çocukları kendi evinde tuttu, böylece Kristin ve ben evimdeki odaları boşaltıp onları yeni eve taşıyabildik. Hâlâ karavanlarını boşaltmamız gerekiyordu ama bu uzun sürmeyecekti.

Kamyonu yeni garaj yolunda yavaşlatıp durdurduğumda Kylie'nin çenesi düştü. "Aman Tanrım." Kamyonetin karşısından Kristin'e ve bana baktı. "*Aman Tanrım!*"

Kristin'le ona doğru uzandım ve torpido gözünü açtım. Orada bu an için sakladığım ev anahtarlarının olduğu çantayı aldım. Kristin ve ben teker teker her çocuğa bir anahtar verdik, Zoey'e bile.

Kamyondan inip ön kapıya doğru birbirleriyle yarıştılar ve evi ilk gören olmak için birbirleriyle yarıştılar. Kristin'in elini tuttum ve kapıya giden tuğla yolda yürürken parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Bir mezunumuz var. Üç tane daha ."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak yere baktı. "Belki bir mezuniyet daha olur," dedi usulca.

Etrafı çevrili verandanın altında durduk, çocuklar evin içinde koşuştururken çığlıkları ve heyecan çığlıklarını dinledik. Kapılar çarpılıyor, ayaklar yere vuruluyordu. Kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Kristin bana mahcup bir gülümseme verdi. "Karina'yla konuştum. Eğer lisans eğitimimi tamamlarsam, handa yöneticiliğe yükselmeme izin vereceğini söyledi."

"Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

Kristin başını salladı. "Diplomamı bitireceğim. Elbette internet üzerinden ama şimdiden bir danışmanla konuştum ve ne yapmam gerektiğini belirledim. Eğer sıkı çalışırsam iki sömestrde bitirebilirim."

Kendime engel olamadım. Yeni evimizin verandasında onu sertçe ve uzun uzun öptüm. "Seninle çok gurur duyuyorum, Sunshine," dedim. "Çok gurur duyuyorum."

Bir damla gözyaşını geri çekti ve güldü. "Bana bir yıl önce burada yaşayacağımı, nişanlanacağımı ve okula geri döneceğimi söyleseydin

senin deli olduğunu söylerdi."

"Ben deliyim," dedim onu kucağıma alıp kendi etrafında döndürürken.
"Senin için çıldırıyorum."

BONUS EPİLOG

Kristin ve Will'in hikâyesinin bitmesine hazır değil misiniz? [Baharatlı bonus epiloglarını almak için buraya tıklayın!](#)

BEAUFORT POKER KULÜBÜNDE SIRADA

Melissa Beaufort Poker Kulübü 5. Kitap'ta sonsuza dek mutlu olacak!
Kartlarda Yok: En İyi Arkadaşın Kardeşi Romantizmi şimdi mevcut.

[Melissa ve Jason'ın hikayesi için buraya tıklayın!](#)

YAZARIN OKUYUCUYA NOTU

Sevgili okuyucu,

Hayat zordur ama karmaşanın içinde bir güzellik vardır. Umarım Kristin ve Will'in aşk hikayesini okurken, daha güzel günlerin geleceğine dair umut bulmuşsunuzdur. Umarım size biraz kaçış ve birkaç kahkaha getirmişimdir!

Poker kulübü kalbime çok yakın ve değerli. Diziyi yarıladığımıza inanamıyorum! Endişelenmeyin, yine de köşede bekleyen TONLARCA drama ve cızırtılı baharat var! Son iki kitaba dalmak için sabırsızlanıyorum!

Kristin ve Will'in kitabı hakkında hayal kurarken yazdığım ilk kelimelerden biri "pasif içicilik" oldu.

Ne kadar sıklıkla kendimizi lekeli ve çirkin olarak düşünüyoruz? Ama durum hiç de öyle değil. Siz güneş ışığısınız. Sadece içinde bulunarak etrafınızdaki dünyayı daha iyi hale getiriyorsunuz. Siz sevgiye layıksınız.

Karmaşaya, zorluklara kapılmak çok kolay. Ancak Steve'in Kristin'e söylediği gibi, "Bazen bir şeyin sonunda ne kadar iyi olacağını göremeyiz çünkü etrafındaki tüm pisliğe kapılırız. Bir dokumacı halının arkası dağınık görünüyor diye dokumayı bırakmaz. Diğer tarafta çok güzel bir şey olduğunu bilir."

Sen harika bir ! İyiliği Yay!

XO,

-Mags-

NOT. Çünkü sen süper havalısın, hadi arkadaş olalım!

Beni Instagram'da takip edin [@authormaggiates](#).

Sevgiyi yaymak ister misiniz? [Amazon](#) ve [GoodReads](#)'te bir yorum bırakarak bu kitap hakkında ne düşündüğünüzü başkalarına anlatın.

Eğer gerçek bir mutluluk dansı yapacağım!

TEŞEKKÜRLER

Bay Mags'e: Bu kitap sensiz olmazdı. Olay örgüsü hakkında konuştuğun, beni uçurumların kenarından uzaklaştırdığın ve sarmaldan uzak tuttuğun için teşekkür ederim. Düştüğümde beni neşelendirdiğin ve TikTok'tan çıkıp kelimeler yazmamı söylediğin için teşekkür ederim. Seni daha çok seviyorum.

Alicia'ya: İnek tarçınlı rulo milyarderim için heyecanlandığın için teşekkür ederim! Sen bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaş, beta okuyucu, DoorDash meraklısı ve sırdaşsın. Riley Poole'un edebi versiyonuna ve ortak *National Treasure* aşkımıza içelim. Seni seviyorum, bebeğim!

Editörüme: Kartal gözlü editörlüğün ve grafik tasarım hünerin için teşekkür ederim! Ayrıca, bu kitabın kısa olacağına söz verdiğim halde çok uzun bir kitap daha yazdığım için özür dilerim. Benim hatam.

Okuyucularıma: Kitap yazmaya devam etmemin sebebi sizlersiniz. Dünyada poker kulübümden daha büyük bir insan grubu olmadığına tamamen ikna oldum. Hepiniz inanılmaz insanlarsınız! Bu karakterleri sevdiğiniz ve hikayeleri hakkında benim kadar heyecanlandığınız için teşekkür ederim! Mesajlarınız, eleştirileriniz, yorumlarınız ve desteğiniz benim için dünyalara bedel!

Bana masada yer veren bağımsız romantik yazarlara: Benimle birlikte yazı sprintleri yaptığınız için teşekkür ederim. Beni desteklediğiniz için. Teşvik ve tavsiyeleriniz için. Hepiniz tanıma zevkine eriştiğim en iyi kalpli insanlarsınız.

Panera ve Starbucks çalışanlarına: Hepiniz harikasınız. WiFi'nızdan çaldığım için özür dilerim.

MAGGIE GATES TARAFINDAN DA

Bağımsız Romanlar

Üstümüzdeki Yıldızlar: Buharlı Bir Askeri Romans

Her Şeyden Daha Azı Yok: Bir Spor Romansı Cry

About It: Düşmandan Sevgiliye Bir Aşk Romanı

100 Ömrümüz: Ateşli Bir Bodyguard Romantizmi

Raflardaki Güzel Şeyler: İkinci Şans Romantizmi

Beaufort Poker Kulübü Serisi

Poker Suratı: Küçük Bir Kasaba Romansı

Wild Card: İkinci Şans Romantizmi Kare

Anlaşma: Bir Playboy Romantizmi

In Spades: Bir Küçük Kasaba Milyarder

Romantizmi Kartlarda Yok: En İyi Arkadaşın Kardeşi

Romantizmi

Bahisçi Adam: Arkadaştan Sevgiliye Bir Romantizm

Falls Creek Serisi

Bizi Acıtan Şey: Küçük Bir Kasabada Sahte Nişan Romantizmi

Bizi İyileştiren Şey: Bir Yaş Aralığı Romantizmi

Bizi Kurtaran Şey: Küçük Bir Kasabada Bekar Bir Annenin Romantizmi

Griffith Kardeşler Serisi

Toz Fırtınası: Bekar Bir Baba Romansı

Sağanak: Huysuz Bir Güneş Işığı Romanı Ateş

Hattı (2024'te Çıkacak)

YAZAR HAKKINDA

Maggie Gates, sıcaklık ve mizahla dolu, çiğ, ilişkilendirilebilir aşk romanları yazıyor. Maggie Kuzey Carolina'yı evi olarak görüyor. Boş zamanlarında karakterleri hakkında hayaller kurmaktan, country müzik dinlemekten ve bulabildiği tüm barbekü ve tacoları yemekten hoşlanıyor! Takıntı derecesine varan küçük kasaba romanları sevgisi nedeniyle Kindle'ı her zaman elinin altındadır.

Gelecekteki kitap güncellemeleri için Maggie'yi sosyal medyada takip edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.